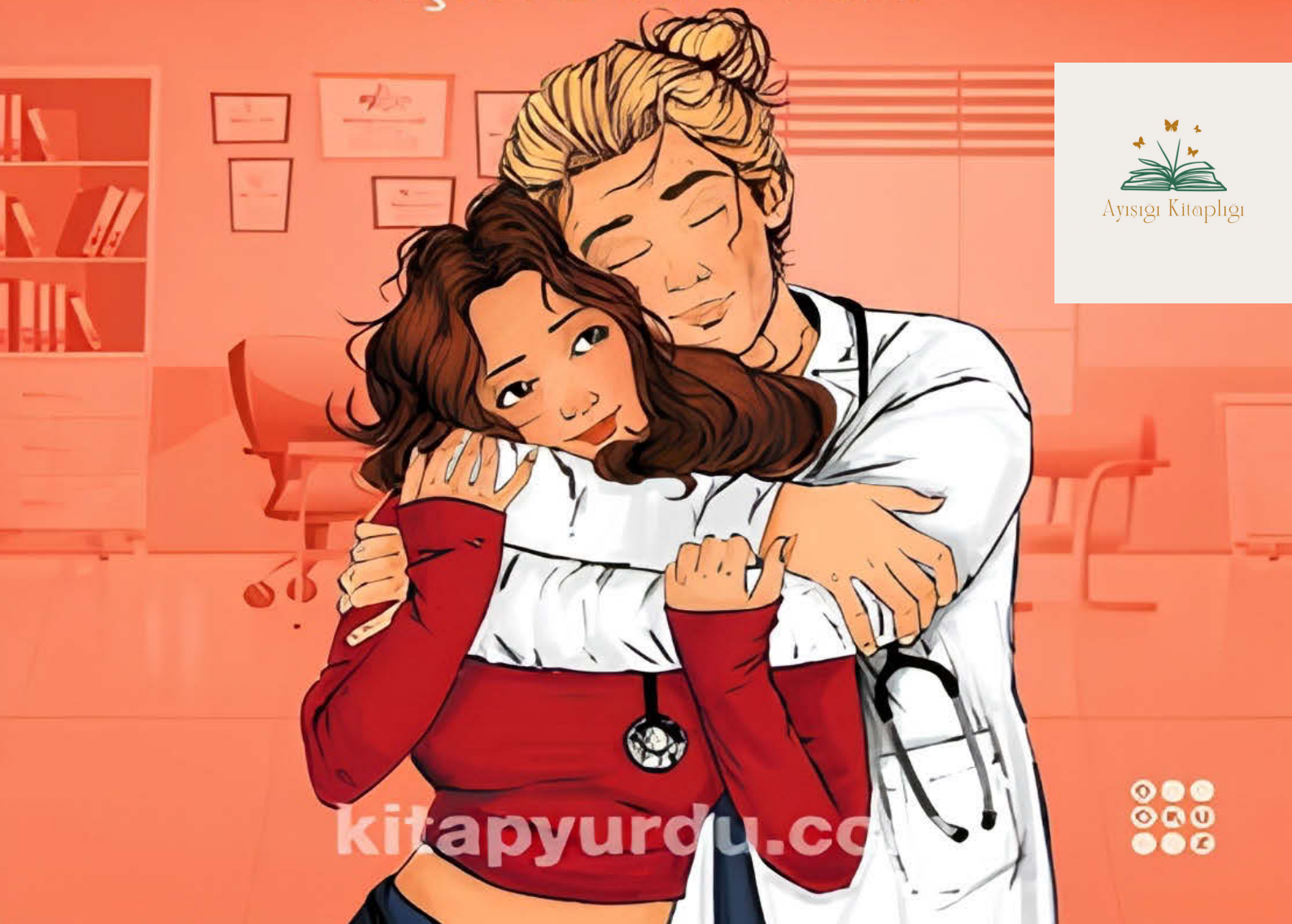
GONCA ÇAKIR

EV Arkadaşım

AŞK ANATOMİSİ

Ayışığı Kitaplığı

kitapyurdu.com

AŞK ANATOMİSİ

"Sana yardımcı olmak istiyorum. Okula yürüme mesafesinde ev tuttum, bugün taşınıyorum. Ayrıca tek başıma kalıyorum ve kirama ortak olacak ev arkadaşı arıyorum. Eğer sen de istersen ev arkadaşım olabilirsin."

İstanbul'da hayallerinin peşinden tek başına gitmeye çalışan Asya, ilk darbesini apart yetkilisinin ihanetiyle alır. Pes etmeden yoluna devam etmeye çalışsa da evrenin onun için çok farklı planları vardır. Akdeniz ülkelerinden fırlamış gibi duran "İtalyan" adamın teklifi, hayallerine giden yolculuğu iki kişilik yapacaktır.

"Range Rover marka bir arabası olan, büyük bir evde yaşamayı tercih eden ve evine temizlik için yardımcı çağıran biri, neden ev kirasına ortak arkadaş arasın ki?"

Lüks bir ev...
Zengin bir intörn hekim...
Uğradığı ihanet yüzünden, yaşadığı şehirden kilometrelerce uzaktaki bir şehirde okumak zorunda kalan genç bir kız...
Ve küçük bir yalanla başlayan ev arkadaşlığı, aşkın anatomisini niden yazdırabilir miydi?

dokuzyayinlari

DOKUZ YAYINLARI

978-625-6402-05-8

Ayışığı Kitaplığı

GONCA ÇAKIR

AŞK ANATOMİSİ

DOKUZ

Ev Arkadaşım 1 - Aşk Anatomisi
Gonca Çakır

© 2023, Bu kitabın tüm yayın hakları
Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında,
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

© Dokuz Yayınları
© Gonca Çakır

Türü Roman

Yayın Yönetmeni Gizem Ulaş
Editör Ömer Karabayır
Sayfa Tasarımı Vildan Yılmaz
Kapak Tasarımı Gizem Ulaş

1. Baskı Mart 2023, İstanbul

Yayınevi Sertifika No 46270
ISBN 978-625-6402-05-8

BASKI VE CİLT
Alioğlu Matbaacılık Basım Yayım ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Orta Mah. Fatin Rüştü Sk. No: 1-3/A
Bayrampaşa / İstanbul
Tel: 0212 612 95 59
Matbaa Sertifika No: 45121

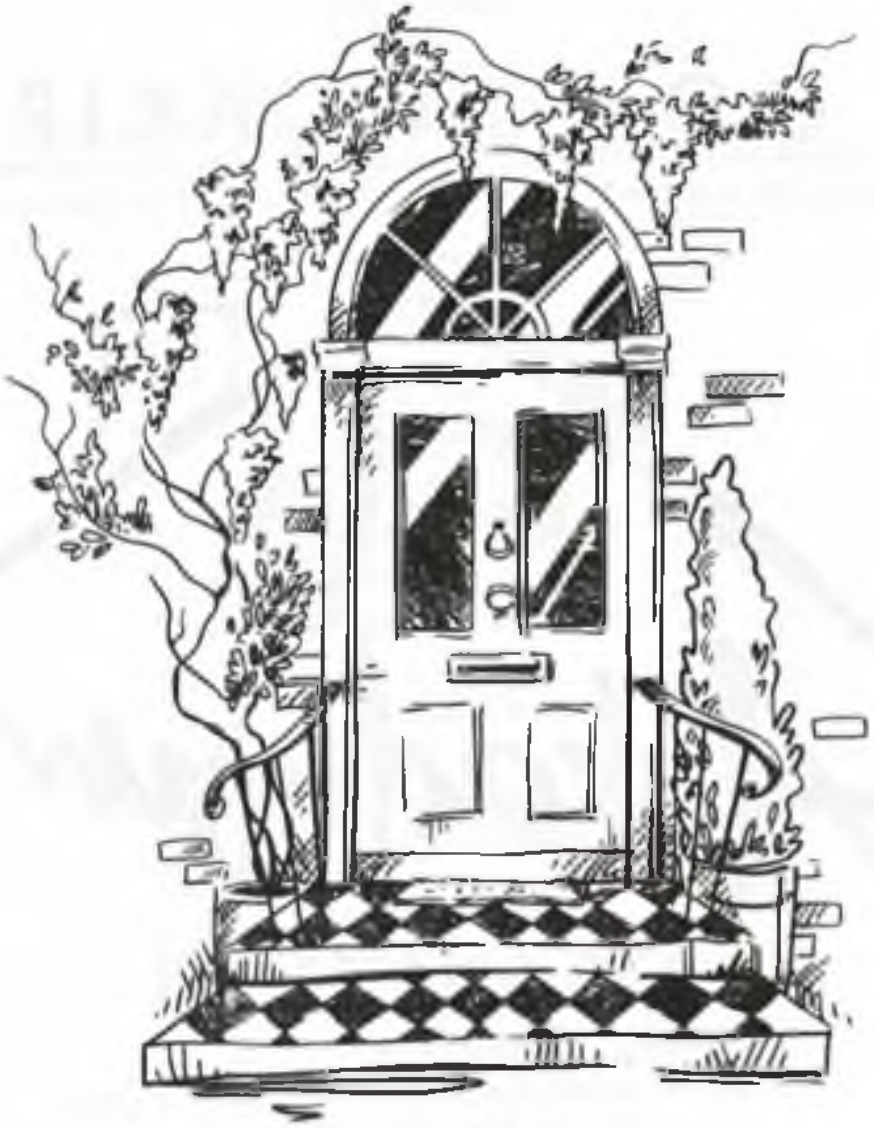
DOKUZ YAYINCILIK
Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sk.
No: 8/2 Örme İş Merkezi, Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 640 00 35

GONCA ÇAKIR

AŞK ANATOMİSİ

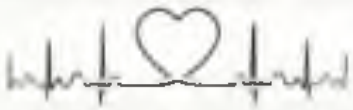
DOKUZ

"Tüm muhteşem hikâyeler iki şekilde başlar:
Ya bir insan bir yolculuğa çıkar,
ya da şehre bir yabancı gelir."

Lev Tolstoy

1

Otobüs hareket ettiğinde Asya, gözleri dolu dolu camdan dışarısını izlemeye başladı.

Yıllardır arzuladığı hayallerine doğru nihayet ilerliyordu ama bir yanı heyecan içerisindeyken diğer yanı korku ve hüzünle kaplıydı. İlk kez evinden bu kadar uzağa gidiyordu. İlk kez yatağından, odasından, ailesinden ayrılıyordu.

İlk iki sene, yaşadığı şehirde mimarlık bölümünü okumuştu lakin asıl istediği bilgisayar mühendisliğiydi. Çizim tekniğinin iyi olmasından dolayı mimarlığı seçtiyse de mutlu olamamıştı. İkinci senenin sonunda da yeniden üniversite sınavına girmiş ve istediği bölümü kazanmıştı.

Onu üzen ise yaşadığı şehirden kilometrelerce uzaktaki bir şehirde okuyacak olmasıydı. Tek başına mücadele edecek olması, onu biraz ürkütüyordu. Bu düşünce, bir kurt misali içini kemiriyordu.

Sonbahar yağmuru bir sicim gibi otobüsün camından süzülürken oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. Şiddetli yağmur, içindeki yalnızlığını uyandırıyordu. Annesiz ve babasız oluşunu, bir dalganın kıyıya çarpması gibi yüzüne çarparak hatırlatmasına sebep oluyordu.

Çok küçük yaşta annesi ile babasını kaybetmiş, o günden sonra büyükannesi ve büyükbabasıyla birlikte yaşamaya başlamıştı. Büyükbabası emekli subaydı. Her ne kadar katı ve disiplinli bir adam olsa da söz konusu Asya olunca akan sular dururdu onun için.

Büyükannesi de büyükbabasının tam aksine sıcak, güler yüzlü bir kadındı. Asya'ya anne ile babasının yokluğunu hissettirmemek için elinden geleni yapmıştı.

Ve ilk kez ayrılık vakti gelmişti. Büyükbabası ilk başta ikinci üniversite fikrine karşı çıkmış olmasına rağmen Asya'nın gerçekten istediğini görünce, istemeye istemeye kabul etmek zorunda kalmıştı.

Asya, yalnızlığını hatırlatan yağmuru izlemeye devam ederken gözlerini kapattı ve yoğun duygularla içini titreten, büyükannesi ile büyükbabasının otogardaki hâlini düşünmeye başladı.

Otogara geldiklerinde üçü de susuyordu. Büyükannesi ve Asya sessiz sessiz ağlarken büyükbabasının kızgın görünümünün altında, içini yakan bir sızı vardı. Zor yutkunuyor, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Bir yanı Asya'ya kızıyor, diğer yanıysa üzülüyordu.

Arabayı park edip arabadan indiler. Büyükbabası ve Asya, ellerine valizleri aldı ve otobüsün geleceği perona doğru hep beraber yürümeye başladılar.

Bir süre daha sessizliği paylaştıktan sonra Asya'nın kulaklarını büyükbabasının buzdan farksız sesi doldurdu. "Bak kızım. Söylediklerimi unutmuyorsun, kimseye güvenmiyorsun, herkesle samimi olmuyorsun, huzursuz olduğun ortamdan koşar adım uzaklaşıyorsun ve herhangi bir şeye ihtiyacın olduğu anda ilk beni arıyorsun. Hele ki paraya ihtiyacın olduğunda kimseden borç aldığını duymayacağım, hemen beni arayacaksın, anlaştık mı?"

Asya'nın tüm bedeni, ailesinden ayrılmanın ağırlığı altında yavaşça sarsıldığında Asya onlara belli etmeden ağır ağır başını salladı. "Tamam, büyükbaba. Defalarca söyledin, anladım. Dediklerini asla aklımdan çıkarmayacağım."

Asya'nın sözleri üzerine büyükbabası öfkeyle kaşlarını çattı. "Hâlâ mimarlığa devam ediyor olsaydın şu an bunları konuşuyor olmayacaktık." Sesini yükseltmek, ona ne kadar kızgın olduğunu belli etmek istemişti fakat boğazına oturan yumru yüzünden bunu başaramamıştı.

Büyükbabası her ne kadar sesiyle kızgınlığını belli edemese de sözlerindeki vurgu, büyükannesini huzursuz etmeye yetmişti. Zaten torunundan ayrılmak üzere olmanın verdiği hüzün, içini yeterince dağlıyorken bir de eşinin suçlayıcı tavırları karşısında daha fazla sessiz kalamayacaktı. "Hasan, yeter artık! Kızı giderayak üzmekten vazgeç!"

Büyükbabası yeni yeni atıştırmaya başlayan yağmurdan dolayı adımlarını hızlandırıp, eşine bakmadan, isyan edercesine dudaklarını araladı. "Haksız mıyım ama? Tutturdunuz bilgisayar mühendisliğini. Ne gereği vardı?"

Büyükannesi ise değiştirmediği dik duruşuyla, "Söyleneceğine gurur duy kızla! Hayallerini gerçekleştiriyor işte, daha ne istiyorsun?" diye yeniden çıkıştığında perona gelmişlerdi.

Peronun paslanmış siyah tentesine vuran yağmur, hareket etmeyi bekleyen otobüslerin üzerine süzülmeye başlamıştı ve yağmurun çıkardığı ses, büyükbabasının titreyen nefesinin sesini bastırmıştı. Cılız bir ışık gibi parlayan gözleri, Asya'nın yaşlı gözleriyle buluştu. "Ben onunla her zaman gurur duydum, duymaya da devam edeceğim. Onun herhangi bir şey yapmasına gerek yok ki..." dedi, çatallı çıkmaya başlayan sesini kontrol edemeyerek. "O benim en büyük gururum."

Büyükbabasının çatallı çıkan sesini duyan Asya, daha fazla dayanamayıp hıçkırarak karşısındaki yaşlı adamın boynuna sarıldı. Diğer elini de büyükannesine atıp onu da kendilerine doğru çekti ve hep birlikte birbirlerine sarıldılar. Artık büyükbabası da gözyaşlarını tutamıyordu.

Güçlü bir şimşek ortalığı aydınlatınca birbirlerinden ayrıldılar ve o an, perona yavaşça yaklaşan otobüsü fark ettiler.

Büyükbabası beceriksiz bir çabayla gözyaşlarını silip, valizleri bagaja yerleştirmek için bekleyen muavine Asya'nın valizlerini bir bir teslim etmeye çalıştığında, büyükannesi de kâğıt kesiğinin sızısı gibi bir sızıyla yüzünü buruşturup Asya'nın eline uzandı. "Oralarda kendine çok dikkat et güzel kızım, üşütüp de hasta olma. Bizi de sık sık ara, olur mu?"

Asya tasdik edercesine başını sallayıp yeniden sarıldı. "Ararım," dedi, ardından sarılmak için büyükbabasına döndü. Tüm kızgınlığını almak istercesine sımsıkı sarıldı ona. "Siz de birbirinize dikkat edin ve ben yokken çok kavga etmeyin."

Kendini gülmeye zorladığında büyükbabasının kollarını sırtında hissetti. Onun, kulağını döven sesiyle de dudaklarında yama gibi duran gülümsemesini soldurdu. "Sen bana babanın emanetisin güzel kızım, bunu sakın aklından çıkarma."

Babasını duymak, içindeki boşluk hissini bir kez daha kamçıladı Asya'nın. Ailesinin ölümünün üzerinden yıllar geçmesine rağmen o boşlukla nasıl başa çıkabileceğini hâlâ öğrenememişti. Sessiz kalıp başını sallamakla yetindi ve büyükbabasından ayrılıp otobüse yöneldi.

Otobüsün basamaklarına geldiğinde içeri girmeden önce onlara dönüp el salladı. Onların da el salladığını görünce, buruk bir tebessümle otobüse bindi ve koltuk numarasını bulup cam kenarına oturdu. Oturur oturmaz bakışlarını camdan dışarıya çevirip ailesine baktı. Birbirlerinin kollarına girmişler, yaşlı gözlerle el sallamaya devam ediyorlardı. Onların o hâllerini gördükçe, dudaklarının arasından yeni bir hıçkırığın firar etmemesi için alt dudağını dişledi ve gitmeleri için işaret etti lakin büyükannesi ile büyükbabası otobüs hareket edene dek orada kalmaya devam ettiler.

Büyükannesinin ve büyükbabasının son hâlleri, Asya'nın içini ateş gibi bir sıcaklıkla yakınca gözlerini hızla açıp başını koltuğa yasladı. Ağlayışlarını daha fazla düşünmek istemiyordu çünkü biraz daha o hâllerini düşünürse otobüsten inip onlara koşma arzusunu zapt edemeyecekti.

İçine oturan ağırlığı azaltmanın yolunun kitap okumak olduğunu düşünerek çantasından kitabını çıkarıp ayracın olduğu sayfayı açtı. Kulaklarına da kulaklığını takıp, kitap okurken ona eşlik edebilecek hafif bir müzik seçti. Yolu uzundu. Gideceği şehir uzak olduğu için yola gece çıkmıştı. Sabah erkenden orada olacak, büyükbabasıyla daha önceden ayarladığı öğrenci apartına gidip yerleşecekti.

Kitabın sayfaları aktıkça dakikalar saatlere karıştı ve göz kapakları daha fazla direnemeyip usulca kapandı.

Saatler sonra duyduğu anons sesiyle gözlerini açtığında ilk olarak nerede olduğunu idrak edemedi. Sağına soluna bakınınca güneşin çoktan doğduğunu ve otobüsün durduğunu anladı.

Anlaşılan, okuyacağı şehre nihayet gelmişti.

Yolcuların bir sıra hâlinde indiğini görünce o da hızlıca toparlanıp aşağıya indi. Burada yağmur yoktu ve iner inmez yüzünü, güneşin ilk ışıkları yaladı. Gözlerini alan güneşe, bakışlarını kısarak tepki verdi ve doğruca, valizleri dağıtan muavinin yanına kalabalığı yararak ilerledi.

Çok kısa bir müddet valizlerini bekledi. Valizlerini aldıktan sonra da etrafına ürkek bir bakış attı. Bu şehir, yaşadığı şehre göre daha büyük, daha kalabalık bir şehirdi. Hatta tahmin ettiğinden bile fazla kalabalıktı... Etrafındaki insanların koşuşturmalarına baktı. Her biri bir yerlere yetişme telaşının içinde hızlıca hareket ediyorlardı ve bu, o kalabalığın ürkütücü görünmesine sebep oluyordu. Bir an büyükbabasının da onunla gelme ısrarını geri çevirdiği için kendine kızmadan edemedi. Büyükbabasına kıyamamıştı ama şu an onun yanında olmasını şiddetle arzuluyordu.

Sıkıntıyla nefes alıp şehir içi minibüslerin olduğu tarafa doğru yürümeye başladı. Bir an önce apartına gidip yerleşmek istiyordu

lakin karnında hissettiği hareketlilik acıktığını haykırıyordu. İlk etapta bir şeyler atıştırmayı, ardından apartına gitmeyi düşünse de bakışları elindeki valizlere takılınca fikrinden vazgeçti. Peşindeki yükle rahat hareket edemeyecekti.

Şehir içi minibüsün yanına gelince valizlerini yeniden muavine verdi ve araca binip, ona eşlik eden, minibüsün ağır kokusuyla hareket etmesini bekledi. Bir süre sonra minibüs hareket edince de içinde bastıramadığı heyecanıyla apartına doğru yol aldı.

Apartın yakınlarındaki durağa varınca, ayakta duran yolcuların arasından güçlükle inip muavinin uzattığı valizlerini aldı. Apartı, okuyacağı okula çok yakındı ve okula yakın apart bulduğu için kendini oldukça şanslı sayıyordu. Büyükbabasının emekli asker olmasından dolayı devlet yurdunun kendine çıkacağını iyi biliyordu ama maddi durumları kötü değildi. Sırf bu yüzden, gerçekten ihtiyacı olan birinin yerleşmesi için devlet yurduna başvurmamıştı fakat büyükbabasıyla kayıt için gediklerinde okulun yakınlarındaki özel yurtların fiyatlarını duyunca devlet yurduna başvurmadığı için içten içe pişman olduğu gerçeğini de inkâr etmiyordu. Neyse ki karşılarına son anda çıkan apart sayesinde barınma ihtiyacını halledebilmişlerdi.

Tam karşısında duran 5 katlı aparta baktı. Dış görünüşü çevredeki birçok aparttan daha iyiydi ve pamuk şeker rengindeki pembe rengi, insanın yüzüne tebessüm oturtacak cinstendi. Belli belirsiz gülümseyip valizlerini de peşinden sürükleyerek içeri girdi ve doğruca apart sorumlusunun odasına ilerledi.

Adamın odasının önüne gelince valizlerini kapının önünde bırakıp, açık kapıdan başını uzatarak, "Girebilir miyim?" diye sordu.

Adam gömüldüğü evraktan başını kaldırıp Asya'ya göz ucuyla baktıktan sonra yeniden evraka döndü. "Gir."

Adamın soğuk tavrı, Asya'nın hoşuna gitmese de Asya sessizce içeri girip, daha önceki gelişinde aldığı evrakı çantasından çıkararak adama uzattı. Odada garip bir sessizlik vardı ve bu, Asya'yı içten içe germişti. Adam evrakını incelemeye başladığında

bakışlarını adamın üzerinden ayırıp, tıpkı onun yaptığı gibi, soğuk duran odayı incelemeye başladı.

Adamın bakışları, elindeki evrak ile önündeki bilgisayar arasında gelip giderken Asya da odayı incelemeye devam etti. Ta ki bir yırtılma sesi duyana dek...

Bakışlarını sesin kaynağına çevirdiğinde adamın, uzattığı evrakı yırttığını gördü ve gözleri şokla açıldı ama sesli tepki vermedi çünkü adam, rahat bir tavırla sandalyesini geriye doğru hafifçe itekleyerek, yırttığı kâğıtları masa altında bulunan çöp kovasına atmıştı.

Belki de çalışma stili bu şekildedir, diye düşündü fakat içinden bir ses, doğru gitmeyen bir şeylerin olduğunu açıkça söylüyordu.

Şaşkınlığını yatıştırmak amacıyla yutkunup, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Karşısındaki adam rahat tavrını sürdürerek döner sandalyesine iyice yaslandı. "Üzülerek söylüyorum ki boş odamız maalesef kalmamış."

Aldığı cevap üzerine kaşları belli belirsiz çatılsa da Asya gülümsemeye zorladı kendini. *Şaka yapıyor olmalı,* diye geçirdi içinden, zira başka mantıklı bir açıklama bulamıyordu. İhtiyatlı görünmeye çalışarak, "Ben yeni gelmiyorum, daha önce büyükbabamla gelip odamı tutmuştuk hatta bunun için kapora bile bırakmıştık. Az önce yırttığınız kâğıtta, kendi el yazınızla yazdığınız, kaporamın miktarı yazıyordu," dediğinde sesinde şakadan hoşlanmadığını belli eden bir tını vardı. Hâlâ adamın şaka yaptığına dair inancını sürdürüyordu.

"Hah, evet," dedi adam ve elini cebine atıp çıkardığı paranın bir miktarını masanın üzerine bıraktı. "Bu bıraktığınız kaporanın tamamı. Eksik yok, sayabilirsin."

Asya'nın gözleri bir kez daha şokla açıldığında, adamın ifadesinden de parayı masadan almasını beklediği açıkça belli oluyordu.

Asya vücuduna bir anda yayılan sinir dalgası yüzünden midesindeki acı krampları hissederek, "Şaka yapıyorsunuz, değil

mi?" diye sordu sıkılmış gibi. "Ben birkaç hafta önce parasını ödeyerek bu aparttan oda tuttum ve bugün buraya yerleşmek için geldim. Ne demek boş odamız yok?"

"Şöyle ki..." dedi adam ve burnunun ucunda duran kemik gözlüğünü çıkarıp ayağa kalkarak Asya'nın yanına geldi. "Senden daha fazla para ödeyen biri, tuttuğun odayı tutmuş ve çoktan yerleşmiş demek." Masanın üzerinde duran parayı alıp Asya'ya uzattı. "Şimdi yeniden odalarımıza göz gezdirdim ve ne yazık ki başka boş odamız kalmamış."

Adam, Asya'nın özel alanını işgal edince Asya ters denilebilecek bir ifadeyle geriye doğru bir adım attı. Ses tonunu sert kullanarak, "Bana yeni gelmişim de odanız yokmuş gibi muamele yapamazsınız, beni kapının önüne atamazsınız! Buna hakkınız yok! Taahhütname imzaladık, polise giderim," dediğinde tehditlerinin de asılsız olduğunu biliyordu çünkü adam az önce aralarında yaptıkları anlaşmayı zaten yırtmıştı.

Adam da bunun bilincinde, çarpık bir gülüşle sırıttı. "Polise gitmek zaman kaybettirir, ispatlayacak bir delilin yok. Sana tavsiyem, hava kararmadan önce kendine kalacak bir yer bulman, aksi takdirde..." diyerek karşısındaki genç kızın olay çıkarmaması için, bir kadının en büyük korkusuyla onu sindirmeyi istedi. Asya'nın midesinin bulanmasına sebep olacak bir ifadeyle vücudunu süzüp, "Çok yazık olacak," dedi.0

Adamın sözleri karşısında Asya'nın teninde soğuk bir ürperti dolaşınca Asya, elinde tuttuğu çantasıyla aralarına beceriksizce bir güvenlik seti kurmaya çalıştı. Adam artık sinirlerini bozmaktan ziyade korkutmaya başlamıştı.

Asya, elinde delilleri olmadığı için hakkını arayışının sonuçsuz kalacağının bilincindeydi. Daha fazla adamın yanında kalmak istemeyerek, rotasını kapıya çevirdi ve tam yanından geçerken adamın uzattığı parayı sinirli bir ifadeyle çekip, "Sahtekâr domuz!" diye mırıldandı.

Adamın, mırıltısını duymadığını düşünse de alaya kaçan kahkahasını duyunca düşüncelerinde yanıldığını anladı. "Bura-

da sahtekâr domuzlarla daha çok karşılaşacaksın. İstanbul'a hoş geldin."

Duraksaması birkaç saniyesini aldı, akabinde adamın yüzüne bile bakmadan odasından çıktı. Kapı önünde duran valizlerini kaptığı gibi hızlı adımlarla kendini dışarı attı. Söyleyecek çok sözü vardı ama içeride bunu yaptığı takdirde sesinin boş koridorda yankılanacağını biliyordu. Belki de daha ilk gününde, ne idiği belirsiz bir adam yüzünden başı belaya girecekti.

Yaşadıklarının anlamsızlığından ve hissettiği mide ağrısından dolayı yüzünü acıyla buruşturdu. Sinirden ağlamak üzereydi. *Bu kadar basit olmamalı,* diye içinden geçirdi ama yapacak çok bir şeyi de yoktu. Ne yapabilirdi? En fazla polise gider, olanları anlatırdı. Ya sonra? Elinde, olanları ispatlayacak bir delili yoktu ki. Büyük bir ihtimalle adam kaçık olduğunu söyleyecek, üzerindeki suçtan sıyrılacaktı.

Bir an büyükbabasını aramayı, olanları ona da anlatmayı istedi fakat bu düşüncesini, hızla zihninin karanlıklarına geri gitti. Çünkü böyle bir durumda büyükbabası otobüse atladığı gibi soluğu burada alacak ve içerideki tekinsiz adamla kavga edecekti. Büyükbabası kalp hastası olmasa ondan adama haddini bildirmesini isterdi ama hâl böyleyken, yaşayacağı olası bir vicdan azabını kaldıramazdı.

Sıkıntıyla soluyup, bedenini, az önce sevimli bulduğu binaya çevirdi. Bina artık sevimli değil, terk edilmiş bir akıl hastanesi gibi görünüyordu. İçerideki adama ithafen zehirli bir sesle; "Aşağılık, pis yalancı, apartın da odan da senin olsun!" dedi.

Yaklaşık 10 saniye kadar binaya baktıktan sonra daha fazla oyalanmasının anlamsız olduğuna kanaat getirip, peşinden valizlerini de sürükleyerek ilerlemeye başladı. Hangi aparta ya da özel yurda gideceğini bilmiyordu ama valizlerle gezemeyeceğini iyi biliyordu.

Hem valizlerini bırakabileceği hem de apart ya da özel yurt bulamama ihtimaline karşı kalabileceği güvenli bir yer için ci-

varda otel aramaya başladı. Çok geçmeden karşısına çıkan ilk otele girip yerleşti.

Otelin bir gecelik fiyatı onun için fazla olsa da başka şansı yoktu. Hemen telefonunu çıkarıp, geldiğini bildirmek için büyükannesini aradı. Kararlıydı, onlara hiçbir şey söylemeyecek, başka bir apart bulduğunda yaşadıklarını anlatacaktı. Büyükbabası belki kızacaktı ama sağlığı riske girecek kadar öfkelenmeyecekti.

Telefon daha ilk çalınışında açıldığında büyükannesinin yerine büyükbabasının sesini duydu. "Asya, ne yaptın, yerleşebildin mi? Bu saat oldu, haber de vermedin, merak ettim kızım."

Büyükbabasının sesini duymak Asya'nın, nabzının ritimlerini vücudunun her zerresinde hissetmesine sebep oldu. Kuruyan dudaklarını telaşla ıslattı ve sesine heyecan katmaya çalışarak, "Evet büyükbaba, yeni yerleştim. Buranın trafiği epey yoğundu, aparta gelmem vakit aldı. Yerleşir yerleşmez sizi aradım," dedi, yumruk yaptığı eliyle hafifçe alnına vururken. Onlara yalan söylemekten nefret ediyordu ama buna mecbur olduğunu da biliyordu.

"Oh, çok şükür kızım, rahatladım, yolda bir sorun yaşamadın değil mi?"

Yolda bir sorun yaşamamıştı ama apartın sahibiyle epey sorun yaşamıştı. İçindeki suçluluğu bastırabilmek için yutkundu. "Bir sorun yaşamadım."

Büyükbabası rahat bir nefes verdi ve o saatten sonra büyükbabasının sesi oldukça keyifli gelmeye başladı. Gün içinde büyükannesiyle neler yaptıklarını, şimdiden onu çok özlediklerini, yan komşunun tavla oynamasını bilmediğini ve o yüzden Asya'yı çok aradığını anlattı.

Asya ise sırtını kamçılayan mide ağrısına dayanmaya çalışarak sabırla büyükbabasını dinledi. Bir süre sonra telefonu kapatınca da, "Mecburdum," diyerek kendine telkinler vermeye çalıştı. "Onlara, yaşlı hâlleriyle sorun yaşatamazdım."

Saatlerdir bastırmaya çalıştığı açlığı yeniden kendini belli edince otelden ayrılıp bir şeyler atıştırabileceği bir kafeye geldi.

Karnını doyurduktan sonra da civardaki özel yurtları ve apartları gezmeye başladı lakin girdiği her yerde hayal kırıklığına uğruyordu.

Özel yurtlar ya doluydu ya da geçen gün duyduğu fiyatın iki katı kadar fazla bir fiyata çıkmıştı. Buna okulların birkaç gün içinde açılacak olması da sebep olmuştu. Apartlar da tıklım tıklımdı.

Yine de pes etmeden aramaya devam etti. Ta ki en son gittiği özel yurttaki kadın aklına ev fikrini sokana dek... Kadın, "Okulun açılmasına dört gün kalmış, neden bu kadar geç kaldın? Birçok yurt çoktan doldu, bence ev bakmalısın," dediğinde Asya'nın gözleri yepyeni bir umutla parladı.

Evde de pekâlâ kalabilir hatta ilk iki yıl kendi eviyle okul arasında yaşadığı huzuru burada da yaşayabilirdi. Gülümseyerek kadının yanından ayrılıp emlakçıları dolaşmaya karar verdi ve tek tek emlakçıları dolaşmaya başladı fakat hayallerinin üzerine kar yağması çok uzun sürmedi. Sandığının aksine evler, özel yurtlardan bile pahalıydı.

Bir anlığına içindeki hevese gafil avlanıp büyükbabasından daha fazla harçlık istemeyi düşündü ama çok sonra, kendini boş yere mimarlık okuyarak iki sene gereksiz yere yük olmuş gibi düşündüğü hissi omurgasından yukarı tırmanınca, fazla harçlık isteme düşüncesinden hızla vazgeçti.

Bakışlarını saatine çevirdi. Vakit neredeyse akşamüzeri olmuştu. Sıcaktan ve yorgunluktan bitap düşmüş bir hâldeydi. Otele dönmeye karar verdiği sırada gözlerine az ilerideki emlakçı çarpınca son bir kez daha şansını denemek için emlakçıya doğru ilerlemeye başladı.

Kapının önüne gelir gelmez dudaklarının arasından güçlü bir fısıltı koptu. "Lütfen bu defa olsun," diyerek kapıyı açıp içeriye girdi ve bakışlarını hızlıca içeride gezdirdi. İçerisi, diğer emlakçılara göre daha büyük ve daha gösterişliydi.

Hayal kırıklığıyla, "Burada bana göre ev yoktur," diye fısıldayıp çıkmaya karar verdiğinde emlakçının sesiyle durmak zorunda kaldı. "Buyurun, hoş geldiniz."

Ne yazık ki çıkmak için geç kalmıştı. Duymazlıktan gelmeyi düşünse de ayıp olabileceğini düşünüp kalmaya karar verdi ve umutsuzca başını sallayıp yavaş yavaş emlakçının yanına adımladığında masanın hemen önündeki koltukta oturup kontrat okuyan, o ana dek fark etmediği adamı gördü.

Asya yanlarına yaklaştığında, adam başını yavaşça kontrattan kaldırıp Asya'ya bakınca Asya da bakışlarını hızlıca adamın üzerinde gezdirdi. Adamın üzerinde siyah bir kot, beyaz bir tişört vardı, ayağında da siyah renkte postal tarzı bir ayakkabı vardı ve sarı saçlarını, arkadan minik bir topuz yapmış, mavi gözleriyle yüzüne bakıyordu.

Yanlarına gidip koltuğa oturmadan önce ona bakan mavi gözlere selam verdi. Ardından emlakçıya dönüp, okuyacağı okulun civarlarında ev baktığını söylediğinde yanı başındaki adam da yeniden kontrata dönmüştü.

Emlakçı evlerden, evlerin büyüklüğünden ve konforundan bahsediyor, gereksiz yere uzatıyordu. Asya'yı ilgilendiren, evlerin öncelikle fiyatıydı ve ne yazık ki buradaki evler diğer emlakçılardakilerden bile pahalıydı.

Yavaş yavaş gerildiğini hissetmeye başlayınca, farkında olmadan sesli nefesler alıp verdi. Midesine giren ağrı da gerginliğini arttırıyordu. Tüm olumsuzlukların üstüne bir de sancısı, tüm sırtını kamçılıyordu sanki.

Bir an önce oteline gidip yatmayı ve bugünün bitmesini diledi. Bu isteği, şiddetle kendini belli edince emlakçının gereksiz muhabbetine son vermek için sabırsızca dudaklarını araladı. "Daha makul fiyatlarda evleriniz yok mu?"

Emlakçı olumsuzca başını salladı. "Maalesef hanımefendi, genelde okul civarındaki evlerimiz hep bu şekilde, daha uzaktaki evlerimiz de iki üç araba değiştirmenizi gerektirecek mesafede ve buranın trafiğini düşünürsek, inanın tavsiye etmem."

Asya bıkkın bir şekilde nefes aldı. "Anlıyorum ama maalesef bu evler, benim bütçemi oldukça zorlar," diyerek ayağa kalktı.

Asya'nın ayağa kalkmasıyla birlikte emlakçı da ayağa kalktı ve masanın üzerinde duran kartını uzatıp, "Yine de fikriniz değişirse arayın, yardımcı olmaya çalışırım," deyince Asya, emlakçıya, *dalga mı geçiyorsun,* dercesine bakış attı.

Onun bakışlarını fark eden, yanındaki mavi gözlü adam oldu ve onların fark etmeyeceği şekilde belli belirsiz tebessüm etti.

Asya, adamın gülümsediğinden habersiz, emlakçıya "İyi akşamlar," dedi ve ona yeniden bakmaya başlayan yanındaki adama da selam verip hızlı adımlarla emlakçıdan çıktı.

Otele geldiğinde ise mide ağrısından kıvranıyordu. Kötü başladığı gün, devamını getirmek istercesine daha kötü bitmişti. Hızlıca üzerindekileri değiştirip yatağına uzandı. Tüm keyfi kaçmıştı, canı hiçbir şey yemek istemiyordu.

Ertesi sabah yeniden ev bakacak ve başını sokacak bir ev elbet bulacaktı, bulmalıydı da. Yoksa otel tüm birikimini elinden alacaktı.

Her şeyin daha güzel olacağına inanarak gözlerini kapattı.

Ertesi sabah erkenden kalkıp yeniden ev bakmaya başladı. Otelden çıkışı 12'deydi ve o saate kadar ev işini halletmesi gerekiyordu.

Bir iki emlakçı daha gezdikten sonra iyice acıktığını hissedince, önceki gün gittiği kafeye gitti. Vakit erken olmasına rağmen içerisi oldukça kalabalıktı.

Boş masa bulmak umuduyla etrafına bakındı. Yalnızca bir masanın boş olduğunu görünce oraya doğru yürümeye başladı. Yürüdüğü sırada, arkası dönük bir hâlde masada oturan adamı görünce hemen tanıdı. Dün emlakçıda gördüğü mavi gözlü

adamdı bu; tek başına kahvaltı ediyordu. Adamın yanından geçerken ona bakmadan yürümeye devam edip boş masaya oturdu.

Oturduğunda dünkü adam tam karşı çaprazında kalmıştı ve artık yüzleri birbirine dönüktü. Bakışları elinde olmadan adama kayınca adamın da kendine baktığını gördü. Adamın baktığını görünce bir anda hissettiği panikle bakışlarını kaçırmayı istedi ama bunun ayıp ve çocukça bir hareket olduğunu düşününce, isteğini zihninin derinliklerine iterek, belli belirsiz bir tebessümle selam verdi. Aynı şekilde karşısındaki adam da tebessüm edip selam verdi ve yeniden kahvaltısına geri döndü.

Mantıklı mı yoksa mantıksız mı hareket etmişti, bilmiyordu ama garip bir şekilde adamın selamını geri çevirmemesi hoşuna gitmişti. Şu anda nasıl mutlu olduysa, genelde markette, mağazada ya da yemek yediği herhangi bir restoranda selamına karşılık alamadığında da bu duruma bozulurdu.

Düşüncelerinden çıkmasına sebep olan hareketliliği hissedince karşısındaki adamdan gözlerini çekti ve gelen garsona baktı. Ardından siparişini verip beklemeye başladı. Kafenin gürültüsü, arı sürüsünün çıkardığı ses gibi kulaklarına doluyordu. Her masa, yaş grubunu göze aldığında öğrenci doluydu ve çoğunlukla arkadaş gruplarıydı. Bir tek kendi ve karşı çaprazındaki adam yalnızdı. Yeniden bakışlarını adama çevirdi ve onun bakmadığını görünce bu defa daha dikkatle baktı. Yine sarı saçlarını arkada minik bir topuz yapmıştı fakat bugün tamamen siyahlara bürünmüştü. Açıkçası üzerindeki siyah tişört, sarı saçlarının rengini iyice belli etmişti. Güneş esmerliği uğramış teni, güneşten sarısı iyice açılmış saçlarıyla Akdeniz ülkelerinden fırlamış gibi bir hava vardı üzerinde; bu hâliyle İtalyan erkeklerine benzemişti. Keskin yüz hatları ve kusursuz duran çene kemikleriyle de tartışmasız farklı bir aurası vardı.

Kahvaltısı gelince bakışlarını önüne çevirdi ve kahvaltısını yapmaya başladı. Ağzına attığı her lokmada gözlerini kapatmak istiyordu çünkü her lokması, damağında leziz bir tat bırakıyordu.

Okuldan fırsat bulduğunda buraya gelmeyi zihninin bir köşesine not ederek kahvaltısını yapmaya devam etti.

Yaklaşık birkaç dakika sonra ise mavi gözlü "İtalyan" adam masasına gelince onun gelmesini beklemediği için afallamış bir hâlde yüzüne baktı. Adamın gergin hâlinden, *herhâlde bir şey isteyecek,* diye düşündü ama içinden bir ses, isteyeceği şeyden hoşlanmayacağını da söylüyordu.

"Oturabilir miyim?"

Kulaklarına dolan sesle üzerindeki şaşkınlığından sıyrılıp, eliyle karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Tabii ki," deyince "İtalyan" adam tam karşısına oturdu.

"Ben Fatih."

Asya karşısındaki adamın görüntüsünden dolayı İtalyan olduğuna o kadar emindi ki Fatih ismini duyunca yepyeni bir şaşkınlıkla dolup taştı ve şaşkınlığının azizliğine uğrayarak, "Sen İtalyan değil miydin?" diye sordu. Aslında bunu sesli söylemeyi düşünmüyordu ama sesinin ihanetiyle kelimeler ağzından çoktan dökülmüştü.

Asya'nın tuhaf çıkışıyla bu defa şaşırma sırası Fatih'teydi. Düşünceli bir tavırla, "Anlamadım?" dedi.

Asya kırdığı potu fark eder fark etmez konuyu değiştirme yolu aradı fakat hissettiği utançtan dolayı aklına mantıklı bir düşünce gelmiyordu. En sonunda yüzünü buruşturarak elini gelişigüzel hareket ettirdi. "Boş ver, önemsiz."

Fatih, karşısındaki kızın ne demek istediğini anlamasa da üzerinde durmak istemedi. Zira kararından emin değildi ve fikrini değiştirmeden bir an önce konuya girmek istiyordu.

Emlakçıda kontratını okurken emlakçının kapısı açılmış, Fatih de gelene bakmamıştı. Ta ki burnuna dolan o güzel kokuyu içine çekene kadar. Yoğun bir parfüm kokusu dolmuştu burnuna. Güçlü bir koku alma yetisi olduğunu inkâr edemezdi ama aynı kokuyu emlakçının da aldığına emindi çünkü koku, gelen kişi yaklaştıkça artıyordu.

Başını kokunun kaynağına çevirir çevirmez, içeriye giren yorgun yüzlü kızı gördü. Üzerinde asker yeşili, şortlu bir tulum, ayağında da krem rengi sneakersları vardı. Salık bıraktığı kahverengi saçları, başına taktığı gözlüklerine rağmen yorgun yüzünün bir kısmını örtmüştü. Yine de kahverengi gözleri, yüzüne düşen saçlarının gerisinden gözleriyle buluşunca, o ana kadar böylesine büyülendiğini hiç hatırlamadığını fark etti.

Kız, ev aradığını söylemişti. Yorgun hâline ve yüzündeki hayal kırıklığına bakılırsa sabahtan beri aradığı evi bulamamıştı. Fakat aradığı evi bu emlakçıda da bulabilmesi mümkün değildi çünkü buradaki evler piyasadaki diğer emlakçılardakilerden daha pahalıydı ve daha yüksek kesime hitap ediyordu.

Aradığını bulamamanın verdiği gerginlikle ayağa kalktığında emlakçının söylediği sözler üzerine yüz ifadesinin verdiği tepki Fatih'i gülümsetirken, Fatih aynı zamanda onun adına üzülmüştü de. Anlaşılan, kız ev konusunda epey geç kalmıştı.

Kızın arkasından kontratı imzalayıp emlakçıdan ayrıldıktan sonra kızı çoktan unutmuştu ya da unuttuğunu zannetmişti çünkü ertesi gün, ev taşımaya ara verdiğinde atıştırmalık bir şeyler yemek için geldiği, evinin yakınlarındaki kafede aynı kokuyu duyunca, daha yüzünü görmeden kızın büyüleyici bulduğu yüzü gözlerinin önüne serilmişti.

Başını hızlı bir hareketle sağına çevirdiğinde yanılmadığını anlaması da uzun sürmedi ve yanından geçen, emlakçıda karşılaştığı kızı gördü.

Bakışlarıyla kızı takip ederken karşı çaprazındaki masaya oturduğunda ona bakmaya devam etti. Kız, bakışlarını fark edip selam verince de aynı şekilde selam verip yeniden kahvaltısına döndü. Tam o esnada içinde karşı konulmaz bir istek belirdi. *Ona yardım etmeliyim,* diye düşündü ama bunu nasıl yapacağı konusunda bir fikri yoktu. Muhtemelen yurtlar, apartlar çoktan dolmuştu ve civardaki evler, kızı maddi olarak zorlayacak boyuttaydı. Bir an para vermeyi düşündü lakin bu saçma düşüncesinden de aynı hızla vazgeçti.

Kendini biraz daha zorlamayı denedi. Daha uygun evler, yurtlar, apartlar... Aynı düşünceler şelalesinde yüzdüğünde onu zorlayan başka bir düşünce, ısrarla mantığına sızmaya çalışıyordu lakin itinayla onu geri itiyordu çünkü bu düşünce yardım için fazla mantıksız geliyordu.

Ailesinin yanından 16 yaşında ayrılmış, bugüne kadar hep tek başına yaşamıştı. Bu sene buradaki altıncı yılıydı ve en yakın arkadaşlarıyla bile aynı evi paylaşmamışken, üstelik iki yıl boyunca birlikte olduğu eski sevgilisinin aynı evde yaşama ısrarlarına karşı çıkmışken hiç tanımadığı bir kızla aynı evde yaşaması mümkün müydü?

Beynini kemiren düşünce karşısında sıkıntıyla soludu. Bu düşünce, bir yardım için fazlaydı ama kızın çaresizliği karşısında kayıtsız kalmak istemiyordu. Ayrıca buraları çok iyi bildiğinden, kızın başının belaya gireceğinden de neredeyse emindi.

Yine de bir şekilde ona yardımcı olmalıydı.

Düşüncelerinden çıkmasına sebep olan tatlı sesle kendini toparlayıp ana döndü. "Ben de Asya."

Gerginliğini belli etmek istemezcesine sandalyesine yaslandı. "Memnun oldum Asya, aradığın evi bulabildin mi?"

Sorduğu soru üzerine Asya'nın yüz ifadesinden, o daha cevap vermeden bulmadığını anladı. "Maalesef hâlâ arıyorum ama umudumu kaybetmedim."

Dudaklarında beliren tebessümü engelleyemedi ve sesindeki dürüstlükle, "Aslına bakarsan okul birkaç gün sonra açılacak ve sen kalacak bir yer ayarlamak için biraz geç kalmışsın," dedi. "Eminim bu civarlardaki evler, yurtlar, apartlar çoktan dolmuştur. Dolmayanların sebebini sen de tahmin edersin ki pahalılıktan dolayı dolmamıştır. Daha uzaktaki evler ya da apartlar da emlakçının dediği gibi buranın trafiğiyle seni epey zorlar."

Fatih, konuşmasını sürdürmeyi istedi ama Asya'nın hâli konuşmasına ara vermesine sebep oldu ve dudaklarına yeni bir tebessüm ev sahipliği yaptı. Asya, tam karşısında gözlerini ayırmadan, pürdikkat heyecanlı bir maç anlatımını dinlermiş gibi onu

dinlerken diğer taraftan da ağzı boş durmuyor, sürekli önündekileri yiyordu.

Fatih'in sessizliği uzayınca Asya, sebebini anlayıp utanırcasına, "Kusura bakma, çok acıkmıştım," dedi.

Fatih, Asya'yı rahatsız etmek istemediği için tebessümünü hızla silip ciddi bir ifadeye büründü. "Lütfen devam et, hiç sorun değil," deyince, Asya lafı değiştirme ihtiyacı içinde, "Yani umudumu kaybetmemi mi söylüyorsun?" diye sordu.

"Umut her zaman vardır, tabii karşına çıkan ihtimalleri değerlendirmeyi bilirsen."

"Nasıl yani?"

Fatih nefesini usulca bıraktı. Hâlâ kararsızdı ve kız kabul ettiği takdirde, kendince kurduğu dünyasına karşı çıkmış olacağının farkındaydı. Yine de içinde delicesine duyduğu istek tüm tabularını yıkmasına neden oluyordu. "Sana yardımcı olmak istiyorum."

Asya, "Nasıl yardım edeceksin ki bana?" diye sorduğunda Fatih yaslandığı sandalyesinden doğrulup, lafı dolambaçsız bir şekilde dile getirdi. "Şöyle ki, okula yürüme mesafesinde ev tuttum, bugün taşınıyorum. Ayrıca tek başıma kalıyorum ve kirama ortak olacak ev arkadaşı arıyorum. Eğer sen de istersen ev arkadaşım olabilirsin," diyerek Asya'nın yüzüne dikkatle bakmaya başladı. Asya'nın vereceği cevabı çok merak ediyordu.

Asya ise Fatih'in sözlerini duyunca ağzındaki çayı zar zor yuttu. Az daha karşısındaki adama çayı püskürtecekti. Kaşlarını sert bir ifadeyle çatıp sesinin yüksek çıkmasını umursamadan, "Sen bana birlikte yaşamamızı mı teklif ediyorsun?" diye sordu.

Fatih de Asya'nın çatılan kaşlarıyla, değişen yüz ifadesiyle gerildiğini anladı ve onu sakinleştirmek amacıyla, bu defa söyleyeceği kelimeleri daha özenle seçmeye çalışarak konuştu. "Evet, çünkü öğrencinin hâlinden öğrenci anlar. Ayrıca ikimizin de çıkarına olmuş olacak, çok daha az kira ödeyeceğiz. Sen de böylelikle evsiz kalmamış olacaksın. Olur da rahat edemeyeceğini

düşünürsen de sınıfından arkadaşlarınla başka eve çıkarsın. En azından şimdilik bu teklifimi düşünmelisin."

Asya duyduğu tekliften hiç hoşlanmamış hatta gerilmişti. Çatık kaşları hâlâ düzelmezken, bu durumdan hoşnut olmadığını her mimiğine yansıtarak, "Karşıdan bakınca tanımadığım bir erkekle aynı evde yaşayacak bir kız gibi mi duruyorum? Hem nereden bileyim senin sapık ya da katil olmadığını, bana bir zarar vermeyeceğini?" diye çıkıştı.

Asya öfkeli bakışlarını Fatih'in yüzüne öyle sabitlemişti ki Fatih o ifadenin karşısında kıpkırmızı kesildi. Anlık aldığı bir kararla kızın karşısına geldiğinde Asya'nın böyle bir ihtimali düşüneceği aklına dahi gelmemişti.

Asya'nın sözlerini sindirdikçe yaptığı saçmalığın gerçekliğiyle sarsıldı. Kim tanımadığı bir erkekle bir eve çıkmak isterdi ki? Karşısındaki kişi elbette bir katil ya da sapık olabilirdi.

Sinirden dudakları gülme isteğiyle gerildi. *Nasıl bu kadar aptalca hareket edebildim? Bu devirde kim kime güvenebilir?* Aklından geçen sorular, içini çoktan bir kurt misali kemirmeye başlamıştı.

Aynı zamanda kızın onu bir katil ya da sapıkmış gibi görmesi içten içe bozulmasına sebep olmuştu. Bozulduğunu belli edercesine masaya doğru eğilip ellerini iki yana açtı. "Cidden, asıl ben karşıdan bakınca sapık ya da katil gibi mi duruyorum?"

Fatih'in sorusuyla aralarına kısa bir sessizlik çöktü.

Fatih, Asya'nın evet demesini bile beklemişti ama sessiz kalmasını beklememişti. Büyük bir yanılgının içine düşünce orada daha fazla oturmanın gereksiz olduğunu düşünerek kalkmak istedi. Her şeye rağmen derinlerde bir yerlerde kıza yardım etme isteği kendini belli ediyordu. Pes edercesine nefes alıp garsondan kâğıt ile kalem istedi. Garson, istediklerini getirince de kâğıda telefon numarasını ve evin kirasını yazıp Asya'nın önüne bıraktı. "Evin kirası burada yazdığım gibi. Aradığın evi bulamazsan bir düşün derim," diyerek masadan kalkıp, kendi hesabını ödemek için kasaya ilerledi, daha sonra da oradan ayrıldı.

Aslında evin fiyatı, yazdığı fiyatın tam dört katıydı ve Fatih'in gerçekte tek isteği kızın yanlış anlamasına rağmen ona yardım etmekti.

Asya ise Fatih'in arkasından bakarken hâlâ kızgındı. Bakışları önündeki kâğıda kayınca eliyle hafifçe itti. "Ne sandı ki beni?"

Sıkıntıyla yanaklarını şişirdi. Tüm iştahı ve keyfi kaçmıştı. Yıllarca hayalini kurduğu okul hayatı, oldukça sıkıntılı ve gergin bir şekilde başlıyordu.

Midesinde yeniden başlayan rahatsız edici sızıyla çantasına uzanarak, yeni bir emlakçı bulmak için masadan kalkıp ilerlemeye başladı. Biraz uzaklaşmıştı ki garip bir önsezi hissedince durmak zorunda kaldı. Fatih denilen adamın dediklerini elbette ciddiye almamıştı ama içinden bir ses, her ihtimale karşı telefon numarasını almasını söylüyordu. Başını ağır ağır geriye çevirdi ve masada duran kâğıda baktı.

Her ne kadar bunun doğru olmadığını bilse de oflayarak geri döndü ve masada duran kâğıdı alıp çantasına koydu. En azından kâğıdın yanında olması, adamın dediklerini ciddiye alıp ona inandığı anlamına gelmiyordu.

Ya da geliyordu...

Kendiyle çelişmenin zaman kaybı olduğunu bildiği için daha fazla oyalanmak istemeyip saatine baktı. Saat çoktan 12 olmuştu ve otelden ayrılması gerekiyordu ama ne yazık ki hâlâ bir ev bulmuş değildi.

Ümitsiz bir iç çekişle kasaya ilerledi, ardından kafeden ayrılarak otele geri geldi. Bir gece daha kalacağını söyleyip ödemesini yaptıktan sonra odasına çıkıp, gerilen kaslarının yumuşaması için kendini banyoya attı. *Hep böyle sürecek değil ya,* diye düşündü. Eninde sonunda başını sokacak bir ev bulacaktı.

Öğleden sonra yeniden otelden çıktığında tek yaptığı emlakçıları gezmek oldu lakin sanki tüm evren onun ev bulamaması için uğraşıyor gibiydi. Asla kalabileceği bir yer bulamıyordu. Ayrıca ümidi de tükenmişti. Gittiği her emlakçı, okula yakın evler için uçuk fiyatlar veriyor, nispeten uygun olan evlerin de neredeyse şehrin diğer yakasında ya da izbe yerlerde olduğunu söylüyorlardı.

Aklının bir köşesindeyse Fatih'in teklifi vardı. Her ne kadar o ihtimale karşı çıksa da, ev bulamadıkça pek de çaresinin kalmadığı farkındalığı canını daha da sıkıyordu. "Keşke büyükbabama hiç yalan söylemeseydim. Şimdi rahat rahat orduevine başvurabilirdim ama artık onu da yapamam," dedi pişmanlık dolu bir sesle. Onun sağlığını düşünerek hareket etmişti ama işlerin böyle sarpa saracağını da düşünememişti. Ev bulmanın bu kadar zor olduğu aklına bile gelmemişti.

Kendini otel odasına atınca, kafasında dönüp dolaşan düşünceler yüzünden karanlığa gömülmüş gibi hissediyordu. Aydınlığa çıkması için o düşüncelerden kurtulması, bir karar vermesi lazımdı.

Aynanın karşısına geçip kendine baktı ama kendini bile görecek durumda değildi. Kafası öylesine doluydu ki bomboş bakıyordu aynaya. "Tanımadığım bir erkekle aynı evde yaşamak..." diye mırıldandı. "Ya bana bir şey yaparsa?"

Başparmağını dişlerinin arasına alıp aynanın karşısından ayrıldı. Bir elini de beline yerleştirmişti. "Ya azılı bir katil, sapık, psikopat biriyse?" Başını iki yana salladı. "Ya da hiçbiri; sadece sıradan biriyse?"

Yüksek sesle oflayarak odanın içinde ileri geri hareket etmeye başladı. "Ne yapacağım ben şimdi?"

Başını sıkıntıyla geriye yaslayıp gözlerini kapattı. Otelde daha fazla kalması mümkün değildi. Ayrıca sürekli dışarıdan yemesi de bütçesini ciddi anlamda sıkıntıya sokuyordu.

Büyükbabası haklı mıydı? Bu koca şehirde hayallerinin peşinden tek başına gitmenin gereği var mıydı?

Başını tekrar dik konuma getirip çaresizce yatağına oturdu. Elbette hayallerinin peşinden gidecek, her gece anne ve babasına verdiği sözü yerine getirerek başaracaktı.

Çantasına uzanıp annesiyle babasının fotoğrafını çıkardı ve fotoğrafın üzerinde parmaklarını gezdirip her zamanki gibi onlarla konuşmaya başladı. "Sanırım Fatih'in teklifini kabul etmekten başka şansım yok. Zaten tüm gün okulda olacağım, akşamları da odamdan dışarı çıkmam. Hem sınıfımdan evde kalan birkaç arkadaş bulurum ve sonra onların yanına taşınırım. Birkaç gün, belki de birkaç hafta Fatih'in evinde idare edebilirim. Kendimi koruyabilirim."

Fotoğrafın üzerine dudaklarını bastırdı ve yeniden çantasına uzanarak kâğıt ile kalem çıkardı, akabinde şartları olan uzun bir liste hazırlamaya başladı. Bunları Fatih'e gösterecek, ondan kabul etmesini isteyecekti. Kabul etmediği takdirde bu iş başlamadan bitmiş olacaktı.

Liste hazırlama işi bitince çantasından Fatih'in numarasının yazılı olduğu kâğıdı çıkardı. Bir süre sessizce numaraya baktı.

Hâlâ kararsızdı.

Sonunda telefonu eline alıp numarayı tuşladı ve aradı. Gergindi, telefonun her çalışında daha da geriliyordu.

Fatih ise tüm gün evi taşımakla uğraşmış, Asya konusunu kapatmıştı. Çünkü kızın haklı olduğunu biliyordu ve teklifini kabul etmeyeceğinden emindi.

Elinde kahvesiyle televizyon karşısında tembellik yaparken telefonu çalmaya başladı. Göz ucuyla telefona baktığında arayanın yabancı numara olduğunu görünce oturduğu yerden merakla doğruldu.

Asya'nın olma ihtimaliyle içinde, kendince rahatsız edici bir kıpırdanma hissedince yüzünü sinirle buruşturarak telefonu cevapladı. "Efendim?" Çok kısa bir sessizliğin ardından Asya'nın gergin sesi duyulunca Fatih'in yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluştu.

"Fatih, ben Asya, bugün kafede tanışmıştık."

"Evet, hatırladım."

Asya derin bir nefes alıp, "Şey... Teklifin hâlâ geçerli mi?" diye geveledığinde dudaklarını sertçe dişledi. Telefonu kapatmamak için kendini zor tutuyordu.

Asya'nın huzursuz hâllerinin aksine Fatih'in yüzündeki gülümseme daha da genişledi. "Evet, geçerli, fikrin mi değişti?"

"Sanırım değişti, yalnız bazı şartlarım var."

"Şartlar mı? Ne gibi şartlar bunlar?"

Asya gerginliğini belli etmemek için olabildiğince sakin bir sesle, "Telefonda olmaz, yarın sabah müsaitsen aynı kafede buluşalım, ben sana şartlarımı sunayım, eğer sen de kabul edersen ev arkadaşı olabiliriz," dedi, üzerine basan sıcaklık kulaklarının yanmasına sebep olmuştu.

"Yarın müsaitim, saat 10 senin için uygun mu?"

"Uygun."

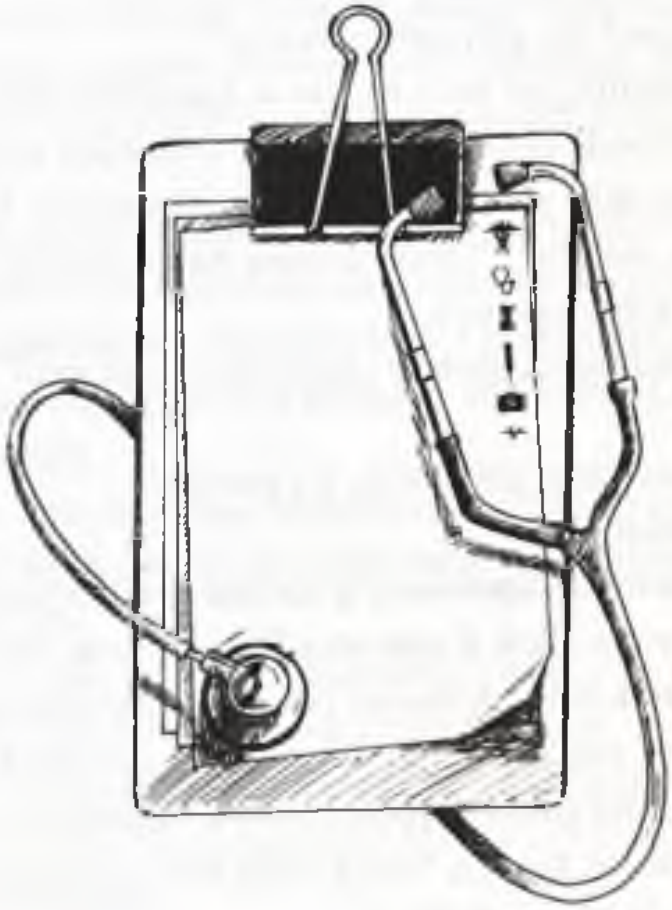
"O zaman yarın görüşürüz, iyi geceler."

"İyi geceler."

Asya telefonu kapatmasıyla birlikte kendini yatağa bıraktı ve gözlerini tavana dikti. Kesin olan bir şey varsa, Fatih şartları kabul ettiğinde ikisinin de hayatı çok başka seyredecekti. "Umarım yanlış bir şey yapmıyorumdur," diyerek gözlerini kapattı.

Fatih de hâlâ gülümsüyordu. Biriyle yaşama fikri her ne kadar ona ters gelse de, kendini bildiğinden beri insanlara yardım etmeyi sevdiği için idare edebilirdi.

Sırf bu yüzden tıp okumayı istememiş miydi? Böylelikle her gün insanlara yardım edecekti. Asya'nın durumu da onun için aynıydı. Tek fark, bu seferki fiziki bir yardım değildi.

"Seni çok fazla tanımıyorum
ama dünden beri sana baktıkça çok güçlü,
cesur bir kız görüyorum karşımda."

11

Ertesi sabah Asya oldukça gergin uyandı. Hızlı bir duşun ardından giyinip çantasına yerleştirdiği şartlar listesiyle kafeye gitmek için otelden çıktı.

Fatih de bu sabah gergindi. Akşam, *iyi bir şey yapıyorum,* diye düşünse de bugünden itibaren aynı evde başka birinin de uyanacak olması onu germişti. Asya'nın bu evde kalacağından emindi çünkü şartları ne olursa olsun kabul edecekti. O da hızlı bir duşun ardından evden çıktı.

İkisi de tam vaktinde kafeye geldikleri için kapının önünde karşılaştılar. Gerginlikleri yüzlerinden okunsa da gülümsemeye çalışıp birlikte içeriye girdiler ve boş buldukları bir masaya oturdular.

Oturur oturmaz, "Aç mısın?" diye sordu Fatih.

Asya'nın asla reddedemeyeceği bir şey varsa o da yemek yemekti. Sadece yemek yemeyi değil, aynı zamanda tutkuyla yemek yapmayı da seviyordu ve mutfakta profesyonellere taş çıkaracak kadar iyi olduğuna inanıyordu.

"Evet, bir şeyler yesem iyi olacak."

Fatih gülümseyerek garsona seslendi ve birlikte siparişlerini verdiler.

Garson yanlarından gittikten sonra Fatih sandalyesine yaslanarak, merakla Asya'nın yüzüne baktı. Bir an önce konuya girmek istiyordu. "Ee, şartların nedir?"

Asya çantasına uzanıp, uzunca listesini çıkarınca Fatih'in ağzı şokla açıldı. "Şaka yapıyorsun," dedi ama Asya'nın ciddi olduğunu görünce kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Sen ciddisin."

"Evet, ciddiyim, şartlarımı bu kâğıda yazdım. Şimdi ben sana tek tek okuyacağım, sen de istersen kabul edersin."

Fatih derin bir nefes alıp kollarını göğsünde bağladı. "Seni dinliyorum."

"İlk şartım, kendime ait bir oda ve yedeğinin olmadığı bir anahtar istiyorum."

Fatih başını sallayarak, "Ev iki artı bir," dedi. "Bir oda senin, bir oda benim. Bir de ortak kullanacağımız, televizyonun olduğu oda var. Onun dışında mutfak, banyo, tuvalet var. Her odanın anahtarı var ve yedekleri yok, yani kabul."

Asya, "Bu güzel haber işte," diyerek çantasından çıkardığı kalemle ilk maddenin yanına artı işareti yaptı. "İkinci şartım ise..." dedi ve duraksayarak Fatih'in yüzüne baktı. Akabinde bir çırpıda, "Uyuşturucu kullanıyor musun?" diye sordu. Aslında bunu sormayı istemezdi ve kullansa bile doğruyu söylememe ihtimalini düşünmüştü ama böylesine önemli bir soruyu da es geçemezdi.

Asya'nın aralarında yankılanan sorusuyla Fatih bir anlığına afallasa da hızla toparlanıp gülümsedi lakin bu, oldukça gergin bir gülümsemeydi. "Tabii ki de hayır, kullanmıyorum."

"Eğer kullanıyorsan bu iş başlamadan burada bitsin diyecektim."

"İçin rahat olsun, kullanmıyorum. Yine de bana inanmıyorsan hastaneye gidip bir test yaptırabiliriz. Testlerin doğruluğu yüzde 99.9. Kullanmadığımı kendi gözlerinle görmüş olursun."

Asya'nın Fatih'in kendinden emin duruşuyla içine su serpilse de bu konuya dikkat edeceğini zihnine not ederek, "Hareketlerinde gariplik hissedersem gideriz," dedi ve ikinci maddenin yanına da artı işareti bıraktı.

"Peki, kız arkadaşın var mı?"

Fatih, uyuşturucu maddesinin dışında başka hiçbir soruya şaşırmayacağını düşünüyordu fakat Asya onu yine yanıltmayı başarmıştı. Gülümsemeden edemedi ve bu kez alaya kaçan tınısıyla, "Şartlarının arasında 'Kız arkadaşından ayrıl' diye bir madde mi var yoksa?" diye sordu.

"Beni ilgilendiren kısmı, olup olmaması değil ama olmadığını da anlayabiliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

Asya bilmiş bir ifadeyle sırıttı. "Çünkü hiçbir kız, sevgilisinin tanımadığı bir kızla eve çıkmasına izin vermez, hatta hiçbir kızla çıkmasına izin vermez."

"Doğru tespit."

"Ama bu, ileride olmayacağı anlamına da gelmez. Böyle bir durumda, kız arkadaşın benden rahatsız olursa ve benim evden çıkmamı isterse, o zaman ne olacak? Beni yüzüstü mü bırakacaksın?"

Asya'nın hafife alır gibi sorması üzerine Fatih ona ciddi bir bakış attı. "Şu anlık öyle bir sıkıntı yok ve ben bir kez söz verdim mi sözümden dönmem, beni tanıdıkça sen de bunu anlayacaksın, yani seni yüzüstü bırakmam. Elbet bir çözüm yolu bulurum."

"Pek içimi rahatlattığını söyleyemem ama olmayan bir şey için şu anlık teori üretmeyeyim."

Aynı soruyu sorma sırası Fatih'e gelmişti. Rahat bir hareketle kolunu sandalyenin gerisine yasladı. Maviliklerinin ortasında muziplik pırıltıları vardı. "Ya senin erkek arkadaşın varsa ya da ileride olursa, sen beni yüzüstü bırakacak mısın?" Rahat tavrının aksine bu sorunun cevabını inkâr edemeyeceği kadar çok öğrenmek istiyordu.

"Aynı şey benim için de geçerli. Hiçbir erkek, kız arkadaşının başka bir erkekle aynı evde yaşamasına izin vermez ama benim bir sevgilim olmayacağı için böyle bir sorunumuz olmayacak."

Fatih'in bu cevap karşısında kaşları merakla kalkmış, bir miktar da canı sıkılmıştı. Merakına yenik düşerek, "Neden? Geçmişten gelen bir sıkıntı mı?" diye sordu.

"Belki bir gün anlatırım ama şu an değil, ayrıca bir ihtimal bir sevgilim olursa kuzenim olduğunu söylerim, zaten abim gibi duruyorsun."

Fatih, Asya'nın sözleriyle dudaklarına nazik bir gülümseme yerleştirdi. "O kadar büyük mü duruyorum?"

"Evet."

"Bak işte, çözümü sen buldun. Benim sevgilim olduğunda ona da kuzen olduğumuzu söyleriz."

Asya üçüncü maddenin yanına da artı işareti yaparken, "Evet, bu olabilir," dedi ve bakışlarını kâğıttan kaldırdı. "Peki ya konu komşu, ev sahibi? Aynı evde bir kızla bir erkeğin yaşamasını kabul ederler mi?"

"Kimin umurunda?"

"Benim umurumda. Sorun yaşamak istemiyorum."

"Sorun yaşamayacaksın ama illa içim rahat etsin dersen onlara da kuzen olduğumuzu söyleriz."

Asya başını sallayarak yeni bir artı işareti daha bıraktı kâğıdın üzerine. "Tamam, olur. Bir de yemeği ben yapabilirim ama temizlikti, bulaşıktı, bunları ortak yaparız."

"Temizlik için bana kadın geliyor, temizlik sorun olmaz. Yemeği de senin üzerine yıkmam. Anlamasam da her türlü yardımcı olmaya çalışırım."

Asya'nın duydukları hoşuna gitse de dikkatinden kaçmayan idrakle sarsılarak Fatih'e baktı. "Sen nasıl öğrencisin, hangi öğrencinin evine temizlikçi gelir ki?"

Fatih bir anlığına boş bulunarak gafil avlanmıştı ama bu soruya dürüstçe cevap vereceği için dik duruşunu sürdürdü. "Dağınık ve pis evi sevmiyorum."

Asya cevaptan memnun olmuşçasına gülümsedi. "İşte bunu sevdim. Ben de nefret ederim, o yüzden biz birlikte yaparız, mecbur kalırsak kadın çağırırız." Böyle dedi çünkü kadına verecek ekstra parası yoktu.

"Buna da kabul," dedi Fatih lakin içten içe kendine şaşırmadan edemiyordu. Şu ana kadar kimseyle aynı evde yaşamamış-

ken, hiç tanımadığı bir kız uğruna kendi çizdiği sınırlarının dışına bu derece çıkışına hayret ediyordu.

Fatih'i düşüncelerinden sıyıran, garsonun siparişlerini getirmesi oldu. Garson, kahvaltılıkları masaya bıraktığında Asya kafasında tasarladıklarını anlatmaya devam ediyordu. "Ortak bir bütçe yaparız, oradan evin yiyecek ve temizlik ihtiyaçlarını karşılarız."

Fatih daha fazla dayanamayıp bıkkınlıkla soludu. "Tamam, olur ama artık şu şartlara bir ara mı versek? Yedikten sonra devam ederiz."

Asya onaylar gibi başını salladı ve sessiz bir şekilde kahvaltıya başladı. Fatih de sessizdi ve düşünceli görünüyordu. Tıpkı Asya gibi...

Fatih'in birlikte yaşamayı teklif ettiği günden beri Asya'nın kafasında cirit atan düşünceler içini kemiriyordu. Çok geçmeden onu yiyip bitiren düşüncelere yenik düştü ve ani bir iç çekişle içinden geçenleri tek nefeste söyledi. "Seninle yaşayacağımdan ailemin haberi var. O yüzden bana tecavüz etmeyi ya da beni öldürmeyi aklından bile geçirme, kimsesiz olduğumu da düşünme."

Fatih, ağzındaki lokmasını yutmak üzereyken duyduklarıyla lokması boğazına kaçtı ve peş peşe öksürmeye başladı. Asya da Fatih'in karşısında kısa bir panik yaşayıp önündeki şişeden bardağa su doldurup uzattı. "Ay, iyi misin?"

Fatih sudan bir yudum içip öksürüklerini bastırabilmeyi başardığında, "Delirdin mi sen, neden öyle bir şey yapayım?" diye çıkıştı.

Asya hiç tanımadığı bir adamla böyle bir konuşma yapmayı istemezdi lakin yaşadıkları dünya ve çaresizlik onu bu konuşmaya itiyordu. Tüm samimiyetiyle, "Bak, bu söylediklerim sana saçma geliyordur, kabul ediyorum," dedi ve başını hafifçe yana eğdi. "Belki öyle biri değilsindir fakat günümüz şartlarını sen de biliyorsun. Her gün gazetede, internette neler okuyoruz. Ben mecbur kaldığım için teklifini kabul ediyorum ama bir yanım da senden korkuyor, anla bunu."

Asya'nın samimi sözleri karşısında Fatih'in yüz ifadesine tatsız bir gülüş yerleşti. Asya'ya hiçbir şekilde zarar vermeyecek ya da ondan faydalanmayacaktı ama kızın korkularına da hak veriyordu. Ona güven vermek istercesine, tereddütsüz gözlerinin içine baktı. "Seni anlıyorum hatta şu an sana ne desem bana tam olarak inanmayacağını da biliyorum ama güven bana, sana asla zarar vermeyeceğim. Buna inanman için zamana ihtiyacın var. Zamanla korkularının ne kadar yersiz olduğunu anlayacaksın ve ben bu süreçte senin korkularını azaltmak için elimden ne geliyorsa onu yapacağım," dediğinde ses tonu da en az bakışları kadar dürüst ve her türlü şüpheden sıyrılmış, dolambaçsızdı.

"Teşekkür ederim," dedi Asya da. Fatih'in söyledikleri ona samimi gelmişti fakat buna inanmak için erkendi. Başka bir şey söylemeyip tekrar önündekilere döndü.

Aralarında yeniden sessizlik oluştu. Bu kez ikisinin de iştahı kaçmıştı.

Fatih kaçan iştahıyla boğuşurken havada asılı kalan soğukluğu kırmak için, "Bölümün nedir?" diye sordu. En azından keyifsiz güven sorunlarına kısa bir ara verebilirlerdi.

"Bilgisayar mühendisliği."

"Güzel ama zor bir bölüm."

Asya ağır ağır başını salladı. "Üstesinden gelebileceğime eminim, senin nedir?"

"Tıp ve bu sene son senem."

"Vay, tıp demek... Asıl senin bölümün zor," dedi Asya, gözlerinde yanan parıltıyla. Fatih'in uyuşturucu testi konusundaki öz güvenini şimdi daha iyi anlamıştı.

Fatih ise Asya'nın haklılığını belli eden bir bakış atıp belli belirsiz yüzünü buruşturdu. "Evet, zor denilebilir ama sanırım zorluğuna alıştım. Ayrıca rahat edesin diye söylüyorum, bu sene bazı geceler nöbetlerim olacak, evde özgürsün yani."

Asya hızlanan nabzının etkisiyle, "Cidden mi? Ay, bu çok iyi haber," dedi boş bulunarak, ardından kırdığı potu fark ederek

itirafını toparlamaya çalıştı. "Yani, öyle demek istemedim, yani şey, istemediğimden değil, demek istediğim..."

Fatih içten bir gülümsemeyle Asya'nın sözünü kesti. "Tamam tamam, zorlama, anladım ben."

"Gerçekten bak, öyle demek istemedim."

"Sorun değil, eğer yalnız kalacağın geceler korkarım dersen bir arkadaşını eve çağırabilirsin. Hastane de eve yürüme mesafesinde olduğu için herhangi bir sıkıntında çıkar gelirim."

Asya, içinin kıpır kıpır olmasından dolayı kontrol edemeyeceği tepkiler vermekten ve daha fazla pot kırmaktan çekiniyordu. O yüzden Fatih'ten çok kendi dikkatini dağıtmak için aklına gelen ilk soruyu sordu. "Bildiğim kadarıyla hemen bölüm seçilmiyor, değil mi?"

"Evet. Bölüm, okul bittikten sonra seçiliyor, sınavdan sonra yani. Ama benim seçmek istediğim bölüm ilk günden beri aynı, fikrim hiç değişmedi."

Asya arkasına yaslanmadan önce merakla kaşlarını havalandırdı. "Nedir peki?"

"Nöroşirurji uzmanlığı. Yani beyin ve sinir cerrahlığı."

Fatih'in tereddütsüzlüğü ve bu bölümü istediği her mimiğiyle belli olunca Asya meraklı ifadesini sürdürerek, "Özel bir nedeni var mı?" diye sordu.

"Babam da nöroşirurji uzmanı, onun izinden gidiyorum."

Asya hazırlıksız yakalanmış gibi gülümsedi. "A, ne güzel... Peki ya annen? O da doktor mu?"

"Evet, o da çocuk doktoru."

Fatih'in sözleri, Asya'nın içini bir anlığına şüphe sisleriyle doldurdu. *Doktor çocuğu olduğuna göre ev arkadaşına çok da ihtiyacı yoktur,* diye düşündü. Düşündükçe içini karamsarlık sardı. Çok geçmeden düşüncelerine tezat bir düşünce belirince, içindeki şüphe sisleri dağıldı. Tıpkı kendinin büyükbabasından destek almak istemediği gibi o da ailesinden destek almak istemiyor olabilirdi. Bu düşüncesi mantıklı gelince rahatladığını

hissetti ve bu rahatlığın mimiklerine yansımasına engel olamadı. "Çok şanslıymışsın, hasta olmaktan hiç korkmamışsındır."

Fatih çok da iyi olmadığını belli edercesine başını iki yana eğdi. "İyi tarafları olduğu kadar zor tarafları da oldu," dedi ve ilgiyi kendi üzerinden Asya'nın üzerine atmak istedi. "Senin ailen?"

Fatih'in sorusuyla Asya anında gerildi. Ailesi hakkında ona kısmen yalan söyleyecekti. Farkında olmadan elini yumruk yapıp, masaya belli belirsiz, hafifçe vurmaya başladı. Genelde bu hareketini yalan söylemeye mecbur kaldığında yapıyordu. "İkisi de öğretmen, matematik öğretmeni."

Fatih, Asya'nın bir anda değişen yüz ifadesinden yanlış bir şey sorduğunu anladı. Gözleri eline kaydığında beden dilinden de rahatsız olduğunu anlamıştı. Toparlama amacıyla, "Ne güzel, sen de her çocuğun korkulu rüyası olan matematikten korkmamışsındır," dedi yarım bir gülümsemeyle.

Asya da zoraki bir tebessümle gülümsedi. Aslında anne ve babası gerçekten de matematik öğretmeniydi. Bir sabah seminer için çıktıkları yolda kaza yapıp hayatlarını kaybetmişlerdi. Belki Fatih'i tanısa, güvense onu doğruyu söylerdi ya da ileride söyleyecekti ama şu an için bunun iyi fikir olmadığını biliyordu. "Yani iyi tarafları olduğu kadar zor tarafları da oldu."

Fatih'in söylediklerinin aynısını söyleyince birlikte gülmeye başladılar. O andan sonra epey keyifli sohbet edip, şartların geri kalanını konuştular.

Şartları tamamen bitirdiklerinde Asya elindeki kalemi Fatih'e uzatıp, boşta kalan eliyle de kâğıdın alt kısmını işaret etti. "Şimdi bu şartları kabul ettiğine dair, şuraya imza atmanı istiyorum."

Fatih, Asya'nın gözlerindeki ısrarcı kararlılığını görünce sersemlemiş bir hâlde, "Cidden mi?" diye sordu.

"Evet, cidden. İşimi garantiye almayı severim."

"Sırf için rahat etsin diye imzalıyorum," derken Fatih'in ses tonu hâlâ şaşkınlığını belli ediyordu. Kâğıdı imzalamadan önce son bir kez Asya'nın yüzüne baktı. Kararlı ifadesi zerre değişme-

mişti. Belli belirsiz tebessüm edip, olanlara inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı, akabinde kâğıdı imzalayıp Asya'ya uzattı.

Asya kâğıdı çantasına koyarak, "Ben artık kalksam iyi olacak, otele gidip valizimi toplamam ve çıkış yaptırmam lazım," dedi ve ayağa kalktı.

Fatih de Asya ayaklanınca ayağa kalkıp, "Tamam, ben de kalkayım. İşin bitince bana konum at, seni almaya gelirim," dedi.

"Zahmet etme, ben kendim gelebilirim."

"Zahmet etmiyorum, ayrıca yolu ve buraları henüz bilmiyorsun."

Asya itiraz etmenin mantıksız olacağının bilincinde başını sallayınca birlikte kasaya yöneldiler. Fatih hesabı ödemek için tam hamle yapıyordu ki Asya'nın itirazıyla karşılaştı. "Lütfen, ben kendi hesabımı öderim, yine de teşekkür ederim."

Fatih neşeli bir sesle, "Alman usulü diyorsun," deyince Asya da gülümsemeden edemedi. "Öğrenci usulü diyelim."

Fatih gülümsemesi kaybolmadan pes edercesine başını salladı ve birlikte hesabı ödeyip kafeden ayrıldılar. Normal şartlarda ödetmek istemezdi ama kızın kararlarına saygı duyduğu için geri duruyordu.

Asya, Fatih'ten ayrılıp oteline giderken hâlâ tereddütlüydü, emin değildi fakat bir yanı da çok heyecanlıydı. İlk kez ailesi olmadan bir evde yaşayacaktı. Tek olmayı tercih etse de şimdilik şartlar Fatih'le yaşamasına sebep oluyordu.

Okullar açıldıktan sonraysa duruma bakacaktı. Eğer okul tahmin ettiği gibi zor geçmezse bir işte yarım günlüğüne çalışabilirdi. Böylelikle kirasını daha rahat öder, Fatih'in yanından taşınırdı.

Düşünceleri eşliğinde otele geldiğinde hızlıca eşyasını toparlayıp resepsiyona indi. Çıkış işlemlerini halledince de Fatih'e konum atıp sabırsızca beklemeye başladı. Dakikalar geçtikçe

gerginliği artıyordu. Aldığı hızlı soluklar da verdiği kararı onaylamıyor gibiydi. Başını iki yana salladı. Biraz daha düşünürse Fatih'e yerleşme fikrinden vazgeçecekti. Kafasını dağıtmak için tam telefonunu eline almıştı ki Fatih'in geldiğine dair mesajını görünce kesik bir soluk alarak dışarı çıktı fakat gördüğü manzara, aldığı kesik soluğunun kesilmesine sebep oldu.

Fatih tam karşısında Range Rover marka bir arabayla onu bekliyordu.

Olduğu yerde öylece sabit kalınca, Fatih yanına gelip yanı başındaki büyük valize uzandı. "Artık gidelim mi?"

Asya'dan herhangi bir tepki alamayınca valizin çekçeğinden tutup bagaja doğru sürüklemeye başladı. Bagajın yanına gelince valizi tam kaldırmıştı ki tahmin ettiği gibi, Asya'nın biraz şaşkınlık biraz da hayal kırıklığına uğramış sesini duydu. "Araban mı var?"

Asya'ya belli etmeden sıkıntıyla derin bir iç geçirdi.

Evin kirası konusunda anlık bir kararla Asya'ya doğruyu söylememişti lakin maddi durumu konusunda onu nereye kadar oyalayabileceğini bilmiyordu. Doğruyu öğrendiğinde de, neden ona yalan söylediğine dair verecek cevabı yoktu çünkü şu an kendisi de bu sorunun cevabını bilmiyordu. Gergin bir gülümsemeyle, "Babamın hediyesi," dedi.

Asya cevaptan tatmin olmamasına rağmen bir şey demeden arabaya bindi. Arabaya biner binmez burnuna dolan parfüm kokusu hoşuna gitse de, hiç susmayan zihni yüzünden kokuyu düşünecek durumda değildi. *Arabası olabilir,* diye içinden geçirdi ama bu düşünce kafasında Fatih ile ilgili kurduğu mantığa aykırı geliyordu ve yarattığı etki, sinirlerini germeye yetmişti. Sessiz bir gerginlikle Fatih'in yanına binip arabayı çalıştırması bekledi.

Fatih'te de aynı sessizlik vardı çünkü ağzını açsa Asya'nın tepkisiyle karşılaşabileceğini iyi biliyordu ve şu an, ona ne dese inandıramayacağının da bilincindeydi. Asya'ya kaçamak bir bakış atıp arabayı çalıştırdı, ardından aralarındaki sessizliği kırmak, biraz da gerginliği dağıtmak için hafif bir müzik açtı.

Arabayı hareket ettirdikten sonra, olabildiğince rahatlamaya, hiçbir sorun yokmuş gibi görünmeye gayret etti fakat Asya'nın tepki verme ihtimalinden dolayı içten içe huzursuzdu.

Dikkatini yola vererek arabayı kullanmaya devam etti.

Yaklaşık yarım saat sonra evlerinin önüne geldiklerinde arabayı park edip, eliyle karşılarındaki binayı işaret etti. "Şu bina, ikinci kat."

Asya evi görür görmez kafası iyice karışmış bir hâlde omuzlarını düşürdü. Bina yeni ve lüks duruyordu. Bu defa sessiz kalmak istemedi ve imalı bir ses tonuyla, "Oldukça yeni duruyor," diyerek arabadan inip bagajın önüne ilerledi.

Fatih de yanına gelip bagajdan valizleri almadan önce, "İlk gördüğümde ben de aynısını düşünmüştüm," dedi, kendine bile yabancı gelen bir sesle. Kendini berbat bir yalanın ağına takılmış gibi hissediyor, çırpındıkça battığını görebiliyordu.

Asya'nın sessiz kaldığını görünce daha fazla vakit kaybetmeden valizlerle birlikte eve doğru ilerlemeye başladı. İçten içe hissettiği, Asya'nın fikrinden vazgeçme ihtimalinden dolayı fazlasıyla tedirgindi.

Asya da hemen yanında, midesinde hissettiği rahatsız edici kıpırtılarla yürüyordu. Yine sırtını kamçılayacak mide ağrısının ilk sinyallerini çoktan sezmişti.

Birlikte binaya girdiklerinde asansörün önüne doğru yürüdüler. Neyse ki asansör bulundukları kattaydı ve o gergin bekleyişi yaşamadan Fatih, valizleri asansöre yerleştirmişti. Yerleştirme işi bittikten sonra Asya'ya dönüp, "Sen valizlerle çık, ben merdivenlerden geliyorum," dedi.

Asya başını sallayıp asansöre bindi ve ikinci katın düğmesine bastı. Kapı kapanır kapanmaz kendiyle baş başa kalınca aynada kendine baktı. Gerginliği yüzünden belli olduğu kadar midesindeki işkencenin kıvrımları da gözlerini süslemişti. Parmaklarını midesine bastırıp acının dinmesini umdu ama dinecek gibi durmuyordu.

Çok geçmeden asansör ikinci katta durunca derin bir nefes alıp otomatik kapının açılmasını bekledi. Kapı açılınca da Fa-

tih'in valizlere yardım etmek için kapının önünde beklediğini gördü. Fatih'in hızına şaşırsa da belli etmeden, küçük valiziyle birlikte asansörden indi.

Fatih de Asya asansörden çıkınca diğer büyük valizi alarak, birlikte yaşayacakları evin önünde durdu. Birazdan içeri girecek, hiç tanımadığı bir kızla evini paylaşacaktı. Hem rahatsız edici hem de garip bir şekilde heyecan verici bir düşünceydi bu onun için.

Kapıyı açıp Asya'nın girmesi için kapının önünden çekildi. Asya da derin bir nefes alarak içeri girdiğinde gözlerini, yaşadığı yepyeni bir şokla kırpıştırdı. Ev, öğrenci evine göre oldukça genişti. Kapı, direkt büyük bir salona açılıyordu. Salonun tam ortasında füme renginde büyük bir köşe koltuğu, yan tarafında aynı renkte üçlü koltuk, köşe koltuğunun karşısında siyah renkte televizyon ünitesi vardı. Köşe koltuğunun arkasında duvara monte edilmiş büyük bir kitaplık, onun önünde yemek masası ve sandalyeleri bulunuyordu. Duvarlara hâkim olan renk de açık fümeydi. Siyah ve fümenin uyumu bir ressamın elinden çıkmış bir tablo gibi duruyordu.

Asya şaşkınlığını gizlemekten yoksun bir sesle, "Burası iki artı bir eve göre oldukça büyük," dedi ve cevap bekleyen gözlerini Fatih'in yüzüne çevirdi.

Fatih bu soruya hazırlıklı olduğu için, rahat görünebilmek umuduyla olabildiğince sakin bir sesle, "Evet, büyük," diyerek söylediğini destekercesine başını salladı. "Ben sevdim, umarım sen de seversin."

Asya'nın şaşkınlığı, Fatih'in sözleriyle kızgınlığa geçiş yaptı. Aklında cirit atan şüpheler karşısında daha fazla sessiz kalmayacaktı. Eğer aynı evde yaşayacaklarsa birbirlerine karşı dürüst olmalıydılar. "Cidden buranın kirası yazdığın fiyat mı? Yeni bina, asansörlü ve büyük..." Yalan söylediğinden şüphelendiğini açıkça belli ederek gözlerini Fatih'in gözlerinin içine sabitlediğinde tek kaşı çoktan havalanmıştı. "Bana pek yazdığın fiyatmış gibi gelmedi."

Fatih, bir an ne diyeceğini düşündü. Asya'ya evin gerçek fiyatını söyleyemezdi çünkü kiranın yarısının bile onu zorlayacağını düşünüyordu. Ona kalsa Asya'dan hiç para almazdı. Zaten bu evi tutarken aklında biriyle paylaşmak yoktu. Yardım etme fikri bir anda gelişmişti. İkna edici olmak için de fiyatı o şekilde yazmıştı.

İnandırıcı görünmek için kendini gülümsemeye zorladı ve tek nefeste, "Emlakçı sevdiğim bir abim, bu ev konusunda bana oldukça faydası dokundu," dedi. Asya'nın, söylediklerine inanmasını istiyordu çünkü daha mantıklı bir bahane bulamıyordu. İnanmadığı takdirde ayakta zor duran bir bina gibi bahanesi yıkılacak, enkazında umut bulamayacaktı.

Fakat umduğu gibi olmadı.

Asya karşısındaki adamın söylediklerine sesinin samimi gelmesine rağmen inanmamıştı. Düşüncelerini haklı çıkarmak için duygusuz bir ifadeyle kollarını göğsünde bağladı. "Madem öyle, o zaman bir sorum daha var."

"Nedir?" diye sordu Fatih umutsuzca. Biliyordu ki Asya'yı ikna etmek artık daha zordu.

"Range Rover marka bir arabası olan, büyük bir evde yaşamayı tercih eden ve evine temizlik için kadın gelen biri, neden ev kirasına ortak arkadaş arasın ki?"

Fatih boğazının kuruduğunu hissedince ağır ağır yutkundu. Kendini tamamen köşeye sıkışmış gibi hissediyordu. Asya'nın böyle sorular soracağını, anlık aldığı kararlar yüzünden tahmin edememişti. Her şey kontrolü dışında gelişmiş, öyle gelişmeye de devam ediyordu. Ağzının içinde geveleyerek, "Aileme yük olmak istemiyorum," dedi.

Fatih'in sözleri, Asya'nın kendini ikna etmek için saatlerdir zihninde kurduğu düşünceleriyle ilk kez aynı olmuştu. Yine de hemen ikna olmuş görünmek istemiyordu. "O parayla mı?"

Fatih gülümsedi ama bu, oldukça solgun bir gülümsemeydi. Sadece hissettiklerini örtbas etmek için takındığı bir maske gibiydi. Saatlerdir yaptığı tek şey aptal gibi gülümsemekti. Asya'nın, terlemesine sebep olacak soruları karşısında daha ne

kadar saçmalayacağını kendi de merak ediyordu. "Evet, çünkü onlardan destek almıyorum." Bu kısmı doğru olmasa da şimdi söyleyeceği cümlede yüzde elli doğruluk payı vardı. "Bu yıl hekimlikten alacağım maaşla idare edeceğim, ayrıca sadece ev kirasıyla da bitmiyor ki. Evin bir sürü masrafı oluyor, yakında sen de göreceksin."

Asya, Fatih'in son sözleriyle bir nebze olsun rahatlamış, Fatih için kafasında kurduğu mantık yeniden eski hâline dönmüştü. Aslında hâlâ şüpheleri olduğunu belli etmek istiyordu fakat bir yandan da fazla üstelememesi gerektiğini düşünüyordu. Pek inanmasa da daha fazla üstelemek istemedi. "Şimdilik dediğin gibi olsun. Benim odam neresi olacak?"

Fatih nihayet rahat bir nefes verdi. Yalan söylemeyi pek beceremezdi zaten sevmezdi. Sağ taraftaki koridoru işaret ederek, karşılıklı duran odaları gösterdi. "Odalarımız orada. İkisinin de büyüklüğü eşit sayılır. Ben birine yerleştim ama eğer orayı sen istersen geçebilirsin."

"Büyüklüğü sorun değil, bana oda olsun yeter. Diğerine yerleşirim."

Fatih onu sessizce onayladıktan sonra birlikte Asya'nın odasına doğru ilerlediler.

Odaya girdiklerinde Asya yüzünü kaplayan gülümsemesinin belli olmaması için alt dudağını ısırdı çünkü bu oda hayalini kurduğu odadan çok daha öteydi. Beklediğinden daha geniş, daha ferahtı. Duvara monte edilmiş dolabı ve bir yatağı vardı. Yatağı idrak edince soru dolu gözlerle Fatih'e döndü.

Fatih de Asya'nın bakışlarını görünce soracağı soruyu tahmin ederek, "Bu sabah senin için yatak getirttim," dedi.

"Nereden ve nasıl getirttin? Bu yatak yeni, bunun fiyatı nedir?"

Fatih ardı arkası kesilmeyen sorular yüzünden boğuluyormuş gibi hissedip bezgin bir nefes aldı. "Çok soru soruyorsun Asya. Hallettim ben bir şekilde, artık odana yerleş," diyerek, daha fazla soruya maruz kalmadan odadan kaçar gibi çıktı.

Fatih'in odadan çıkmasıyla birlikte Asya derin bir nefes aldı. Aslında Fatih iyi, anlayışlı, düşünceli ve nazik birine benziyordu ama bir yandan da bu hislerine birden körü körüne inanmak, temkini elinden bırakmak istemiyordu.

Düşünceleri eşliğinde yavaş yavaş odasına yerleşmeye başladı. Odası tertemizdi. Dolaplarda tek bir toz tanesi bile yoktu. Camları pırıl pırıldı. Demek ki gerçekten yakın bir zamanda eve kadın gelip temizlik yapmıştı.

Yaklaşık 1 saat sonra odasına tamamen yerleşmiş, çarşaflarını serdikten, eşyasını ve kitaplarını da yerleştirdikten sonra odası gözüne sıcacık ve sevimli görünmüştü. Odasına gülümseyerek baktığında büyükbabasının kendini korumak için verdiği biber gazıyla elektroşok cihazı aklına geldi. Düşüncelerini onaylarcasına başını sallayıp, çantasından onları çıkararak yastığının altına koydu. "Umarım bunları senin üzerinde kullanmak zorunda kalmam Fatih," diyerek odasından çıktı.

Mutfaktan sesler geliyordu. Asya, sesleri takip ederek mutfağa girdiğinde gözlerine inanamadı. Mutfak, kahverengi ve siyah ağırlıklıydı. Siyah ahşap mutfak dolapları, kahverengi tezgâhı ve taş duvarları vardı. Mutfak, minimaalizm ilkelerine göre dekore edilmiş, son derece göz alıcı duruyordu.

Kısacası burası öğrenci evinden ziyade yeni evli bir çiftin evi gibiydi.

Asya şaşkınlığını dile getirmekten çekinmeyerek, "Mutfak harikulade görünüyor," dedi, büyülenmiş bir şekilde mutfağı incelerken.

Fatih, Asya'nın sürekli şaşıran hâllerine gülümsemeden edemedi. "Evet, ben de beğendim."

"Tüm bu eşya senin mi? Yoksa ev eşyalı mıydı?"

"Odalardaki dolaplar ve salondaki kitaplık hariç diğer eşya benim."

"Zevkliymişsin."

Fatih gülümsemekle yetinip su ısıtıcısının yanına ilerledi. "Kahve içer misin?"

Fatih'in sorusuyla Asya'nın gözleri anında parladı. Kahveyi öyle çok seviyordu ki bazen gün içinde sudan çok kahve içiyordu. "Kahve vazgeçilmezimdir," dedi ve ekledi. "Yardım edeyim sana, kahve ve bardaklar nerede?"

Fatih, dolapları işaret ederek yerlerini gösterdi ve birlikte kahveleri hazırlamaya başladılar.

Asya'nın içinde garip bir güven vardı ve Fatih'le sürekli sohbet etmek istiyordu. Onu tanımayı zamana yaymak istese de bazı belli başlı olayları şimdiden öğrenmek için can atıyordu. Meraklı görünmemeye özen göstererek, "Daha önceki evinden neden taşındın?" diye sordu.

Fatih'in evinden ayrılmak istemesinin en önemli nedeni, eski kız arkadaşı Eda'ydı. Eda, ayrıldıktan sonra Fatih'ten vazgeçmemiş, sık tacizleriyle Fatih'i oldukça huzursuz etmeye başlamıştı. Sürekli eve gelip olay çıkarması ve konu komşunun sürekli şikâyetlerde bulunması da Fatih'i taşınmaya mecbur etmişti. "Birtakım sorunlar oldu, ayrıca ev okula uzaktı. Her gün buranın trafiğiyle gidip gelmek zor oluyordu. Bu sene nöbetlerim de olacak. Nöbet çıkışı o trafiği gözüm almadı, diyebilirim."

Asya her ne kadar meraklı görünmemeye çalışsa da Fatih'in ucu açık cevapları buna engel olmuştu. Kahvesini alıp sandalyeye oturmadan önce, "Ne gibi sorunlar oldu?" diye sordu.

Fatih huzursuzca kıpırdadı. Şu an için buna doğru cevabı veremezdi. "Belki daha sonra anlatırım," dedi geçiştirircesine ve aynı şekilde o da kahvesini alıp Asya'nın tam karşısına oturdu.

Fatih'in huzursuzluğu elle tutulacak kadar belirgindi. Asya tek kaşını kaldırıp ona şüpheyle baktı. İçinden merakına kızsa da bir şey demedi. Konuyu değiştirmek istercesine ayağa kalktı. "Ben hemen geliyorum," diyerek, saniyeler sonra odasından aldığı kâğıt ve kalemle geri döndü.

Fatih kâğıdı görür görmez alayla, "Yine mi şartlar?" deyince Asya gözlerini kısarak ona baktı. "Çok komiksin ama şartlar değil. Bekle biraz."

Asya hiç acele etmeden, yavaş yavaş kâğıdı ikiye böldü. Bir yarısına salonun şu anki hâlini, diğer yarısına da kendi kafasında tasarladığı şeklini çizip Fatih'e uzattı. "Sevgili ev arkadaşım, bu, salonun şu anki hâli," dedi ve kâğıdı işaret etti. "Kabul ediyorum, gerçekten güzel ama..." diyerek diğer kâğıdı işaret etti. "Bu da olabilecek bir alternatif, ne dersin?"

Fatih'in gözleri, kâğıdı görünce hem şaşkınlıkla hem de büyülenmişçesine parladı. "Sen ne yaptın öyle?"

Asya, Fatih'in şaşkınlığını görse de anlamamış gibi sinsi bir gülüş yaydı dudaklarına. "Ne yaptım ki ben?"

"Sen iki dakikada salonu nasıl bire bir çizdin ve yeni olabilecek hâlini bu kadar güzel çizebildin?"

Asya anlamamış ifadesinden sıyrılıp gururlu bir ifadeyle sırtını dikleştirdi. "Biz buna yetenek diyoruz," diyerek göz kırptı. "Şaka bir yana, ben ilk iki sene mimarlık okudum. Hedefim iç mimar olmaktı ama sonra bıraktım. Çizmeye de elim çok yatkın diyelim."

"Oldukça yetenekliymişsin, neden mimarlığı bıraktın? Bence yazık etmişsin."

"Gerçek şu ki, hayalim oldum olası bilgisayar mühendisi olmaktı. Özel bir ilgi duyuyordum. Lisedeki resim hocam çizim yeteneğimi fark edince mimarlığa yönlendirdi. İlk başlarda bana da cazip gelmişti ama sonra o bölümde mutlu olamayacağımı anladım. Çizim hobi olarak kalmalı, dedim ve şimdi buradayım."

Fatih çizimleri incelemeye devam ederken, "Yalnız, ikinci hâli daha güzel gibi," dediğinde Asya'nın heyecanını fark etti ve bir anda içi sıcacık oldu. Gözlerindeki mutluluğa kayıtsız kalamayarak gülümsedi.

"Sahiden mi?"

"Hadi değiştirelim," dedi Fatih, Asya'nın gözlerindeki mutluluğu biraz daha görebilmek için ve hızlıca ayaklanıp salona ilerledi.

Asya da peşinden ilerledi. Salona girdiklerinde Fatih son bir kez daha kâğıda bakıp odanın o hâle gelebilmesi için kolları sıvadı. Adımlarının rotası ilk olarak köşe koltuğuydu.

Asya'nın da yardımlarıyla yarım saat içinde oda istedikleri gibi olmuştu.

Fatih iyi iş çıkardıklarını belli edercesine ağır ağır başını salladı. Asya'nın gözlerindeki mutluluğu görmek odanın son hâlinden daha fazla memnun etmişti onu. "Kesinlikle daha sıcak ve güzel oldu."

Asya keyifli denilebilecek bir iç çekişle bakışlarını ona çevirip memnun ifadesini izledi. İzledikçe, *sanırım elinin değdiği her yer güzelleşecek,* diye düşündü. Doğru bir karar aldığından gitgide emin oluyordu.

Asya ise Fatih'in onu izlediğinden habersiz, odaya beğeni dolu gözlerle bakıyordu. Daha ilk dakikalarda eve alışmaya, bağlanmaya başlamıştı bile. "İlk hâliyle daha resmî bir havası vardı, şimdi daha samimi bir ortam oldu."

Sözlerini tamamladığında midesinde ufak bir hareketlenme hissedince acıkmaya başladığını anladı lakin bu evde rahat yemek yiyebilmesi için önce mutfağa katkı yapması gerektiğini düşünüyordu. Bunu gerçekleştirme ihtiyacı içinde Fatih'e doğru bedenini çevirip, "Mutfak için alışverişe çıkalım mı?" diye sordu.

Fatih onu onayladığını belli edercesine başını öne eğdi ve eliyle kapıyı işaret etti. "Önden buyur."

Dakikalar sonra Asya market arabasını yavaş yavaş iterken, "Yemediğin ya da sevmediğin herhangi bir şey var mı?" diye sordu. Bakışları baharat reyonunda gidip geliyordu. Bir yandan Fatih'i soru yağmuruna tutuyor bir yandan da sevdiği yemekleri düşünüyordu.

"Aslında pek yemek seçen biri değilimdir ama..." Fatih düşünür gibi yapıp yüzünü buruşturdu. "Mesela bamya yemeğini sevmem." Asya'nın naneyi aldığını görünce yüzünü daha da buruşturdu. "Bir de naneyi sevmem."

"Demirbaş baharatlardan biridir nane," dedi Asya naneyi sepete atıp. "Bence benim elimden yemelisin bamya ve naneyi. O zaman fikrin nasıl değişecek, birlikte göreceğiz."

Asya'nın kendinden emin tavrıyla Fatih'in dudaklarında çarpık bir tebessüm belirdi. "Bakıyorum da yemek konusunda iddialıyız."

Asya şımarık bir edayla, "Tek rakibim kendimdir," deyince Fatih'in tebessümü genişledi.

"Ayrıca fazla mütevazısın."

Asya, Fatih'in göz kırptığını görünce teninde ılık bir rüzgâr hissediyormuş gibi bir hisle doldu. Belli etmeden yavaşça yutkundu. "Yemek yapmak, yeni lezzetler denemek benim için tutku diyebilirim, sanırım kendimi en çok yemek yaparken mutlu hissediyorum. Umarım okul buna engel olmaz."

"Bence sen fazla zekisin, okul seni zorlamayacak." Fatih, samimi görünmek istercesine gözlerinin içine bakınca Asya yanaklarının ısısının yükseldiğini hissetti.

"Teşekkür ederim," dedi ve bakışlarını hızlıca kaçırıp, almak istediklerini sepete yerleştirmeye devam etti.

Markette işleri bitip yeniden eve döndüklerinde Asya hissettiği açlıkla kendini mutfakta buldu. Bir an önce bir şeyler yemek istiyordu. Biliyordu ki biraz daha aç kalırsa yeni bir mide ağrısıyla karşı karşıya kalacaktı. Ne yapacağını düşündüğünde aklına limonlu makarna yapmak gelince, marketten aldıkları malzemeleri dolaba yerleştiren Fatih'e yandan bir bakış attı. Onun damak zevkini bilmiyordu, ayrıca limonlu makarna yiyip yemeyeceğini de... Hoş, sevmese bile onun damak zevkine göre hareket etmeyecekti ama nezaketen sormayı da ihmal etmek istemiyordu. "Daha önce limonlu makarna yedin mi?"

"Limonlu mu? Hayır," dedi Fatih yüzünü buruşturarak. Ses tonu da en az yüz ifadesi kadar hoşnutsuz çıkmıştı.

Asya tam da beklediği tepkiye karşı kaşlarını kaldırıp öz güvenli bir sesle, "Bence limonla kremanın uyumu harikadır ve sen bu makarnaya bayılacaksın," deyince Fatih'in yüzü tereddütle bulandı. "Emin misin?"

Asya göz kırparak, "Bana güven, yediğin en lezzetli makarnalardan biri olacak," dedi ve makarnayı yapmaya başladı.

Fatih, bir Asya'ya bir de saate baktı. Sipariş verse yarım saate gelecek, karnı doyacaktı. Asya'nın yapacağı makarna ile aç kalması ise yüksek olasılıktı. Sıkıntıyla yanaklarını şişirdi. Her ne kadar sipariş vermeyi istese de Asya'ya ayıp olacağını düşündüğünden sipariş vermekten vazgeçip, makarnaya yardım etmek için onun yanına ilerledi. En kötü ihtimalle Asya yatınca çorba içmeye giderdi.

Düşünceleri eşliğinde Asya'nın dediklerini sessiz bir şekilde yaparak ona elinden geldiğince yardımcı olmaya çalıştı.

Yaklaşık yarım saat sonra makarna hazır olunca birlikte hazırladıkları masaya geçtiler. Asya oldukça heyecanlıydı. Fatih'in tepkisini çok merak ediyordu. Aynı şekilde Fatih de makarnanın tadını merak ediyordu. Aslında yardım etmeye çalıştığı süre zarfında makarnanın kokusu hoşuna gitmesine rağmen ön yargısı yüzünden bir türlü emin olamıyordu.

Asya'nın meraklı bakışlarını görünce onu daha fazla bekletmemek için, çatalıyla aldığı makarnayı ağzına götürdü; yüzde doksan beğenmeyecekti, çiğnemeye başladı. Çiğnedikçe ağzına yayılan tada inanamadı ve yavaş yavaş gözlerini kapattı. Tadını sevmişti, hatta tahmin ettiğinden çok daha fazla sevmişti bu tadı.

Gözlerini yeniden açtığında Asya'nın heyecanla ve sabırsızlıkla beklediğini gördü. Onun bu hâlde beklemesi garip bir şekilde hoşuna gitmişti. Onu daha fazla bekletmek istemediğinden, olabildiğince samimi bir sesle, "Yediğim en iyi makarna bu, tek kelimeyle harika olmuş," dedi.

"Gerçekten mi?"

"Hiç şüphen olmasın."

Asya'nın gözlerinde zafer parıltıları oluştu. "İşte bu!"

Fatih, Asya'nın hâline gülümseyip yeniden aynı lezzetle buluşabilmek için sabırsız bir şekilde tabağına döndü. "Çok açım, daha fazla bekleyemeyeceğim."

"Öyleyse afiyet olsun," dedi Asya ve zaman zaman Fatih'in yemekten aldığı zevki belli eden mimiklerine bakışlar atarak ye-

meğini yemeye başladı. Onun beğeni dolu her mimiğinde, yediği yemekten keyif alıyordu.

Yemekten sonra Asya odasına çekildiğinde Fatih de FIFA oynayabilmek için PlayStation'ın başına geçti. Çok geçmemişti ki telefonu çalınca bakışlarını telefonuna çevirdi. Arayan en yakın arkadaşlarından Semih'ti.

Oyunu durdurup keyifle arkasına yaslandı. "Geldiniz mi?"

"Az önce geldik abi. Onur da bu gece, 2 uçağı ile gelecekmiş."

"İyi hadi, yarın gelirim yanınıza."

"Sen n'aptın taşınma işini? Eğer halledemediysen otelde kalma, bizde kal bu gece."

Fatih, "Yok koçum, hallettim ben, sağ ol," demişti ki odasından çıkan Asya'nın sesini duydu.

"Fatih, kahve içer misin?"

Semih'in Asya'nın sesini duyup duymadığından emin değildi ama az önce keyifle yaslandığı yerden tedirginlikle doğruldu. Semih'in onu duymaması gerekiyordu. Bir şeyler yapmalıydı. Asya'nın sorduğu soruya cevap alabilmek için yanına geleceğinden ve bu defa Semih'in onu duyacağından emindi. Panikle etrafına bakındı. Belki oyunu yeniden başlatsa oyundan gelen müzik sesleri Asya'nın sesini bastırabilirdi. Düşüncesini olumlu bularak tam oyunu başlatıyordu ki Asya kapının girişinde belirdi ve telefonla konuştuğunu görünce yavaş bir sesle, "Özür dilerim, telefonla konuştuğunu bilmiyordum, kahve içer misin?" diye bir kez daha sordu.

Asya yavaş sesle konuşsa da Fatih, Semih'in onu duyduğundan artık emindi çünkü yeni başladığı cümlesini yarım bırakmıştı. Gözlerini sımsıkı kapatmak istedi. Arkadaşlarına bir süre Asya'dan bahsetmeyecekti ama artık çok geçti.

Asya'nın cevap bekleyen bakışları karşısında sadece başını sallayabildi ve Asya odadan çıkar çıkmaz gözlerini sımsıkı kapatıp Semih'in soru bombardımanını beklemeye başladı. Yanılmadığını anlaması da uzun sürmedi ve kulaklarına arkadaşının meraklı sesi doldu. "Fatih, Eda mı o? Barıştınız mı yoksa?"

Fatih oflayarak gözlerini araladı. "Yok oğlum, ne Eda'sı ya?" dedi ve derin bir nefes aldı. Doğruyu söylemekten başka çaresi yoktu. "Asya o."

"Asya mı? O da kim? Gelir gelmez sevgili mi yaptın lan?"

Semih'in beklenmedik sorusu karşısında Fatih'i yepyeni bir telaş aldı ve Fatih, olabildiğince alçak sesle kapıya doğru bakarak konuştu. "Sus oğlum, ne sevgilisinden bahsediyorsun sen?" Birden sustu ve kapıya bakan bakışları donuklaştı. "Asya benim ev arkadaşım, birlikte kalacağız."

Fatih sözlerini tamamlar tamamlamaz ikisinin arasına keskin bir sessizlik yerleşti. Semih, Fatih'in dedikleriyle öylece donup kalmıştı. Arkadaşını iyi tanıyordu ve onun biriyle aynı evde yaşamayacağını çok iyi biliyordu. Zihnini talan eden sorulara daha fazla kayıtsız kalamadı ve kekeleyerek, "Se-sen, e-ev arkadaşı mı dedin?" diye sordu.

"Evet."

Semih'in aldığı şaşkınlık dolu nefes telefonun diğer ucundan Fatih'in kulağına dolmuştu. "Senin ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Sen biriyle aynı evde kalmazsın ki?"

Fatih kaygısız görünmeye çalışarak, "Ne var bunda Semih, fazla abartmıyor musun?" dedi. "Altı üstü ev arkadaşı."

"Yarın ilk işimiz oraya gelmek olacak. Asya kimmiş, cidden merak ettim."

"Sakın!" diyerek anında karşı çıktı Fatih. "Sakın öyle paldır küldür gelip de kızı ürkütmeyin, ben yarın gelirim yanınıza," dedi ve telefonu kapattı.

Semih ise öylece telefona bakakalmıştı. Kardeşinin öylece donduğunu gören Merih de Semih'in gözlerinin önünde elini aşağı yukarı salladı. "Kötü bir durum mu var?"

Semih ile Merih, Fatih'in ikiz arkadaşlarıydı. Semih daha olgun ve sakinken Merih tam tersi, daha çocuksu ve deli doluydu. Fatih ile aynı sınıftaydılar ve birinci sınıftan beri çok sıkı dost olmuşlardı. İkinci sene, ekibe Onur'un da katılmasıyla aralarında kopması imkânsız bir bağ oluşmuştu. Tek sorun Fatih'in yalnız yaşamak istemesiydi. Semih, Merih ve Onur birlikte yaşıyorlarken Fatih tek yaşamakta ısrarcıydı. Ne kadar dil dökseler de onu bir türlü ikna edememişler, sonunda pes etmişlerdi. Tüm gün birlikte takılıyorlar, geceleri Fatih onlardan ayrılıp kendi iç dünyasına dönüyordu.

"Fatih'in evinde Asya adında bir kız vardı."

Merih, normal bir şey duymuşçasına dudaklarını kıvırdı. "Ne var bunda? Yeni sevgilisidir."

"Hayır, ev arkadaşıymış ve birlikte yaşayacaklarmış."

İşte bu, Merih için anormal olandı. Duyduklarını idrak etmek istercesine, "Ev arkadaşı ve birlikte mi yaşayacaklarmış?" diye sakin sakin sordu çünkü böyle bir durum mümkün değildi.

"Evet."

Merih hâlâ duyduklarına inanmıyordu. Gözlerini kısarak Semih'e baktı. "Hadi lan, dalga mı geçiyorsun benimle?"

Semih olumsuz anlamda başını sallayınca Merih durumun ciddiyetini idrak etti ve başını ellerinin arasına alıp şaşkınlıkla dudaklarını araladı. "Kıyamet falan mı kopacak? N'oluyor lan?"

"Bilmiyorum. Yarın kendisi gelip anlatacakmış."

Asya kahveleri hazırlayıp yeniden Fatih'in yanına döndüğünde kahvenin birini ona uzatırken, "Ben bugün çok yoruldum. Biraz kitap okuyup yatacağım, iyi geceler," dedi.

"İyi geceler. Ayrıca kahve için teşekkür ederim."

Asya, Fatih'e küçük bir tebessümle karşılık verip odasına ilerledi. Saatlerdir unuttuğu endişe, odasına girmesiyle beraber

bir kez daha onu yokladı. Aynı odada yatmayacaklarına rağmen aynı çatı altında uyuyacak olmaları onu geriyordu. Bu gece onun için oldukça önemliydi.

Düşünceleri eşliğinde kapıyı kilitleyip üzerini değiştirdi, sonrasında yatağına geçip bir süre kitabını okudu ya da okumaya çalıştı çünkü hissettiği gerginlik ve güvensizlik, kitabına konsantre olmasını engelliyordu. Kahvesinin bittiğini görünce kitabını da kapatıp etrafına bakındı. Sadece kapının kilitli kalması güvende hissettirmeyecekti. Masasını kapıya dayamanın daha güvenli olacağını düşünüp yataktan kalktı ve masasını çekip kapıya dayadı. "Böylesi daha güvenli."

Yaptığının komik görünmesine rağmen bir nebze daha güvende hissettireceğini bildiğini için yadırgamadı ve yastığının altını kontrol edip huzursuzca gözlerini kapattı.

Fatih de yarın arkadaşlarına ne diyeceğini düşünüyordu. Gereksiz yere altında bir şeyler arayacaklar, günlerce başının etini yiyeceklerdi. Sıkıntıyla oflayıp PlayStation'ı kapattı. Aklında Asya ve arkadaşları varken oyuna konsantre olmak mümkün değildi. En iyisinin yatmak olduğuna karar verdi ve doğruca odasına ilerledi.

Odasına girmeden önce karşı odanın kapısına baktı. Dudaklarında engelleyemediği bir tebessüm oluştu. Sessizce, "İyi uykular güzel kız," dedi ve odasına girip kendini huzurlu bir uykuya bıraktı.

III

Ertesi sabah Asya gözlerini açtığında kendini oldukça dinlenmiş hissediyordu. Dün gece huzursuz yatmasına rağmen kendini uykuya teslim ettiğinde tamamen huzurluydu. Neşeyle yatağından kalktı. Etraf sessizdi. *Demek ki Fatih hâlâ kalkmamış,* diye aklından geçirdi. Kapısının önündeki masayı çektikten sonra kapının kilidini açıp dışarı çıktı. Parmak uçlarında, sessizliğe özen göstererek lavaboya girdi. Bir süre orada oyalandıktan sonra midesinde hissettiği hareketlenmelerle kendini mutfakta buldu.

Fatih de duyduğu sesler üzerine uyanmıştı. Telaşla yataktan doğrulup sesleri anlamlandırmaya çalıştı fakat zihni ona oyun oynuyormuşçasına sesleri çözemiyordu. *Eve hırsız girmiş olabilir mi,* diye düşündü. Çok geçmeden aklına Asya gelince gülümseyerek kendini yatağa geri bıraktı. Evde birinin sesiyle uyanmayalı yıllar olmuştu fakat bu seslere kolaylıkla alışabileceğini şimdiden hissediyordu.

Düşüncelerinde kaybolmuşken gerçeğin soğuk yüzü bir anda keskin bir bıçak gibi düşüncelerine saplanınca yüzü asıldı. Bugün arkadaşlarına Asya konusunda bir açıklama yapmak zorundaydı. Sıkıntıyla yattığı yerden kalkıp ensesini ovmaya başladı. Anlamıyordu... Bir insana yardım etmenin nesi tuhaf gelmişti ya

da onlara neden bu konuda açıklama yapmak zorunda hissediyordu, bunu akşamdan beri anlamıyordu.

Ayaklarını sürüyerek odasından çıkıp elini yüzünü yıkamak için lavaboya girerken burnuna dolan pankek kokularından dolayı, asılan yüzü yeniden gülmeye başladı. "Anlaşılan, Asya mutfak işinde gerçekten başarılı," diyerek lavaboya girdi.

Saniyeler sonra mutfağa girdiğinde Asya'yı şarkı mırıldanırken buldu. Üzerinde beyaz, kısa kol bol tişörtle siyah bir tayt vardı. Kahverengi saçlarını tepeden gelişigüzel topuz yapmış, uyku mahmuru makyajsız yüzüyle son derece sevimli görünmüştü Fatih'e. Farkında olmadan kapıya yaslanıp kollarını göğsünde bağlayarak onu izlemeye başladı.

Asya ise izlendiği hissine kapılınca arkasına dönüp bakışların sahibine baktığında Fatih'i kapıya yaslanmış bir hâlde kendisini izlerken buldu. Siyah eşofman altı giymiş, üzerine de sıfır kol siyah bir tişört giymişti. Sarı saçlarını ilk kez açmıştı. Saçları, Asya'nın tahmin ettiğinden daha kısaydı ve bu hâlini yüzüne çok yakıştırmıştı. Fatih'e kısa bir an baktıktan sonra sıcacık gülümsemesiyle, "Günaydın," dedi.

Fatih de "Günaydın," diyerek yaslandığı yerden doğrulup yanına adımladı. "Burası harika pankek kokmuş."

"Sever misin?"

"Fazlasıyla."

Asya aldığı cevaptan memnun bir hâlde masayı işaret etti. "Hadi öyleyse, kahvaltı hazır."

Fatih masayı görür görmez ağlamaklı bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Senin yüzünden yeniden spora başlayacağım galiba."

Fatih'in sözleri üzerine Asya'nın bakışları direkt karşısındaki adamın kollarına indi. Azımsanacak gibi değildi. Gözlerini kollarındaki kaslardan ayırmadan, "Bence ihtiyacın yok," dedi mırıldanırcasına ve yaptığının saçmalığını fark etmesiyle kendine kızması bir oldu. Hızlıca toparlanıp kendine içinden küfrede küfrede masaya geçti.

Konuyu değiştirme ihtiyacı içinde Fatih'in tabağına pankeki hızlıca bıraktı. "Tadını sevip sevmeyeceğini merak ediyorum." Aslında böyle bir merakı yoktu, sırf yanlış anlaşılmaktan çekindiği için kendince çıkış yolu arıyordu ama bu şekilde daha çok dikkat çektiğinden habersizdi.

Fatih de ayakta dikilmekten vazgeçip Asya'nın paniklemiş hâline belli belirsiz bir tebessümle karşılık vererek tam karşısındaki sandalyeye oturdu. Konuyu değiştirme isteğini seve seve kabullenip pankekten bir lokma aldı. Çiğnedikçe elinde olmadan göz kapakları bir kez daha kapandı. İlk kez pankek yemiyordu ama böylesine bir lezzeti ilk kez tadıyordu.

Lokmasını yutunca gözlerini aralayıp, "Annem duymasın ama şu ana dek yediğim en iyi pankek. Gerçekten de elin çok lezzetli," dedi.

Fatih'in hayranlık dolu bakışları karşısında Asya'nın gözleri mutlulukla parladı. Evde de bir şeyler yaptığında büyükannesi ile büyükbabası yaptıklarını beğenince bu şekilde mutlu olurdu. Ağzı kulaklarında, "Beğenmene sevindim," diyerek kahvaltısına döndü.

Bir süre birlikte sessizliği paylaştılar. Fatih pankeklerin tadını çıkarırken Asya ara ara ona kaçamak bakışlar atıyor, gerçekten beğenip beğenmediğini anlamaya çalışıyordu. Kısa bir süre daha sessizliği paylaştıktan sonra Fatih başını pankeklerden kaldırıp, "Bugün işin var mı? Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Aslında bir planım yok. Malum, yarın okul açılıyor, sanırım bugün sadece tembellik edeceğim."

Fatih, karşısındaki kızın çayının bittiğini fark edince hem onun bardağını hem de kendi bardağını alıp ayağa kalktı. "Sanırım ev muhabbetleri yüzünden birkaç gündür fazlasıyla yoruldun, bence de dinlenmen iyi olacak." Asya'nın sessiz bir şekilde başını salladığını görünce aynı şekilde sessiz kalıp çaylarını doldurdu. Çaylarla birlikte yeniden masaya döndüğünde Asya'nın bardağını önüne bırakıp, "Yine de gitmek istediğin herhangi bir yer olursa bana haber vermen yeterli," dedi.

"Şimdilik yok, yine de teşekkür ederim. Senin planın var mı?"

Fatih, Asya'ya belli etmeden bir an iç geçirdi. "Dün gece arkadaşlarım geldi, birazdan onların yanına gideceğim."

"Aynı sınıfta mısınız?"

"Evet, birinci sınıftan beri ayrılmadık."

Fatih'in aksine Asya sesli bir şekilde iç geçirdi. "Ne güzel, umarım benim de öyle güzel arkadaşlıklarım olur."

"Eminim olacaktır, bir hayli arkadaş canlısısın," deyince Fatih, Asya bakışlarını sıcak bir tebessümle karşısındaki adamın yüzünde gezdirdi.

"Seninle de güzel bir arkadaşlığımızın olacağına inanıyorum."

Asya'nın sıcak tebessümü, Fatih'in alaya kaçan, "Hâlâ seni keseceğime inanmıyorsan oluruz tabii ki," sözleriyle silindi ve Asya, gizli bir şey söyleyecekmiş gibi masaya doğru eğilip fısıldadı. "Sana bir sır vereyim mi? Henüz şüphelerim bitmedi. Bir anda bu iyimser hâllerinden çıkıp yanıma bıçakla gelmenden korkuyorum."

Fatih gülümsemesine rağmen Asya'nın, manasını çözmekte zorlandığı bir ses tonuyla, "Sana asla zarar vermeyeceğim," dedi.

Bu defa Asya alayla, "Göreceğiz," diyerek sırıtmaya devam etti. "Aslında düşünmüyor da değilim, acaba boks dersleri mi alsam diye."

Asya'nın imasıyla, Fatih'in dudakları serseri bir gülüşle kıvrıldı. "İstersen birlikte gidelim, kozlarımızı ilk orada paylaşırız."

Asya, Fatih'i baştan aşağı süzdükten sonra, "Bence senin ihtiyacın yok, sen her türlü döversin beni," dedi.

Fatih duraksayarak, "Asla bir kıza el kaldırmam ben," deyince, Asya onun az önce neden o ses tonuyla konuştuğunu anladı. Bu tarz muhabbetlerden hoşlanmadığı belliydi. Konuyu değiştirme ihtiyacı içinde, "Aslında buraya gelmeden önce ailemle birlikte apart ayarlamıştık ama adam, odamı başka birine satmış," dedi.

Fatih böyle bir durumu beklediğini belli edercesine dudaklarını gerip kızgın, kesik bir soluk aldı. "Genelde burada bu durumla çok karşılaşılır. Daha fazla para veren oldu mu anında satışa gelirsin. Herhangi bir sözleşme falan imzalamamış mıydınız?"

"İmzalamıştık ama ben daha ne olduğunu anlamadan adam onu yırtıp attı. Böyle bir durumla karşılaşacağım aklımın ucuna bile gelmediği için herhangi bir önlem almamıştım."

Fatih sadece başını sallasa da Asya onun mırıldanırcasına bir şeyler dediğini duydu fakat yüksek sesle söylemediği için üstelemeyip kahvaltısına döndü.

Kahvaltıdan sonra Fatih üzerini değiştirmek için odasına gittiğinde Asya da eline aldığı kahvesiyle keyif yapmak için televizyonun karşısına geçti. Okul açılmadan önce tek yapmak istediği keyifli vakit geçirmekti. Okul boyunca, özellikle de dersler konusunda ne kadar zorlanacağını bilmese de, çok da kolay geçmeyeceğini ve istediği gibi uzun süreli keyifli vakitler geçiremeyeceğini biliyordu.

Kanallar arasında geziyordu ki Fatih'in sesini duydu. "Dün sana anahtar yaptırmıştım."

Bakışlarını Fatih'e çevirince elindeki anahtarı uzattığını gördü. Gülümseyerek elinden aldı. "Teşekkür ederim."

Fatih de gülümseyip, "Ben çıkıyorum, herhangi bir şeye ihtiyacın olursa telefon etmen yeterli," dediğinde Asya'nın başını salladığını görünce, "Sonra görüşürüz," diyerek evden çıktı ve sıkıntılı bir nefes aldı.

Kendini oldukça gergin hissediyordu. Sanki bir suç işlemiş de arkadaşlarına hesap vermek zorundaymış gibi saçma bir his canını sıkıyordu.

Yaklaşık yirmi dakikalık mesafenin sonunda evlerinin önünde durduğunda, üzerinden gerginliğini atabilmiş değildi, aksine gerginliği daha da artmış gibiydi. Arabasını park ettikten sonra derin bir nefes alarak arabasından indi ve ayaklarını sürükleyerek eve çıktı. İlk kez yanlarına gitmek istemiyordu ve bu durumdan hiç hoşlanmamıştı. Kapı ziline basmadan önce kafasında söyleyeceklerini düşünüp zile öyle bastı. Çok geçmeden açılan kapının gerisinden Semih göründü.

Fatih, Semih'in dikkatli bakışlarını üzerinde hissediyordu. Semih, açıklama yapmadan içeri girmesini istemezcesine kapı-

nın önünde set kurmuş, bakışlarını inatla onun üzerinden ayırmıyor gibi görünmüştü Fatih'e. Fatih ters ters bakınca pes edip gülümseyerek ona sarıldı. "Görüşmeyeli bir ay oldu ama daha uzun gibi geldi bana."

"Ondan mı kapının önünde dikiliyorsun?"

Fatih'in imalı sözleriyle Semih gülümseyerek Fatih'ten ayrıldı ve içeri geçmesi için kapının önünden çekildi. "Ayrıca görüşmeyeli pek bir alıngan olmuşsun."

Fatih cevap vermeyip içeriye girdiğinde Merih ile Onur'u kahvaltı yaparlarken buldu. İkisi de Fatih'i görür görmez ayaklanıp yanına doğru ilerlediler. "Adamım, hoş geldin."

Fatih her ikisiyle de sarıldıktan sonra boş bulduğu sandalyeye geçip, karşısında onu meraklı gözlerle süzen üçlüye baktı. Muhtemelen Fatih'in direkt konuya girmesini bekliyorlardı ama Fatih onlara istediğini vermemekte kararlıydı.

Aralarındaki sessizlik uzayınca Semih, "Aç mısın?" diye sordu.

"Hayır, değilim, gelmeden yedim ben."

Aslında hepsi Asya'yı sormak istiyor fakat nereden başlayacaklarını bilmiyorlardı. Aralarında en rahatı olan Merih bile lafı Asya'ya nasıl getireceğini düşünüp duruyordu. Ta ki Fatih'in son sözlerine kadar... Onun sözleri zihninde fırsat ışığını yaktı ve çarpık bir tebessümle, "E tabii yemişsindir, ne de olsa evde birlikte yemek yapabileceğin bir kız arkadaşın... Ah, pardon," diyerek çarpık tebessümünü genişletti. "Yani ev arkadaşın varmış."

Fatih beklediği ima karşısında otomatikman kaşlarını çattı. Bu konuda daha fazla sessiz kalmanın yanlış anlaşılacağını Merih'in, "kız arkadaş" imasıyla açıkça anlamıştı. Keyifsiz bir nefesle onlara istediğini vermek için dudaklarını araladı. En azından gerçeği öğrendikten sonra daha fazla uzatmayacaklarına inanıyordu. "Adı Asya. Geçen gün emlakçıda karşılaştım. Ev arıyordu ama geç kalmış ki aradığı tüm evler doluydu. Boş olana da parası yetmiyordu. Ayrıca daha önce anlaştığı apart yetkilisi odasını başkasına kiralayarak onu kapı dışarı etmiş. Kısacası ça-

resizdi ve kalacak yeri yoktu. Ben de yardım etmek istedim ve benimle kalabileceğini söyledim. Hepsi bu."

Fatih cümlesini tamamladığında karşısındaki üç erkek de afallamış bir hâlde onun yüzüne bakıyordu. Kendini ilk toparlayan Semih oldu ve ses tonundaki şaşkınlığı gizleme gereği duymadan, "Ne yani, sen hiç tanımadığın bir kızla aynı evde mi yaşıyorsun şimdi?" diye sordu.

"Evet ama yavaş yavaş tanıyoruz birbirimizi."

Merih daha fazla dayanamayıp oturduğu yerden ayağa kalkarak Fatih'in yanına gitti ve elini alnına bastırıp ateşini ölçmeye çalıştı. "Ateşi yok." Ardından bileğini tutup nabzını ölçtü. "Nabız normal."

Fatih ters denilebilecek bir ifadeyle Merih'in elini geri itti. "Ne yapıyorsun oğlum sen?"

"Asıl sen ne yapıyorsun? Sen kendinde misin?" diye çıkıştı Onur.

Fatih onları anlamıyormuşçasına tek tek yüzlerine bakıp yüzünü buruşturdu. "Yardıma muhtaç bir kıza yardım ediyorum, bunun nesi kötü? Neden bu kadar abarttınız?"

"Sen değil miydin yalnız yaşamak isteyen, kimseyle evini paylaşmayan? Şimdi n'oldu da fikrin değişti?"

Fatih kendini patlamaya hazır hissediyordu ama sakinliğini korumak için derin bir nefes aldı. Yardım etme amacını anlamamaları iyice sinirlerini germişti. "Bu durum başka. Birinin yardıma ihtiyacı varken kendimi düşünemezdim ya!"

Fakat Fatih'in sakinliğini koruma çabasını Merih'in alaya kaçan tınısı bozdu. "Çok mu güzel lan?"

Fatih, hızla başını Merih'e çevirip, dudakları sinirden düz bir çizgi hâlini almış şekilde ona baktı. Dişlerini sıkarak, "Ne alakası var?" diye çıkıştığında sesi de sert çıkmıştı.

"Eda iki yıl boyunca aynı evde yaşamanız için sana yalvardı, onunla aynı evde yaşamamışken tanımadığın bir kızla yaşamaya başlayınca, acaba dedim, kız güzelliğiyle aklını başından mı aldı?"

Normal şartlarda böyle bir ima Fatih'i sadece güldürecekken bu defa garip bir şekilde sinir ediyordu. Buna üzerinde hissettiği baskının sebep olduğunu düşünerek, iyice kararan bakışlarıyla, "Sen hiçbir şey deme Merih!" dedi yüksek sesle. "Bunun güzellikle çirkinlikle alakası yok, ben sadece yardım etmek istedim ve ettim. Siz de daha fazla uzatmayın!"

Fatih'in yüksek çıkan sesiyle Semih hızla araya girdi. "Tamam koçum, sakin ol, madem öyle, dediğin gibi olsun." Konuyu, Asya'nın üzerinden Eda'nın üzerine çekebilmek için, "Eda işini ne yaptın?" diye sordu.

Fatih oturduğu yerde rahatsızca kıpırdandı. Semih'in sorusu daha da canını sıkmıştı. "Anmayın şunun adını da artık. Biliyorsunuz, asıl onun yüzünden evimi değiştirmek zorunda kaldım. Ailesinin yanına dönmüş. Benden tamamen vazgeçmiş ve bir daha buraya gelmeyecekmiş. Umarım öyle olur."

"Umarım."

Semih her ne kadar konuyu kapatmak için uğraşsa da onun aksine ikizi Merih, Asya konusunun kapanmasını istemiyordu. Fatih'in sadece yardım amaçlı birlikte yaşama isteğine inanmamıştı. "Senin arkadaşın bizim de arkadaşımızdır abi. Biz Asya'yla ne zaman tanışacağız?"

Fatih, Merih'e bakmadan cevapladı sorusunu. "Vakti gelince tanışırsınız."

"O ne demek?"

"Kız, daha bana alışamadı. Bir anda dördümüzle aynı evde olunca gerilecektir, demek," diyerek bakışlarını nihayet Merih'e çevirdi. "Şu an ona zarar vermemden korkuyor," derken sesi garip bir şekilde kısılmıştı. Bu cümle ağzında kekremsi bir tat bırakmıştı.

Onur araya girip, "O zaman neden seninle aynı evde kalmayı kabul etti?" diye sorunca Fatih'in ters bakışlarından o da nasibini aldı. "Çünkü mecbur kaldı Onur, anladın mı?"

"Tamam, bir şey demedim," dedi Onur ellerini havaya kaldırıp.

Semih ise Fatih'in iyice gerildiğini anlamıştı. Hatta biraz daha üzerine giderlerse Fatih'in daha fazla yanlarında durmayacağının farkındaydı. Fatih'e çaktırmadan Merih ile Onur'a kaş göz işareti yaparak onları durdurdu ve yolda başlarına gelen olaylardan bahsetmeye başladı.

Akşamüzeri Fatih yeniden eve geldiğinde Asya'yı kulağında kulaklıkla şarkı söylerken buldu. Kucağındaki bilgisayarına gömülmüş, Fatih'in geldiğini henüz fark etmemişti.

Fatih gülümseyerek onu izlemeye başladığında saatlerdir süregelen gerginliği uçmuş gibi hissetti. Çok geçmeden Asya onu fark etti ve boş bulunarak ufak bir çığlık atıp kulaklığını çıkardı. "Sen mi gelmiştin?"

Asya'nın çığlığıyla Fatih'in keyifli ifadesi anında silindi. "Özür dilerim, korkutmak istememiştim. Kapıda ses yapmıştım ama duymadın. İyi misin?"

"İyiyim," dedi Asya ve kucağındaki bilgisayarını işaret etti. "Kendimi kaptırmışım, seni duymadım, bir anda karşımda görünce de korktum."

Fatih keyifsiz bir nefes aldı. "Benim hatam. Seslenmem gerekirdi. Bir daha aynısı olmayacak, daha dikkatli olacağım."

Asya, "Önemli değil," dedi ve bakışlarını Fatih'in ellerine indirdi. Burnuna dolan kokudan poşetlerdekilerin yemek olduğunu anlamıştı.

Fatih de Asya'nın bakışlarının poşetlerde olduğunu görünce ellerini hafifçe yukarıya kaldırdı. "Yemek yedin mi bilmiyorum ama dün gece ve bu sabah sen hazırlayınca bu akşam da ben bir şeyler yapmak istedim. Sevdiğim bir restorandan yemek aldım. Umarım açsındır."

Asya içten bir gülümsemeyle, "Bu güzel koku her neyse asla hayır demem," diyerek bilgisayarını kucağından indirip ayağa kalktı. "Çok açım, hemen yiyelim."

Fatih iç çeker gibi nefes alıp başını salladı ve adımlarını doğruca mutfağa yönlendirdi, Asya da peşinden gitti. Mutfağa girdiklerinde Fatih ellerindekileri tezgâha bırakıp, "Ellerimi yıkayıp hemen geliyorum," dedi ve Asya'yı mutfakta bırakıp lavaboya gitti.

Fatih yeniden mutfağa döndüğünde Asya'nın, aldıklarını masaya yerleştirdiğini ve kendini beklediğini gördü. Karşısına oturmadan önce yemeği işaret edip, "Başlasaydın," deyince Asya usulca gözlerini kırpıştırdı, "Ayıp olurdu," diye karşılık verdi.

Fatih sorgulayıcı bir ifadeyle gülmek arasında muzip bir bakış attı. "Öyle bir şey olmazdı. Beni beklemek zorunda değilsin, istediğin zaman başla."

Asya bu sözleri beklermiş gibi sabırsızca başını salladı. "Tamam," diyerek yemeğine gömüldü.

Fatih de gülmemek için alt dudağını dişleyip başını belli belirsiz sağa sola salladı, ardından o da yemeğe başladı.

Biraz yemişlerdi ki Asya'nın soluklanmak için durduğunu fark edince, "Neler yaptın bugün?" diye sordu. Gününü nasıl geçirdiğini içten içe gerçekten merak ediyordu.

"Tüm gün evdeydim, bir ara sıkılınca biraz dışarıda gezdim. Eve dönüşte alt komşumuzla tanıştım, çok sevimli bir teyzeydi ama ilk yalanımızı söylemiş oldum. Kuzen olduğumuzdan, bu sene beraber yaşayacağımızdan bahsettim."

"İnandı mı?"

"Sanırım."

Fatih elindeki çatalı bırakıp rahat bir ifadeyle arkasına yaslandı. "İnanmak zorunda zaten, yapacak bir şey yok."

Aynı şekilde Asya da arkasına yaslanıp, "Öyle tabii. Sen neler yaptın, arkadaşların nasıl?" diye sordu.

"Her zamanki gibiler," dedi Fatih gülümseyerek ama bu biraz gergin bir gülümsemeydi. Arkadaşlarının Asya yüzünden attıkları sorgulayıcı bakışlar hâlâ zihninde taptazeydi.

"Eğer buraya gelmek isterlerse benden dolayı gelmemezlik etmesinler. Ben gerekirse odamdan çıkmam."

Asya'nın, bu sözü üzerine Fatih yaslandığı yerden doğrulup, masaya doğru hafifçe eğilerek gözlerini karşısındaki kızın gözlerine kilitledi. Kararlı ifadesiyle, "Bu konuda seninle anlaşalım. Bu evde kendini fazlalık hissetmeni istemiyorum, kimse için odana kapanmak zorunda değilsin, sadece kendi isteğinle odana gideceksen git, onun dışında gitmeni istemiyorum. Anlaştık mı?" derken sesi de en az ifadesi kadar kararlı ve ciddiydi.

Asya, az önceki teklifini Fatih'in en fazla nezaketen reddedeceğini düşünmüştü fakat bu kadar kararlı ve ciddi bir şekilde reddedeceğini aklına bile getirmemişti. Dünden beri düşünceli hâlleriyle onu o kadar çok şaşırtmayı başarıyordu ki yüzüne baktıkça gözlerinin mavisi, berrak bir deniz gibi görünmeye başlamıştı. Bir süre sessizce gözlerine baktı ve kısık bir sesle, "Gerçekten çok anlayışlısın," dedi.

"Bu anlayış değil. Sadece sana ve yaşam alanına çok fazla saygım var."

Asya sessiz kalıp derin bir iç geçirdikten sonra yeniden yemeğine döndü. Fatih tahmin ettiğinden daha farklı biri gibiydi.

Fatih ise böyle bir konu üzerine Asya'nın sessizliğinden hoşlanmamıştı. Aynı sessizlikte Asya'nın yüzünü süzerek, az önceki konuyu tamamen örtbas etmek istedi. "Yarın için heyecanlı mısın?"

"Hem heyecanlıyım hem de gerginim."

Asya başını yemekten kaldırdığında Fatih gözlerini kısarak ona sorgulayıcı bir bakış attı. "Neden gerginsin?"

"Sanırım hayal kırıklığına uğramaktan korkuyorum."

"Neden uğrayacaksın ki?"

Asya ilk iki sene okuduğu mimarlık bölümünü düşündü. Oradaki mutsuzluğunu, isteksizliğini... Umutsuzlukla dolmak istemiyordu ama içindeki korku kendini alaşağı ediyordu. "Bu benim hayalimdi ve umduğumu bulamamaktan korkuyorum."

"Eminim öyle olmayacak, belki başta zorlanacaksın ama zamanla alışacaksın."

"Umarım," dedi Asya ve tabağını alıp ayağa kalktı. "Ben artık odama geçsem iyi olacak, biraz kitap okur, sonra da yatarım,"

dedi ve tabağını makinanın içine bıraktı. "Ayrıca yemek için de teşekkür ederim."

Fatih soluk bir gülümsemeyle, "Afiyet olsun," dedi ve Asya'nın mutfaktan çıkışını izledi. Onun çıkmasıyla birlikte keyifsiz bir nefes aldı. Dünden beri sürekli gülmesine alıştığı kızın durgun hâlleri onun da durgunlaşmasına sebep olmuştu. Sandalyesini geriye iteleyerek ayağa kalkıp, Asya'nın yaptığı gibi tabağını makinaya yerleştirdikten sonra odasına çekildi.

Aynı dakikalarda Asya da kapının önüne masa çekip çekmeme konusunda kararsızdı. Fatih onu fazlasıyla şaşırtıyordu ama yine de ona tam anlamıyla güvenmek için erken olduğunu biliyordu. "Biraz kitap okuduktan sonra masayı çekerim," dedi ve sadece kapıyı kilitleyip yatağına uzandı. Yarın için gerçekten çok heyecanlıydı. Nasıl bir ortamla karşılaşacağını, kimlerle tanışacağını fazlasıyla merak ediyordu.

Heyecanını bastırabilmek için komodinin üzerinde duran kitabına uzanıp ayracın olduğu sayfayı açtı. Birkaç sayfa okudu ama bir türlü konsantre olamıyordu. Aynı paragrafı tekrar tekrar okumak zorunda kalıyordu. Kitabını kapatıp uyumaya karar verdi lakin bu heyecanla uyuması da imkânsızdı. Ilık bir süt içerse uyuyabileceğini düşünerek yatağından kalkıp odasından çıktı.

Salondan herhangi bir ses gelmeyince Fatih'in de odasına çekildiğini anladı. Sessizliğe özen göstererek mutfağa girdi. Tahmin ettiği gibi Fatih burada da yoktu. Dolaptan aldığı sütü ısıtıp salona geçti. Pencereden giren ışık, ortama loş bir hava verince ışığı yakmaktan vazgeçip pencere kenarına ilerledi. Perdeyi araladı ve pencere pervazına yaslanarak dışarısını izlemeye başladı. Şehir karanlıkta daha güzel, daha huzur verici göründü gözlerine.

Dışarısını izledikçe yaşadıklarını düşündü tek tek. Yirmi yıllık hayatına sığdırdıkları geldi gözlerinin önüne. Hem annesini hem babasını aynı anda kaybetmesi, onların ardından yaşadığı acı dolu günler... Büyükannesi ile büyükbabası olmasına rağmen yaşadığı kimsesizlik hissi, isyanı, hüznü...

Tüm bunlarla boğuşurken bir de büyükbabası kalp krizi geçirince onu da kaybetme korkusu sarsmıştı Asya'yı.

Üniversitenin ilk yılında ise ilk kez âşık olmuştu. Yaşadığı acıları onunla unutuyor gibiydi. Ta ki aldatıldığını öğrenene kadar...

Yaşadıklarını düşündüğünde gözünden bir damla yaş süzüldü. Evdeyken de ne zaman sıkılsa ya da üzülse pencereden dışarısını izler, huzur arardı. Pencere kenarında kaç kez gözyaşı döktüğünü hatırlamıyordu bile.

Gözlerinden ardı ardına yaşlar dökülmeye başladığında kapı açılma sesini duyar duymaz eliyle hızlıca gözyaşlarını silmeye başladı. Ağlarken Fatih'e yakalanma korkusu sardı dört bir yanını. İlk etapta sessiz kalmayı ve saklanmayı düşünse de Fatih'in salona girip ışığı açması durumunda rezil olacağını biliyordu. *En azından ışığı açmaya yeltenirse onu durdururum,* diye içinden geçirip ona seslendi. "Fatih, ben salo-"

Cümlesini tamamlayamadan Fatih kapının önünde belirince susmak zorunda kaldı. Yüzünü tam göremiyordu ama yine siyahlara büründüğünü fark edebilmişti.

"Karanlıkta ne yapıyorsun?" diyen Fatih tam ışığı yakıyordu ki Asya'nın engeliyle karşılaştı. "Lütfen ışığı açma."

Fatih, Asya'nın itirazına şaşırıp tedirginlikle ona doğru birkaç adım attı. "Sen iyi misin?"

"İyiyim," dedi Asya kendini gülümsemeye zorlayarak. Gülümsemesini Fatih'in görüp görmediğini bilmiyordu ama sesine heyecan katabilmeyi umuyordu. "Gözlerim karanlığa alıştı, o yüzden açmanı istemiyorum."

Fatih tam anlamıyla Asya'ya inanmamıştı ama ona daha fazla yaklaşıp gecenin bir vakti kişisel alanını da işgal etmek istemiyordu. Yanına gidip bir sorun olup olmadığını anlamak için yüzünü yakından inceleme isteğine rağmen olduğu yerde sabit kaldı. "Uyku mu tutmadı?"

Fatih'in aksine Asya dikilmekten vazgeçip ona doğru adımlamaya başladı. Amacı bir an önce odasına gidebilmekti. Yanaklarındaki yaşlar hâlâ tam anlamıyla kurumuş değildi ve Fatih'in

bunu anlamasını istemiyordu. "Tutmamıştı ama dışarısını izlemek iyi geldi." Sahte bir esnemeyle parmaklarının tersini dudaklarının üzerine bastırdı. "Ama artık uykum var."

Asya yaklaştıkça Fatih dikkatle onun yüzüne baktı ama loş ışıkta gözlerindeki ifadeyi görmesi mümkün değildi. Asya aralarında bir adım mesafe kalacak şekilde durunca pes etmiş gibi yutkunup, kontrollü bir ifadeyle ellerini ceplerine yerleştirerek çenesini dikleştirdi. "Ben şarj aletimi burada unutmuşum," diyerek başıyla yan taraflarında duran masayı işaret etti. "Alıp hemen çıkacağım. Sen istersen dışarısını izlemeye devam edebilirsin."

"Hayır," dedi Asya yarım bir gülümsemeyle ve yeniden adımlarını hareket ettirdi. "İyi geceler."

Tam yanından geçiyordu ki Fatih "Asya," diye seslenince durmak zorunda kaldı ve bedenini ona doğru çevirdi. Çevirmesiyle birlikte bedenleri birbirine değecek kadar yaklaştı ve ilk kez birbirlerinin özel alanlarına girdiler.

Asya bu yakınlıktan rahatsızlık duyuyor muydu yoksa duymuyor muydu, bilmiyordu ama Fatih'in bakışlarının ıslak yanaklarında dolaştığını gördükçe onun ne hissettiğini anlamaya çalışıyordu. Soracak mıydı, alay edip eğlenecek miydi, tepkisiz mi kalacaktı?.. İçinde bunu öğrenebilmek için büyük bir istek duydu ve göğsünde nefesini kesecek bir kıskaç hissetti. Kurumaya başlayan dudaklarını güçlükle aralayıp, "Efendim?" dedi fısıltıya yakın sesiyle.

Asya'nın fısıltısı Fatih'e ulaşınca Fatih, bakışlarını onun ıslak yanaklarından gözlerine çevirdi ve o an endişeyle gerilmiş dudaklarının arasından küçük bir nefes verdi. "Seni çok fazla tanımıyorum ama dünden beri sana baktıkça çok güçlü, cesur bir kız görüyorum karşımda." Sustu. Konuşmanın devamını getirmedi ama gözlerini, Asya'nın gözlerinin içinden ayırmadı. Gözlerinde Asya'nın anlamlandıramadığı bir ifade vardı. Rahatsız etmiyor, aksine garip bir sıcaklıkla bedenini uyuşturuyor gibiydi. Nihayet konuşmaya başladığında artık sadece bedeninin değil, içinin de ısınmasına sebep olacak güven veren bir sesle, "Her şey umdu-

ğundan daha güzel olacak," deyince, Asya daha fazla gözlerinin içine bakamayacağını anlayıp başını öne eğdi çünkü iliklerine işleyen sıcaklık dudaklarını titretmişti.

Fakat başını öne eğmesiyle birlikte başının Fatih'in göğsüne değmesine ramak kalınca onun, neredeyse teninin altındaki kalp atışlarını duyacağını zannetti. *Bu bir hata,* diye düşünürken Fatih'in nefesinin saçlarının arasına karıştığını hissedince ensesinde ürperti duydu ve geriye doğru bir adım atarak yeniden Fatih'in yüzüne baktı. Belli belirsiz bir gülümsemeyle, "Sağ ol," dedi ve içinden atamadığı sıcaklıkla Fatih'in yanından hızla ayrıldı.

"Oyum, ev arkadaşıma."

IV

Ertesi sabah Asya erkenden kalkıp doğruca mutfağa gitti. Sert bir kahve içmeden kendine gelebileceğini asla düşünmüyordu çünkü dün geceki heyecanına bir de Fatih eklenince neredeyse bütün gece uyuyamamıştı. Tam kahve suyunu koymuştu ki Fatih uyku mahmuru bir ifadeyle mutfağa girince onun hâline gülümsemeden edemedi. "Günaydın."

"Günaydın, erkencisin? Senin dersin bugün geç başlamıyor muydu?"

"Evet ama yavaş yavaş hazırlanırım, diye düşündüm."

Fatih muzip bir ifadeyle gözlerini kıstı. "Uyuyamadın değil mi?"

Asya ağır ağır başını iki yana yatırıp, "Yani, sayılır," deyince Fatih gülmeye başladı ve "İlk gün hep aynısı olur," dedi.

Asya sessiz kalınca Fatih buzdolabına yönelip kahvaltılıkları çıkardığında, "Aslında kolay kolay bu saatte kahvaltı yapmam ama nedense bu sabah çok aç uyandım ve bunda senin payın büyük," diyerek parmağıyla Asya'yı işaret edince Asya şaşkınlıkla, "Benim payım mı?" diye sordu.

Fatih olumlu anlamda başını salladı. "Evet, iki günde beni düzenli yemeğe alıştırdın, sürekli kendimi aç hissediyorum."

Asya'nın gözlerinde zafer kıvılcımları parladı. "Düzensiz hayatın, ben taşınana kadarmış," dedi ve bakışlarını kaynayan suya çevirdi. "Kahve de ister misin?"

Fatih, sıcak gülümsemesi yüzünde genişlerken onu onayladı. "Olur."

Yaklaşık 40 dakika kadar bir süre sonunda Fatih evden çıkınca Asya da odasına girip, ne giyeceğini düşünmeye başladı. Ne giyeceğine karar verdikten sonra ılık bir duş aldı. Ilık duş gerilen kaslarına iyi gelmiş, onu umduğundan daha fazla rahatlatmıştı. Banyodan çıktıktan sonra da kıyafetine uygun ojesini sürüp kurumasını bekledi. Bu süre zarfında sınıfını hayal etmeye çalıştı. Ayrıca kimlerle karşılaşacağını, yeni arkadaşlarını da fazlasıyla merak ediyordu. Ojelerinin kuruduğundan emin olunca giyinip uzun, dalgalı saçlarına şekil verdi. Hafif bir makyajla da kıyafetini tamamlayınca aynadaki aksine baktı. Karşısındaki görüntüyü beğenmişti. Ona göre bir kadın kendini beğeniyorsa mutlaka mutlu ve öz güvenli olurdu.

Kendini tamamen hazır hissedince evden çıkıp ağır ağır yürümeye başladı. Okul, Fatih'in dediği gibi eve yürüme mesafesindeydi ve oldukça yakın sayılırdı. 15 dakikalık yürüme mesafesinin sonunda okulun önüne gelince durup derin bir nefes aldı. Etrafına göz gezdirdiğinde epey kalabalık olduğunu gördü. Kalp atışlarını hızlandıran heyecanını kontrol etmeye çalışarak fakültesinin bulunduğu tarafa doğru yürümeye devam etti.

Bir yandan da bahçeyi inceliyordu. "Çok büyük," diye fısıldadığında etrafındaki ürkek bakışlardan ve arkadaş gruplarından kimlerin yeni kimlerin eski olduğunu da anlayabiliyordu.

Nihayet bahçeden çıkıp binaya girdiğinde bilgisayar laboratuvarının olduğu koridorda ilerledi. Her adımında kalp atışları daha da hızlanıyor, kulakları uğulduyordu. Koridorun sonundaki laboratuvarın önüne gelince yutkunup içeriye girdi fakat manzara gözlerinin şokla aralanmasına sebep oldu. Laboratuvarın içi öğrenci doluydu ve neredeyse oturacak tek bir yer bile yoktu. Bakışlarını kısarak oturacak yer aradı. Gözlerine iki kızın arasındaki boş sandalye çarpınca doğruca oraya ilerledi. Sağındaki ve solundaki kızlara selam verdikten sonra sandalyeye oturdu, akabinde önünde duran bilgisayara baktı. Heyecandan ellerinin buz

kesildiğini hissediyordu. Parmaklarını bile kıpırdatacak gücü bulamayacak gibiydi.

Derin bir nefes aldığında hocası geldi ve klasik tanışma faslından sonra bölümden, okuldan, derslerden, ileride yapacaklarından, araştırmalarından bahsetti. Hocasının her anlattığıyla ne kadar ciddi bir bölümde olduğunun bir kez daha farkına vardı.

Sevindi de... Zor olanı daima severdi.

Düşünceleri eşliğinde bakışları yanındaki kızlara kaydı. Tanışma faslında isimlerinin Leyla ile Gökçe olduğunu öğrenmişti. Onlar da tıpkı kendi gibi dikkatle karşısındaki hocayı dinliyorlar, önlerindeki kâğıda notlar alıyorlardı. Belli belirsiz tebessüm oluştu dudaklarında. *Belki,* diye geçirdi içinden. *Belki de bu karmaşadaki yalnızlığımı alabilirler.*

Fatih, akşamüzeri eve geldiğinde Asya'nın henüz gelmediğini gördü. Bakışlarını ağır ağır evin içinde gezdirdi. Yalnız yaşadığı günlerdeki gibi ev düzenliydi. En çok da buna seviniyordu.

Dudakları gülümseme isteğiyle kıvrılmaya çalışsa da aklına arkadaşları gelince sıkıntılı bir nefes aldı. Onların yoğun ısrarları karşısında kayıtsız kalamamış, Asya da kabul ederse, FIFA oynama bahanesiyle Asya'yla tanışmaya gelmelerine ikna olmuştu.

"Neden bu kadar ısrar ediyorlar ki? Tanışmaları neyi değiştirecek?" Söylene söylene odasına gidip üzerini değiştirmeye başladı.

Yaklaşık yarım saat sonra Asya eve geldiğinde Fatih üzerindeki gerginliğini hâlâ atabilmiş değildi, hatta onu görmesiyle birlikte Fatih'in gerginliği daha da artmıştı. Yine de derinlerde bir yerlerde, okuldaki ilk gününün nasıl geçtiğine dair duyduğu merak gerginliğini kolayca örtbas ettirmişti. "Hoş geldin," dedi sabırsızca ve dikkatle yüzüne baktı. "Keyifli görünüyorsun. Anlaşılan, ilk günün güzel geçmiş."

Asya çantasını çıkarıp omzunun üzerinden Fatih'e baktı. İlgili görünmesinin yanında bir tuhaflık da sezmişti. "Korktuğum kadar olmadı ama yine de beni biraz zorlayacak bir bölüm gibi duruyor."

"Zor olan daima özeldir."

"Aynı fikirdeyim," dedi Asya ve bedenini tamamen Fatih'e çevirdi. "Ayrıca iki kızla tanıştım. İsimleri Gökçe ve Leyla. İlk günden bir şey demek için erken ama muhabbetlerini sevdim. Bütün günü birlikte geçirdik."

"Senin adına sevindim ama yine de dikkatli ol."

Asya gözlerini kısarak Fatih'in yüzünü süzdükten sonra, "Dün gece senin de dediğin gibi, sanırım bu konuda fazla cesurum," deyince birden duraksadı ve alnına vurma isteğini güçlükle zapt etti. Dün geceki o tuhaf anı konuşmak istememiş, sadece "cesur" lafına atıfta bulunmak istemişti fakat düşünmeden konuşması yanaklarının yanmasına sebep olmuştu.

Yanaklarını fark etmemesi için başını öne eğip Fatih'in yanından geçtiğinde yanındaki adamın eğlenen sesi kulaklarını doldurdu. "Bu konuda tek cesur olan sen değilsin."

Asya gülümsemişti ama Fatih, arkasında kaldığı için gülümsediğini görememişti. Adımlarını durdurmadan, "İkimiz de birbirimize gözü kapalı güvendik. Ya ikimiz de çok cesuruz ya da deli," dediğinde Fatih'in de güldüğünü duydu. Yüzündeki gülümsemesi daha da genişlerken arkasına bakmadan odasına girdi.

Üzerini değiştirdikten sonra midesindeki kıpırtılar kendini mutfağa götürme isteğiyle doldurunca hızlıca odasından çıkıp mutfağa girdi. Ne yapacağını düşünürken en hızlısının tost olduğuna karar verdiğinde Fatih'i kapının girişinde gördü. Üzerindeki hâlâ devam eden tuhaflığı görebiliyordu ve istemeden tedirgin olmuştu. *O bana bir zarar vermez,* dedi içinden fakat korkusu, düşüncesiyle alay eder gibi ayaklarının altında eziyordu. Korkudan hızlanan kalp atışlarını belli etmemek adına sessiz kalıp tost makinesine ilerledi.

"Tost mu yapacaksın?"

Fatih'in sorusuyla Asya daha fazla dayanamayıp meydan okurcasına, "Sen bana bir şey mi söylemek istiyorsun?" diye sordu.

Fatih hazırlıksız yakalanmış gibi bir süre ne diyeceğini bilemeden boş boş Asya'nın yüzüne baktı. Daha doğrusu konuya nasıl gireceğine dair bir fikri yoktu. Sonunda inkâr etmeden, "Aslında evet," dedi sakin görünmeye çalışarak. "Eğer senin için de bir mahzuru yoksa bu gece arkadaşlarım FIFA oynamaya gelmek istiyorlar."

Asya üzerinden büyük bir yük kalkmışçasına omuzlarını aşağı düşürdü. Bir anlığına Fatih'ten öyle çok korkmuştu ki Fatih'in yüzüne bakarken, ondan nasıl kaçabileceğine dair planları da kendince yapmıştı. İçindeki rahatlama hissiyle beraber sevinç de hissedince karşısındaki adamın boynuna sarılmamak için kendini zor tuttu. Ağzı kulaklarında, "Gelsinler tabii," dedi hevesle. Aslında o kadar hevesli değildi ama yaşadığı birkaç korku dolu dakika onu sağduyudan uzaklaştırmıştı.

Fatih'in şaşkın bakışlarını görünce hızlıca toparlanıp ona doğru birkaç adım attı. "Bu konuda seninle anlaşalım. Daha önce de söylediğim gibi, bu eve istediğin zaman arkadaşların gelebilir, istedikleri kadar kalabilirler. Benim onayımı almak zorunda hissetme kendini, anlaştık mı?"

Fatih bir an üzerindeki kasvetin yavaşça çekildiğini hissetti ve saatlerdir kendini yiyip bitirmesinin boş olduğunu anladı. Tıpkı Asya gibi o da rahatlayarak sığ bir nefes verdi. "Teşekkür ederim."

Asya aklına gelen anlık fikirle yeniden heyecanlanarak samimi bir sesle, "Hatta eğer istersen söyle onlara, yemeğe gelsinler, sonra FIFA oynarsınız," dedi.

Fatih'in ağzı neredeyse bir karış açık kalacaktı. "Sen ciddi misin?"

Asya, "Evet, bu kıyağımı da unutma," dedi göz kırparak ve adımlarını buzdolabına çevirdi. Aklından onu zorlamayacak basit yemekleri geçirirken, daha ne olduğunu anlamadan Fatih'in parmaklarını bileğinde hissedince olduğu yerde çakılı kalıp ne-

fesini tuttu. Fatih ilk kez ona dokunuyordu ve Fatih'in parmaklarındaki sıcaklık sanki tenini delip geçmişti.

Fatih de ne yaptığını idrak eder etmez ateşe değmiş gibi hızla elini geri çekti. Asya'yı yormak istemediği için düşünmeden hareket etmiş, onu durdurmak istemişti fakat ona dokununca kalp atışlarının hızlanacağını tahmin dahi edememişti. "Sen yorulma," dedi ve yaptığı saçmalığı örtbas edebilmek için gülümsemeye zorladı kendini. "Bizimkiler kolay kolay doymaz, hele ki Merih'i doyurmak çok zordur. Dün gece yemek aldığım yerden hepimize yemek alır gelirim."

Asya itiraz etmek, para kısmını konuşmak istiyordu ama tenini dağlamaya devam eden sıcaklık, konuşma yetisini kaybettirmiş gibiydi. Fatih gibi gülümsemeye çalıştı ve yanında dikilmekten vazgeçip düşünceli bir tavırla buzdolabına yürümeye devam etti. "O zaman ben salata yaparım."

Fatih sessizce onu onaylayıp evden çıktığındaysa tenini delip geçen sıcaklık yüzünden sinirle karışık nefes aldı. İki dakika önce ondan korkuyorken iki dakika sonra temastan etkilenmesi olabildiğince mantıksız gelmişti. Tüm keyfi kaçmış bir hâlde, sinirle soluya soluya salatayı yapmaya başladı.

Fatih yeniden eve döndüğünde Asya'nın salatayı da masayı da hazırladığını gördü. Bu durumdan pek hoşlanmasa da bu konuyu onunla daha sonra konuşmayı planlayarak, elindekileri tezgâha bırakıp salona geçti.

Asya salonda da yoktu. *Muhtemelen odasındadır,* diye düşünürken, kapı çalınınca aynı anda Asya'nın da odasının kapısının açıldığını duydu. Tam adımlarını dış kapıya çevirmişti ki Asya da yanına geldi, ona doğru kısa bir bakış attı. Üzerini değiştirmişti, heyecanlı görünüyordu.

İçinin sıcacık olmasına engel olamazken, "Ben kapıyı açarım," dedi.

Asya derin bir nefes vererek başını salladı. "Olur."

Fatih kapıyı açtığında Asya neden bu kadar heyecanlandığını anlamıyordu. Normal şartlarda dört erkekle bir evin içinde olmak onu korkutacakken şu an saçma bir şekilde heyecanlanması ona garip geliyordu. Aslında rahat olmasının sebebinin farkındaydı ve Fatih'e içten içe bu kadar fazla güvenmesi kendini ürkütüyordu ama içinde bastırdığı duygularının inatla dışarı çıkmasına izin vermiyordu.

Düşüncelerinin arasında kapının ardında görünen, birbirinin tıpatıp benzeri iki erkeğe baktı. İkisi de kumral, uzun boylu, mavi gözlüydüler ve tıpkı Fatih gibi iri yapılıydılar. İlk etapta ikisini birbirinden ayırt etmek zor olsa da biraz dikkatli bakınca farklı noktaları rahatça görülebiliyordu.

İkizlerin arkasından içeriye onlardan biraz daha kısa ama yine iri yapılı, siyah saçlı, koyu kahverengi gözlü, esmer bir erkek girdi.

Üçü de içeri girince Asya karşısında duran dört erkeğe baktı. Podyumdan fırlamış gibi duruyorlardı. Gülümseyerek, "Hoş geldiniz," dedi.

Semih, Merih ve Onur karşılarında sıcak gülümsemesiyle onlara bakan kıza baktıklarında üçünün de aklından tek bir düşünce geçiyordu. Fatih'in, onunla yaşamak istemesinin sebebi aslında belliydi. Fatih her ne kadar inkâr etse de kız güzelliğiyle onu etkilemiş olmalıydı.

İlk söze giren Semih oldu. "Ben Semih," dedikten sonra Merih'i işaret ederek, "Merih," dedi, ardından Onur'u tanıttı.

Merih ile Onur, başlarını hafifçe öne eğdiğinde Asya da gülümseyerek, "Ben de Asya, memnun oldum," dedi. "Buyurun, içeri geçelim."

Üçü de bu cümleyi duymayı beklermişçesine öne doğru atıldılar. Fatih onların hâline başını sallayıp Asya'ya döndü. "Genelde böyle çocuk gibidirler. Özellikle de Merih ile Onur..."

Asya eğlenir gibi, "Bence çok eğlenceliler," deyince Fatih de gülümseyerek diğerlerinin arkasından salona girdi.

Salona girer girmez Onur beğeni dolu bir ıslık çaldı. "Dostum, bu ev harika, eski evine bin çeker."

Merih tam, "Yani bu paraya böyle ev..." demişti ki Fatih'in öksürüğünü duyunca cümlesini tamamlayamadı. Fatih ters ters yüzüne bakıyordu.

Semih anında araya girerek elini karnının üzerine bastırdı. "Çok güzel yemek kokuları geliyor."

Asya bakışlarını Merih ile Fatih arasında gezdirirken Semih'in sözleriyle başını Semih'e çevirip, "Açsanız bir an önce geçelim yemeğe," dedi gülümseyerek. Fakat Fatih'te bir huzursuzluk sezmişti ve sanki o huzursuzluk kendi içine de kök salmış gibiydi.

Düşüncelerinin arasında Onur'un sesini duydu. "Valla ben çok açım."

"Tamam o zaman, mutfağa geçelim." Asya mutfağa ilerleyince Merih de Fatih'in kötü bakışlarından kaçmak istercesine anında ayaklanıp Asya'nın peşinden ilerledi.

Asya tezgâhın üzerindeki poşetlere yöneldiğinde Fatih ondan önce davranıp onu engelledi. "Sen zaten masayı hazırlamışsın, gerisini ben hallederim."

"Ama birlikte..."

Asya sözlerini tamamlayamadan Fatih masayı işaret etti. "Sen otur lütfen."

Asya daha fazla itiraz etmenin faydasız olacağına karar verip diğerlerinin yanına ilerledi. Yanlarına gittiğinde yavaşça sandalyesini geriye çekerek oturdu ve ona pürdikkat bakan erkeklere baktı. Bakışları komiğine gitti çünkü karşılarında bir uzaylı varmış gibi yüzünü inceliyorlardı. Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıp ilgiyi kendi üzerinden onların üzerine atmak istedi. "Sizler yurtta mı kalıyorsunuz?"

Fatih ise Asya'nın sorusuyla az daha elindekileri yere düşürecekti. Bu detayı onlara anlatmamış, arkadaşlarını bu konuda uyarmamıştı. Elindekilerle hızlıca masaya gidip konuyu dağıt-

mak istedi fakat Onur'un sesini duyunca geç kaldığını anladı. "Yok, evde kalıyoruz."

Onur'un sözleriyle tek kaşı anında havalanan Asya, Fatih'e sorgulayıcı bir bakış attı. "Sen neden onlarla kalmıyorsun peki? Bana kiranı paylaşacak ev arkadaşına ihtiyacın olduğunu söylemiştin."

Merih ağzındaki suyu püskürtmemek için eliyle ağzını kapattığında Fatih, kaşları tedirginlikle çatık hâlde Asya'nın karşısına oturup, yardım istercesine arkadaşlarına baktı. Umduğunu bulamayınca da yeniden çaresizce Asya'ya döndü. "Ben çok kalabalık bir evde kalamam."

Fatih bir kez daha arkadaşlarına bakınca mesajı ilk alan Semih oldu. "Ya, evet," dedi hızla araya girerek. "Fatih öyledir. Pek kalabalığa, gürültüye gelemez."

"O zaman iki kişi olarak ayrılsaydınız, neden ayrılmadınız?"

Asya'nın terleten sorusuyla Fatih ve diğerleri anlamsızca birbirlerine baktı. Dördünün de bu soruya verebilecekleri mantıklı bir cevapları yoktu. Merih durumu toparlayabileceğini umut ederek sempatik bir tavırla masaya yaslanıp, "Para," dedi ve Semih ile Onur'u işaret etti. "Yani biz Semih'le ayrılamayız, malum ikiziz, istesek de ayrılamıyoruz. Onur'un da parası yetmiyordu."

Merih cümlesini tamamlayınca Onur hızla başını Merih'e çevirip, *ne diyorsun,* anlamında başını salladı.

Fatih de gözlerini devirmemek için kendini zor tutup başını öne eğerek parmak uçlarıyla alnını ovalamaya başladı. Kelimenin tam anlamıyla saçmaladıklarının farkındaydı. Konuştukça batıyorlardı. Asya gibi bir kızın böyle saçma yalanları yutmayacağının farkındaydı. *Ben bittim,* diye içinden geçirdi. *Bunun sebebini mutlaka soracak.*

Başını kaldırıp Asya'ya baktığında onun da kendisini izlediğini gördü. Hızla bakışlarını önündeki yiyeceklere çevirdi. Asya'nın yüzüne baka baka daha fazla yalan söyleyemezdi.

Asya ise masadaki konuşmalara inanmasa da, sabrı tükenmesine rağmen daha sonra Fatih'e sormak için kayıtsız görünmeye

çalıştı. Gerilmişti ama şu an arkadaşları yanındayken aralarında bir tatsızlık yaşansın istemiyordu. Sessizliğini sürdürerek yemeğine döndü.

Asya'yla birlikte diğerleri de yemeğe başlamışlardı fakat herkes sessizdi. Mutfağı sadece çatal bıçak sesleri dolduruyordu. Yeminlilermiş gibi hiç kimseden çıt çıkmıyordu. Sanki ufacık bir ses çıksa mutfağı saran yoğun, gergin hava üzerlerine çökecekti.

Bir süre sessizce yemek yediler. Fatih ara ara bakışlarını Asya'ya çevirse de Asya gözlerini önündeki tabağından hiç ayırmamıştı.

Merih, Fatih'in Asya üzerindeki bakışlarını fark edince ona yeniden yardımcı olabilmek amacıyla, "Ee, Asya, sen hangi bölümde okuyorsun?" diye sordu.

Asya başını yemeğinden kaldırıp, "Bilgisayar mühendisliği," dedi.

"Ooo, hackerlik yani."

Merih'in imasıyla Asya'nın dudakları gerildiğinde Onur araya girdi. "Ah, tam Merih'e yakışır bir cevap."

"Yalan mı ama, birçok bilgisayar mühendisi hacker arkadaşım var."

Asya, "Öyle demezsek daha doğru olur," dedi usulca ve ellerini masanın üzerine yerleştirdi. İlginin kendi üzerinde olmasını hayatının hiçbir döneminde sevmemişti. Böyle anlarda genelde utanır, yanakları da onu ele verirdi. Yeniden aynı durumu yaşamamak için, aklına gelen ilk soruyu üç erkeğe de tek tek bakarak sordu. "Branşlarınız hemen seçilmiyormuş ama sizin de Fatih gibi şimdiden istediğiniz bir bölüm var mı?"

"Ben daha karar vermedim," dedi Merih.

Onur da onu desteklercesine başını salladı. "Ben de kararsızım."

Onların aksine Semih, "Kardiyoloji," diyerek devam etti. "Benim de istediğim bölüm belli."

"Bu yıl nöbetleriniz de olacakmış. Hepiniz aynı hastanede mi olacaksınız?"

"Evet. Bu sene intörn hekimlik yapacağız."

"O ne demek?"

Asya'nın sorusunu Fatih cevaplamak için diğerlerinden önce araya girdi. Amacı, az önce aralarında oluşan o soğukluğu az da olsa kırmaktı. "Dördüncü ve beşinci sınıflarda hastanelerde, her bölüm üzerine staj yapmıştık. Bu yıl da intörn hekimlik yapacağız, yani asistan doktorun acemisi diyelim."

"Ya da tıp öğrencisinin canına okuma," dedi Merih yüzünü buruşturarak.

Merih'in çıkışıyla Asya dâhil masadaki herkes dakikalar sonra gülümsemişti.

Fatih gülümsemesini sürdürürken birden hüzünle, "Ama bizi asıl zorlayacak olan TUS*," deyince Asya, "TUS çok zormuş, değil mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Fatih melankolik bir tavırla burnunu kıvırarak. "Maalesef çok zor."

Fatih'in bu tavrı, garip bir şekilde Asya'nın içinin şefkatle dolmasına sebep olmuştu. Sözleri dördünü hedef alsa da bakışlarını Fatih'in yüzünden ayırmadan, "Doktorluk gerçekten çok kutsal bir meslek. Elbette zorluğu vardır ama bence dördünüz de çok şanslısınız," dedi.

Aynı şekilde Fatih'in gözleri de Asya'nın yüzündeydi. "Zorluğu olduğu kadar keyifli tarafları da var elbet, hele ki sonunda bir insanın yüzünü güldürecek olmak bence paha biçilemez."

Asya, "Ne kadar güzel bir düşünce," deyince Fatih'in gözleri etkilenmişçesine ışıldadı. "Annem, 'Hasta bir çocuğun iyileşip yüzünün güldüğünü gördüğüm o anı hiçbir mutluluğa değişmem,' der. Bugün düşünüyorum da, ne kadar haklıymış."

"Annen ne kadar da özel bir kadınmış."

"Her anne gibi..."

Fatih'in sözleriyle Asya özlemle iç çekip bakışlarını tabağına indirdi. Ne zaman annesi aklına gelse içi hüzünle kıyılır, modu

* Tıpta Uzmanlık Sınavı (TUS), Türkiye'de tıp fakültesi mezunlarının uzmanlık eğitimi için gereken branş seçme sınavıdır

düşerdi. Yine düşmüştü ama kimseye belli etmek istemiyordu. Dikkatini dağıtmak için bakışlarını diğerlerinin tabağında gezdirdi. Hepsi yemeğini bitirmişti. Kendi tabağını alıp ayaklanınca Fatih de ayaklandı ve birkaç adımda yanına gelerek elinden tabağını aldı. "Şimdi seni salona alalım. Biz hep beraber burayı toplayıp yanına öyle geliriz."

Fatih'in hareketiyle Merih ve Onur birbirine muzipçe sırıtıp göz kırptığında Asya, Fatih'e itiraz etmekle meşguldü. "Olur mu öyle şey? Onlar misafir."

Semih de Fatih'e destek olmak istercesine ayaklanıp tabağını alarak tezgâha ilerledi. "Bizi misafir olarak görme Asya."

Fatih, Semih'in sözlerine başını sallayıp Asya'ya kapıyı işaret etti. "Sen masayı ve salatayı hazırladın, toplama sırası da bizde," diyerek Asya'yı zorla mutfaktan gönderdi.

Asya'nın çıkmasıyla birlikte Merih ile Onur sırıtarak Fatih'e baktılar. Fatih, onların bakışlarını fark eder etmez keyifsizce, "Neden öyle bakıyorsunuz?" diye sordu.

"Hiç," dedi Onur, önündeki tabağı alıp ayağa kalktı. Merih de eline tabağı alırken, "Yalnız yengemiz güzelmiş," dedi mırıldanarak.

Çenesindeki kas yavaşça seğiren Fatih derin bir solukla ciğerlerini doldurdu. "Ne yengesi lan, düzgün konuş!"

Onur, Fatih'in tehdidini duymazdan gelip eğlenmeye devam etti. "Aynı zamanda zekiymiş."

Fatih'in ters bakışları bu defa Onur'u buldu. "Siz buraya benimle dalga geçmek için mi geldiniz?"

Semih ortalığın daha da gerileceğini anlayınca araya girdi. "Sen onlara aldırma Fatih," dedi ve uyarı dolu bakışlarını Merih ile Onur arasında gezdirdi.

Fakat Fatih çoktan fazlasıyla gerilmişti. İşaret parmağını tehditkâr bir ifadeyle Merih'e uzattı. Biliyordu ki aralarındaki tek patavatsız oydu. "Bana bak Merih! Eğer Asya'nın yanında ağzından yenge kelimesi çıkarsa külahları çok fena değişiriz. Haberin olsun."

Merih bu ses tonunu çok iyi bildiğinden, eliyle ağzına fermuar işareti yaptı. Fatih'in, Asya konusunda neden bu kadar sinirli olduğunu tahmin etse de tam anlamıyla hâlâ çözememişti.

Aslında Merih kadar Semih de Fatih'in, fazla bulduğu öfkesinin anlamını çözmeye çalışıyordu. Merakına yenik düşüp yeniden araya girerek, "Neden Asya'ya ev konusunda doğruyu söylemedin?" diye sordu.

Fatih içten bir sesle, "Çünkü yardım etmek için olduğunu söyleseydim kabul etmezdi," dedi.

Merih hayret dolu tınısıyla, "Bu kadar çok mu kabul etmesini istiyordun yani?" dedi, ardından sesinin tınısı alaylı bir hâle geçiş yaptı. "Hem ne zamandan beri senin kirana ortak arkadaş arayacak kadar paran yok?"

Fatih kasıldığını hissederek yavaş yavaş Merih'in üzerine doğru yürüdü. Merih de ters bir şekilde ona yürüyen Fatih'i görünce yavaşça geri adımlamaya başladı, ta ki sırtı tezgâha dayanıncaya dek. Daha fazla gidecek yeri kalmayınca yutkunarak durmak zorunda kaldı.

Fatih, Merih'i tezgâhla bedeni arasına alınca yüzünü iyice Merih'e yaklaştırıp, sakin ama bir o kadar da tehditkâr bir tonda konuştu. "Ben bu konuyu size anlatmadın mı Merih?"

Merih yeniden yutkundu. "Anlattın abi."

"Neden gece gece şansını zorluyorsun?"

"Pardon abi."

Fatih başını geriye çekip gergin bir ifadeyle Merih'in yüzünü süzdü. "Bu seni son uyarışım Merih, bir daha aynı şeyi ima edersen olacakları biliyorsun, değil mi?"

"Bilmem mi?"

"O zaman sus!"

"Sustum."

Fatih'in baskın tehdidi üzerine hiç kimseden ses çıkmayınca Fatih masaya yönelip, yarım bıraktığı işine devam etti. Diğerleri de üzerine gitmek yerine sessizliklerini koruyarak ona yardım etmeye başladılar.

Kısa bir süre sonra mutfaktaki iş bitince Fatih son bir kez Merih'e uyarı dolu bir bakış attı. Merih başını sallayınca da onlarla birlikte Asya'nın yanına geçti.

Asya ise koltuğa oturmuş, telefonuyla ilgileniyordu. Fatih'in, PlayStation'ı açtığını görünce ayaklanıp, "Ben sizi oyununuzla baş başa bırakayım, iyi geceler," dedi.

Kapıya doğru bedenini döndürmüştü ki Fatih'in sesiyle durmak zorunda kaldı. "Sen de oynamak ister misin?"

"FIFA mı?"

"Evet."

Asya cevap veremeden Onur araya girip keskin bir alayla, "Yok artık Fatih, bir kız FIFA'dan ne anlar," deyince, Asya'nın itiraz edeceği kelimeler ağzının içinde yok oldu. Amacı onları yalnız bırakıp odasında kitap okumaktı ama Onur'un alaycı tavrı karşısında içinde yükselen hırsa kayıtsız kalamadı. Meydan okurcasına tek kaşını havaya kaldırıp, "O kadar emin olma, sonra üzülen sen olursun," dedi tok bir sesle.

Asya'nın emin tavrıyla Merih, "Ooo, çok sert," dediğinde Onur hafife alır gibi karşılık verdi. "O zaman ilk maçı biz yapalım, bakalım üzülen kim olacak, birlikte görelim."

"Tamam, öyleyse kaybeden kahveleri yapar."

Onur, "Kabul," diyerek diğerlerine döndü. "Bahisleri görelim; kim kazanır?"

Merih, Onur'un yanına gelip sırtına ardı ardına vurdu. "Ben oyumu tabii ki senden yana kullanıyorum koçum."

Asya bakışlarını Semih'e çevirince Semih de, "Üzgünüm Asya ama Onur gerçekten de iyi oyuncu, o yüzden ben de Onur diyorum," dedi.

Asya'nın bakışları bu defa Fatih' i buldu. Onun vereceği cevabı oldukça merak ediyordu ama içinden bir ses onun da diğerleri gibi Onur'u seçeceğini söylüyordu.

Fatih'in, gözlerinin içine merakla bakan kızın karşısında içinde sıcak hissettiren his, canını sıkmakla beraber, elinde olmadan sığ bir iç çekmesine sebep oldu. Asya'nın kendine güvenir tarzda

Onur'a meydan okuyuşu fazlasıyla hoşuna gitmişti. Asya, cevap beklediğini belli edercesine kaşlarını kaldırınca gülümsedi. "Oyum ev arkadaşıma."

Asya beklemediği cevap karşısında az daha karşısındaki adamın boynuna atlayacaktı. Bu gece ikinci kez bunu yapma arzusunu görmezden gelerek, "Güvenini boşa çıkarmayacağım," dediğinde Merih'le Onur'un birbirlerine bakıp göz kırptığından habersizdi.

Bakışlarını Fatih'in gözlerinden ayırıp, daha da dolup taşan öz güveniyle Onur'a baktı. "Tek maç. Kaybeden kahveleri yapar."

"Kahveler senden, Asya Hanım."

Asya rahat bir hareketle Onur'un yanına oturup maçı başlattı ve ilk yarının Onur'un lehinde bitmesi için elinden geleni yaptı. Aslında Onur gerçekten de iyi oynuyor, kararlı hamleleriyle Asya'yı zorluyordu ama Asya bilerek yeniliyordu. Amacı Onur'un oynama stilini çözmek, daha sonra da onu afallatmaktı. İstediği gibi ilk yarıyı Onur önde bitirince Onur'un pişkin pişkin sırıtışına bıyık altından gülümsedi. Onur bilmiyordu ki Asya birazdan onun canına okuyacaktı.

Onur sabırsız bir şekilde ikinci yarıyı başlatınca Asya yavaş yavaş gerçek kozlarını oynamaya başladı. Onur'un stilini öğrendiği için onun hamlelerinden rahatlıkla kurtulup FIFA'dan ne kadar anladığını ona göstererek afallamasına sebep olunca da eğlenme sırası kendine geçti. Artık Onur zorlanıyor, Asya pişkin pişkin sırıtıyordu.

Onur, Asya'nın eğlenen ifadesiyle daha da hırslanınca Asya'nın ekmeğine yağ sürmüş oldu ve Asya bu durumu da kullanarak arka arkaya attığı gollerle onu açık ara farkla yendi.

Dört erkek şaşkınca ekrana bakarken Asya gururla gülümseyerek elini Onur'un sırtına yerleştirdi. "Bir dahakine, tanımadığın bir kızı hafife alırken iki kez düşün," diyerek göz kırptı.

Onur, kıpkırmızı olmuş bir hâlde ekrana bakakaldığında Fatih ile Semih onun hâline gülmeye başladı.

Merih ise ayağa kalkıp Asya'nın önünde eğildi. "Büyüksün baba."

Merih'in hareketiyle Asya dayanamayıp kahkaha atınca Fatih kalbinin teklediğini hissetti ve içindeki bu tepkiyi onaylarcasına ışıldayan gözlerle Asya'ya baktı. Gözlerini gülüşünden alamıyor, almak istemediğini de kabulleniyor gibiydi. Ta ki Onur'un donuk sesini duyana kadar... "Birazdan kahvelerle geri dönerim."

Bakışlarını ona çevirdiğinde isteksizce mutfağa gittiğini gördü. Alayla arkasından bağırdı. "Bir bardak su içmeyi de unutma koçum."

Onur cevap vermeyip sadece kötü bakmakla yetinerek yeniden mutfağa adımlamaya başladı.

Onur salondan çıkınca da Fatih sorarcasına, "FIFA oynamayı biliyordun demek?" dedi.

"Evet, eski apartmanımızda çok sevdiğim bir abim vardı ve FIFA âşığıydı diyebilirim. Ondan çok şey öğrendim."

"Ezdin geçtin bizimkini."

Asya, Merih'in sözlerine sırıttığında Semih de aynı eğlenen ifadeyi takınarak, "Aslında ilk yarıda iyi oynamadığını görünce yenileceğine garanti gözüyle bakmıştım," dedi.

"İlk yarıda bilerek kötü oynadım. Onur'un benim iyi olmadığımı düşünüp rahat davranmasını ve nasıl oynadığını görmek istedim. Oyunun ortasında afallaması da, doğruyu söylemek gerekirse asıl istediğimdi."

Merih anında gözlerini kıstı. "Çok tehlikelisin."

Asya yeni bir gülümseme takınarak ellerini iki yana açtı. "Onur bunu hak etmişti."

O sırada kahvelerle birlikte Onur içeri girdi. Hâlâ yüzünden düşen bin parçaydı ve yenilgiyi hazmetmiş değildi. Asya'ya kahveyi uzattığında, "Bir maç daha yapalım mı?" diye sordu umutla. Bu defa yeneceğine garanti gözüyle bakıyordu.

Asya kahveye uzanıp büyük bir yudum aldı ve kahvenin tadını almaya çalıştı. Fena değildi hatta umduğundan daha iyiydi.

"Yenilen pehlivan güreşe doymazmış ama ben artık odama çekilsem iyi olacak. Söz, bir dahakine yaparız."

Onur omuzlarını hayal kırıklığıyla düşürdü. "Söz mü?"

Asya olumlu anlamda başını sallayıp herkese iyi geceler diledikten sonra onları baş başa bırakıp odasına çekildi. İçeride bıraktığı etkinin farkındaydı ve hâlâ gururlanıyordu. Ayrıca içtiği kahve de bugüne kadar içtiği kahveler arasında en keyif vereniydi.

"Onurcuğum, n'oldu şekerim, yüzün asık?"

Merih, Onur'un yanağından makas alınca Onur ters bir ifadeyle elini itti. "Merih, git başımdan!"

"Ezdi geçti oğlum seni."

Onur sinirli tınısıyla savunmaya geçti. "Görmediniz mi lan, acayip iyi oynuyordu."

"İlk yarıda da bilerek yenilmiş, sen sevinesin diye yani."

Semih'in alayla söylediği sözler karşısında Onur'un kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Harbi mi lan? Göz göre göre kızın maskarası mı olduk?"

Fatih arkasına yaslanıp kahvesinden içmeden önce, "Böylelikle bir daha kimseyi küçümsememeyi öğrenmiş oldun," dedi, ardından kahvesinden yudumladı. Asya'nın yenmesiyle fazlasıyla keyiflenmişti.

Onur üçünün yüzüne de tek tek bakıp huysuzca homurdanınca Semih daha fazla üzülmesine dayanamadı ve Asya'nın boş bıraktığı oyun kolunu eline aldı. "Gel hadi, ikimiz oynayalım, ben yenileyim de keyfin yerine gelsin."

Yüzü yeniden gülen Onur, hevesle başını sallayıp oyunu başlattı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde ise Fatih arkadaşlarını geçirdikten sonra tam odasına yönelmişti ki Asya'yı odasının kapısına yaslanmış, kollarını göğsünde bağlamış bir hâlde buldu. Bakışla-

rını yüzüne çevirince onun ciddi ifadesi karşısında huzursuzlukla doldu. Büyük ihtimalle masadaki muhabbeti soracaktı. Cevabını bilmesine rağmen, "Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu. Bir umut, başka bir konudan bahsedeceğini düşünüyordu ama umudunun yersiz olduğunun da farkındaydı.

"Açıklama bekliyorum."

Fatih kaçışının olmadığını anlayınca yavaşça yutkunup zaman kazanmak istedi. "Ne açıklaması?"

Asya yaslandığı yerden doğrulup bakışlarını direkt Fatih'in maviliklerinin içine sabitledi. "Mesela bu akşam yemekte konuştuğumuz, kirana ortak arkadaş arama konusunda."

Fatih zihninin gerisinde ona söyleyebileceği mantıklı yalanlar aradı ama bu yalanların, onu Asya'nın gözünde daha küçük düşüreceği gerçeği midesini düğümlüyordu. En iyisinin doğruyu söylemek olduğuna karar verip, "Salona geçelim mi? Orada konuşuruz," dediğinde sesinde endişesine rağmen netlik vardı.

Asya başını sallayınca birlikte salona geçtiler ve Fatih, Asya'ya koltuğu işaret ederek, "Otur lütfen," dedi.

Asya oturunca Fatih de L şeklindeki koltukta karşı çaprazına oturmuş oldu. Dizlerinin birbirine değmesine milim vardı ama bunu düşünecek durumda değildi. Tek isteği, doğru söylediğine Asya'nın inanmasıydı. Olabildiğince samimi görünmeye çalışarak gözlerine odaklandı. "Öncelikle bilmeni isterim ki gerçekten kötü bir niyetim yoktu. Ben, bizim çocuklarla aynı evde kalmıyorum çünkü yemekte de dediğim gibi kalabalık bir ortamda kalamıyorum." Soluksuz konuştuğunu fark edince duraksayıp küçük bir nefes vererek başını hafifçe yana eğdi. "Yalnız yaşamayı seviyorum ama o gün emlakçıya geldiğinde yüzündeki hayal kırıklığını, çaresizliğini görünce gerçekten senin adına üzüldüm. O saatten sonra kalacak yer bulman çok zordu, ayrıca okullar açılmak üzereydi. Buranın çevresini de çok iyi bildiğim ve başın kolayca belaya girebileceği için sana yardım etmek istedim. Belki sana en başında doğruyu söylemeliydim ama bir anda karşına çıkıp 'Benimle aynı evde kal, sana yardım etmek istiyorum,' der-

sem kabul etmeyeceğini düşündüm fakat kirama ortak arkadaş aradığımı söylersem belki kabul edebilirdin, böylelikle ben de sana yardım etmiş olurdum."

Fatih söyleyeceklerini bitirdiğinde başını yeniden dik konuma getirdi ve Asya'nın gözlerinin içine bakmaya devam etti. Asya tepki vermiyor, sessizce ona bakıyordu. Ne düşündüğünü öğrenmek için müthiş bir istek duydu ve bedenini biraz daha ona çevirdi. Çevirmesiyle birlikte dizleri birbirine değdi. Bu, teninden geçen bir ürpertiye sebep olsa da geri çekmek istemedi.

Asya ise sessizce Fatih'in dediklerini çözmeye çalışıyordu. Samimi miydi değil miydi, anlayamıyordu. Yalan söylediğine kızsa mı, yardım etmeye çalıştığı için teşekkür mü etse, kafası allak bullak olmuştu. Zihninin gerisinde binlerce soru cirit atıyordu lakin Fatih konuşurken sorularına da cevap vermişti. Yine de derinlerde bir yerlerde, Fatih'in yalanına şahit olmak kırılmasına sebep olmuştu ve bu, canını sıkmıştı. Üzerlerine soğuk bir karın örtüldüğünü hissetti. Aslında canını sıkan, yalandan ziyade bunun hayal kırıklığını yaşamaktı. Kendine daha çok kızarak kaşlarını çatıyordu ki Fatih'in temasını hissedince kaşlarını çatma isteği uçup gitti. Tek yapabildiği, kırılgan bir sesle konuşmak oldu. "Keşke bana doğruyu söyleseydin."

Fatih anlık bir hareketle Asya'nın ellerine uzanmak için hamlede bulundu ama yaptığını fark eder etmez ellerini geri çekti. "Sana yalan söylemek zorunda kaldığım için özür dilerim ama doğruyu söylediğimde kabul etmeyeceğini biliyordum."

Asya, bakışları Fatih'in ellerine indiğinde, bir yandan da Fatih'in dediklerini düşünüyor, dediklerine hak veriyordu. Bir anda karşısına çıkıp "Benimle aynı evde kal," dese, ne kadar mecbur da kalsa, bu karşılıksız iyiliği farklı düşünür, kabul etmezdi. Bakışlarını yeniden Fatih'in yüzüne çevirdi. Gözlerindeki tedirginliği görmemek mümkün değildi. Samimi görüntüsü ve kendini ifade edememe kaygısı Asya'yı içten içe memnun etmişti. "Şu an sana kızsam mı teşekkür mü etsem, bilmiyorum. Açıkçası kafam karıştı."

"Söylediklerimi biraz düşünürsen bana hak vereceğini umut ediyorum."

Gözleri aklına yeni gelen düşünceyle büyüyen Asya, dudaklarını alelacele araladı. "Peki ya kira? Kiranın fiyatı doğru mu?"

Fatih gözlerini kaçırıp kendini geri çekince dizleri de birbirinden ayrılmış oldu. Bu uzaklık Asya'nın kalp atışlarını tuhaf bir şekilde hızlandırırken yepyeni bir hayal kırıklığıyla dolma korkusu da sarmıştı içini. "Eğer o da doğru değilse lütfen kiranın gerçek fiyatını söyle. Ne kadarsa ödeyeceğim."

Fatih çaresizce, "Asya, kiraya ortak olmak zorunda değilsin," dedi ama Asya'nın bu konudaki tutumunu değiştiremeyeceğini de biliyordu.

Asya şiddetle karşı çıktı. "Hayır Fatih! Bu evin kirasını ortaklaşa ödeyeceğiz, başka türlü senin yanında kalmaya asla devam etmem!"

Asya'nın gözlerindeki kararlılık Fatih'in yutkunmasına sebep oldu. Kiranın fiyatı umurunda değildi ama Asya'yı maddi olarak zorlamak istemiyordu. "Tamam, ortaklaşa ödeyelim o zaman. Evin kirasına gelince... Fiyatı doğruydu."

"Sana inanmalı mıyım?"

Fatih'in içi tüm huzurunu kaçıracak kadar suçlulukla doldu ama Asya'nın bu evden gitmesini istemiyordu. Hayatında ilk defa biriyle kalmayı bu kadar çok istiyordu. "İnan lütfen."

Asya yeniden sessizliğe bürünüp Fatih'in gözlerinin içine baktı. Gözlerine baktıkça üzerlerine örtülen soğuk kar eriyor gibiydi. Sonunda yumuşak bir sesle, "İyi geceler," diyerek ayağa kalktı.

Asya odadan çıktığında Fatih içindeki keskin suçluluğa rağmen gülümsedi. Yalan söylemeyi hiç istemese de Asya'nın gitmesini istemediği için buna mecbur olduğunu biliyordu. "Benimle kalmaya devam edecek."

Aradan haftalar geçmişti. Okul ve dersler hızla devam ederken Asya ve Fatih birbirlerini çok göremeseler de birbirlerinin varlığına iyice alışmışlardı. Fatih günlerinin çoğunu hastanede geçiriyor, ara ara nöbetlere kalıyor, evi otel gibi kullanıyordu. Asya ise okulunu iyice sevmiş, Gökçe ve Leyla ile arkadaşlıklarını ilerletmişti.

Fatih, o gece nöbetçi olduğu için Gökçe ve Leyla, Asya'nın evinde kalacaklardı. Asya ilk başlarda ev arkadaşının erkek olduğu söylememiş, saklamıştı. Arkadaşlıklarının samimi bir şekilde ilerlemesiyle birlikte bunu daha fazla saklayamamış, söylemek zorunda kalmıştı.

Okul çıkışı ağır adımlarla eve doğru yürüdüklerinde, "Ee, ev arkadaşınla tanışabilecek miyiz bu defa?" diye sordu Leyla.

Asya kolundaki saate baktı. "Sanmıyorum, çıkmış olması lazım," diyerek kıstığı gözlerini ikilinin arasında gezdirdi. "Hem siz niye onunla tanışmaya bu kadar taktınız bakalım?"

Gökçe gelişigüzel ellerini iki yana açtı. "Merak ediyoruz nasıl bir ev arkadaşının olduğunu."

"Herkes gibi biri işte o da."

"Herkes gibi mi yani?"

Gökçe'nin alaya kaçan imasıyla Asya tek kaşını sorgularcasına kaldırdı. "Evet, ne ima etmeye çalışıyorsun?"

Gökçe masum olduğunu göstermek istercesine ellerini kaldırdı. Asya'nın inanmadığını belli eden bakışlarını görünce de ağzındaki baklayı çıkardı. "Söylesene, aynı evde yaşıyorsunuz, hiç mi birbirinizden etkilenmiyorsunuz?"

Asya içinden yükselen gerilim hissini bastırmaya çalışarak savunmaya geçti. "Tabii ki de etkilenmiyoruz. Bir kızla bir erkek arkadaş olamaz mı? İlla etkilenmemiz mi lazım?"

"Elbette olabilir ama ben bir erkekle aynı evde yaşasam ondan etkilenirim gibi geliyor."

Leyla, Gökçe'yi desteklercesine başını salladı. "Sanırım ben de."

Asya onlara dik dik bakarak, "Ben etkilenmiyorum," dedi ama zihninde onu yalanlamaya çalışan bir ses vardı. O sesi bastırmaya çalıştığında Leyla'nın sesini yeniden duydu. "Dış görünüşü nasıl?"

Leyla'nın sorusuyla Fatih'i gözlerinde canlandırmaya çalıştı. Uzun sarı saçları, bronzlaşmış teni, keskin bakışları ve bicepslerini bir bir gözlerinin önüne getirdi. Her birini düşündükçe yüzüne yayılan hafif tebessümü engelleyemedi. "Hoş biri."

"Zor olmuyor mu peki, bir erkekle aynı evde yaşamak?"

Gökçe'nin sorusuyla kapıldığı hayal âleminden çıkıp muzipçe sırıttı. "Olmaz mı? Hâlâ gece yatarken kapımı kilitliyorum."

Leyla ve Gökçe de Asya'nın söylediklerine sırıtarak eve yürümeye devam ettiler.

Yaklaşık on dakika sonra eve geldiklerinde Asya anahtarını tam kapının kilidine yerleştirmişti ki kapı birden açıldı ve Fatih'le burun buruna geldi. Böyle bir karşılaşmayı hiç beklemediği için şaşkınlıkla, "Gittin sanıyordum," dedi.

Fatih de afallayarak bir adım geri attı. "Geç kaldım, çıkıyordum ben de," dedi ama fazlasıyla afallamış bir hâldeydi çünkü Asya'nın kıyafetini yüzüne çok yakıştırmıştı. Kendini toparlamak için zaman kazanmak amacıyla, ona hülyalı ifadeyle bakan

iki kıza dönerek gülümsedi. "Asya'nın arkadaşları olmalısınız, ben Fatih."

Gökçe ile Leyla hülyalı ifadelerini bozmadan kendilerini tanıttıktan sonra Fatih yeniden Asya'ya baktı. Az önceki ifadesinden sıyrılmıştı. "Ben çıkıyorum, herhangi bir şeye ihtiyacın olursa lütfen ara."

Asya gülümseyerek başını sallayıp Fatih'in çıkması için kapının önünden çekildi. Leyla ile Gökçe de çoktan eve girmişlerdi. Asya, Fatih'in arkasından bakıyordu ki bileğinde önce kızların ellerini hissetti, ardından içeriye çekildi. Kızların sarsmaları arasında onları güçlükle duydu. "Kızım, deli misin sen? Nasıl bu çocuktan etkilenmezsin?"

"Ya sarsmayı keser misiniz?" Asya ters bir ifadeyle bileğini kurtarıp inanmıyormuşçasına yüzlerine baktı. "Evet, yakışıklı ama bu etkileneceğim anlamına gelmiyor."

"Pes diyorum, başka da bir şey demiyorum."

Gökçe'yi es geçerek, "Kız arkadaşı var mı?" diye sordu Leyla.

"Bildiğim kadarıyla yok."

"Hmm," dedi Leyla ve başını salladı. Asya ile Fatih arasındaki çekim, anlık bile olsa gözünden kaçmamıştı. Gülümseyerek bakışlarını evin içinde gezdirdi. "Bu arada eviniz çok güzelmiş."

Asya'nın gözlerinden hayranlık dolu bir ifade geçti. Eve öyle çok alışmış, evi öylesine benimsemişti ki okul çıkışı kızlarla dışarı çıkmak yerine eve gelip vakit geçirmeyi daha çok seviyordu. "Güzel, değil mi? Ben de çok seviyorum."

"Bu ev sevilmez mi?"

Asya midesinde hareketlilik hissedince elini karnının üzerine bastırdı. "Çok acıktım. Hadi odama geçip üzerimizi değiştirelim, sonra da bir şeyler hazırlarız."

Leyla ile Gökçe başlarını sallayınca o önde, kızlar arkasında, odasına doğru ilerlediler. Odasının önüne gelmişlerdi ki Fatih'in odasının kapısının açık olduğunu gördüler.

"Burası Fatih'in odası mı?"

"Evet, onun odası."

Gökçe yepyeni bir imayla, "Karşılıklı mı kalıyorsunuz yani?" diye sorunca Asya kaşlarını çattı. "Evet çünkü başka oda yok!"

Leyla ise onları duymazdan gelerek açık kapıdan içeri girdi. Onu Gökçe de takip ederken Asya onları geri çıkarmak için telaşla, "Ne yapıyorsunuz kızlar? İzinsiz odasına mı girilir?" diyerek peşlerinden içeri girdi.

Asya bu odaya ilk kez giriyordu. Fatih'in nöbetçi olduğu gecelerde bile girmemişti. Ona göre, birinin odasına izinsiz girmek yanlıştı ve özeline saygı duyulmalıydı.

Yine de odaya girince bakışlarını etrafında gezdirmekten kendini alamadı çünkü Fatih'in düzeni göz ardı edilecek gibi değildi. Odası, Asya'nın odasına göre daha genişti. Yatağı da çift kişilikti. Yatağının hemen yanında dolabı, dolabının karşısında da çalışma masası vardı. Çalışma masasının üzerinde birçok notlar, kitaplar, kalemler bulunuyordu.

Asya'nın asıl dikkatini çeken, dolabının yanındaki kaykay oldu. Aklına Levent gelir gelmez yüzünü buruşturdu.

"Bir şey yapmıyoruz, bakıp çıkacağız sadece." Leyla'nın sesiyle bakışlarını kaykaydan ayırıp kapıyı işaret etti. "Yine de çok yanlış, çıkın hadi."

Gökçe çıkmak yerine kaykaya doğru yürüdü. "Vay, kaykaya bak, demek Fatih kaymayı seviyor."

Asya yeniden yüzünü buruşturup tiksintiyle kaykaya baktı. "Kaykay göresim yok."

"Neden?"

"Levent'in de kaykayı vardı, onu hatırlattı."

"Hâlâ sana mesaj atan eski sevgilin mi?"

Leyla'nın sorusuna başını sallayıp bir kez daha kapıyı işaret etti. "Aynen, hadi çıkalım artık. Fatih gelirse rezil oluruz."

Kızlar, Asya'ya hak vererek odadan çıkıp Asya'nın odasına girdiler. Üzerlerini değiştirdikten sonra da adımlarının rotaları mutfaktı. Ne yapacaklarına karar verdikten sonra hızlıca yemeği halledip masaya geçtiler.

Asya makarnadan bir çatal aldığında, "2 hafta sonra vizeler başlıyor. O yüzden bu hafta sonu eve gideceğim. Büyükannemle büyükbabamı çok özledim, onlara sürpriz yapacağım," diyerek çatalı ağzına götürdü.

"Onlar da seni çok özlemişlerdir, eminim çok sevineceklerdir."

Asya yeniden çatalını makarna ile buluşturdu. "Öyle, hem onları görmek bana da vize öncesi moral olur."

Leyla, Asya'ya fark ettirmeden Gökçe'ye göz kırptı. "Bence, Fatih'i buralarda boş bırakmamalısın."

Asya oflayarak bakışlarını Leyla'nın üzerine çevirdi. "Off! Yine başlıyoruz."

Gökçe ise Leyla'nın yapmaya çalıştığını anlamış, küçük oyununa dâhil olmayı istemişti. Gözlerini kısıp, "Neden Leyla? Neden sence boş bırakmasın?" diye sorduğunda sesinde şeytani bir tını vardı.

Leyla rahat bir tavırla arkasına yaslandı. "Sence böyle bir çocuk boş bırakılır mı? Kaparlar valla."

Asya bıkkınlıkla soludu. "Bırakılır Leylacığım, bırakılır. Kapan kapsın."

Leyla yaslandığı yerden doğrulup masaya doğru eğilerek, kıstığı gözlerini Asya'nın yüzüne dikti. "İleride bu sözlerini hatırlatırım ama sana."

"Hiç heveslenme," diyerek omuzlarını umursamaz bir ifadeyle silkti Asya. "Fatih'in hayatında birinin olmasına ben sadece sevinirim," dedi fakat içinden bir ses çok sevinmeyeceğini söylüyordu. Sesi, duymamayı tercih ederek Leyla'nın meydan okuyuşuna baktı. "Göreceğiz bakalım, sevinecek misin, üzülecek misin?"

Asya kısa bir an duraksayıp yeniden Fatih'i gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. Artık klasikleşen, kalbindeki o minik hareketlenmeye iç çekerek karşılık verip, "Tamam, Fatih yakışıklı, anlayışlı, düşünceli ve iyi biri, bunu kabul ediyorum," dedi dürüstçe. "Ama Biz Fatih'le çok iyi arkadaş olduk. Onun da beni o gözle görmediğine eminim, hem sadece onunla değil, onun arkadaşlarıyla da çok iyi arkadaş olduk."

"Onlar nasıl peki? Fatih kadar yakışıklılar mı?" diye hevesle sordu Leyla.

Asya, Leyla'nın hevesine bıyık altından gülümsedi. Karşısındaki kızın deli dolu hâllerine, sempatik patavatsızlıklarına alışmış, onu böyle sevmişti. Hiçbir art niyeti olmadığını, içinden geldiği gibi davrandığını çok iyi biliyordu. Onun aksine Gökçe daha ağır başlıydı ama yeri geldiğinde o da Leyla'dan beter olabiliyordu. Tüm gülümsemesi yüzüne yayıldığında, "Çoook," dedi.

"Peki ya sevgilileri var mı?"

"Onur'un kız arkadaşı var ve ciddi düşünüyorlar. Bu senenin sonunda nişan yapacaklar ama ikizlerin bildiğim kadarıyla kız arkadaşları yok."

Leyla çenesini düşünceli bir tavırla sıvazlayarak, "İkizler demek," dedi ve aynı hevesini sürdürdü. "Bizi tanıştırsana onlarla."

"Leyla, saçmalama!" dedi ters bir şekilde Gökçe. Az önceki, Asya ile eğlenen ifadesi çoktan silinmişti.

"Ne var kızım ya, kötü bir şey demiyorum ki, tanışalım sadece."

Gökçe, Leyla'ya itiraz ettiğinde Asya, aklına gelen anlık fikirle gözlerini kısıp kızlara baktı. "Eğer gerçekten tanışmak isterseniz bir akşam bizde hep birlikte yemek yiyebiliriz."

Leyla, "Ben çok isterim," dediğinde Gökçe isteksiz bir şekilde, "Olabilir ama sadece arkadaş amaçlı tanışırım ben. Leyla'nın istediği anlamda değil," dedi.

Leyla gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. "Of, Gökçe! Bu kadar kasmak zorunda mısın? Rahatla biraz."

Onların aksine Asya'nın gözleri ışıl ışıl parlıyordu. "Yarın akşama ne dersiniz o zaman?"

"Bize uyar."

Asya ayağa kalkarak, tezgâh üzerinde bıraktığı telefonunun yanına gitti. "O zaman Fatih'i arıyorum, eğer arkadaşları da müsaitse yarın okul çıkışı bizde yemek yeriz."

Kızlardan onay bile beklemeden Fatih'i aradı.

Fatih ise Semih'le beraber oldukça yorucu birkaç saat geçirmişler, kendilerini dinlenme odasına zor atmışlardı.

"Off, ne geceydi ama."

Fatih, Semih'i desteklercesine başını sallayıp, "Başım çatlıyor resmen, tek isteğim uyumak," diyerek kendini koltuğa bıraktı. Tam gözlerini kapatıyordu ki çalan telefonuyla doğruldu. Ekranda Asya'nın adını görür görmez, bir şey olmasından korkup telaşlanarak telefonunu hızlıca açtı çünkü Asya daha önce bu saatte onu hiç aramamıştı. "Asya, kötü bir durum mu var? İyi misin?"

Fatih'in soluksuz konuşmasına Semih de kulak kesilmiş, dikkatlice Fatih'e bakıyordu.

"Hayır, endişelenecek bir durum yok. İyiyim ben," dedi Asya, iyi olduğunu kanıtlamak istercesine sesini canlı tutmaya çalışarak. "Sen müsait miydin?"

"Evet evet, müsaitim, seni dinliyorum."

Asya kızlara yan bir bakış attığında kızların imalı kıkırtılarını görmezden geldi. "Bugün kızlarla doğru dürüst tanışamadın. Eğer sen de istersen yarın akşam hep birlikte yemek yiyelim mi, diye soracaktım. Hatta arkadaşlarına da söyle, işleri yoksa onlar da gelsin."

Fatih, Asya'nın rahatlatan sesini duydukça dakikalardır gerilen kasları bir bir gevşiyordu. Rahatlamış bir ifadeyle, "Olur tabii ki, elbette isterim. Semih yanımda, ona da söylerim, gelirler," dedi.

Asya'nın yüzünü, aldığı cevaptan memnun olduğunu belli eden bir gülümseme kapladı. "Tamam öyleyse, size iyi nöbetler," diyerek telefonu kapattı.

Asya telefonu kapatınca Fatih'in yüzünde şapşal bir gülümseme oluştu. Asya'nın sesi ağrıyan başına o kadar iyi gelmişti ki ağrısını çoktan unutmuştu. Semih'in bakışlarını fark eder etmez gülümsemesini hızlıca silip telefonunu cebine yerleştirdi.

Fatih başını koltuğa yatırdığında Semih'in inceler bakışları hâlâ üzerindeydi. Fatih'in Asya'dan hoşlandığının farkında olsa da o anlatmadan üstelemek istemiyordu. Kayıtsız görünmeye çalışarak, "Nereye geliyoruz biz?" diye sordu.

"Yarın akşam Asya, arkadaşlarıyla ve sizinle birlikte akşam yemeği yiyelim diyor." Aklına gelen ihtimalle başını yeniden dik konuma getirdi. "Merih'le Onur'un nöbetleri yarın değildi, öyle değil mi?"

Semih başını iki yana sallayarak, "Hayır, değildi," dedi, ardından gülümseyerek elini midesinin üzerine götürdü. "Bu Asya gerçekten de iyi bir kız, sayesinde midemiz adamakıllı yemek görüyor."

Fatih bu defa rahatça gülümseyerek belli belirsiz iç geçirdi. "Evet, gerçekten de çok iyi biri."

"Hem Merih bu habere çok sevinecek. Asya yemeğe çağırsın diye dört gözle bekliyordu."

Fatih gözlerini kısarak, "Pisboğaz," dediğinde içeriye Bahadır Hoca girince ikisi de oturdukları yerden hızlıca kalktılar.

Bahardır Hoca, işinin ehli doktorlardandı. Birçok öğrenci onun izinden gitmiş, onu örnek almıştı. Dürüst, lafını esirgemeyen, disiplinli ve sert biriydi. Yeri geldiğinde de arkadaş canlısı, eğlenceli ve babacan biri olabiliyordu. Herkes ondan çok çekinse de aynı zamanda en çok onu seviyorlardı.

"Beyler, Allah muhabbetinizi arttırsın. Anlaşılan, bu gece çok yorulmamışsınız."

Fatih şiddetle başını iki yana salladı. "Yorulmak kelimesi az kalır hocam."

Bahadır Hoca, "Yok yok, yorulmamışsınız. Yürüyün bakalım, dosyalar düzenlenecek," diyerek kapıyı işaret edince Semih'in itirazıyla karşılaştı. "Ama hocam, onlar bizim işimiz değil ki."

Semih cümlesini tamamlar tamamlamaz Bahadır Hoca tek kaşını kaldırıp gözlerini Semih'e dikti. "Sana sizin işinizin ne olduğunu soran oldu mu Semih?" Keskin bakışlarını Semih'in üzerinden çekmeden ona doğru hafifçe eğildi. "Madem bu kadar heveslisin, sabaha kadar evrak düzenle de aklın başına gelsin."

Fatih kendini tutamayıp gülmeye başlayınca Bahadır Hoca'nın keskin bakışları bu defa onun üzerine çevrildi. "Fatih Bey, bakıyorum da çok hoşunuza gitti. Semih'e eşlik ederken de aynı hoşnutlukta olmanızı temenni ederim."

Fatih'in gülümsemesi hızla yok oldu. "Ama hocam," diye itiraz etmek istedi lakin Bahadır Hoca'nın taviz vermez sesi onu durdurdu. "Aması yok, kaybolun gözümün önünden!"

Gülme sırası Semih'e geçince Fatih kaşlarını çatıp, "Gülme ulan, hepsi senin yüzünden," dedi ve Semih'in kolundan çekiştire çekiştire kapıya yürüdü.

Bahadır Hoca da arkalarından gülümseyerek baktı. Fatih ile Semih odadan çıkınca da, "Nihayet sessizlik," diyerek kendini koltuğa bıraktı.

Asya telefonu kapatır kapatmaz Leyla'nın muzip bakışlarıyla karşılaştı. "Bakıyorum da sen arayınca Fatih telaş yaptı."

Asya gözlerini devirmemek için kendini zor tuttuğunda, "Daha önce hiç bu saatte aramadığımdan olabilir mi acaba?" diye sordu.

"Bilmem," dedi ellerini iki yana açarak Leyla. Aynı muziplikle gülmeye devam ediyordu.

Gökçe de ona katılınca Asya sahte bir kızgınlıkla kaşlarını çattı. "Adilik yapmayın kızlar, biz gerçekten iyi arkadaşız."

Gökçe itiraz edercesine, "Madem o kadar iyisiniz, neden Fatih'ten gerçekleri saklıyorsun?" diye çıkıştı. "Neden büyükbabanlarla birlikte yaşadığını anlatmıyorsun ya da hâlâ kapını kilitliyorsun?"

Asya savunmaya geçer gibi, "Evet, çok iyi anlaşıyoruz ama o sizin gibi değil, yani o bir erkek," dedikten sonra omuzlarını düşürüp, kalktığı sandalyeye geri oturdu. "Bir anda ona her şeyimi anlatamam. Bunun için biraz daha zamana ihtiyacım var."

Leyla, "Belki de hiç gerek kalmaz anlatmana," diyerek araya girince Asya sorgulayan bir bakış attı.

"O ne demek?"

"Biz Gökçe ile eve çıkmayı düşünüyoruz, hemen değil ama ikinci dönem çıkmış oluruz. Eğer istersen sen de buradan ayrılıp bizimle yaşayabilirsin."

Leyla'nın sözleriyle Asya içinde bıçak saplanmış gibi bir his duyunca cevap veremeyip, öylece karşısındaki kızın yüzüne bakakaldı. Aslında en başından beri istediği, anlaştığı kız arkadaşlarıyla beraber bir eve çıkmaktı. Fatih'in yanına taşınırken de aklında yalnızca bu vardı. Ama şimdi bu düşünce ona öylesine uzaktı ki elinde olmadan bir ağırlık çöktü içine. Midesini kıvrandırmıştı sanki. Kendini bile şaşırtacak kadar huzursuz etmişti.

Asya'nın sessizliği iki arkadaşı gülümsettiğinde Gökçe dudaklarını büke büke, "Sanırım birileri Fatih'in yanından ayrılmak istemiyor," dedi.

Asya telaşla, "Hayır, ondan değil," dediğinde sesi, verdiği tepkiden dolayı oldukça yüksek çıkmıştı. İki kızın şaşkın bakışlarını görünce daha yumuşak bir sesle, "Birbirimize en başında söz vermiştik. Birbirimizi yarı yolda bırakmak yoktu," diyerek onları geçiştirmeyi amaçladı.

Ama Leyla konunun üzerinde durmayacak biri değildi. Hele ki Asya'nın Fatih'ten etkilendiği bu kadar açıkken itiraf ettirene dek uğraştıracaktı. "Asya haklı, Gökçeciğim, ben de olsam böyle bir yakışıklıyı bırakamazdım."

Asya konunun kapanmayacağını anlayınca rahatsız olduğunu belli edercesine ayağa kalktı. "Of, kızlar, dönüp dolaşıp aynı konuya geliyorsunuz. Hadi artık yatalım, sabah erken kalkacağız."

Asya mutfaktan çıkınca Leyla ile Gökçe de birbirlerine göz kırparak onun peşinden gittiler.

VI

Ertesi sabah kızlar okula gitmek için evden çıkıyorlardı ki tıpkı dün sabah olduğu gibi kapının önünde Fatih'le karşılaştılar. Asya dikkatli bakışlarını Fatih'in yüzünde gezdirince onun son derece uykusuz ve yorgun olduğunu gördü. Kaşlarının çatılmasına engel olamazken, "Yorgun görünüyorsun, gecen çok mu yorucu geçti?" diye sordu.

"Semih sağ olsun, sayesinde 1 dakika bile uyumadan evrak düzenledik."

"Neden?" Asya soru dolu gözlerle Fatih'e baktığında Leyla ve Gökçe de aynı merakla Fatih'e bakıyordu.

Fatih ise konunun uzamasını istemediği için, "Sonra anlatırım, siz de geç kalmayın," diyerek eve girdi. Bir an önce duşa girmek, ardından da uyumak istiyordu. Akşamki yemek için içinde bastıramadığı bir heyecan vardı ve enerjisini geri toplamak istiyordu.

Asya gülümseyip başıyla onayladı onu. "Tamam, o zaman sen güzelce dinlen akşama kadar. Akşamki hazırlıkları biz kızlarla hallederiz."

Fatih'in cevap bile vermesini beklemeden muzip bir edayla ona göz kırpıp kızlarla birlikte evden çıktı. Ağzı kulaklarındaydı, ta ki Leyla'nın ima dolu tınısını duyana kadar. "Adam yorgunken bile yakışıklı be."

"Sabah sabah başlama Leyla," diye çıkıştı ona. "Ne yapmaya çalıştığının farkındayım."

Leyla omuzlarını silktiğinde Gökçe kıkır kıkır gülüyordu.

Asya da onlara küskün bir tavır takınsa da daha fazla dayanamayıp onlarla birlikte gülmeye başladı.

Okula geldiklerindeyse laboratuvara doğru ilerlediklerinde, koridordaki pano Asya'nın dikkatini çekti.

Panodaki afişin üzerinde büyük harflerle, "Okulun dans bölümüne kayıtlar başlamıştır," şeklinde bir yazı vardı.

Asya sevinçle ellerini çırpıp kızlara afişi işaret etti. "Ya inanmıyorum, hep bir dans kursuna gitmek istiyordum. Şimdi de karşıma çıktı."

Tıpkı Asya gibi Gökçe ile Leyla da hevesle yazıya bakıyorlardı.

Gökçe, "O zaman neden kayıt yaptırmıyoruz?" diye sorduğunda Leyla ona destek çıkmak istercesine, "Hem dans etmek bence kadın fiziğini daha da mükemmelleştiriyor," dedi.

"O zaman doğruca kayıt yaptırmaya..." dedi Asya ve kızların koluna girip, kayıt yaptırmak için ilerledi. Arkadaşlarının da aynı hobiden hoşlanmasına oldukça sevinmişti. Üç kız birlikte kayıt yaptırdıktan sonra derse girdiler ve yoğun bir günün sonunda okuldan eve doğru yorgun bir hâlde yürümeye başladılar.

Bir süre yürüdükten sonra Gökçe adımlarını durdurup hayıflanarak kızların yüzüne baktı. "Keşke bu yemek işini başka bir gece yapsaydık, hiç hâlim yok."

Leyla bıkkınlık dolu birkaç nefes aldı. "Söylenme Gökçe, altı üstü birkaç saat oturup yurda geçeceğiz."

"Valla kızlar, sizi bilmem ama benim içim kıpır kıpır, yorgunluk falan hissetmiyorum. Ne iyi yaptık da dans kursuna yazıldık." Asya yeniden yürümeye başlayınca kızlar da yanında ilerlemeye devam etti. "Evet, çok iyi oldu, haftaya başlıyormuş. Ders çıkışları iyi stres atarız."

"Bence de."

Yaklaşık on dakika sonra eve geldiklerinde Fatih'in uyuyor olması ihtimalinden dolayı sessizce eve girdiler. Fakat Fatih'in odasının kapısı açıktı ve Fatih içeride yoktu.

Asya, Fatih'in nerede olabileceğini merak etse de kızlara merakını belli etmemek için doğruca mutfağa girdi. Kızlar da peşinden onu takip ettiler. Akşam için ne yapacağını kafasında planladığı için kızların da yardımıyla çabucak halledebileceğini biliyordu. Mutfaktaki malzemeleri gözden geçirip hızlıca işe koyuldular.

Kızların keyifli sohbetlerinin eşliğinde zaman oldukça hızlı geçmişti. Tam salata yapmaya başlamışlardı ki Fatih elinde poşetlerle içeri girdi. "Hoş geldiniz kızlar."

Asya, Fatih'in sesiyle bedenini ona döndürünce direkt bakışlarının üzerinde olduğunu gördü. Dudaklarında beliren sıcacık gülümsemeye engel olamazken, "Sen de hoş geldin," dedi.

Nasıl ki Fatih'in bakışları, Asya'nın sıcak tebessümünü engelleyemiyordu, aynı şekilde Fatih de Asya ona böyle gülümsediğinde ona sarılmamak için kendini zor tutuyordu. Dikkatini dağıtmak için ellerindeki poşetleri tezgâha bıraktı. "Birazdan yardıma geleceğim."

Fatih mutfaktan çıktığında Asya, kızların hayran bakışlarıyla karşılaştı. Cevabını bilmesine rağmen, "N'oldu?" diye sormaktan kendini alamadı.

"Ya siz böyle yeni evli çift gibisiniz, çok tatlısınız."

Leyla'nın yüksek çıkan sesiyle Asya telaşla kapıya gitti. Koridora doğru tedirgin bir bakış atıp yeniden içeri girdiğinde daha fazla uzatmamaları için ikisini de yalvarırcasına uyardı. "Sessiz olun kızlar. Şimdi duyacak, yanlış anlayacak, lütfen bu konuyu artık kapatın. Biz sadece arkadaşız ve arkadaş olarak kalacağız."

İki kız cevap vermeyip salata yapmaya dönünce Asya derdini anlatabildiğini umdu. Yanıldığını anlaması ise uzun sürmeyecekti. Sessizce Fatih'in tezgâha bıraktığı poşetlere ilerledi. Poşetin içine bakınca da gülümsememek için dudaklarını bastırdı. Poşetin içi, Asya'nın sevdiği tatlılar ve içeceklerle doluydu.

Dakikalar sonra Onur, Merih ve Semih, Fatih ile Asya'nın evine geldiklerinde kapının ziline basmadan önce Semih son bir kez Merih'i uyarmak istedi. "Bana bak Merih, Asya'nın arkadaşlarına asılmak yok, anlaşıldı mı?"

Merih kaşlarını çatarak ters ters Semih'in yüzüne baktı. "Sen de başıma iyice annem kesildin ha!"

Semih cevap veremeden Onur araya girip, "Adam haklı oğlum, her çiçekten bal almaya çalışıyorsun," deyince Merih'in ters bakışları Onur'u buldu. "Sen de mi Onur?"

"Ben haklının yanındayımdır."

Merih, Onur'u neyin canevinden vuracağını bildiği için gözlerini tehditkâr bir ifadeyle kıstı. "Bu gece kızlarla yemek yiyeceğini Zeynep'in duymasını istemiyorsun, değil mi?"

Onur'un gözleri korkuyla büyüdü. "Aman abi, sakın, vallahi öldürür beni."

Merih yüzünü buruşturup, "Kılıbık seni, o zaman düzgün dur!" deyince Onur kuyruğu sıkışmış kedi gibi anında Merih'in tarafına geçti. Sözlerinin hedefi bu defa Semih'ti. "Semih, Merih'in üstüne çok gidiyorsun, rahat bırak adamı. İstediğini yapsın."

Semih kınar gibi gözlerle karşısındaki iki adama baktı. "Sizden adam olmaz," diyerek zile bastığında Merih de sırıtıyordu.

Kızlar ise zili duyar duymaz birbirlerine baktıklarında Asya muzipçe sırıttı. "Geldiler, göreceksiniz, çok eğlenceli çocuklar. Bu gece çok güzel geçecek."

Asya tam kapıya yönelmişti ki Leyla onu durdurdu. "Hemen çıkmayalım, hevesli gibi görünmeyelim."

Gökçe şaşırmış gibi Leyla'nın yüzüne baktı. "Zaten hevesli değil miydin?"

"Tabii ki hayır," dedi Leyla savunmaya geçerek. "Tüm o söylediklerim benim dilimde. Sizinle samimiyim diye öyle konu-

şuyorum. Kimseye kendimi hevesli göstermek gibi bir derdim yok."

Leyla'nın sözlerine Asya anlayışla gülümsedi. "Ben seni biliyorum, merak etme, öyle görünmeyeceksin. Ayrıca biz ev sahibiyiz, onlar misafir. Çıkmazsak ayıp olur. Hadi," diyerek başıyla kapıyı işaret etti ve üç kız mutfaktan çıkıp, salonda onları bekleyen erkeklerin yanına geçtiler.

Asya önden ilerledi. Arkasından giren Leyla ile Gökçe, Semih ile Merih'in dikkatini çekti. Leyla, Gökçe'ye göre daha uzun ve zayıftı. Sarı rengindeki uzun dalgalı saçlarıyla masmavi gözleri vardı. Gökçe de Leyla'nın tam tersine, aşağı yukarı 1.55 boylarında, siyah kısa saçlıydı; bal renginde gözleri ve bembeyaz teni vardı. Özellikle de Semih'in ilgisini fazlasıyla çekmişti.

Semih soluk almayı bırakmış bir vaziyette Gökçe'ye bakıyor, gözünü dahi kırpmıyordu. Gökçe de Semih'ten farksız değildi. Karşısındaki mavi gözlü, uzun boylu devden oldukça etkilenmişti. Böyle bir durumun yalnızca kitaplarda ya da filmlerde olacağını düşünürken kendini bir anda böyle hisler içinde bulmak ayrıca şaşırmasına sebep olmuştu.

Asya, Semih ile Gökçe'nin birbirinden etkilendiklerinden habersiz, arkadaşlarını birbirlerine tanıttı fakat Merih, Onur ve Leyla tanıştıklarına dair memnun olma ifadelerini kullandıklarında Semih ile Gökçe birbirlerine kilitlenmiş bir vaziyette susuyorlardı.

Merih, Semih'teki tuhaflığı fark eder etmez onu uyarmak maksadıyla yavaşça kardeşini dürttü lakin hiçbir tepki alamayınca daha fazla dayanamayıp elini Semih'in gözlerinin önünde hızla aşağı yukarı hareket ettirmeye başladı. Yine umduğu tepkiyi alamamıştı.

Bu defa Asya, Gökçe'yi harekete geçirmek istedi ve dirseğiyle Gökçe'nin karın boşluğuna vurdu ama Gökçe'den önce tepki veren Semih oldu. "Asya, biraz yavaş olur musun lütfen, kızın canını yakacaksın."

Asya şaşkın bir hâlde Semih'e bakakalırken Fatih, Merih ve Onur kahkaha atmamak için kendilerini zor tutuyorlardı.

Nihayet ilk tepkiyi Gökçe verdi ve Semih'in söylediklerini duyunca gülümsedi. O gülümsediği anda Semih ağzı kulaklarında, "Ben Semih," diyerek elini uzattı.

"Ben de Gökçe," dedi ve uzatılan eli tuttuğunda ikisinin de yüzündeki ifade değişti. Ne ellerini ayırabiliyorlar ne de birbirlerine şaşkınca bakmaktan vazgeçebiliyorlardı.

İkisi öyle durmaya devam edince Asya'nın bakışları Fatih'e kaydı. *Neler oluyor,* dercesine başını salladı. Fatih de ona gülümseyerek göz kırptı.

Fatih'in hareketi Asya'nın kalbini tekletmişti. Asya belli belirsiz iç çekip, daha fazla ayakta dikilmemek için Gökçe'nin boşta kalan koluna girdi. "Yemeğe geçelim mi?" diyerek Gökçe'yi mutfağa yönlendirdi. Semih ile Gökçe'nin elleri birbirinden ayrılmak zorunda kalınca Leyla da Gökçe'nin diğer koluna girerek mutfağa ilerledi.

Kızlar salondan çıkınca Gökçe'nin arkasından bakakalan Semih'in başının arkasına Merih tokat attı. "Kızlara asılmak yok diyen sen değil miydin? Bana diyene bakın, kızın içine düştü."

Semih, Merih'i duymayarak yüzündeki şapşal sırıtışla, "Ben galiba bu kıza âşık oldum," dedi.

Merih hayretle, "Yok artık, saçmalama istersen," deyince Semih inkâr edercesine başını salladı. "Hayır, saçmalamıyorum. Ne güzel gülümsedi o öyle."

Onur da Semih'in hâllerine daha fazla kayıtsız kalamayıp alayla, "Ooo, bunun kafa uçtu abi, hepimize hayırlı olsun," dedi.

Merih de Onur da Semih'in umurunda değildi. Tek umurumda olan, az önce karşısında duran kızdı. Semih omuzlarını silktiğinde Fatih'ten destek geldi. "Aşk adamı o, dokunmayın ona," dedi gülümseyerek.

Aynı şekilde kızlar da mutfakta Gökçe'yi sıkıştırıyorlardı.

Leyla kollarını göğüs kafesinde bağlayıp bilmiş ifadeyle gözlerini kıstı. "Sadece arkadaş olarak tanışmak isteyen Gökçe'ye de bakın hele, dili tutuldu resmen."

"Ya o nasıl bir devdi öyle, bak bak bitmedi."

Gökçe'nin tepkisine Asya kendini tutamayıp kahkaha atmaya başlayınca, o sırada içeri giren Fatih'le göz göze geldi. Fatih ona öyle güzel bakıyordu ki yanaklarının ısınmasına engel olamadı.

Fatih'ten gözlerini kaçırıp Leyla ile Gökçe'nin yanına oturdu. Semih de direkt Gökçe'nin karşısına geçip salondaki gibi ona bakmaya devam etti. Yemek ya da başka hiç kimse umurunda değildi. Bütün gece Gökçe'yi izlese sıkılmazdı. Tıpkı Gökçe gibi...

Merih, Semih'in bakışlarına gözlerini devirip Asya'ya döndü. "Yen-" dedi ama kelimesini tamamlayamadan yapacağı hatayı fark edince hafifçe öksürdü. Asya'ya sürekli yenge demek istiyor, diline zorlukla hâkim oluyordu.

Fatih'in ters bakışlarını üzerinde hissedince doğruldu. "Asya, yine mükemmelliğini konuşturmuşsun."

Asya gururla gülümseyerek masadaki yemekleri işaret etti. "Fark ettiysen, özellikle senin sevdiğin yemekleri yaptım. Haberini aldım; ben seni yemeğe çağırayım diye dört gözle bekliyormuşsun. Aşk olsun yani, davet mi bekliyorsun? Ne zaman canın istiyorsa geliyorum demen yeterli, biliyorsun."

Merih'in dudakları samimiyetle gerildi. "İşte benim yen-" dedi ama bu defa lafını kesen Fatih'in öksürüğü oldu. Anında toparlayıp, "İşte benim arkadaşım be, çok teşekkür ederim Asyacığım, o zaman her akşam sizdeyim," diyerek, nispet yapar gibi Onur'a baktı.

Onur, Merih'in bakışlarını görünce masum bir ifade takınıp, kedi misali Asya'nın gözlerinin içine baktı. "Aşk olsun yani Asya, Merih'e yemek var da bana yok mu?"

Fatih; Onur ve Merih'i çok iyi tanıdığı için hızla araya girdi. "Oldu, Asya'nın başka işi gücü yok, size her gece yemek yapacak."

"Tabii senin tuzun kuru. Her gece Asya'nın yemeklerini yiyorsun."

"Ben sizin gibi özellikle bana yemek yapmasını istemiyorum ki, hem ben Asya'ya mutfak konusunda sürekli yardımcı olmaya çalışıyorum." Asya'ya yan bir bakış atıp yeniden Merih ile Onur'a döndü. "Asla tüm yükü ona bırakmam."

Merih "Vayy," dedi gülerek ve Fatih'e çaktırmadan Onur'a göz kırptı.

"Derslerimle çakışmadığı sürece benim için sorun değil, ne zaman isterlerse gelebilirler. Yemek yapmayı seviyorum."

Asya'nın sözlerine Fatih ısrarla karşı çıktı. "Bunlara hiç yüz verme Asya, astarını da isterler."

Asya ile birlikte Leyla da gülünce Merih'in dikkatli bakışları ona yöneldi ve Merih çok kısa bir süre yüzüne baktı, ardından kollarını masaya yaslayıp bakışlarını yüzünden ayırmadan, "Ee, Leyla, sen neler yapıyorsun? Hiç sesin çıkmıyor," diye sordu. Garip bir şekilde Leyla'dan negatif bir elektrik almıştı.

Merih'in sorusuyla Leyla'nın bakışları yüzünü bulduğunda bakışlarındaki anlamlandıramadığı ifade huzursuz hissetmesine sebep olmuştu. Dümdüz bir sesle dudaklarını araladı. "Asya ile aynı sınıftayız. Derslere yoğun bir hâlde başladık. Onun dışında okulu ve bu koca şehri keşfetmeye çalışıyorum."

"Geldiğin yer daha mı küçüktü buradan?"

"Evet, sahil kasabasında yaşıyorum."

Merih masadakilere kısa bir bakış atıp sandalyesinde geriye yaslandı. Dudakları da çoktan alayla gerilmişti. "Öyleyse dikkat et de bu koca şehir seni yutmasın, benden sana abi tavsiyesi."

Merih'in keskin alay tınısıyla Leyla anında buz kestiğini hissetti. Kaşları hafifçe çatıldığında kollarını göğsünde bağlayıp, parmaklarıyla kolunda gergin bir ritim tuttu. "Neden öyle dedin?"

"Her kız için söylemiyorum tabii ki ama bazen bazı kızlar böyle büyük şehirlerde kendilerini çabuk kaybediyorlar." Dudaklarındaki alay çizgisi iyice belirginleşti. "Malum, büyük şehir başlarını döndürüyor."

Onur, Merih'in söylediklerine gülse de Fatih, Merih'in neden Leyla'ya böyle yaklaştığını anlamamış, ciddiyetle onu dinliyor-

du. Asya ise Leyla'yı iyi tanıdığından huzursuzca yerinde kıpırdandı. *Eyvah,* dedi içinden. *Leyla birazdan patlayacak!*

Leyla kolunda tempo tutmayı bırakıp derin bir nefes alarak, olabildiğince doğal görünmeye çalıştı. "Tavsiyen için teşekkür ederim ama o, kendini bilmeyenler için geçerli. Kendini bilen, ayakları yere sağlam basan insanı, bir şehir kolay kolay yutamaz."

Merih, Leyla'nın kızdığını görünce iyice keyiflendi. "Kendine bu kadar güveniyorsun yani?"

"Hiç şüphem olmadı."

Leyla'nın kafa tutması Merih'in daha da hoşuna gitti ve Merih karşısındaki kızı gıcık etmek için inanılmaz bir istek duydu. Sözlerinde samimi olmamasına rağmen sırf gıcıklığına, "Nedense böyle diyen kızlar hep ilk kaybolan kızlardır," dedi.

Leyla beklediği cümleyi duyunca, alayla sırıtma sırası ona geçti. "Demek ki senin tanıdığın kızlar sadece güzellikten ve yuvarlak hatlardan ibaret olduğu için kaybolmaları daha kolay oluyor."

Onur sessizce, "Ooo, çok sert," dediğinde bozulma sırası Merih'e geçti. Yine de bozulduğunu belli etmemek için takındığı tavrı korudu. "Benim tanıdığım tüm kızların tek derdi, bir erkeğin çok yakışıklı olması. Bir de buna para dolu cüzdan eklenince kaybolmaları an meselesi oluyor."

Leyla sinirle güldü. "Böyle bir düşünceye, tanıdığın tüm kızların hep böyle olmasına..." Son cümlesini vurgulayarak söyleyip elini çenesine götürerek düşünür gibi yaptı. Ardından başını iki yana hafifçe sallayarak Merih'i kızdıracak o cümleyi söyledi. "Buna denilecek tek söz 'Hak yerini bulmuş,' olur."

Havadaki, elle tutulur gerginlikten Semih ve Gökçe bile etkilenmiş, birbirlerine bakmayı kesmişlerdi. Merih tam ağzını açıp Leyla'ya cevap verecekken Semih, Merih'in daha fazla uzatmasını istemediği için diğerlerine belli etmeden kardeşini dürttü. Kardeşi, bakışlarını ona çevirince uyarı dolu gözlerle ona baktı.

Bu muhabbetin saçma bir yere gitmesi Fatih'in de canını sıkmıştı. Konuyu değiştirme umuduyla Asya'ya döndü. "Okul nasıl geçti bugün?"

Asya da Fatih'in konuyu değiştirmesine sevinmişti. Yüzüne yerleştirdiği sabit gülümsemeyle, "Aslında yoğun bir gündü fakat okulun dans bölümüne yazılmak hepimize iyi geldi," dediğinde Merih ile Leyla birbirlerine meydan okurcasına bakmaya devam ediyorlardı.

Fatih ise Asya'dan duymayı beklemediği cevapla oldukça şaşırdı. Şaşkınlığı ses tonuna da yansırken, "Dans?" diye sordu.

"Evet, dans. Kızlarla bugün kayıt yaptırdık. Haftaya da dans derslerine başlıyoruz."

"Dans dersleri, normal derslerini etkilemeyecek mi? İkisini aynı anda yürütmen zor olabilir."

Asya sevinçle, "Hayır, dans derslerini okul çıkış saatlerine göre ayarlamışlar. Aslında çok iyi stres atma yöntemi olacak bizim için," deyince Fatih, Asya'nın gözlerinde dansa olan tutkusunu gördü lakin orada partnerlerinin olacağı ihtimali, canını bir hayli sıktı. Kaşlarının çatıldığından habersiz, "Senin adına sevindim. Kayıtlara talep yoğun muydu peki?" diye sordu. Asıl amacı, erkek olup olmadığını öğrenmekti.

"Evet, bayağı yoğundu. Hatta beni şaşırtan, bu kadar çok erkeğin dans seviyor olmasıydı. Kızlardan daha fazla erkek olduğunu söyleyebilirim."

Fatih, "Onların dansı neden sevdiği belli," diye mırıldandığında boynundaki kas sertçe seğirmeye başladı. Bunu fark eden Onur ile Merih de gülmemek için kendilerini zor tuttular.

Leyla da Merih'in, üzerindeki rahatsız edici bakışlarından kurtulunca Gökçe'yi dürterek, "Duyduk ki Asya çok iyi dans ediyormuş," dedi.

Gökçe mesajı alır almaz ona destek çıkınca Asya kızaran yanaklarını saklamak için büyük çaba sarf edip uyarır tonda, "Kızlar!" dedi ve bakışlarını onlara çevirdi. "Yok öyle bir şey, abartmayın. Yeteneğim yok, sadece dans etmeyi seviyorum."

Onur, "Sizi izlemeye geliriz bir gün," deyince, "Zaten sene sonunda da okullar arası yarışma olacakmış," diyerek yeniden lafa girdi Gökçe.

Semih, Gökçe'ye gülümseyerek, "O zaman kesin geliriz," dedi.

"Siz de katılmak ister misiniz?" diye sordu Asya. "Kayıtlar hâlâ devam ediyor." Aslında sorusunun asıl hedefi Fatih'ti.

Merih de bunu anlamışçasına Asya'nın teklifine gülerek cevap verdi. "Fatih ve dans ha? Asla ikisini aynı cümle içinde kullanmamalısın Asya."

Asya şaşırarak Merih'e döndü. "Neden ki?"

"Şu adamın tipine bir baksana, adamda dans edecek ruh yok. Fatih sürekli ciddi, ağırbaşlı, aksi, ters, çatık kaşlı, huysuz..."

Fatih, Merih'e ters bir bakış atıp, "Bakıyorum da bana karşı bayağı doluymuşsun Merih," dedi.

Merih, parmağıyla Fatih'i işaret etti. "Bak yüzüne, nasıl ters bakıyor."

Merih işaret edince Asya gayriihtiyari yüzünü Fatih'e çevirdi. Nedenini anlamasa da Fatih gerçekten şu an çok gergin bir suratla ona bakıyordu.

Leyla da fırsattan istifade ederek, "Ciddi olması laubali olmasından iyidir," dedi alayla Merih'e bakıp.

Kaşları havalanan Merih, "Öyle mi küçük hanım?" dedi dalga geçmek istercesine.

"Öyle abiciğim."

Bu cevaba Merih hariç masadaki herkes gülmüştü.

Semih, Merih'e kıyamayınca araya girerek, "Hem Fatih'in tutkusu, futbol ve kaykaydır. Dans edeceğine ben de pek ihtimal vermiyorum," dedi.

Fatih söylenenleri desteklercesine başını salladı. "Asya, teklifin için teşekkür ederim ama çocukların da dediği gibi benim dansla aram pek iyi değildir."

Asya başıyla onaylayıp yeniden yemeğine döndü. Konu istediği yere gelen Leyla ise muzipçe gülümseyip Asya'ya baktı ve

Fatih'e döndü. Fatih'le Asya'nın aralarındaki elektriği fark etmemek mümkün değildi. Amacı o elektriği kendilerinin de fark etmelerini sağlamak, bir kıvılcım yaratmaktı. "Demek kaykaya ilgin var, Asya'nın eski erkek arkadaşının da kaykaya ilgisi varmış, ne tesadüf."

Leyla'nın masada âdeta bomba etkisi yaratan sözleriyle Asya da Fatih de aynı anda öksürmeye başladı.

Öksürükleri durduğunda Asya inanamayan gözlerle Leyla'ya bakarken Fatih de olabildiğince çatık kaşlarla önündeki yemeğe bakıyordu.

Merih "Ooo," dedi sessizce ve dikkatle Fatih'e baktı. Tıpkı Merih gibi Onur ile Semih de Fatih'in vereceği tepkiyi merak ediyorlardı. Fatih'in bariz bir şekilde gerildiğini üçü de rahatça görmüştü.

Asya mahcup bir ifadeyle masadakilere tek tek baktıktan sonra Fatih başını kaldırınca gözleri onunla buluştu. Kalbinde garip bir tedirginlik hissediyordu. Nedense Fatih'e bir cevap verme isteği duymuştu. Gerçi Fatih'in bakışları da cevap bekliyor gibiydi. Genzini temizledi. "Aslında seviyor denemezdi, daha çok görsel amaçlı kullanırdı, en azından ben kullandığını hiç görmedim ama geçmişte kaldı, konuşmaya değecek bir konu değil, kapatalım."

Asya, önemsiz bir konuymuş gibi anlatsa da Fatih'in canı çoktan sıkılmıştı. Fatih, *arkadaşlarına anlattığına göre, demek ki geçmişte kalmamış,* diye geçirdi içinden ve zoraki de olsa gülümsemeye çalıştı. "Anlıyorum." Ardından masadakilere ithafen, "Herkes doyduysa kızları içeri alalım. Erkekler de mutfağı toparlamak için kalsın," dedi.

Asya o ortamdan bir an önce çıkıp Leyla'ya hesap sormak için tereddütsüzce onaylayarak masadan kalktı. Kızlara başıyla işaret edip hızlı adımlarla mutfaktan çıktı.

Salona girdiğindeyse Leyla'nın yanına gelmesiyle birlikte öfkeli bakışları onunla buluştu. "Leyla, sen aklını mı kaçırdın? Nasıl Levent'ten bahsedersin Fatih'e?"

Leyla ifadesiz görünmeye çalışarak, "Fatih'e daha önce Levent'ten bahsetmemiş miydin? Bilmiyordum, özür dilerim," dedi. Aslında anlatmadığını biliyordu. Daha farklı tepki alacağını umuyordu ama umduğunu bulamamıştı.

"Neden ona Levent'ten bahsedeyim ki, elbette bahsetmemiştim."

"Arkadaşsınız ya, ondan bahsetmişsindir diye düşündüm."

Asya sert bir şekilde işaret parmağını kendi göğüs kafesine bastırdı ve üzerine basa basa, "Fatih'in benim hakkımda her şeyi bilmesine gerek yok Leyla," dedi.

Leyla hatalı olduğunun farkındaydı lakin Asya'nın tepkisini de fazla bulmuştu. "Neden bu kadar geriliyorsun ki? Ben orada kötü bir şey demedim. Tamam, hatalıyım ama art niyetim yoktu."

"Senin yüzünden Fatih'e açıklama yapmak zorunda kaldım."

Tek kaşı havalanan Leyla sorgularcasına, "Neden zorunda kaldın? Evet diyerek gülüp geçebilirdin," dedi.

Asya bıkkın bir soluk aldı. "Lafı nereye getirmeye çalıştığının farkındayım ama unut sen o meseleyi artık, tamam mı?" diyerek lavaboya gitti.

Leyla arkasından omuzlarını düşürerek baktığında Gökçe sitemkâr bir sesle, "Gerçekten Leyla, amacın neydi? İkimiz de Asya'nın, Fatih'e Levent'ten bahsetmediğini biliyorduk," deyince Leyla pişmanlık dolu sesiyle, "Elbette biliyordum, görmüyor musun, ikisi de birbirinden deli gibi hoşlanıyorlar ama farkında değiller, özellikle de Asya farkında değil. İlk günden beri Fatih'ten bahsederken bakışları değişiyordu ama emin olamıyordum. Bu gece gördüm ki sadece Asya değil, Fatih de ondan hoşlanıyormuş. Ben de onlara yardımcı olmak istemiştim ama ters tepti," dedi.

"Evet, ben de fark ettim. Hoşlandıkları her hâllerinden belli ama Fatih'in farkında olmadığını nereden anladın?"

"Çünkü şimdiye dek Asya'ya açılması gerekiyordu. Ya farkında değil ya da kabullenemiyor."

Gökçe onun söylediklerini desteklercesine, "Ya da Asya'dan emin olmadığı için çekiniyor," dedi.

Leyla, bilmiyorum anlamında dudaklarını kıvırdı. "O ihtimal de olabilir ama bu geceki Levent meselesinin onları bayağı bir yakınlaştıracağını düşünmüştüm. Umarım düşündüğüm gibi olur da yediğim fırça boşuna olmaz."

Gökçe anlayışla gülümseyip Leyla'nın kolunu sıvazladı. "Umarım faydası olur. Ben Fatih'i sevdim, iyi biri. Asya ile de yakışıyorlar ama biz bu konuya karışmasak daha iyi olacak."

Leyla, "Haklısın," diyerek gözlerini kıstı. "Senin de aşk hayatına el atacaktım ama gerek kalmadı sanırım."

Gökçe sesli bir şekilde iç çekip, "Ya ama çok tatlı değil mi? İlk kez böyle oluyorum," deyince Leyla homurdanarak kaşlarını çattı. "Her ne kadar ikizi tatlı olmasa da Semih tatlı biri."

"Merih'le yıldızınız hiç uyuşmadı."

"Kendini beğenmiş, zengin züppenin teki de ondan. Bu saatten sonra da uyuşacağını hiç sanmıyorum."

Aynı dakikalarda Semih de Merih'i sorguya çekiyordu. "Neden Leyla'ya durup dururken öyle davrandın?"

Merih umursamaz bir ifadeyle omuzlarını silkti. "Çünkü sevemedim. Kendini beğenmiş, şımarık kızın teki."

"Yine de öyle davranmamalıydın."

Onur alayla araya girdi. "Yalnız kız fena bozup durdu bunu."

"Kim kimi bozuyor lan? Ben onun ağzının payını verirdim de ayıp olmasın diye bir şey demedim."

"Tabii ya, eminim öyledir."

Merih ile Onur atışırken Fatih de sessizce Asya'nın eski erkek arkadaşını düşünüyordu. Kimdi? Asya onu çok sevmiş miydi? Neden hâlâ unutamamıştı? Bu sorular içini kurt misali kemiriyordu.

Sıkıntıyla nefesini verdi.

Yemeğin ardından salonda zaman sessizce aksa da kızların yurda dönme vakti gelince Leyla, Gökçe'ye dönüp, "Kalksak iyi olur," dedi.

Gökçe onu onaylayıp ayağa kalktı. "Haklısın, geç olmadan yurda dönelim."

Leyla da ayaklandığında Fatih oturduğu yerden kalkıp, masanın üzerinde duran, arabasının anahtarına uzandı. "Ben sizi bırakırım kızlar."

O sırada Semih de ayaklandı ve Fatih'e el işareti yaparak onu durdurdu. "Sen dur Fatih. Biz de kalksak iyi olur, kızları da bırakırız."

Semih'in ısrarcı bakışlarına Fatih tebessümle karşılık verip başını salladı ve Asya'yla birlikte kapıya ilerledi.

Kısa bir vedalaşma faslından sonra arkadaşları evden ayrılınca Asya ile Fatih birbirlerine bakmadan içeriye girdiler. İkisi de gece hakkında konuşmak istiyorlardı ama konuya nasıl gireceklerini ya da konuşmanın gerekli mi gereksiz mi olduğunu bilmiyorlardı.

Kendi iç dünyalarında gecenin muhakemesini yaptıklarında Asya geceye değinmekten vazgeçip, "Fatih, ben bu hafta sonu eve gideceğim. Yarın gece yola çıkacağım," dedi bir çırpıda.

Asya'nın beklenmedik sözleriyle Fatih'in içine yepyeni bir huzursuzluk çöreklendi ve canı daha da sıkıldı. Garip bir kıskançlık dolanıyor gibiydi damarlarında. Daha önce hiç böyle hissetmemiş, böylesine tedirgin olmamıştı ruhu.

Asya'nın eski erkek arkadaşının, yaşadığı yerde olabilme ihtimali kan akışını resmen hızlandırmıştı.

İçinde kopan fırtınayı belli etmemek için kendini gülümsemeye zorladı. "Eminim özlemişlerdir, seni görünce çok sevineceklerdir."

Fatih'in zoraki gülümsemesinin aksine Asya'nınki heyecan doluydu. "Onlara sürpriz yapacağım. Beni karşılarında görünce çok şaşıracaklar. Hem vize öncesi onları görmek bana da iyi gelir."

Fatih onu onaylamak için başını sallayıp, "Haklısın, moral depolamış olursun," diyerek ayağa kalktı. "Ben artık yatsam iyi olacak. Dün gecenin yorgunluğunu hâlâ üzerimden atamadım, iyi geceler."

Asya, böyle geçiştirilmeyi beklemediği için hayal kırıklığına uğramış bir hâlde, "İyi geceler," dedi mırıldanırcasına ve giden Fatih'in arkasından bakakaldı.

Sanki uzaktı Fatih ona, daha resmîydi ama sebebini anlayamamıştı. Bir an Levent meselesine kızmış olabileceğini sandı lakin sonra saçmaladığını düşünerek, o ihtimali kafasından hızlıca bertaraf etti. "Neden kızsın ki?" dedi kendi kendine ve huzursuzca yerinden kalkıp odasına gitti.

Fatih'in ise odasına girer girmez gözüne ilk olarak çok sevdiği kaykayı çarptı. Ağır adımlarla yanına ilerleyip kaykayı eline alarak bir süre inceledi. Leyla'nın söyledikleri dolunca kulaklarına, incelemeyi bırakıp dolabının üzerine kaldırdı.

Ertesi sabah Fatih erkenden evden çıktığında Asya da güne keyifsiz başlamış, okula canı sıkkın bir hâlde gitmişti. Gökçe ise tam tersine heyecanlı ve mutluydu. Dün geceden sonra Semih'le telefon numaralarını birbirlerine vermişler, sürekli mesajlaşıyorlardı.

Yoğun geçen günün sonunda Asya kendini eve atınca Fatih'in okuldan dönmediğini gördü. Bakışları saatine kaydı. *Gelmiş olmalıydı,* diye içinden geçirdi. Nedenini merak etse de derin bir nefes alıp odasına geçerek valizini toplamaya başladı. Bir yanı sevinç, heyecan içerisindeydi. Bir yanı da garip bir şekilde, kalmak için bahane arıyordu. Ne düşündüğünü idrak edince kaşlarını çatıp valizi toplamaya devam etti.

Odasında biraz daha oyalandıktan sonra karnının acıktığını hissedince mutfağa geçti. Kendini uğraştırmayacak bir şeyler hazırlamak istiyordu ama bir taraftan da oyalanmak istiyor, yal-

nız yemek yemek istemiyordu. Onu oyalayabileceği bir şeyler yapmaya karar verince ağır adımlarla buzdolabının yanına gitti. Olabildiğince ağır hareket ediyor, öte yandan gözleri sürekli kapıya kayıyordu.

Bir saatten fazla uğraş sonucunda yemeği hazırlasa da beklediği gibi Fatih gelmemişti. Hayal kırıklığıyla masaya oturup keyifsizce yemeye başladı. O kadar isteksiz yiyordu ki sanki lokmalar ağzında büyüyor, boğazından geçmiyor gibiydi.

Daha fazla yiyemeyeceğini anlayınca mutfağı toparlayıp odasına gitti. Gitme saati yaklaşıyordu ve hazırlanması gerekiyordu. Eline ilk geçen kıyafetleri alıp üzerini değiştirdi, ardından saçını tepesinde gelişigüzel bir topuz yapıp valizini alarak odasından çıktı. Fatih hâlâ yoktu ve onu görmeden gitmeyi kesinlikle istemiyordu. Hele ki dün gece aralarında ilk kez hissettiği o uzaklıkla hiç istemiyordu.

Fatih'i aramak aklına gelince arka cebindeki telefonunu eline alıp Fatih'in isminin üzerine geldi. Ekrandaki isme kısa bir süre baktı. Aramakla aramamak arasında gidip geliyordu. Daha doğrusu aradığında ona ne diyeceğini bilmiyordu. Verecek cevap bulamayınca yüzünü buruşturup aramaktan vazgeçti ve telefonunu tekrar cebine koydu.

Tam kapıya doğru yönelmişti ki önce kapının açılma sesi doldu kulaklarına, akabinde kapı ardına kadar açılarak gözlerinin önüne Fatih serildi. Fatih'i gördüğü için o kadar çok mutlu olmuştu ki az daha elindeki valizi bırakıp Fatih'in kollarına koşacaktı.

Gülümsemesini bastırdığında Fatih'in sesini duydu. "Gitme saatin geldi mi?"

Asya hüzünle başını sallasa da hüznünün sesine yansımamasını umut ederek, "Evet, bir saat sonra otobüsüm kalkacak," dedi.

Fatih, "Hadi o zaman, hemen çıkalım," diyerek elindeki valize uzanınca Asya'nın itirazıyla karşılaştı. "Senin gelmene gerek yok, ben kendim giderim."

Fatih'in bakışları hızla Asya'nın gözlerini buldu. Saatlerdir nöbetten boşluk yaratıp Asya'ya gelebilmek için kırk takla atmıştı. Gitmesini hiç istemese de onu görmeden gitmesine, hele ki bu saatte yalnız gitmesine asla razı gelemezdi. İtiraz istemediğini belli eden bir tonda dürüstçe, "Bu saatte seni tek başına gönderebileceğimi mi sanıyorsun? Hadi çıkalım," dedi.

Asya gülümseyerek başını sallayınca aynı şekilde gülümseyip elinden valizini aldı ve geçmesi için önünden çekildi. Daha sonra da birlikte evden çıkarak Fatih'in kapının önünde bekleyen arabasına bindiler. Asya, kemerini bağlarken bir yandan da Fatih'in nerede olduğunu merak ediyordu. Meraklı görünmemek için yüzüne bakmadan, "Seni görmeden gideceğimi sanıyordum," dedi.

Fatih bir anlığına boş bulunup, "Bugün gün okuldaydım, ardından hastaneye geçtim ve zar zor boşluk yaratarak geldim," dediğinde Asya'nın bakışlarının üzerine çevrildiğini görünce kırdığı potu fark ederek, "Bu saatte yalnız gitmeni istemezdim," diye düzeltti.

Fatih'in, Asya için uğraşı Asya'nın ağzının kulaklarına varmasına sebep olmuştu. "Düşünceli arkadaşım benim, teşekkür ederim."

Fatih belli belirsiz içini çekip arabayı çalıştırdı.

Yaklaşık yarım saatlik mesafeden sonra otogara varmışlardı. Birlikte otobüsün gelmesini beklerlerken Asya aralarında oluşan sessizliği bozmak için, "Yine hastaneye mi gideceksin?" diye sordu.

"Evet, bu gece nöbetçiyim."

"Geceleri daha mı sakin oluyor yoksa daha mı hareketli?"

"Duruma göre değişiyor ama tam da kış kapıdayken şu sıralar acil vakalar daha çok arttı."

Asya samimi bir tebessümle, "Dikkat et kendine, sen de şifayı kapma," dedi.

Asya gülümsedikçe Fatih'in iç çekişleri artıyordu ve Fatih bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Asya evine taşındığından

beri kendini sürekli iç çekerken buluyordu. Dikkatini dağıtmak için, "Sabah mı evde olacaksın?" diye sordu.

"Saat 8 gibi orada olurum."

Fatih başını sallayıp, "Gidince haber verirsen sevinirim, arkadaşımın sağ salim gidip gitmediğini merak ederim," dediğinde söylediklerinin Asya'nın hoşuna gittiğinden habersizdi.

Hevesle, "Tamam, yazarım," dedi Asya da.

"Ailene de benden selam söyle."

Asya, Fatih'ten duymayı beklemediği cümleyle öylece bakakalınca Fatih yeniden konuştu. "Benden haberleri var demiştin ya, o yüzden dedim."

Asya bir an ne diyeceğini bilemediği için bir cevap ararcasına bakışlarını etrafında gezdirdiğinde otobüsünün geldiğini görünce işaret etti. "Otobüsüm geldi."

Fatih'in bakışları da perona yanaşmaya çalışan otobüse kaydı. Vedalaşma vakti gelmişti ve bunu yapmayı hiç istemiyordu. Otobüsten inen muavine Asya'nın valizini teslim edip Asya'nın yanına geri döndü. İçinden öyle çok sarılmak geliyordu ki... Ama daha önce birbirlerine temasta bulunmadıkları için sarılıp sarılmamak konusunda kararsızdı.

Asya da aynı şekilde sarılmak istiyor, arkadaşça sarılmanın normal olduğunu düşünüyordu ama önünde görünmez bir duvar varmışçasına Fatih'e doğru herhangi bir hamlede bulunamıyordu.

Bir süre ikisi de konuşmadan sadece birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Bu onlar için hem tuhaf hem de hüzün vericiydi. Muavinin sesi kulaklarına dolunca Asya'nın dudaklarında hüzün kokan bir tebessüm belirdi. "Ben artık binsem iyi olacak."

Fatih'in tepki vermediğini görünce belli belirsiz başını sallayıp arkasını dönmüştü ki ne olduğunu anlayamadan, önce kolunda Fatih'in parmaklarını hissetti, akabinde bedenini Fatih'in kolları arasında buldu.

Şaşkınlığına Fatih'in kokusu karışınca iyice afalladığını hissetti ve bir an, rüya mı görüyordu yoksa Fatih onu gerçekten kolundan tutup kendine mi çekmişti, ayırt edemiyor gibiydi.

Fatih de yaptığına şaşırıyordu lakin içindeki karşı koyamadığı istek, her şeyin önüne geçmişti. Onun öylece gitmesine izin veremezdi. Kollarını, Asya'nın bedenine sardı ve onu iyice kendine hapsetti. Saçlarının kokusunu içine usulca çekti. Saçlarından da öpmeyi istedi ama bu kadarının fazla olduğunu bildiği için kokusunu içine çekmekle yetindi. "Dikkatli ol."

Fatih'in sesi, kulağını gıdıklayınca Asya kendini zor toparlardı ve zaman kaybetmeden kollarını, bedenine hapsolduğu adamın boynuna sarıp fısıldadı. "Olurum."

Muavinin sesi bir kez daha duyulduğunda birbirlerinden ayrılmak zorunda kalınca sanki ikisinin de tenini aynı anda soğuk bir rüzgâr sızlatmış, üşüdüklerini zannetmişlerdi.

Asya, tenindeki sızlamayı, parmaklarını kollarına sararak bastırmaya çalıştı ve zoraki bir tebessümle, "Görüşürüz," diyerek doğruca otobüsüne yöneldi. İçindeki buruk his iyice artmıştı. Hatta biraz daha Fatih'in gözlerinin içine bakarsa gitmekten vazgeçip, bir bahaneye sığınarak yanında kalacaktı. O yüzden arkasına bile bakmadan otobüsün basamaklarını tırmanıp koltuğuna ilerledi.

Kısa, cansız bir nefes alarak cam kenarına oturup otobüsün kalkmasını beklemeye başladı. Bir yandan da Fatih'e bakmamak için içi içini yiyordu. Gidip gitmediğini bilmiyordu ama otobüsü kalkmadan gittiğini görmenin nedense kendisini üzeceğini biliyordu. Tüm cesaretini toplayıp başını dışarıya çevirdiğinde Fatih'in beklediğini görünce ağzı kulaklarına vardı ve eliyle gitmesi için işaret etti fakat Fatih hafif bir tebessümle başını iki yana salladı, Asya gidene dek olduğu yerden kıpırdamadı.

Asya gittikten sonra ise huzursuz bir şekilde hastaneye geri döndü. Bu gece ona nöbette Semih, Merih ve Onur da eşlik ediyordu.

Keyifsizce hastanenin kafesine girdiğinde diğerlerini orada görünce kahvesini alıp yanlarına oturdu.

Üçünün de bakışları ona dönmüştü; keyifsizliğini yüz ifadesinden okuyabiliyorlardı.

Her zamanki gibi ilk söze giren Merih oldu ve tam karşısına oturan Fatih'e imalı bir bakış atıp, "Bıraktın mı seninkini?" diye sordu.

"Asya benimki değil Merih!"

Fatih'in beklediğinden daha sert tonda çıkan sesiyle Merih, tamam anlamında ellerini kaldırıp sustu. Anlaşılan, Asya'nın gitmesi tahmin ettiğinden çok canını sıkmıştı.

Semih de Fatih'in dünden beri devam eden sinirini fark ediyordu ve öğrenebilmek umuduyla, "Dün geceden beri sinirlisin," diyerek cevap bekleyen bakışlarını Fatih'in yüzüne dikti. "Canını sıkan bir durum mu var?"

Fatih olumsuz anlamda başını salladığında onun yerine Onur düşünmeden cevap verdi. "Bence Asya'nın eski erkek arkadaşına bozuldu," dedi demesine ama Fatih'in gözlerindeki öfkeyi görünce dediğine pişman oldu. Sesli bir şekilde yutkunup sesi içine kaçmış bir şekilde devam etti. "Ya da hastane çok yoruyor, ondan böyle."

Fatih sakin kalabilmek için gözlerini kapatıp açtı. Dün geceden beri canını sıkan konu yüzünden arkadaşlarının kalbini kırmak istemiyordu. O yüzden hızlıca oturduğu yerden kalkıp, onlara bir şey demeden yanlarından ayrıldı.

Fatih'in sinirli bir şekilde yanlarından ayrılmasıyla birlikte üçü de arkasından baktıklarında Merih, Onur'a dönüp, "Oğlum, canına mı susadın?" diye sordu.

Onur sıkıntıyla sandalyesine yaslandı. "Ne bileyim abi bu kadar ciddiye aldığını?"

Semih'in de bakışları giden Fatih'teydi. Fatih kapıdan çıkar çıkmaz, "Beyler, farkındaysanız Fatih'i ilk kez bu şekilde görüyoruz," dedi ve kendi düşüncesini tasdiklercesine başını salladı. "Muhtemelen bizim tahmin ettiğimizden daha fazlasını hissediyor ve anladığım kadarıyla da ilk kez böyle oluyor. Ne yapacağını bilmiyor, bize de açılamıyor çünkü daha kendine tam anlamıyla itiraf edememiş."

"Neden kendine itiraf edemiyor ki? Ya seviyorsundur ya da sevmiyorsundur."

"Sanırım karşılıksız olmasından korkuyor ve eğer karşılıksız olursa Asya'yı kaybetmekten korktuğu için de kendi duygularını bastırıyor."

Onur yaslandığı yerden doğrularak masaya doğru hafifçe eğildi. "Sizce karşılıksız mı?"

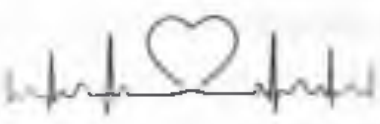
Merih, "Bence değil," dediğinde Semih de onu destekledi. "Bence de değil ama yine de Asya'yı hâlâ tam olarak tanımıyoruz ve emin olamıyorum."

"Haklısın," dedi Onur ve keyifsizce yüzünü buruşturdu. "Umarım Fatih'in canı yanmaz."

Semih başını iki yana sallayıp, "Fatih'in canı şimdiden yanıyor. Aşktan emin olamamak da can yakar. Kıskanırsın, dile getiremezsin; haykırmak istersin, susarsın; dokunmak istersin, dokunamazsın ve bu yüzden Fatih gibi duygularını bastırmak zorunda kalırsın," diyerek sıkıntılı bir nefes aldı. "Görmediniz mi, dün gece dans konusunda nasıl gerildi, Asya'nın eski arkadaşını nasıl kıskandı? Ama buna rağmen diline mühür vurup gülümsedi. Bu, seven bir adam için ne kadar ağır bir durumdur..."

Semih'in sözleriyle Merih ile Onur'un da keyfi epey kaçmıştı. Aslında üçü için de Fatih'in yeri ayrıydı. Fatih farklıydı onlar için. Aralarındaki bağ öylesine kuvvetliydi ki birbirleri uğruna gözlerini kırpmadan canlarını verirlerdi ve şu an Fatih için bir şey yapamamak onları fazlasıyla üzüyordu.

Bahadır Hoca'nın kafeye girdiğini görünce üçü de hızlıca ayaklanıp, hocalarına selam vererek koşar adım kafeden uzaklaştılar.

Asya sabahın erken saatlerinde otobüsünden inmiş, heyecanla eve doğru yürümeye başlamıştı. Dün geceki burukluğu da şeh-

rine inince geçmişti. Sürpriz yapmanın vereceği heyecanla yürümeye devam etti. Bakışları yol üzerindeki pastaneye kayınca adımlarını direkt oraya çevirdi.

Pastaneden çıktığında elinde büyükbabasının en sevdiği poğaçalardan vardı. Zaman kaybetmeden evine ilerledi.

Yaklaşık 15 dakikalık yürüme mesafesinden sonra, günlerdir burnunda tüten evine gelmişti. Bahçeli, iki katlı güzel bir evleri vardı. Bahçelerini, büyükannesi binbir türlü çiçekle donatmıştı. Yavaş yavaş yaprak dökmeye başlayan, sonbaharın tüm renklerini yaşayan çiçeklere tek tek göz gezdirdi. Sarmaşıkların boyu duvarlardan kapıya doğru yol almış, kapıda âdeta kartpostallık bir görüntüye sebep olmuştu.

Bahçe kapısından girip derin bir nefes aldı ve ağır ağır kapının önüne yürüdü. Son bir kez daha nefes alıp zile bastı, sonrasında kapının açılmasını bekledi.

Beklediği gibi de saniyeler içinde kapı açılınca karşısında büyükannesini görür görmez, "Sürpriz!" diye bağırdı.

Büyük bir şaşkınlık yaşayan büyükannesi sevinçle bağırınca büyükbabası da seslere koşup yanlarına geldi. Büyükbabası, Asya'yı karşısında görmesiyle birlikte tıpkı büyükannesi gibi şaşkınlığa uğrarken, "Senin burada ne işin var?" diye sordu.

Asya sahte üzgünlükle dudaklarını büktü. "Aşk olsun, beni gördüğünüze sevinmediniz mi?"

"Olur mu hiç güzel kızım, tabii ki sevindik," dedi büyükannesi ve sımsıkı sarıldı.

Büyükbabası, "Neden haber vermedin? Gelir alırdım seni kızım," deyince Asya, büyükannesinden ayrılıp ona sarıldı. "Sürpriz olsun istedim. Hem ağır eşyam da yoktu."

Büyükbabası valizine uzandığında Asya'nın da büyükannesinin koluna girmesiyle birlikte içeriye geçtiler.

Özlemişti evini... İçeriye girdiğinde ilk yüzüne çarpan tanınmışlık hissi tenini huzurla okşadı ve Asya gülümsemeden edemedi, ardından yarım kalan kahvaltı masasına baktı. "Kahvaltıya yetiştim mi?"

"Yetiştin kızım, gel otur hemen."

Asya, büyükbabasına ithafen, "Sevdiğin poğaçalardan aldım," diyerek elindeki poşeti masaya bırakıp lavaboya gitti. Yeniden odaya döndüğünde kahvaltı masasının daha da donatıldığını gördü. Sevdiği reçeller, peynirler yerleştirilmiş hatta büyükannesi en sevdiği omleti pişirmeye başlamıştı bile. Yorulmaması için itiraz edecekti lakin başladığını görünce mutfağa gidip yanağından makas aldı. "Yemeklerini öyle özledim ki pamuğum."

Asya, büyükannesinin yanağından makas almaya devam edince büyükannesi gülerek onu kendinden uzaklaştırdı ve omleti servis tabağına alarak masaya yöneldi. "Apartın yemekleri güzel değil mi kızım?"

Asya kısa çaplı bir panik yaşayıp, büyükannesine tedirginlikle yandan bir bakış attı. Onlarlayken konuşmalarına daha çok dikkat etmesi gerektiğini düşündü ve yüzüne yapıştırdığı sabit gülümsemesiyle, "Seninkiler kadar iyi değil," dedi.

Masanın yanına geldiklerinde büyükbabası da büyükannesinin apart muhabbetini devam ettirerek, "Apart nasıl peki, rahat mı?" diye sordu.

Asya ağır ağır sandalyesine oturduğunda gözlerinin önünde Fatih'le birlikte yaşadığı ev belirdi. "Oldukça rahat ve güzel," dedi samimi bir sesle.

"Oda arkadaşın nasıl, iyi anlaşabiliyor musunuz?"

Büyükbabasının sorusuyla bu defa Fatih'i getirdi gözlerinin önüne ve dudaklarına sıcak bir tebessümün yayılmasına engel olamadı. "Oda arkadaşım iyi biri. Anlayışlı, kibar ve yardımsever... Bugüne kadar anlaşamadığımız hiçbir konu olmadı. Bana saygısını hiç bozmadı. İyi yetiştirilmiş, aile terbiyesi almış biri."

"O ne okuyor?"

"Tıp okuyor."

"Ailesi terbiyesi önemli tabii, aferin o kıza."

Asya bir an ne diyeceğini bilemediğinden cevap vermeden tabağına döndü. Ailesine bu konuda yalan söylediği için kendinden nefret ediyordu. Daha fazla yalan söylememek için konuyu

değiştirerek havadan sudan muhabbetlerle kahvaltının keyifli geçmesini sağladı. Kahvaltıdan sonra da biraz uyuyabilmek için odasına çekildi.

Bakışları saatine kaydı. *Fatih çoktan gelmiş olmalı,* diye içinden geçirip eline telefonunu aldı. Fatih'e mesaj göndererek geldiğini bildirecekti. Bir süre ne yazacağını düşündükten sonra parmakları telefonuna dokundu.

"Sağ salim geldim ben," yazarak sonuna gülücük ekleyip gönderdi.

Fatih de nöbetten çıkmış, yorgun argın eve girdiğinde ciğerlerine dolan Asya'nın kokusuyla canlandığını hissetmişti. İstemese de ayakları onu Asya'nın odasının kapısının önüne götürdü ve kapının kulpunu tuttu. Asya olmadan odasına girmenin doğru olmadığını biliyordu. Başını iki yana sallayıp kapıyı açmaktan vazgeçerek kendini doğruca duşun altına attı.

Bir süre soğuk suyun yorgunluğunu almasını bekledi. Duştan çıktıktan sonra da uyumak için yatağına girdi ama Asya'dan haber alamadığı için gözüne uyku girmiyordu. Nihayet beklediği mesajı alınca ağzı kulaklarında, "Şimdiden özledim seni," yazıp sildi. Onun yerine "Şimdiden yemeklerini özledim," yazdı.

Fatih'in cevabı Asya'yı güldürmüştü. "Dolapta yemek vardı, yokluğumu aratmayacak," yazdı Asya.

Fatih de gülümsemesini sürdürerek, "İyi ki varsın," yazdıktan sonra yeniden mesajını sildi. "Sayende aç kalmayacağım," yazıp gönderdi.

Asya keyifle telefonunu bıraktı, yatağına uzanıp huzurla gözlerini kapattığında aynı dakikalar içinde Fatih de aynı huzurla gözlerini kapattı.

"Hâlâ mı canımı yakmayacağımı, sana
zarar vermeyeceğimi anlamıyorsun?
Söyleyeceğim her kelimeyi yanlış
anlamayasın diye özenle seçerken,
bu evde rahat edebilmen için
gözünün içine bakarken hâlâ mı
bana güvenmiyorsun?"

VII

Hafta sonu Asya için çok hızlı geçmişti. Asya eski arkadaşlarıyla görüşmüş, büyükannesi ve büyükbabasıyla bolca vakit geçirip güzel sohbetler etmişti. Fatih'le de bir daha hiç görüşmemiş, sadece sosyal medya hesabı üzerinden fotoğraflarına bakmıştı.

Ayrılık vakti geldiğinde Asya hüzünle ailesiyle vedalaşıp otobüsüne bindi. İlk ayrılıklarına göre daha kolay olsa da yine içinin kıyılmasının önüne geçememişti.

Otobüsü hareket edince keyifsizce başını geriye yasladı, ayrılıkları sevmiyordu. Yüzünü güldürense Fatih'ten gelen mesaj oldu.

"Nasılsın? Otobüse bindin mi?"

Mesajına hızlıca cevap verdi. "Ailemden ayrılmak zor olsa da iyiyim ve evet, yeni bindim."

Fatih, Asya'nın geleceğini bilmesine rağmen otobüste olmasına heyecanlanmıştı. Heyecanını belli etmeden, "Bilirim o ayrılığın zorluğunu, iyi yolculuklar," yazıp gönderdi.

Asya da teşekkür edip yolu izlemeye başladı.

Ertesi sabah gözlerini açtığında, artık sevmeye başladığı şehre gelmişti. Garip bir şekilde daha heyecanlı, daha sabırsız hissediyordu. Bunun Fatih'ten kaynaklanmadığına kendini inandır-

maya çalıştı. Her şeyden önce evini özlemişti. Kendi düşüncesini onaylarcasına başını salladı. "Evimi çok özledim."

Hızlı adımlarla otobüsten inip valizini alınca tam şehir içi minibüslere doğru yürüyecekken gördüğü manzara karşısında nefesini tuttu.

Fatih o sıcacık gülümsemesiyle onu bekliyordu. Omzunu peronun kolonuna dayayıp kollarını göğsünde bağlamış, salık bıraktığı sarı saçları hafif esen rüzgârla yüzüne karışmıştı.

Fatih'i görmeyi hiç beklemediği için bir anlık heyecanına yenik düşerek, gülen gözlerle Fatih'e doğru koşar adım yürüdü Asya.

Fatih ise özlediği yüzü görünce tüm vücudunun karıncalandığını hissetti. Yaslandığı yerden doğrulup ona doğru adımlamaya başladı. Her adımında içindeki özlem taşıyor gibiydi. Bir ara ayaklarının yere basıp basmadığından emin bile olamadı. Hâline gülümsemeden edemedi ve Asya yanına gelir gelmez gözlerinin odağı direkt kahverengi gözleri oldu. Ses tonuna özlem yansımamasını umarak, "Hoş geldin," dedi.

"Hoş buldum, seni beklemiyordum."

"Sabah sabah şehir içi minibüslerle uğraşmanı istemedim." Aslında söylediği tam olarak ne doğruydu ne de yalandı. Gerçekten de şehir içi minibüslerle uğraşmasını istememişti ama aynı zamanda içindeki özleme yenik düşmüştü ve onu görmeden daha fazla yapamayacağını yavaş yavaş idrak ediyordu.

"Her zamanki gibi düşüncelisin, teşekkür ederim."

Fatih, Asya'nın elindeki valize uzanıp, "Dur tahmin edeyim, açsın, değil mi?" diye sordu.

Fatih'in sorusuyla Asya'nın gözleri ışıl ışıl olmuştu. "Sorman hata."

Fatih yeniden gülümsedi. "Hafta sonu harika bir yer keşfettim, oraya gidelim mi?"

Asya ciddi bir tavırla, "Aşk olsun, hemen bana ihanet mi ettin?" deyince Fatih şaşkınlıkla Asya'ya bakakaldı.

"Anlamadım?"

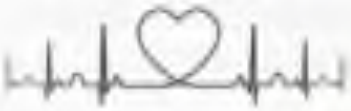
Asya gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıp ciddi tavrını sürdürdü. "Yokluğumda hemen yemeklerimi unutup başka yerler keşfetmişsin."

Fatih gülmeye başlayınca Asya sadece evini değil, aynı zamanda Fatih'in gülüşünü de özlediğini anladı.

Aynı şekilde gülümseyip birlikte arabaya doğru yol aldılar.

Dakikalar sonra kahvaltı yapacakları yere geldiklerinde Asya, Fatih'le sohbet etmeyi özlediğini de anladı ve tüm hafta sonu macerasını baştan sona anlattı. Ne kadar keyifli vakit geçirdiğinden bahsetti.

Fatih de merakla onu dinliyordu fakat eski erkek arkadaşını görüp görmediğini anlayamaması içini kemiriyordu. Eski sevgilisine daha fazla odaklanmaktan vazgeçip anın tadını çıkarmaya başladı.

O hafta her ikisi için de yoğun geçmiş, âdeta derslere gömülmüşlerdi. Haftaya Asya'nın vizeleri, Fatih'in de komite sınavları başlıyordu ve son eksikliklerini tamamlamaya çalışıyorlardı.

Cuma gecesi Fatih kafa dağıtmak için arkadaşlarıyla dışarı çıktığında onların yanından kısa bir süreliğine ayrılmak durumunda kaldı. Telefonunu ise masada unutmuştu. Merih, Semih ve Onur da yaklaşan sınavlar hakkında konuşuyorlardı.

Fatih'in telefonunun ışığı yanınca Semih'in gözleri telefona kaydı ve arayanın Asya olduğunu gördü. "Asya arıyor."

Merih de telefona bakıp, "Neden arıyor acaba?" diye sordu.

Onur, "Belki Fatih'ini merak etmiştir," diyerek gülmeye başlayınca Semih bıkkınlıkla soludu. "Az ciddi olamaz mısın?"

Onur gülmeye devam ettiğinde Merih yeniden araya girdi. "Kapattı. Fatih nerede kaldı ki?"

Semih tam bakışlarını telefondan çekiyordu ki Asya'nın bir kez daha aradığını gördü. "Yeniden arıyor, bir şey mi oldu acaba?"

Asya'nın yeniden aramasıyla Onur'un da yüzündeki eğlenen ifadesi silinmişti. "Olmazsa açalım, önemli olabilir."

Merih, Onur'u desteklercesine başını salladı ve açmak için telefonu eline aldı fakat açmasına fırsat kalmadan telefon kapanmıştı. "Kapattı. Biz arayalım."

Merih, Asya'yı geri aramak için yeltendiğinde Semih'in engeliyle karşılaştı. "Gerek yok, Fatih geliyor."

Merih de bakışlarını, Semih'in baktığı yöne çevirdi ve Fatih'i gördü. Fatih yanına gelir gelmez elindeki telefonu uzatıp, "Seninki aradı," dedi.

Fatih, Merih'in kimden bahsettiğini çoktan anlamış hatta tedirgin olmuştu. Merih'in elinden hızla telefonu alarak, "Neden bu saatte aradı ki, kötü bir durum mu var?" dediğinde sesinde de panik tınısı vardı.

Merih de onun telaşını almak istercesine gülümseyip, "Seninki, deyince nasıl da kim olduğunu anladı," dediğinde Fatih'in ters bakışlarıyla karşılaştı ve sustuğunu belli edercesine parmağıyla ağzına fermuar işareti yaptı.

Fatih, ters bakışlarını Merih'in üzerinden çekip sabırsızca telefonunu kulağına götürdü. Asya'nın ağlayan sesini duyunca da başından kaynar suların döküldüğünü hissetti. Korkuyla; "Asya, n'oldu?" diye haykırdı. Sesi öyle yüksek çıkmıştı ki diğerlerinin yüz ifadeleri anında değişti.

"Fatih, lütfen çabuk gel, eve biri girmeye çalıştı." Asya'nın sözleriyle Fatih tepeden tırnağa bembeyaz olduğunda arkadaşları da yüzündeki ifadeden korkmuşlardı.

"Biri eve mi girmeye çalıştı? Sen iyi misin?"

Asya ağlamaktan doğru dürüst konuşamıyordu. Zar zor çıkan sesiyle; "Lütfen çabuk gel, çok korkuyorum," deyince Fatih üzerindeki şoku atıp, "Hemen geliyorum," dedi ve ceketini aldığı gibi koşmaya başladı.

Diğerleri de onun koşmasıyla birlikte ceketlerini alıp fırladılar ve Fatih arabaya binerken ona yetiştiler.

Semih, "Fatih, ne olmuş?" diye sorduğunda Fatih çoktan arabasına binmişti. "Biri eve girmeye çalışmış, hemen gitmem lazım."

Merih, "Biz de geliyoruz," dedi ve diğerleriyle birlikte arabaya bindi.

Yaklaşık 20 dakikalık bir mesafe Fatih'e âdeta bir asır gibi gelmişti. Önüne çıkan her arabaya küfrediyor, ölüme sürer gibi sürüyordu. Arabayı o kadar hızlı kullanıyordu ki arkadaşları da oturdukları yere sıkıca tutunmuşlardı. Kimse sesini çıkaramıyor, yolculuğu kazasız atlatabilmek için dua ediyorlardı.

Fatih daha fazla dayanamayıp, "Benim yüzümden... Onu bu saate kadar evde yalnız bırakmamalıydım," diyerek arka arkaya direksiyona vurmaya başladı.

"Oğlum, seninle ne alakası var? Sen nöbetlere gittiğinde de o, evde yalnız kalıyor."

"Ya eve girseydi? Ya ona bir şey yapsaydı?" Fatih son söylediğiyle damarlarındaki tüm kanın çekildiğini hissetti. "O herifi kendi ellerimle gebertirdim," diyerek arabanın içinde resmen gürledi.

Fatih dışında kimseden ses çıkmıyordu. Arabayı sadece onun öfkeli solukları ve küfürleri dolduruyordu.

Nihayet eve geldiklerinde koşarak apartmana girdi ve uçarcasına merdivenlerden çıkıp kapıyı çalmaya başladı. "Asya, benim, ben geldim."

45 DAKİKA ÖNCE...

Asya, haftaya başlayacak olan vizeleri için derslerine göz gezdirdiğinde bir taraftan da kahvesini yudumluyordu. Kapıdan kilit sesini duyunca Fatih'in geldiğini düşündü ve kapıyı üst taraftan kilitlediği için ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü. "Fatih, boşuna uğraşma. Kapıyı üstten kilitledim, geliyorum şimdi."

Fakat kapı kilidi hâlâ zorlanıyordu. Asya, Fatih'in sabırsızlığına gülümseyerek, "Fatih, duymuyor musun beni?" dedi de-

mesine ama Fatih'in anahtarını portmantonun üzerinde görünce gülümsemesi yüzünde anında soldu.

O anda kapı açıldı ve üst kilidinin çengeline takılarak hafifçe aralandı. Asya olduğu yere çivilenirken başını kapıya çevirdiğinde, kapı aralığından uzanan deri eldivenli parmakları gördü; içerideki kilidi açmaya çalışıyordu.

Deri eldivenli parmakları görür görmez kalp atışları kulaklarında uğuldadı ve bacakları titredi. Ağzını açtı ama sesi çıkmadı. Korkudan gözleri ağlama isteğiyle sızladı. Çok geçmeden gözyaşları oluk oluk akmaya başladığında zar zor ağzından bir çığlık koptu ve içindeki adrenalinin etkisiyle kapıya koşarak tüm gücüyle itmeye başladı.

Kapıyı öyle çok itiyordu ki kapının arkasındaki kişiyle resmen mücadeleye girmişti. Canını yakmayı bile başarmış, birkaç kez parmaklarını kapının arasına sıkıştırmıştı ama karşı tarafın da pes etmeye niyeti yok gibiydi.

Kısa mücadelenin sonunda galip gelen kişi Asya oldu ve kapıyı kapatarak yeniden arka arkaya kilitledi. O an ayak seslerini duyunca içeriye girmeye çalışan kişinin gittiğini düşündü. Kapı deliğinden baktı ama karanlıktı, ışık yanmıyordu. Hızla içeri koşup telefonu eline aldı, Fatih'i aradı ama Fatih açmadı, Asya tekrar aradı, Fatih yine açmadı. Çıldıracakmış gibi hissettiğinde artık hıçkırıklarını da durduramıyordu. Ne yapacağını ya da bu durumla nasıl başa çıkacağını, zihnini ele geçiren korkusu yüzünden bilmiyordu.

Dakikalar sonra Fatih arayınca, gelmesi için yalvarıp ağlayarak beklemeye başladı.

45 DAKİKA SONRA...

Asya, Fatih'in sesini duyunca gözyaşlarını silip tereddütle kapıya gitti. "Fatih, sen misin?"

"Benim Asya, aç kapıyı."

Asya delikten baktı, hâlâ karanlıktı ama Fatih'in sesinden emindi. Hızla kilitleri açıp kapıyı ardına kadar araladı ve Fatih'i karşısında görmesiyle birlikte boynuna atlayarak ağlamaya devam etti.

Fatih de kolları arasında tir tir titreyerek ağlayan kızı daha sıkı sardı. Her hıçkırığı içine batıyor, canını yakıyordu. Sağ elini kaldırıp Asya'nın saçına götürdü ve canını yakmaktan korkarcasına, narince okşamaya başladı. "Geçti güzelim, korkma, yanındayım."

Asya'nın sakinleşmesi zaman alsa da birbirlerinden ayrılmamışlar, Fatih elinden geldiğince onu sakinleştirmeye çalışmıştı. Diğerleri de onları rahatsız etmeden etrafı inceliyorlardı.

Asya'nın hıçkırıkları yavaş yavaş kesilince Fatih onu omuzlarından tutup bedeninden ayırdı ve onun ağlamaktan kıpkırmızı olmuş gözlerine baktı. "İyi misin?"

Asya olumlu anlamda başını sallayınca; "N'oldu güzelim? Anlat hadi," dediğinde Asya'nın kıpkırmızı olmuş gözleri kalbinin titremesine sebep oldu.

Asya ise merak ve korku içinde ona bakan mavi gözlere baktı. Baktıkça güven buldu, o mavi gözlere daha da sığınmak istedi. Titreyen dudaklarını aralayıp, yaşadıklarını zar zor anlatmaya çalıştı.

O anları anlattıkça yeniden yaşıyor gibi titriyor, gözyaşlarına hâkim olamıyordu. Fatih de Asya anlattıkça geriliyor, kendine de o adama da küfrediyordu.

Asya bir kez daha hıçkırıklara kapılınca Fatih daha fazla dayanamayıp sağ kolunu Asya'nın boynuna atarak onu kendine çekti ve başını göğsüne yasladı. Sarıp sarmalayarak korkusunu almak istiyordu ki farkında olmasa da bunu başarıyordu. Asya, Fatih'e yakın oldukça kendini güvende hissediyordu.

Onur bakışlarını kapı kilidinden ayırmadan, "Polisi arasak iyi olur," dediğinde Merih de kapının önündeki lambaya doğru elini kaldırıp salladı. "Işıkla da oynamış, yanmıyor."

Asya, başını Fatih'in göğsünden kaldırıp kapıya döndüğünde kollarının arasından çıkmıştı. Fatih de çattığı kaşlarıyla Merih'in

yanına ilerleyip bakışlarını lambaya çevirdi. "Ben polisi ararım," diyerek telefonunu eline aldı. Polise haber verdikten sonra da hep birlikte salona geçtiler.

Asya yalnız kalmaktan korkarcasına Fatih'in dibinden ayrılmıyordu. Sanki bir saniye bile ayrı kalsa yeniden o anları yaşayacakmış gibi hissediyordu.

Yaklaşık yarım saat sonra polisler geldiğinde Asya yaşadığı olayı bir kez de onlara anlattı.

Dört sivil polis gelmişti. Asya'ya arka arkaya sorular soruyorlardı. Yalnız bir polis memuru Fatih'in dikkatini çekmişti. İçlerinden en genç olanı diğer polislere göre daha fazla ilgileniyor, yakınlık gösteriyor, temasta bulunuyordu. Bu yakın temaslar Fatih'in canını sıkmaya başlamıştı.

"Burada yalnız mı yaşıyorsunuz?" diye sordu genç memur.

Asya tam cevap verecekken Fatih kaşlarını çatıp genç memurun gözlerine baktı ve elini Asya'nın beline dolayarak kendine çekti. "Birlikte yaşıyoruz."

Genç memur, Fatih'in gözlerindeki ifadeden ileri gittiğini anlayıp, amirleriyle sorun yaşamak istemediği için başını sallamakla yetindi.

İçlerinden en kıdemli olanıysa Asya ile Fatih'e dönerek, "Sizi korkutmak istemem gençler, ama anlattıklarınıza göre gelen kişi hırsızlık için gelmemiş," dedi ve sığ bir nefes aldı. "Muhtemelen sizi tanıyan ya da takip eden biri. Evde yalnız olduğunuzu biliyordu ve şansını denemek istemiş. Siz çığlık atınca da panikleyip kaçmış. Maalesef yeniden şansını denemek isteyebilir. O yüzden pek yalnız kalmamaya dikkat edin. Şüphelendiğiniz biri olursa da mutlaka bize haber verin."

Asya nefesini tutmuş, polis memurunu dinlerken iliklerine kadar yeniden korku hissetti ve gözlerinin dolmasına engel olamadı.

Fatih de duyduklarıyla bir kez daha gerilmişti. "Nasıl yani? Bir şey yapmayacak mısınız?"

"Eldiven kullandığı için parmak izi yok. Şüpheli herhangi biri de yok. Şu durumda pek bir şey yapmamız mümkün değil ama size tavsiyem, apartmanın ya da kapınızın girişine kamera taktırırsanız gelen gideni görebilirsiniz."

Fatih, kaşları çatık bir hâlde tek kelime etmeden başıyla onaylayınca, polis memurları "Geçmiş olsun," diyerek evden ayrıldılar.

Polisler evden gittiğinde Asya peşinde sapık olduğu ihtimalini düşündükçe delirecek gibi oldu. Yere göğe sığamadığını hissetti. Fatih de Asya'dan farksız değildi; bir hayli canı sıkılmış, kara kara ne yapacağını düşüyordu.

Sadece onların da değil, yaşananlar en az Asya ile Fatih'in olduğu kadar Merih, Semih ve Onur'un da canını sıkmıştı.

Salona yeniden geçip durum değerlendirmesi yapmaya çalıştılar. Asya, sessizce onları dinliyor, konuşmuyordu. Hatta dinlediği bile meçhuldü. Dikkatini bir türlü onlara veremiyordu. Aklı hâlâ az önce yaşadığı dehşet dolu dakikalardı.

Erkeklerin konuştuklarını bitirdiklerini Fatih'in ona dönmesiyle idrak etti. Onu, tanıdığı günden beri ilk kez bu kadar gergin görünüyordu.

Fatih, "Ben seni bir daha asla evde yalnız bırakmam," dediğinde Asya sessizliğini korurken Onur araya girerek sessizliği bozdu. "Nöbetlerde nasıl yapacaksınız?"

Fatih bunu da düşündüğünü belli edercesine başını salladı. Sözlerinin hedefi Onur'du ama bakışlarının odağı Asya'ydı. Asya'dan gözlerini ayırmadan, "Arkadaşları gelir kalır veya Asya da isterse, sizin boş olduğunuz gecelerde siz gelir kalırsınız," dedi.

"Asya kabul ederse tabii ki yalnız bırakmayız, o da gelip bizde kalabilir."

Semih'i, Merih ve Onur da onaylamıştı. Şimdi Fatih gibi diğerleri de Asya'ya bakıyordu.

Asya, kendisine yardımcı olmaya çalıştıkları için onlara minnettardı ama onları da tehlikeye atmak ya da kimseye yük olmak istemiyordu. "Arkadaşlar, çok teşekkür ederim ama tüm hayatınızı bana göre ayarlayamazsınız ki? Hem diyelim ki gece kaldınız,

gündüzleri okula giderken yolda, orada burada yalnız kaldığımda ne olacak? Bir günlük bir şey değil ki. Ayrıca karşımdaki kişinin kim olduğunu bile bilmiyoruz. Ya psikopat biriyse? Ya benim yüzümden size zarar vermeye kalkarsa? Ben bununla yaşayamam. Bunu göze olamam. Başınıza bela olmak istemiyorum."

Asya konuşmasını sonlandırdığında onu pürdikkat dinleyen dört erkeğe baktı. Fatih'le göz göze geldiğinde de derin bir nefes alarak, "Belki de en iyi çözüm benim buradan taşınmamdır. Sizin hayatınızdan gidince sizin de baş-" dedi fakat cümlesini tamamlayamadan Fatih'in çok sert tepkisiyle karşılaştı.

"Aklından bile geçireyim deme Asya. Buradan taşınmanı, özellikle de bu sebeple taşınmanı asla kabul etmem. Arkadaşlığımızdan sıkılabilirsin, beni istemeyebilirsin, o zaman taşınmanı kabullenirim ama böyle bir şey için, hele ki yardıma ihtiyacın varken benim seni yalnız bırakmamı bekleme benden."

Asya, Fatih'ten hiç beklemediği tepkiyle oldukça şaşırmıştı. Tek şaşıran Asya değil, Merih, Semih ve Onur da hiddetle ayağa kalkan Fatih'e şaşkınca bakıyorlardı.

Fatih delirmiş gibi odanın içinde gezinmeye başladı. Asya'nın gidecek olması düşüncesi bile karanlığa atmıştı onu. O karanlıkta tüm kanının damarlarından çekildiğini, buz kestiğini hissetti. Küçüldü, küçüldü ve yok oldu. Asya'ya böylesine alışmışken onsuz yaşayamayacağının artık farkındaydı.

Asya da üzerindeki şaşkınlığı attıktan sonra Fatih'in tepkisine ve söylediklerine kızsa mı sevinse mi bilemedi. Her ne kadar sert çıkışına bozulsa da Fatih'in ondan vazgeçmek istememesi içten içe onu mutlu etti fakat bir yandan da Fatih'e bir şey olacak korkusu altında ezildi. Hafif bir öksürükle, gerginlikten tıkanan boğazını açmaya çalıştı. "Fatih, ne senden ne arkadaşlığımızdan sıkılırım ama benim yüzümden sana bir şey olmasından korkuyorum, anla beni."

Asya'nın sözleri karşında Fatih adımlarını durdurdu ve Asya'nın karşısına gelerek onunla göz göze gelebilmek için önünde diz çöktü. "O şerefsiz, bana da sana da asla zarar veremeyecek.

Gerekirse kapı kapı tüm şehri dolaşır, onu bulurum ama yine de senin kılına zarar verdirtmem," dediğinde sözlerinde olduğu kadar gözlerinde de güven vardı.

Asya sessiz kalıp bir süre sadece Fatih'in gözlerinin içine baktı. Söylediklerinde ciddi olduğunu gözlerindeki ifadesinde görebiliyordu. Onun için bu kadar önemli olduğunu hissetmesi, saatlerdir duyduğu tüm korkunun üzerini kalın bir yorganla örtmüştü sanki. Bambaşka bir güven duygusu ve huzurla dolmuştu. O huzurun eşliğinde gülümsediğinde karşısındaki adam da onun kadar sıcacık gülümsemişti ona.

Evde kalmaya devam edeceğine dair sadece başını sallayabildi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde üç arkadaş evine gittiğinde Asya'nın korkusu biraz daha azalmıştı. Ta ki şiddetli yağmurla birlikte duyulan gök gürültüsüne kadar...

Arka arkaya çakan şimşekler yüzünden elektrikler de kesilince Asya oturduğu koltukta çığlık atıp yeniden ağlamaya başladı. O an Fatih, Asya'nın bu olayı kolay atlatamayacağını anladı ve bir kez daha o şerefsize sessizce küfürler savurdu. Ertesi gün ilk işi kamera taktırmak olacak, bir süre Asya'ya okula giderken eşlik edecekti. Gerekirse ona koruma tutacak, onu yine koruyacaktı.

Karanlıkta ağlamaya başlayan yanı başındaki kızı kolları arasına aldı. "Sadece elektrikler kesildi güzelim, korkma, ben yanındayım."

"Fatih, çok korkuyorum, ya yeniden gelirse? Ya elektrikleri o kesmişse?"

Fatih, Asya'yı sakinleştirmek istercesine, "Hayır, gelmeyecek ve elektrikleri o kesmedi, her yerde kesildi. Muhtemelen yakınlara bir yere yıldırım düştü, o yüzden kesildi," dedi ve ayağa kalktı. "Gel istersen camdan dışarı bakalım. Tüm evlerin elektriğinin gittiğini gör."

Fatih ayaklanınca Asya da onunla beraber ayağa kalkıp Fatih'in elini tuttu. Bir eliyle elini, diğer eliyle de kolunu sıkı sıkı tutuyordu. Gideceğinden, onu yalnız bırakacağından korkarcasına sıkıyordu.

Asya öyle çok sıkıyordu ki kolunu, Fatih, canı yanmaya başlasa da gülümsedi. O kadar savunmasız gelmişti ki o an, onu koruma duygusuyla iyice doldu taştı.

Düşünceleri eşliğinde pencerenin yanına gelince perdeyi hafifçe araladı. "Bak, ne dedim sana? Herkesin elektriği kesilmiş."

Her ikisinin de gözleri karanlığa alışmış, birbirlerini ayırt etmeye başlamışlardı. Asya, Fatih'i daha net görebilmek için bakışlarını, yanı başındaki adamın yüzüne dikkatle dikti. "Sen korkmuyor musun? Yani sana bir şey olmasından..."

Fatih çok kısa bir süre, içinden geçenleri Asya'ya nasıl söyleyeceğini düşündü ve o süre zarfında gözlerini yüzünden hiç ayırmadı, akabinde kalbinden geçenler dilinde can buldu. "Hayır, korkmuyorum, hem beni ne korkutur, sana söyleyeyim." Duraksadı ve başını hafifçe Asya'ya doğru eğdi. "Yanımdan gidersen, seni koruyamamak beni korkutur."

Fatih'in fısıltısı karşısında Asya derin bir iç çekti. Bir cümlenin, korkusunu böylesine dindireceğini hiç düşünmemişti. "Bu kadar iyi olmak zorunda mısın?"

Fatih gözlerini üzerinden ayırmadan aynı fısıltıyla, "Sana zarar gelmesine izin vermem," dedi. "Verememem."

Asya'nın bu defa heyecandan vücudunda minik titremeler oluştu. Fatih'in bunu fark etmesini istemediği için gülümsemeye çalışarak, "Korkak ve sulu göz bir baş belan olacak ama razı mısın buna?" diye sordu.

Asya gülümseyince Fatih saatler sonra ikinci kez rahat nefes alabildiğini hissetti. "Seve seve razıyım," diyerek pencerenin yanından ayrıldıklarında Asya'nın bıraktığı eline uzandı. "Az önce sana öyle tepki verdiğim için özür dilerim, istemeden oldu ama kendini bile bile tehlikeye atman beni kızdırdı."

Asya önce eline baktı, sonrasında da bakışlarını Fatih'in elinin içinde kaybolmuş elinden ayırmadan, "Seni tehlikeye atmak istemediğim için gitmek istedim," dedi.

Fatih güven vermek istercesine elini biraz daha kavradı. "Emin ol, atmıyorsun, hiçbir şey olmayacak."

"Umarım."

Asya yeniden yüzüne baktığında Fatih, "Yarın kamera taktıracağım. Seni evde ve yolda yalnız bırakmayacağım. Benim olmadığım zamanlardaysa bizim çocuklar yanında olacak. Onların gelemeyeceği zamanlarda da koruman olacak," deyince Asya'nın ağzı açık kaldı.

"Ne koruması?"

"Koruma tutacağım."

"Hayır, Fatih, koruma istemiyorum, zaten tüm vaktinizi bana ayırırken bir de koruma kabul etmemi bekleme benden."

Fatih, Asya'nın itirazıyla kaşlarını çattı. Onun kendini yük gibi görmesi canını sıkıyordu. Hâlâ anlamıyor muydu önemini? Keyifsiz bir soluk dudaklarının arasında can bulduğunda, "Asya, şunu aklından çıkarır mısın lütfen? Bize yük falan olmayacaksın. Senin için bunu yapmak istiyorum," dedi.

"Hayır, Fatih, lütfen."

"Boşuna itiraz ediyorsun."

"Lütfen Fatih, ısrar etme."

Fatih, Asya'yı ikna edemeyeceğini anlayınca, "Bu konuyu sonra konuşalım madem," diyerek geçiştirdi. Amacı daha sonra Asya'yı bir şekilde ikna etmekti.

Asya başını salladığı sırada elektrikler yeniden geldi. Asya karanlığa alışan gözlerini birkaç kez kırpıştırarak saatine baktı. Saat epeyce geç olmuştu ve artık yatmaları gerekiyordu ama bu gece yalnız yatabileceğine hiç inanmıyordu. Güvene ihtiyacı vardı. Sıkıntıyla yanaklarını şişirdi. Güven, karşısındaki adamdı. Bakışlarını saatten ayırıp, sevmeye başladığı mavi gözlere çekinerek baktı. "Fatih, bu gece beraber yatalım mı?"

Fatih, Asya'nın bir çırpıda sorduğu soruyla neye uğradığını şaşırdı ve şaşkınlıktan kekelemeden edemedi. "Na-nasıl?"

Asya yanlış anlaşılmamak için hızlı konuşmaya devam edip, "Fatih, lütfen beni yanlış anlama ama ben bu gece yalnız yatamam. Tek başıma odada kalabilmem mümkün değil," diyerek eliyle koltukları işaret etti. "Birinde sen yat, diğerinde de ben yatarım."

Fatih'in şaşkınlığı yerini tebessüme bıraktı ve Fatih başıyla onayladı. Asya, Fatih'in onayını görür görmez sevinçle el çırpıp, çarşafları almak için odasına yöneldi ama tam bir adım atmıştı ki koridorun karanlığı durmasına sebep oldu. "Yalnız gidebileceğimi sanmıyorum, beraber odadan çarşafları alalım mı?"

Fatih'in bu durum gitgide hoşuna gitmeye başlamıştı. Fatih, onu bir kez daha onaylayıp önden ilerledi. Asya da peşinden hızlı ve ürkek adımlar atıyordu. Birlikte önce Asya'nın odasına girip çarşaf ve yastığını aldılar. Ardından Fatih'in odasına girdiler. Fatih çarşafıyla yastığını aldığında Asya'nın gözleri dolabın üzerindeki kaykaya takıldı.

Fatih ise Asya'nın bakışlarını takip etmiş ve kaykaya baktığını fark etmişti. Asya ile göz göze geldiklerinde aralarında hissedilir derecede gerginlik oldu. İkisi de gözlerini birbirlerinden kaçırarak odadan çıktılar.

Sessizliklerini koruyarak, kalacakları odaya girdiklerinde her ikisi de kendi yatacağı koltuğun yanına ilerledi.

Asya çarşafını koltuğa serdikten sonra yan gözle Fatih'e baktı; sessizce çarşafını seriyordu. Yavaşça yutkundu ve sesinin titrememesini umut ederek, "Adı Levent'ti," dedi. Neden anlatmak istediğini bilmiyordu ama tüm gerçeği en çıplak hâliyle ona anlatabilmek için delice istek duyuyordu.

Fatih, başını Asya'ya çevirince Asya'nın koltuğa oturduğunu gördü. Kızın bakışlarıysa üzerindeydi. "Leyla'nın bahsettiği eski erkek arkadaşımın adı Levent."

Fatih'in kaşları hafifçe çatılırken hikâyesini merak ettiği için Asya'nın yanına oturup bedenini ona çevirdi.

Asya da kucağına bıraktığı elleriyle oynamaya başlayıp, "Biz üniversitede aynı sınıftaydık," dedi. "Başta her şey çok güzeldi, çok güzel gidiyordu. Birlikte güzel vakit geçiriyorduk. Hayatımda ilk kez âşık olmuştum."

Asya'nın son söylediğiyle Fatih, kalbinde bıçak kesiği gibi bir acı hissetti ve Asya'ya belli etmeden yüzünü buruşturdu.

Asya da anlatmaya devam ediyordu. "Bir sene böyle devam etti. Araya yaz tatili girdi ve o, memleketine gitti. Onsuzluk bana zor geliyordu. Aramızda 4 saatlik bir mesafe olmasına rağmen yüz yüze çok az görüştük. Ne ben gidebildim ne doğru dürüst o gelebildi."

Fatih sıkıntıyla nefes aldı. Asya'nın ona duygularından açıkça bahsetmesi güzel olmasına rağmen canını yakıyordu. Asya'nın o adam için söylediği her aşk dolu sözünde gözlerini kapattı.

Tam o esnada yeniden elektrikler gitti. Asya boş bulunarak Fatih'in kolunu hızla tuttu. Yaptığını fark ettiğinde de gülümsemeye başlayıp ellerini serbest bıraktı. "İyi ki bu gece birlikte yatıyoruz yoksa sabahı edemezdim."

Fatih de gülmüştü gülmesine ama içinde büyük bir ağırlık vardı. Asya'nın anlatmaya devam ettiğini görünce ona yeniden kulak kesildi. "İkinci sene okullar açıldığında Levent değişmişti. Bana eskisi gibi bakmıyordu. Ayrıca birtakım ihtiyaçları olduğundan bahsetmeye başlamıştı."

Asya utanarak Fatih'in yüzüne baktı ama karanlıkta onun yüz ifadesini tam olarak göremiyordu.

Fatih ise Asya'nın ihtiyaçlardan neyi kastettiğini anlamış, Asya'ya belli etmeden dişlerini ve yumruklarını sıkmaya başlamıştı.

Asya bir an Levent'in sözlerini düşündü ve midesinin kusma isteğiyle sızladığını hissetti. İçindeki isteğini bastırarak konuşmaya devam etti. "Kendisinin erkek olduğundan, ihtiyaçlarını benimle gidermek istediğinden bahsetmeye başladı. Beni çok sevdiğini, benimle hayatını birleştirmek istediğini söyledi ve bu tür ihtiyaçlarını benimle gidermek istemesinin normal olduğunu anlatıyordu sürekli."

Fatih nefesini tutmuş, Asya'nın anlattıklarının bitmesini istiyordu. Daha fazla dinlemeye sabrı yoktu. Vereceği tepkiyi Asya'ya açıklaması da mümkün değildi. Sinirle ayağını titretmeye başladı.

Asya da yaşadıklarını hatırlayınca dizlerini kendisine doğru çekip bacaklarına sarıldı. "İlk başlarda geçiştirmeye çalıştığım bu durum, zamanla beni rahatsız etmeye başladı. Onu sorgulamama sebep oluyordu. Bir sabah okula gelmedi ve aradığımda hasta olduğunu, gelemeyeceğini söyledi. Sesi de kötü geliyordu. O akşamüzeri hem ona bakmak hem de ders notlarını götürmek için evine gittim. Okuldan başka bir arkadaşıyla birlikte evde kalıyordu. Gittiğimde evde yalnızdı. Bir süre sonra konu yine aynı yere geldi. Bana olan bakışları çok farklıydı ve benim iznim olmadan bana dokunmaya başladı."

İşte bu sözler Fatih'e fazlasıyla ağır gelmişti. Fatih sinirle ayağa fırladı ve derin nefesler alıp vererek sakinleşmeye çalıştı çünkü düşündükçe delirecek gibi oluyordu.

Asya şaşkın bir şekilde, yanından fırlayan adama bakarken, "N'oldu?" diye sordu.

Fatih yakasını çekiştirip, "Çok sıcak, sıcak bastı," dedi ve kendi kendine doğruluğunu kabul edercesine başını salladı. İçerisinin çok sıcak olmamasına rağmen Fatih gerçekten de yanıyordu.

Asya çok kısa Fatih'e baktı. Karanlıkta yüz ifadesini pek göremese de konunun onu rahatsız ettiğinin farkındaydı. *Belki de dinlemek istemiyor,* diye içinden geçirdi. "Sıkıldıysan anlatmayabilirim."

"Hayır hayır, sıkılmadım, devam et lütfen."

Asya bir anlığına tereddüt etse de kendini ifade edemeden konuyu yarım bırakmak istemediği için anlatmaya karar verdi. "Benim sert tepkimle karşılaşınca büyük bir kavga ettik. Ben evden çıkıp gittim. O günden sonra bir hafta boyunca ne o aradı ne de ben. Bu süre zarfında okula hiç gelmemişti. İlk başlarda ona ne kadar kızsam da sonrasında merak etmeye başlamıştım. Ona hak vermeye, anlamaya çalıştım. Beni seviyordu ve benimle

bir şeyler yaşamak istemesi normaldi. Fakat ben istemiyordum. Onunla sakince konuşursam istemediğimi, hazır olmadığımı makul bir dille anlatırsam beni anlardı ve bu tatsız olayı kapatırdık, diye düşünmeye başladım. Telefonla aradım fakat açmadı. O gün okul çıkışı tekrar evine gittim. Bu sefer arkadaşı da evdeydi. Bana kapıyı arkadaşı açtı. Ama beni görünce yüz ifadesi değişti, panikledi. Önce anlam veremesem de Levent'in evde olmadığını, benimse oradan gitmem gerektiğini söyleyince bir şeylerin döndüğünü anlayıp hızla içeri girdim," diyerek gözlerini kapattı Asya.

Levent'in o anki hâli gözlerinin önüne gelince az daha kusacaktı. Hızlıca gözlerini geri açtı. "Levent'in odasına girdiğimde başka bir kızla yatakta buldum onu. Tabii onlar hemen toparlandılar. Kızı da tanıyordum; sınıf arkadaşımızdı." Sinirle gülümsedi. "Onları görür görmez odadan kaçarak çıktım. Tam evden çıkıyordum ki Levent beni tuttu ve hayatım boyunca unutamayacağım, kendimi aşka kapatmama sebep olacak o sözleri söyledi."

Fatih, Asya'nın ağzından çıkacak kelimelere dikkat kesilmiş, ne diyeceğini merakla bekliyordu. Ayakta dikilmekten vazgeçip yeniden yanına oturdu.

Asya ise derin bir nefes aldı. "Sana birtakım ihtiyaçlarım olduğunu söylemiştim. Ya onları sen giderirsin ya da başkasıyla gidermeme ses çıkarmazsın."

Asya'nın sesi odaya karıştığında Fatih'in gözleri kocaman açıldı. Duyduklarına inanmadı ve ağzından istemsiz, "Yuhhh!" kelimesi döküldü.

Asya, "O gün aşka da sadakate de olan inancım tükendi. Bir erkeğin, bir kızı amaçları dışında sevebileceğine inanmam mümkün değil artık. Levent'e kızmıştım ama en çok kendime kızdım. Hak etmeyen birini sevmiştim. Bir aptal gibi, beni anlayabileceğini düşünüp onunla konuşmaya gitmiştim. Ben, bana hak vereceğini düşünürken o, benden midesiz olmamı istemişti," diyerek elini kolunun üzerine sürttü. "Hâlâ hatırladıkça tüylerim diken diken oluyor. Sana o gün kafede demiştim ya, 'Benim bir sevgi-

lim olmayacak, buna izin vermem,' diye, işte bu yüzden demiştim. Ben aşka kalbimi sonsuza dek kapattım."

Fatih, yanındaki kızın sözleri dişlerini sıkarak, gözleri kapalı dinlemişti. Asya'nın kendini aşka kapatması canını bir kez daha yaksa da Asya'yı fikrinden vazgeçirebilmek umuduyla gözlerini aralayıp, "Yanlış düşünüyorsun. Evet, yaşadıkların kolay değil, kabul ediyorum ama her erkek bir değil ki. Affedersin ama bir şerefsiz yüzünden hayatın boyunca sevmekten, sevilmekten kaçacak mısın?" diye sordu.

"Gerekirse evet, kaçacağım. Bir erkeğin sadece ben olduğum için beni sevebileceğine inanmıyorum."

"Eninde sonunda seni gerçekten sevecek biriyle karşılaşacaksın. Senin kokunla başı dönen, yanı başındayken bile seni özleyen, her an sana bir şey olacak diye aklı çıkan, sesini duymadıkça deliren, yokluğunda nefes alamayan; gülüşüne, bakışına hayran, sadece kalbini titrettiğin için seni seven bir adamla karşılaştığın zaman ne yapacaksın?"

Fatih'in dudaklarından kelimeler o kadar duygulu dökülmüştü ki Asya duyduğu sözlerle kalbinin teklediğini hissetti. Kendini aşka kapattığına inanıyordu ama kalbi son birkaç gündür onunla alay eder gibi davranıyordu. Ayrıca şu an Fatih'in yüzündeki ifadeyi görmeyi her şeyden çok istiyordu. Kalbini ikna etmek istercesine, "O dediğin sadece aşk filmlerinde olur," dedi.

Fatih, Asya'yı ikna edebilmek için itirazına devam etti. "Hayır, gerçek hayatta da var. Kimse için hayatını yalnız geçirmeye değmez."

"Yalnız değilim ki, siz varsınız. Çok iyi arkadaşlarımsınız, gerisi mühim değil."

İşte bu sözler Fatih'e yetmişti. Daha fazlasına gerek yoktu. Asya'nın söyledikleri içine otursa da, bir yumru boğazını delip geçse de kabullenmek zorunda kaldı. "Haklısın."

Yeniden elektrikler geldiğinde Asya, Fatih'in yüzüne baktı; yüz ifadesi o kadar mutsuz ve kırgındı ki buna söylediklerinin sebep olup olmadığını düşündü.

Düşündükçe zihnini onlarca yeni soru talan etti ama hiçbirine cevap bulamadı. En çok da *Fatih bunlara neden üzülsündü ki*, sorusu kurcaladı zihnini. Üzülmesi için bir şeyler hissetmesi lazımdı. Kabul ediyordu ki Fatih yakın ve iyimser davranıyordu ama bu, ondan etkilendiği anlamına gelmezdi. Fatih, her arkadaşına karakteri gereği böyle davranabilirdi. Sıkıntıyla soludu. Bunu ayırt edebilmesi için onu daha fazla tanımaya ihtiyacı vardı. O yüzden kalbinin susması, saçmalamaması lazımdı.

Düşüncelerinden Fatih'in sesiyle sıyrıldı. "Artık yatalım mı?"

"Yatalım ama ışıkları açık bırakalım mı?"

"Olur, bırakalım ama sakın korkma, ben yanındayım."

Asya, "Biliyorum," dedikten sonra gülümsedi. Fatih yanından kalkınca da koltuğa uzandı ve gözlerini tavana dikip düşünmeye başladı. Çok geçmeden başını Fatih'e çevirdiğinde onun da uzandığını, kolunu başının altına almış olduğunu gördü. O da kendisi gibi tavanı izliyordu.

"Hayat çok garip."

Fatih, Asya'nın sesini duyunca başını ona doğru çevirdi. "Neden?"

"Daha düne kadar senden korktuğum için yastığımın altında biber gazı ve elektroşok cihazıyla uyuyordum. Bugün ise sana sığınıyorum."

Fatih gözleri kocaman açılmış bir hâlde, yattığı yerden hafifçe doğruldu. "Asya, lütfen şaka yaptığını söyle."

Asya gülümseyerek, "Hayır, ben gayet ciddiyim. Ayrıca kapının arkasına masayı da dayıyordum," dedi.

Asya gülümsemeye devam etse de Fatih, hayal kırıklığıyla Asya'ya bakmaya başladı. Asya'nın canı yanacak diye aklı çıkarken onun kendisine karşı bu kadar güvensiz olması Fatih'i gerçekten üzmüştü. "Hâlâ mı?" dedi hayal kırıklığı sesine de yansıdığında. "Hâlâ mı canını yakmayacağımı, sana zarar vermeyeceğimi anlamıyorsun? Söyleyeceğim her kelimeyi yanlış anlamayasın diye özenle seçerken, bu evde rahat edebilmen için gözünün içine bakarken hâlâ mı bana güvenmiyorsun?"

Asya, Fatih'in gözlerindeki hayal kırıklığını görünce gülümsemesi yüzünde soldu. Söylediklerinin Fatih'i güldüreceğini düşünmüştü lakin şimdi pişman olmuştu. Panikle doğrulup, ellerini hayır anlamında sallamaya başladı. "Hayır, Fatih, ben öyle demek istemedim, sadece biraz daha zamana ihtiyacım vardı ama bu gece anladım ki aslında sana güveniyormuşum."

Fatih, Asya'ya baktı, baktı, baktı ve sessizce geri yattı. Bakışlarındaki hüzün Asya'ya da geçmişti. Asya, dilini tutamadığı için kendi kendine kızarken Fatih'in sözlerini düşündü. *"Söyleyeceğim her kelimeyi yanlış anlamayasın diye özenle seçerken, bu evde rahat edebilmen için gözünün içine bakarken..."*

Haklıydı. Fatih ona karşı bu kadar hassas davranırken kendisinin bu kadar patavatsız ve düşüncesiz olması tamamen saçmalıktı. Aptalca davranmıştı. Sessizce iç çekip gözlerini kapattı.

Fatih de gözlerini tavana dikip sessizce bu geceyi düşündü. Asya'nın bu geceki korkusunu, ağlayışını, çaresizliğini, kendini aşka kapatmasını...

Sıkıntıyla nefesini verdi. *Nasıl bir gece bu böyle,* dedi kendi kendine.

Bakışlarını Asya'ya çevirdiğinde kızın uyumuş olduğunu gördü. Yüzünü ona doğru dönerek onu izlemeye başladı. Tıpkı bir meleğe benziyordu. Ömrünün sonuna kadar bu manzarayı izlese sesini çıkarmazdı. Baktıkça huzur buluyordu. İçini titretiyordu.

"Çok güzel," diye mırıldandı.

Fatih'in asla sahip olamayacağı bir güzellikti. "Nereden karşıma çıktın?" diyerek mırıldanmaya devam etti Fatih. "Nasıl bu kadar aklımı başımdan alabiliyor, uykularımın kaçmasına sebep olabiliyorsun? Diğerlerinden farklı olarak sende ne var? Seni bana bu kadar çeken şey nedir? Kokun mu? Yüzün mü? Bakışın mı? Gülüşün mü? Başımı bu kadar döndüren ne?.."

Fatih gözünü kırpmadan Asya'yı izliyor, son kez görüyormuş gibi gördüğü manzarayı hafızasına kazıyordu.

VIII

Asya, sabah gözlerini açtığında kendini oldukça huzursuz ve mutsuz hissediyordu. Buna en büyük nedense Fatih'in gözlerinde gördüğü hayal kırıklığı olmuştu.

Başını Fatih'e çevirdiğinde, onun kendisine dönük vaziyette uyuduğunu gördü. Sarı saçları yüzünde dağılmış, yastığa sarılmış bir hâldeydi.

Gördüğü manzara onu içine yeniden huzur doldurarak gülümsetti. Sessizce yataktan kalkıp parmak uçlarında mutfağa girdi. Amacı Fatih'in çok sevdiği peynirli muffinlerden yapmaktı.

Hızlıca malzemeleri hazırlayıp muffini yapmaya başladı. Muffinler pişerken bir taraftan da masayı hazırlıyordu. Sıra domatesi dilimlemeye gelmişti ki bıçak elinden kaydı ve parmağını derin bir şekilde kesti. Öyle çok kan akıyordu ki istemsiz ağzından çıkan çığlıkla parmağını tuttu.

Fatih, kesif çığlıkla gözlerini açınca bakışlarını Asya'nın yatağına çevirdi. Asya'yı yattığı yerde göremeyince de sesin geldiği yere doğru âdeta fırladı. Çok geçmemişti ki Asya'yı eli kan içinde parmağını tutarken gördü.

Aceleci adımlarla Asya'nın yanına giderek elini tuttu ve yarasına bakmaya başladı. "Asya, n'oldu? İyi misin?"

Asya, acı içinde yüzünü buruşturarak cevap verdi. "Bıçak kaydı elimden."

Fatih, yaraya dikkatle bakıp kaşlarını çattı. "Derin kesilmiş, kesi sütürasyonu atılması lazım." Asya'nın soru dolu bakışlarını görünce, "Yani dikiş atılması lazım," dedi.

Gözleri korkuyla açılan Asya hızla elini geri çekti. "Dikiş mi? Asla izin vermem."

Fatih, "Neden?" diye sorduğunda Asya çoktan başını öne eğmişti.

"Çünkü benim iğne fobim var, ben iğneden çok korkuyorum." Fatih gülümseyince Asya başını yeniden kaldırıp kararlı bir sesle, "O yüzden asla dikiş attırmam," dedi.

Asya her ne kadar kararlı olsa da Fatih'in yarayı es geçmesinin imkânı yoktu. Aynı kararlılıkta, "Olmaz Asya, yaranın mikrop kapıp iltihaplanma ihtimali var, hemen acile gitmeliyiz," dedi.

Asya hissettiği korkudan dolayı neredeyse alev alev yanan parmağının acısını unutmuştu. Çaresizce Fatih'e bakıyordu. "Fatih lütfen, yapamam. Korkudan bayılırım orada."

"Merak etme, sütürasyonunu ben yapacağım ve canını yakmayacağım. Söz veriyorum, anlamayacaksın bile."

Asya kaçışının olmadığını anladığı için isteksizce başını salladı.

Tam o sırada Fatih de diğer elinden tutup, "Arna önce pansuman yapmam lazım," diyerek Asya'yı odasına götürdü ve kanını temizlemeye başladı.

Asya'nın acıdan eli titriyordu ve dikiş atılacağı aklına geldikçe gözleri kararıyormuş gibi hissediyordu. Kanı durduktan sonra üzerlerini değiştirip doğruca hastaneye gittiler.

Hastaneye varır varmaz adımlarının rotası pansuman odası olduğunda Asya'nın adımları geri geri gidiyordu sanki. Hâlâ bir umut kaçış yolu arıyordu. İğne fobisini yenmeyi bir türlü başaramıyordu.

Pansuman odasına girdiklerindeyse kalp atışları hızlandı ve sedyeye oturup tedirginlikle olacakları beklemeye başladı.

Fatih de hemşirelerle konuşmasını bitirip Asya'nın yanına geldiğinde kendisine korkarak bakan kızın önünde diz çöktü. Hafifçe gülümsedi. "Güzelim, bakma öyle, inan bana, anlamayacaksın bile. Basit bir sütür uygulayacağım ve elimden geldiğince hızlı bitireceğim, tamam mı?"

Asya, Fatih'in sakinleştirici ve güven verici sesiyle rahatladığını hissetti. Sessizce onayladı.

Çok geçmeden odaya Bahadır Hoca girdi. Fatih, hocasını görmesiyle beraber anında toparlanıp ayağa kalktı. Bahadır Hoca, soru dolu gözlerle Fatih'e bakıyordu.

Fatih küçük bir öksürükle boğazını temizledi. "Hocam, arkadaşım Asya. Parmağını kesti ve yarası derin. Sütür uygulanması gerekiyor."

Bahadır Hoca hafif çatık kaşlarla ikilinin yanına geldi ve Asya'nın parmağını incelemeye başladı. "Evet, derin. Sütürü sen mi uygulayacaksın?" dedi Fatih'e imalı bir şekilde bakarak.

"Evet, hocam."

Fatih'in kararlı duruşuyla Bahadır Hoca, Asya'nın elini bırakarak Fatih'i kenara çekti. "Emin misin?"

Bahadır Hoca'nın imalı bakışlarından neyi kastettiğini çok iyi anlıyordu Fatih. Daha okulun ilk yıllarında, yazılı olmayan kurallara göre yakınlarına ve sevdiklerine cerrahi bir işlem yapmamaları gerektiği söylenmişti. Çünkü bu duruma duygusal yaklaşıp mantıklı hareket etme yeteneğini kaybedebilirlerdi. Doktorlukta ufacık bir hatanın bile telafisi çok zordu.

Fatih kararlı duruşunu sürdürerek, "Onu başkasına emanet edemem," dedi. "Başka türlü, atılan dikişin en iyisi olduğundan nasıl emin olabilirim? Nasıl onu burada böylece bırakıp dışarıda bekleyebilirim?"

Bahadır Hoca gülümseyip odadan çıktı. Fatih'in en çok bu yönünü seviyordu, gözü karalığını. Bir doktorda olması gereken en önemli özellikti bu. Kitaplarda yazmayan, okullarda öğretilemeyen bir olguydu bu. Karakter meselesiydi. Diğer öğrencilerinden çok farklıydı Fatih.

Bahadır Hoca odadan çıkınca Fatih eldivenlerini takıp Asya'nın önüne oturdu ve ona iyice yaklaştı. Gözlerindeki korkusu içini buruyordu sanki. Güven vermek istercesine gülümseyip elini tuttu, ardından hemşirenin hazırladığı malzemelerle dikişe başladı.

Asya dikiş atıldığını görmemek için gözlerini kapatıp kendini Fatih'in ellerine bıraktı. İlk önceleri korkudan çarpan kalbi Fatih'in erkeksi kokusunu duymasıyla daha da hızlı çarpmaya başladı. Öyle hızlı atıyordu ki göğsünü delip geçecek gibiydi. Dün geceyi hatırladı. Fatih'e sımsıkı sarılışını ve Fatih'in onu sarıp sarmalamasını... Aynı koku dün gece de dolmuştu burnuna. O kokuyla sabaha kadar öylece kalabilirdi orada. Hiç çıkmak istememişti kollarından. Durdukça rahatlamıştı. Güven bulmuştu, huzur bulmuştu. Başka bir tattı bu, bambaşkaydı. Hiç hissetmemişti böylesini. Güzelim, diyerek sakinleştiriyordu onu, tıpkı az önce yaptığı gibi...

Dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm oluştuğunda Fatih'in sesiyle gözlerini açtı. "Bitti, geçmiş olsun."

Asya parmağını saran Fatih'e şaşkınlıkla baktı. "Ama nasıl olur? Hissetmedim bile."

Fatih memnun bir şekilde gülümsedi. "Bana güvenmen gerektiğini söylemiştim. Korktuğun gibi olmadı, değil mi?"

"Hayır, hiç olmadı. Teşekkür ederim," dedi Asya ve sıkıntıyla parmağına baktı. Hiçbir şey hissetmemesine sebep olan neydi? Fatih'in elinin hafifliği mi yoksa hissettirdiği güvenle tüm vücudunu uyuşturması mı?

Asya bu sorunun cevabından huzursuz olarak ayağa kalktı ve Fatih'le beraber hastaneden çıktı.

Arabaya bindiklerindeyse, "Ne yazık ki bir süre yemek yapamayacağım, hâlbuki bu sabah sana güzel bir kahvaltı sofrası hazırlıyordum," dedi.

Fatih, Asya'nın kendine kahvaltı hazırlamasını hiç beklemediği için, "Bana mı?" diye sordu şaşkınlıkla.

Asya dışarıya bakıp derin bir nefes aldı, ardından Fatih'e yeniden dönüp, "Özür kahvaltısıydı," dedi. "Dün gece için."

Fatih'in kaşları soru sorarcasına çatıldı. "Ne özrü?"

"Dün gece sana güvenmediğimi söyleyerek seni kırdım. Oysaki sen haklıydın. Sen benim için bunca şey yaptığın hâlde ben patavatsızca konuşup durdum, saçmaladım. Bunun için sana özür kahvaltısı hazırlıyordum ve en sevdiğin peynirli muffinlerden yapmıştım."

Asya'nın sözleriyle Fatih'in içi bir kez daha sıcacık oldu. Biraz daha böyle davranırsa iyice bağımlısı olup çıkacaktı. "Benden özür dileyecek bir şey yapmadın. Ayrıca korkularında haklısın, bir anda bana güvenmemen kadar normal bir şey yok. Ama şunu hiçbir zaman unutma, benim için önemlisin ve kendim dâhil sana kimsenin zarar vermesine izin vermem."

Fatih konuştukça Asya'nın içi titremeye başladı, kalbi kendini yeniden hatırlattı. Fatih tanıdığı herkesten çok farklıydı ve özel birisiydi. Kendince kalbine ördüğü duvarları çoktan kırmaya başlamış, içeri sızmayı başarmıştı.

Eli istemsiz Fatih'in yanağına gitti ve fısıldayarak, "Teşekkür ederim," dedi.

Fakat ikisi de çarpılmış gibi bir sızı hissetti ve Asya panikle elini geri çekti. Bir anda allak bullak olmuşlardı. Tek bildikleri, bir daha birbirlerine temas etmemeleri gerektiğiydi.

Fatih oluşan gergin havayı dağıtmak için zoraki bir gülümsemeyle, "Peynirli muffin sevdiğimi nereden biliyorsun?" diye sordu.

Asya da aynı zoraki gülümsemeyi takındı ama içten içe kendine *neden ona dokundum,* diye kızıyordu. "Çünkü sevdiğin bir şeyi yerken gözlerini kapatıyorsun."

Duyduğu cevapla Fatih'in gözlerinin içi parlamıştı. "Bakıyorum da hareketlerimi takip ediyorsun, Asya Hanım."

"E, bir şefin yapması gerektiği gibi izlenim ediniyorum."

"Yine mütevazılığınız üzerinizde."

Asya sahte bir böbürlenmeyle, "Ama şef değil miyim, hem de sakar şef?" diyerek sarılı elini gösterdi. "Neyse ki muffinleri pişirebilmiştim."

"Sen hayatımda gördüğüm en marifetli şefsin. Bir an önce eczaneye gidip sonra da peynirli muffinlere kavuşalım."

Asya merakla, "Eczanede ne yapacağız?" diye sordu.

"İlaçlarını alacağız, birazdan ağrıların başlayacak."

Asya yüzünü buruşturunca Fatih gülümsedi ve arabayı çalıştırıp eczaneye doğru direksiyonu kırdı.

Birlikte eczaneden ilaçlarını aldıktan sonra eve geldiler. Fatih'in aklı muffinlerdeydi ve bir an önce yemek istiyordu. Lavaboda ellerini yıkadıktan sonra mutfağa geçip, yarım kalan sofrayı hazırladı. Asya da oturduğu yerden Fatih'in keyifli hâllerini gülümseyerek izliyordu.

Fatih servisleri açıp Asya'nın tam karşısına oturdu ve muffinlerden ısırıp gözlerini kapattı. Asya'nın gülümseyen sesini duyunca da gözlerini geri açtı. Ona göz kırptığında kalbini teklettiğinden habersiz muffini yemeye devam etti.

Keyifli geçen kahvaltının sonlarına doğru Fatih kafasını kurcalayan soruyla tereddüt etse de daha fazla dayanamayacağını anlayınca bir çırpıda, "Mimarlığı bırakmanın sebebi o muydu?" diye sordu. Nedense bu sorunun cevabını duymayı çok istiyordu.

Asya ise beklemediği soru karşısında şaşırsa da belli etmeden cevapladı. "Hayır, o değildi, ben gerçekten mühendisliği istiyordum. Yeniden sınava başvurduğumda tüm o olayları yaşamamıştık ama gerçek şu ki yine aynı üniversiteyi yazacaktım, sadece bölümüm değişecekti ve biz görüşmeye devam edecektik."

"O olaylar yaşanınca da şehri değiştirmek istedin."

"Evet, çünkü onunla yüz yüze gelmek istemiyordum. Gerçi hâlâ ara ara aramaya devam ediyor."

Fatih'in kaşları kızgınlıkla çatıldı. "Hâlâ arıyor mu?"

"Evet, arıyor, pişman olduğunu ve telafi etmek istediğini yazıyor. Telefonlarını açmamı istiyor ama ben açmıyorum. Mesajlarına dönmüyorum."

Fatih, farkında olmadan çatalını sıkarken Asya onu fark etmişti. Fatih'in sesiyle gözlerini elinden yüzüne çevirdi. "Bu konuda yapabileceğim bir şey olursa çekinmeden yardım isteyebilirsin."

"Teşekkür ederim ama şimdilik kendim halledebiliyorum."

Fatih olumlu anlamda başını salladığında aslında canını en çok, hiçbir şey yapamamak sıkıyordu.

"Kaykay meselesine gelince..." dedi Asya ve ekledi. "Aslında o pek önemli bir konu değil, onun kaykayı vardı ama ben kullanabildiğine inanmıyordum. Defalarca bana kullanmayı öğretmesini istediğim hâlde, çok istediğimi bilmesine rağmen bahaneler sunmuştu. Bana kalırsa o sadece sosyal medyada gösteriş amaçlı kullanıyordu."

Fatih cevap vermek için dudaklarını aralamıştı ki o sırada kapı çalınca cevap vermeden sıkkın bir şekilde kapıya gitti. Karşısında üç kafadarı görünce de, "Sizi beklemiyordum," dedi.

Fatih'in asık suratını gören Merih diğerlerine Fatih'i işaret etti. "Yine canını sıkan bir şey olmuş."

Fatih'in, Merih'e karşılık verecek havası dahi yoktu. Cevap vermek yerine kapının önünden çekilince içeriye ilk giren Semih oldu. "Asya'yı merak ettik, dün gece bıraktığımızda pek iyi değildi. Korkusu biraz olsun geçti mi?"

"Asya mutfakta ve korkusunun üzerinden epey şeyler geçti."

Karşısındaki üç adam ona anlamsızca bakınca Fatih mutfağı işaret edip önlerinden ilerledi. Diğerleri de peşinden mutfağa ilerlediler.

Merih, Asya'nın sarılı parmağını görür görmez, "Hayırdır Asya, n'oldu?" diye şaşkınlıkla sordu.

"Önemli bir şey değil, sabah parmağımı kestim ve birkaç dikiş atıldı."

Onur ve Semih aynı anda, "Geçmiş olsun," dediklerinde Asya, "Teşekkür ederim. Fatih sağ olsun, hiç canımı acıtmadan dikiş attı," dedi gülümseyerek.

Ağzı açık kalan Onur, bir Asya'ya bir de Fatih'e baktı. "Sütürünü Fatih mi attı?"

Asya, "Eğer kastettiğin şey dikişse, evet," dedi ve ayağa kalktı, ardından çantasından telefonunu almak için mutfaktan çıktı.

Asya'nın mutfaktan çıkmasıyla Merih imalı bir sesle, "Vay vay, Fatih, Asya'nı kimselere emanet edemedin mi?" diyerek Onur'a göz kırptı.

Fatih sıkıntıyla nefes alıp bedenini Merih'e çevirdi. "Aslında şu sıralar en çok neyi düşünüyorum, biliyor musun Merih?"

"Neyi abi?"

"Senin ağzına da sütür atmayı. Böylece sonsuza dek susarsın."

Merih sesli bir şekilde yutkununca araya Onur girdi. "Valla abi, Fatih bu, dediğini yapar, bilirsin. Öyle bir potansiyel var herifte."

Fatih yeniden cevap veriyordu ki Asya mutfağa girince susmak zorunda kaldı.

Asya da mutfağa girmesiyle birlikte, ayakta dikilmeye devam eden üç kafadara masayı işaret ederek, "Açsanız oturun, zira bir süre benim elimden bir şey yiyemeyeceksiniz," dedi.

Merih'le Onur aynı anda yüzünü buruşturdu. "Hadi ya, bak bu çok kötü oldu işte."

Asya onlara ters bakınca Onur düzeltme ihtiyacı içinde, "Yani elinin kesilmesi kötü oldu, demek istedik," diye toparlamaya çalıştı.

"Tabii ya, biz de inandık," dedi Fatih alayla.

Asya onlara gülümsese de yavaş yavaş ağrılarının arttığını hissediyordu ve daha fazla yanlarında kalmayacağını biliyordu. Onlara bir şey demeden masadan kalkıp ilaçlarının yanına gitti. Onu fark eden Fatih de masadan kalkarak yanına gitti. "Ağrın mı başladı?"

"Evet, biraz başladı," diyerek ilacına uzandı fakat tek elle ilacını açamayacağı için Fatih yardım etti.

Fatih'in yardımını gören Merih ve Onur birbirini dürterken Semih ters bir şekilde onlara baktı. Biraz daha Fatih ile uğraşırlarsa Fatih'in, gazabıyla ikisini de yakacağını biliyordu.

Dakikalar sonra Asya dinlenmek için odasına gittiğinde erkekler de salona geçti. Salondaki yatakları gören Merih, "Bakı-

yorum da akşam birileri beraber yatmış," dedi aynı imasını sürdürerek.

"Sütür konusunda ciddiyim, Merih."

"Sen de amma huysuz oldun be adamım."

Fatih sinirle, "Sürekli yaptığın imalardan dolayı olabilir mi acaba? Hâlâ anlamıyorsun, biz Asya'yla arkadaşız ve daha ötesi olmayacak. Sakın kızın yanında da böyle saçma imalar yapayım deme. Senin yüzünden, bir şey var sanıp yanlış anlayacak," dedi ve başını kapıya çevirmesiyle birlikte Asya'yla göz göze geldi.

Onu görür görmez kalbi deli gibi çarpmaya, hızla ecel terleri dökmeye başladı. Nefesini tuttu. Asya tüm dediklerini duymuş, anlamlandıramadığı bir ifadeyle ona bakıyordu.

Aynı anda Asya'yı fark eden diğer üç erkek de nefeslerini tutmuş, Asya'nın tepkisini merak ediyorlardı.

YAKLAŞIK 5 DAKİKA ÖNCE...

Asya, mutfaktan çıktıktan sonra odasına girmiş, yatağın üzerinde yastığı olmayınca salonda olduğunu hatırlayarak almak için odasından çıkmıştı. Salona tam yaklaşmıştı ki içeriden Fatih'le Merih'in atışmalarını duymuş, adını duymasıyla beraber iyice meraklanmış ve içeriye girmişti.

Duydukları karşısında ise âdeta hayal kırıklığına uğramıştı.

Fatih'in gözlerine bakarken gözlerinin dolmaması için büyük çaba sarf edip, yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi. "Ben yastığımı almaya gelmiştim," diyerek hızlı adımlarla koltuğa yaklaşıp yastığını aldı ve hiçbirine bakmadan, dört erkeğin gergin bakışları ablukasında sessizce salondan çıktı.

Kendisini odaya attığında oldukça üzgün hissediyordu. Fatih'in haklı olduğunu bilmesine rağmen kalbi resmen kırılmıştı. Kalbinin duvarlarını yıkmaya çalışan kendine kızdı. Kendi kendini umutlandırmaya başlayan kalbine kızdı. Ne bekliyordu ki?

Onlar sadece iki iyi arkadaştı ve öyle kalacaklardı. Yine de bulunduğu oda ona ilk kez dar gelmiş, burnunun direği sızlamaya başlamıştı.

Asya salondan çıkar çıkmaz Fatih de hüzünle koltuğa bıraktı kendini. "Duydu," diye mırıldandı. "Kahretsin, her dediğimi duydu."

"Belki duymamıştır," dedi Semih teselli etmek istercesine ama Asya'nın duyduğunu o da biliyordu.

"Hayır, duydu," diyerek karşı çıktı Fatih. "Asya'yı tanıyorum, bakışlarından belliydi duyduğu."

Merih hüzünle başını eğdi. "Abi, kusura bakma, benim yüzümden oldu."

Fatih ters ters Merih'e baktı. "Biraz daha çeneni tutmayı başarabilseydin tüm bunlar olmayacaktı."

"Buraya gelebileceğini hiç tahmin etmemiştim, gerçekten üzgünüm."

Fatih başını geriye yatırıp, "Bir şey var sanıp yanlış anlayacak, cümlesi çok ağır oldu, sanki Asya hevesliymiş gibi konuştum. Ben şimdi bunu nasıl toparlayacağım?" dedi oflayarak.

Asya'yı üzmek bu hayatta isteyeceği en son şeylerden bile değilken, bir de böyle bir ima iyice canını sıkmıştı.

Aynı saniyeler içinde Asya, bulunduğu oda dar gelince kendini dışarı atmak istedi ve cebinden telefonunu çıkarıp kızları aradı. Leyla telefonunu açınca keyifsizce, "Leyla, neredesiniz?" diye sordu.

"Hayırdır Asya, sesin kötü geliyor, bir şey mi oldu?"

"Size ihtiyacım var, okulun oradaki kafede buluşalım mı?"

"Tamam tamam, hemen çıkıyoruz."

Telefonu kapatıp aynadaki solgun yüzüne baktı. Kendini hiç iyi hissetmiyordu. Dün gece yaşadığı korku, bu sabah yaşadığı acı ile korku ve şimdi Fatih'in söyledikleri... Sanırım onu en çok sarsan, Fatih'in sözleri olmuştu. Hâlbuki tıpkı Fatih gibi düşünmesine rağmen düşündüklerini onun ağzından duymak canını acıtmıştı.

Düşünceleri eşliğinde dudağına ruj sürerek yüzüne canlılık katmak istedi. Saçlarını düzeltip çantasını aldı. Tam kapıya yaklaşmıştı ki kapısı çalındı. "Asya, girebilir miyim?"

Fatih'in sesini duymasıyla gerilse de belli etmemek için derin bir nefes aldı. Yüzüne yama gibi duran bir gülümseme yerleştirip kapıyı açtı. Kapı açılır açılmaz göz göze geldiler. Gözlerinin içine bakamayacağını bildiği için hızla gözlerini kaçırdı.

Fatih de merakla ona bakıp, "Dışarı mı çıkıyordun?" diye sordu.

"Evet, dışarı çıkıyorum. Bir şey mi diyecektin?"

Fatih, konuya nasıl gireceğini düşünürken, aynı zamanda bunun ayaküstü yapılacak bir muhabbet olmadığının da farkındaydı. "Biraz konuşabilir miyiz?"

"Ne hakkında?"

Fatih sıkıntıyla, "Ben az önce duydukların hakkında senin..." diye cümlesine başlasa da Asya deli gibi çarpan kalbine aldırış etmeden umursamaz bir hava takınarak Fatih'in cümlesini bitirmesine müsaade etmedi. "Duyduklarım çok önemli değil, Fatih. Ben ciddiye almadım, merak etme, daha sonra da konuşsak olur. Şimdi acilen çıkmam gerekiyor."

Fatih, Asya'nın tavrıyla âdeta dumur olmuş, Asya'nın umurunda bile olmamak bir hayli canını sıkmıştı. Nereye gittiğini de deli gibi merak ediyordu ama her zamanki gibi soramadığı için sessizce kapısının önünden çekildi.

Asya tam yanından geçerken, "Yalnız korkmayacak mısın? Benim ya da çocuklardan birinin gelmesini ister misin? En azından gideceğin yere kadar seni bırakırız," dedi çaresizce.

Asya her ne kadar yalnız gitmekten korksa da şu an Fatih ya da çocuklardan birinin yanında olması isteyeceği en son şeydi. "Hayır, korkmuyorum, gideceğim yer çok yakın, yine de teşekkür ederim. Herhangi bir durum olursa zaten seni ararım."

Asya, Fatih'i geçiştirdiğinin farkındaydı ve bundan hiç hoşlanmamıştı ama bir an önce onun yanından gitmek istiyordu. Onun yüzüne bakarken, söyledikleri aklına geldikçe kendini bırakması an meselesiydi.

Dünden beri Fatih'le fazla yakınlaşmışlardı ve bu yakınlık onu huzursuz etmeye yetmişti çünkü Fatih'in akımına kapılmaya başlamıştı. Aynı şeyleri tekrar yaşamaktan korktuğu ve artık birine inanması mümkün olmadığı için ondan uzak durmak istiyordu. Aslında az önce duydukları iyiye işaretti. Bu sayede Fatih'in ona karşı arkadaşlıktan öte bir şey hissetmediğini anlamış oldu, böylece ondan uzak durması daha kolay olacaktı. Bu iki günün üstüne bir nevi silkelenmişti.

Hızlı adımlarla dışarı çıktı ve derin bir nefes aldı. Hava yavaş yavaş soğumaya başlamıştı. Yüzüne çarpan serinlik kendisini biraz olsun iyi hissettirirken ceketine iyice sarındı.

Fatih ise yarı üzgün yarı kırgın bir hâlde içeri girdi.

Fatih'in yüzünü gören Semih, "Asya evden mi gitti yoksa?" diye sordu telaşla.

Fatih arkadaşlarına baktığında, ona endişeyle bakan üç çift gözle karşılaştı. "Hayır, yani tamamen gitmedi. Dışarı çıkması gerektiğini söyledi ve çıktı."

Semih rahat bir nefes verdi. "Bir an evi terk ettiğini düşündüm."

Fatih'in bu düşünceyle bile kanı çekiliyordu. Onun gitmesine izin veremezdi. Asya'sız bu evde yaşayamazdı.

Korkusu eşliğinde kendini koltuğa bıraktığında, "Konuşabildiniz mi peki?" diye sordu Onur.

"Hayır, konuşamadık çünkü duyduklarının onun için pek bir önemi olmadığını ve ciddiye almadığını, daha sonra da konuşabileceğimizi söyledi, şimdi çıkması gerekiyormuş."

"Ne yani, aldırış etmedi mi?"

"Etmedi, Merih," dedi Fatih sinirle. "Ben sana söylemiştim, biz sadece arkadaşız, o yüzden Asya'nın da duydukları umurunda olmadı. Şimdi rahatladın mı?"

Semih, Fatih'in sözlerine anında itiraz etti. "Sanmıyorum, bence fazlasıyla umurunda oldu ki dışarı çıktı. Kaçmak için yani..."

"Sen nereden biliyorsun, Semih?"

"Kızları tanıyorum."

"O yüzden mi iki gündür Gökçe'yle konuşmuyorsun?"

Onur dalga geçince, "Onu karıştırma lan, o başka," diye çıkıştı Semih.

Fatih kendi sıkıntısını bastırmaya çalışarak, "Oğlum, dün bir bugün iki, hemen kavga mı ettiniz?" diye sordu.

Merih alayla, "Kıskançlığı tuttu Semih'in," deyince Semih ters ters kardeşine bakıp yeniden Fatih'e döndü. "Pazartesi günü bunların dans dersleri başlıyor ve partnerli çalışacaklarmış. Ona takıldım, kavga ettik."

Fatih partnerli lafıyla anında gerilince bunu fark eden Merih alayla kahkaha attı. Onur'a dönerek, "Şunların hâline baksana, kıskançlıktan deliye döndüler," diyerek Fatih ve Semih'i işaret etti.

İlk sert tepki Fatih'ten geldi. "Ne alakası var Merih, niye anlamamakta bu kadar ısrar ediyorsun? Anla artık, biz Asya'yla sadece arkadaşız."

"Asıl anlamamakta ısrar eden sensin."

"Çünkü yok öyle bir şey."

Semih tartışmanın büyüyeceğini anlayınca engel olmak için araya girip ayağa kalktı. "Biz de mi dışarı çıkıp hava alsak? Düşündükçe geriliyorum çünkü."

Merih kınarcasına baştan aşağı Semih'i süzdü. "Lan oğlum, ne var dans etmesinde?"

"Dans etmesinde bir sorun yok, partnerli dans etmesinde sorun var."

Tiksinir gibi bir bakış attı Merih. "Tam bir krosun Semih."

Semih umursamaz bir ifadeyle omzunu silkip, "Sen de âşık ol, o zaman anlarsın hâlimden," dedi ama Merih onu ciddiye bile almadı. "Âşık olayım da sizin gibi mi olayım sonra? Onur kılıbık, sen kıskanç, Fatih desen çaresiz... Bana göre değil bu işler," demişti ki burnundan soluyarak bakan arkadaşlarını görünce sesli yutkunup hızla kapıya yöneldi. "Bence de temiz hava hepimize iyi gelecek," dedikten sonra kapıdan fırlayarak çıktı.

"Asya, neler oluyor, elinin hâli de nedir böyle?"

Asya ona merakla bakan iki kıza döndü. Oldukça gergindi ve bunu sesine de yansıtmaktan çekinmeyerek, "Ufak bir kaza, birkaç dikiş atıldı," diye cevapladı.

"Ay, canım, çok geçmiş olsun, nasıl oldu?"

"Bıçak elimden kaydı, derin kesilmiş. Sonra acile gittik, Fatih orada dikiş attı."

Leyla alt dudağını ısırarak, "Ay, çok romantik," dedi Asya'yı güldürebileceğini umut ederek ama umduğu tepkiyi alamadı. Asya kaşlarını çatıp, "Nesi romantik, Leyla? Dikiş atıldı, diyorum. Kan ve acının nesi romantik?" diye çıkıştı.

Leyla yüzünü buruşturdu. "Yani, şimdi öyle deyince pek romantik olmadı."

Fakat Asya hızını alamamıştı. Burnundan soluyarak, "Olmadı tabii, ayrıca Fatih'le aramda bir şey olacağı imasından da vazgeç artık. Az önce Fatih sadece arkadaş olduğumuzu ve aramızda bir şey olmayacağını üstüne basa basa söyledi zaten," dedi.

İki kız ağızları açık bir hâlde, burnundan soluyan Asya'ya baktı. Ne öfkesini ne de aralarında geçen konuşmayı anlamışlardı.

Gökçe, "Nasıl yani? Bunu sana Fatih mi söyledi? Sen aranızda bir şey olmasını mı istedin?" diye sorunca Asya yanaklarını şişirdi. "Of, Gökçe, saçmalama lütfen. Tabii ki öyle bir şey söylemedim. Merih'le aralarında konuşurlarken duydum. Merih de Leyla gibi Fatih'e imada bulunuyordu. O ise aramızda arkadaşlıktan öte bir şey olmayacağını söyledi."

Leyla olayı anlayınca sırıtarak, "Sen ondan mı bu kadar öfkelisin?" dedi.

Asya sinirli bir şekilde nefes aldı. "Leyla, yeter artık, bu konuyu tamamen kapatalım. Ne ben ne Fatih birbirimizden hoşlanıyoruz ve hoşlanacağız. Arkadaş olarak kalacağız, tamam mı?"

Leyla, "Ben pek emin değilim ama dediğin gibi olsun, kapatalım," derken Gökçe kıvranarak, "Semih de sizde miydi?" diye sordu.

"Evet, haberin yok muydu?"

Yüzünü buruşturan Gökçe, "Hayır, aramadı beni," dedi.

"Yoksa kavga mı ettiniz? İlişkiye başlayalı daha 1 hafta oldu, ne çabuk kavga ettiniz?"

"Kıskanç devin teki de ondan kavga ettik. Neymiş efendim, dans derslerini bıraksam daha iyi olurmuşmuş..."

Asya şaşkınlıkla, "E, o gece yemekte dansı desteklemiyor muydu?" diye sorunca Leyla lafa girdi.

"Köprüyü geçene kadarmış o. Sevgili oldular, hooop, adamın içindeki hanzoluk ortaya çıktı."

"Ya, sevgilime hanzo deyip durma."

"Kusura bakma şekerim, ama tam bir hanzo. Dansın kıskanılacak nesi varmış, böyle saçmalık mı olur?"

"Dansı kıskanmıyor, partnerli oluşunu kıskanıyor. Karşımdaki erkek elime, belime, bacağıma dokunacakmış. O bunu kaldıramazmış."

"Pardon ama tabii ki dokunacak. Temassız dans mı olur?"

"İşte o yüzden de gitmemi istemiyor."

"Saçmalık."

Asya karşısındaki ikiliyi dinledikten sonra Leyla'ya hak vererek, "Leyla haklı, Gökçe. Sevdiğin bir şeyden o istiyor diye sakın vazgeçme ama onu da kırmadan, makul bir dille anlat istediğini. Boşuna kavga edip de canınızı sıkmayın," dedi.

"Ararsa konuşacağız ama aramıyor. O aramadan da ben asla aramam."

"Eminim arayacaktır, kalbini kırmamak için öfkesinin geçmesini bekliyordur."

"Umarım," dedi Gökçe ve ekledi. "Peki, senin neden canın sıkkın bu kadar? Madem konu Fatih değil, o zaman ne?"

Asya derin bir nefes aldı. Aslında canını sıkan sebep Fatih'ken bunu onlara anlatmak istemediği için, dün gece yaşadığı korku dolu anları anlatmaya başladı. O anlattıkça kızların yüzü şekilden şekle girdi.

Anlatacaklarını bitirince, Leyla destek olmak istercesine onun sarılı olmayan elini sıktı. "Kıyamam canım sana ya, kim bilir ne kadar korkmuşsundur."

"Çok korktum ve korkmaya da devam ediyorum. Umarım bir daha yaşamam."

"Şüphelendiğin biri var mı?"

"Hayır, yok. Aksine peşime takılan biri bile yok."

Leyla, Asya'nın düşüncelerini değiştirebilmek umuduyla, "Belki de bir sevgili yapsan iyi olur, böylece o kişi her kimse senin peşini bırakır," dedi ama ters tepeceğini de biliyordu.

Nitekim yanılmadı da... "Peşimi bıraksın diye sevgili mi yapılır, Leyla? Hem size anlattım, ben hayatımda kimseyi istemiyorum."

"Kendine haksızlık ediyorsun, geçmişte adi herifin tekine rastlamış olabilirsin ama herkes öyle olacak diye bir şey yok."

"Bilmiyorum, Leyla, şu an tek istediğim, önümüzdeki vizeleri atlatmak."

Asya kızlarla birkaç saat takıldıktan sonra eve geldiğinde Fatihler evde yoktu. Bir an kendini yalnız hissedince ürperse de saatin geç olmaması bir nebze rahat hissetmesine sebep oldu. Tam kapıyı kilitlemeye gidiyordu ki Fatih anahtarıyla içeri girdi.

"Çok geç kalmadım, değil mi?"

Asya her şeye rağmen, Fatih'ın kendisini bu kadar düşünmesini hiç istemese de mutlu olup gülümsemeden edemedi. "Hayır, yeni geldim ben de," dedi ceketini çıkarırken.

Fatih ceketini çıkarmasına anında engel olup, "Hiç ceketini çıkarma, seninle seveceğini düşündüğüm bir yere gidiyoruz," dedi.

Asya şaşkınlıkla, "Nereye?" diye sorunca Fatih, "Bekle beni," diyerek içeri girdi ve saniyeler içinde elinde kaykayı ile geri döndü. "Sana kaymasını öğreteceğim."

Asya'nın gözleri sevinçle parladı. "Sen ciddi misin?"

"Evet, hadi çıkalım," dedi Fatih ve birlikte evden çıktılar.

Yaklaşık yarım saat sonra kayacakları parka geldiklerinde park sessiz ve sakindi.

Fatih bakışlarını etrafta gezdirip, "Bu saatlerde burası hep boş olur," dedi.

Asya parkın tam karşısındaki denize baktı. "Çok güzelmiş burası."

"Evet, hadi başlayalım."

Asya, Fatih'in sesiyle parkı incelemekten vazgeçip tereddütlü bir şekilde kaykaya baktı. "Daha önce hiç binmedim, ya düşersem?"

Fatih gülümseyip, "Kaykay da bisiklet gibidir, düşe kalka kullanmayı öğreneceksin. Ayrıca göründüğü kadar zor değil, tüm olay dengeyi sağlamanda. Sonrası kolay. Şimdi beni iyi izle. İlk olarak tek ayağını kaykayın tam ortasına koyacaksın, diğer ayağınla da yavaş yavaş ilerleteceksin," diyerek Asya'ya uygulamalı olarak göstermeye başladı.

Asya, Fatih'i izledikçe etkileniyordu ama bir yandan da tedirginliğini atlatabilmiş değildi. Sıra ona gelince yavaş adımlarla kaykayın yanına geldi. Fatih ise Asya'nın tam arkasına geçip onu belinden tuttu. Ayağını kaykayın üzerine koyarak, "Şimdi ayağını benim ayağımın olduğu yere koy," dedi ve ayağını çekti. "Sonra da diğer ayağınla yavaşça ilerleteceksin. Merak etme, hemen seni bırakmayacağım."

Asya, Fatih'in nefesini ensesinde hissettikçe ürperiyordu. Bu şekilde konsantre olması mümkün değildi. Fatih de Asya'nın kokusu burnuna doldukça bu yakınlığın hayra alamet olmadığının farkındaydı. Arkasından çekilip elinden tuttu.

Birlikte yaptıkları birkaç deneme sonrası Asya yavaş yavaş alışmaya başlamıştı ve Fatih'in tutmasına gerek kalmamıştı.

Fatih olmadan denemeler yapmaya başladı. Başta iyi gibiydi ama sonra popo üstü yere düşünce Fatih yanına koştu. "İyi misin?"

Asya, "Düşmeden olmuyormuş," diyerek gülmeye başladığında Fatih de gülümseyerek elini uzattı.

"Eğer bu işi yapmak istiyorsan daha çok düşmeyi göze alacaksın."

Asya uzatılan eli tuttu ve Fatih'in yardımıyla ayağa kalkmaya çalıştı fakat Fatih, Asya'yı biraz hızlı çekince Asya sendeleyip Fatih'in göğsüne çarptı. Başını Fatih'e çevirdiğinde dudaklarının birbirlerine değecek kadar yakın olduğunu gördü. Kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki, bir an göğsünden fırlayıp karşısındaki adamın göğüs kafesine çarpacağını zannetti.

Fatih de Asya'dan farksız değildi. Deli gibi çarpan kalbiyle nefesini kontrol etmeye çalışıyordu. Bakışları bir an Asya'nın dudaklarına kayınca kendini tutamayacağını anlayıp geri çekildi. "Özür dilerim, biraz hızlı çektim, iyi misin?"

Asya allak bullak olmuş bir hâlde sadece başını sallayabildi. Asya'nın sessiz kaldığını gören Fatih yeniden dudaklarını araladı. "Artık eve gitsek iyi olacak, hava iyice serinledi."

Asya nihayet sesini bulabilmişti. "Haklısın, gitsek iyi olacak," diyerek arkasını dönüp arabaya doğru yürümeye başladı.

Fatih arkasından derin bir iç çekip sessizce onu takip etti. Arabaya vardıklarında ikisi de sessizdi. Yol boyunca da sessizlikler hüküm sürdü. İkisi de kendi iç dünyasında kalbiyle mantığı arasında savaş vermeye çalışıyorlardı.

Sessiz geçen yolculuğun ardından eve geldiklerinde Asya içten gelen sıcacık bir gülümsemeyle, "Bugün için teşekkür ederim, dünden beri yaşadığım olumsuzluklardan sonra iyi geldi," dedi.

"Ne zaman istersen yine gideriz. Kaykay eğlenceliydi, değil mi?"

"Umduğumdan daha fazla hem de," dedi Asya ve başıyla odasını işaret etti. "Biraz kitap okuyup yatacağım, iyi geceler."

Fatih, "İyi geceler," dediğinde Asya çoktan odasına ilerlemeye başlamıştı. Sabahki muhabbet ise konuşmadan kapanmıştı. Yine de Fatih, Asya'nın gönlünü bu şekilde alarak onu mutlu etmeyi başardığı için içten içe mutluydu.

Asya odasına girince Fatih de odasına geçip üzerini değiştirerek yatağına uzandı. Başını yastığa koyup son anı tekrar tekrar düşündüğünde Asya da aynı anı düşünüyordu. İki gündür yaşadıkları yakınlık onları etkilerken, en son yaşadıkları yakınlık onları sarsmıştı ama huzur verici bir sarsıntıydı bu. Yüzlerinde sersem bir gülümseme oluştuğunda buna son vermeleri gerektiğinin farkındaydılar.

"İyi ki ev arkadaşım doktor."

"Umarım, hiçbir zaman doktorluğuma
ihtiyaç duymazsın."

19

Birbirlerinden uzak durmak istercesine odalarında takılmalarından dolayı hafta sonu geç bitmiş, pazartesi ikisi için de zor gelmişti.

Pazartesi sabahı Fatih, Asya'yı fakültesine bıraktıktan sonra Asya onu düşünmekten vazgeçip kendini derslerine vermeye zorladı. Zaten vizelerine az kaldığı için aşk işlerini rafa kaldırması gerektiğini biliyordu.

Sıkıntıyla soludu ama bir yandan da içten içe heyecanlıydı. Ders bitiminde başlayacak olan dans dersleri Fatih konusunda bir nebze de olsa kafasını dağıtacaktı.

Akşamüzeri Leyla ve Gökçe'yle birlikte dans derslerinin başlayacağı salona gittiler. Kısaca içeri göz attığında salonun bir hayli kalabalık olduğunu gördü.

"Semih razı oldu mu?"

"Tam razı olmasa da bir süre sesini çıkarmayacak gibi duruyor."

Asya gülümsedi. "Halledebilmenize sevindim. Ne kadar kalabalık, değil mi?"

"Yoğun bir ilgi varmış."

Kızlar kendi aralarında konuşmaya devam ederken o sırada salona giren hoca, topluluğun önüne geçti. "Merhaba arkadaşlar,

ben dans hocanız Maria. Yaklaşık 10 yıldır Türkiye'de yaşıyorum ve 8 yıldır bu üniversitede dans dersleri veriyorum. Derslerimiz haftada 2 gün, pazartesi ve çarşamba günleri olacaktır. Toplamda 24 hafta sürecektir. Ders sürelerimiz, üst üste 55 dakika ve 10 dakikalık teneffüsle toplamda 120 dakika sürecektir. Sene sonunda da üniversiteler arası yarışma olacaktır ve içinizden en iyi çiftimle bu yarışmaya katılacağız," dedi ve bakışlarını tek tek öğrencilerin üzerinde gezdirdi. "Şimdi ilk dersimize eşli dansla başlayacağız. Bu kategoride Salsa, Bachata, Rumba, Cha Cha, Tango ve Vals dersleri alacaksınız. Öncelikle şunu söyleyeyim: Aranızda partner olmak isteyenler varsa partneriyle beraber ayrılsın, kalanları ben eşleştireceğim."

Salondaki 3 çift öne çıktıktan sonra geri kalanını da hoca eşleştirdi.

Asya eşleştirilen partnerine baktı; uzun boylu, kumral saçlı, yeşil gözlü, hafif kirli sakallı biriydi. Partneri de ona bakınca hafifçe gülümseyip yeniden hocasına döndü.

Maria Hoca, dansların tarihçelerinden bahsettikten sonra ilk olarak salsa ile başladı. Kendi partneriyle birlikte adımları ve hareketleri gösterirken aynı zamanda anlatıyordu. Tüm öğrenciler onlara bakarak partnerleriyle birlikte onlar gibi dans etmeye çalıştılar.

İlk dersin sonundaki arada Asya, Gökçe ile Leyla'nın yanına gidip, "Nasıldı kızlar?" diye sordu.

Leyla hevesle, "Harika, hele ki partnerim daha da harika. Görmediniz mi ne kadar da yakışıklıydı?" deyince Asya gülümsedi. "Evet, gerçekten de yakışıklı bir çocuk. Senin için nasıldı Gökçe?"

Leyla'nın aksine Gökçe bir hayli üzgündü. "Dans iyiydi de beni sıkan Bachata oldu. Semih o dansa asla izin vermez."

Asya, "Sen onu ikna edersin," dediğinde Leyla, Asya'ya dışarısını işaret etti. "Senin de partnerin fazlasıyla yakışıklıydı hatta benim partnerimle birlikte dışarı çıktı. Sanırım arkadaşlar."

"Olabilir," dedi Asya umursamaz bir tavırla ve dinlenmek için banklara ilerledi.

Aradan sonra içeriye hocanın girmesiyle birlikte ikinci ders başladı. Aynı hareketleri tekrar tekrar yapıp öğrenmeye devam ettiler.

55 dakikalık dersin sonunda Asya partneriyle ayrılmıştı ki partneri elini uzatıp, "Az önce doğru dürüst tanışamadık, ben Murat," dedi.

Asya da gülümseyip elini uzattı. "Ben de Asya."

"İyi bir ekip olacağımıza inanıyorum, Asya."

Asya gülümsemesini bozmadan, "Neden olmasın?" dediğinde Murat, "Parmağına n'oldu?" diye sorarak parmağını işaret etti.

"Ufak bir kaza, önemsiz."

"Geçmiş olsun, elini tutarken dikkatli olacağım."

Asya, "Teşekkür ederim," dedi ve başını onlara doğru gelen Leyla ile partnerine çevirdi.

Leyla yanına gelir gelmez, "Asyacığım, seni partnerim Uğur'la tanıştırayım," deyince Asya ona da gülümsedi. "Memnun oldum, Uğur."

"Ben de memnun oldum."

Asya başını salladığı sırada Murat, "Ben de Murat," diyerek elini Leyla'ya uzatıp sıktı.

Leyla, Murat'ın elini sıktıktan sonra hevesle Asya'ya döndü. "Uğur ile Murat aynı sınıftaymış ve onlar da tıp okuyorlarmış. Hatta Fatihlerle de aynı sınıftalarmış."

Asya'nın gözleri kocaman açıldığında, "Öyle mi?" diye sordu Murat'a doğru fakat Murat'ın yüzünde memnuniyetsiz bir ifade vardı.

"Evet, siz Fatih'le tanışıyor musunuz?"

"Arkadaşım kendisi."

Murat düz bir ifadeyle, "Anladım," dediğinde Gökçe de yanlarına geldi.

Kısa bir tanışma faslının ardından Murat ile Uğur'un yanından ayrılıp salondan çıktılar.

Leyla, "Ya bu tıpta ne var böyle arkadaş? Her öğrencisi ayrı yakışıklı," deyince Asya imayla, "Merih gibi mi?" diye sordu.

Leyla yüzünü anında buruşturdu. "Ya ya, sorma, tıpkı Merih serserisi gibi."

Birlikte gülerek fakülteden çıktıklarında karşılarında Fatih, Semih ve Merih'i görmeyi hiç beklemiyorlardı.

İlk söze giren Asya oldu. "Siz de nereden çıktınız?"

"Seni yalnız bırakmayacağımı söylemiştim," dedi Fatih ve Asya'nın yanına geldi. "Nasılsın, elinde ağrı var mı?"

"Hayır, ilaçlar sayesinde iyiyim. Ayrıca zahmet etmeseydin, kızlar zaten yanımdalardı."

"Zahmet konusunda konuşmuştuk seninle, Asya. Hem Semih de Gökçe'yi görmek istedi, hep birlikte geldik."

"Onur nerede? O da gelseydi keşke."

Fatih, "O bu gece nöbetçi," dediğinde Gökçe, ona somurtarak bakan Semih'e sarılıp onu öptü. "Hoş geldin sevgilim."

"Nasıl geçti dans dersin? Partnerin kimdi?"

Leyla hızla araya girdi. "Merak etme Semih, endişelenecek bir durum yok."

Merih gülerek cevaba atladı. "Niye, eşli danslar iptal mi oldu?"

Leyla, "Hayır, olmadı, partnerlerimizle tanışıp dans ettik," dedi ve Fatih'e doğru yandan bir bakış attı. Şimdi söyleyeceklerine Fatih'in vereceği tepkiyi merak ediyordu. "Özellikle de Asya ile benim partnerim son derece yakışıklı adamlardı."

Fatih'in yüz ifadesini o kadar çok merak ediyordu ki; tam da beklediği gibi gerginlikten kasılmıştı. Fazlasıyla keyiflendi. Artık iyice emindi. Fatih, Asya'ya karşı kesinlikle boş değildi ve bu iyiye işaretti çünkü Leyla'ya göre Asya da Fatih'e karşı boş değildi.

Leyla'nın aksine Fatih'in tüm keyfi kaçmıştı. Asya ise ne diyeceğini bilemeyip başını öne eğdi.

Merih alaya kaçan sesiyle omzunu silkti. "Aman ne büyük şans, sizin gibi çömez mi onlar da?"

Merih'in sorusuyla Leyla daha da keyiflendi. "Hayır. Ayrıca siz onların kim olduğunu çok iyi biliyorsunuz," dediğinde üç erkeğin merakla kaşlarının çatıldığını görünce âdeta mest oldu. "Sizin sınıftan Murat ile Uğur. Uğur benim, Murat da Asya'nın partneri."

Üç erkeğin merakla çatılan kaşları bu defa şaşkınlıkla havalandı, ardından tek tek yeniden çatıldı fakat aralarında bu duruma en çok canı sıkılan Fatih oldu. "Siz ciddi misiniz?" diye sordu sinirle.

"Evet, hoca eşleştirdi. Az önce de tanıştık. Sizinle aynı sınıfta olduklarını söylediler."

"Ben böyle şansın..." dedi Merih ama devamını getiremedi.

Asya, karşısında burnundan öfkeyle soluyan erkeklere baktı. Neden bir anda bu kadar sinirlendiklerini anlamamıştı. "Sizin neyiniz var böyle? Neden onların adını duyunca bu kadar gerildiniz?"

"Birbirimizi pek sevmeyiz de ondan," dedi Semih.

Asya, Fatih'in biriyle anlaşamamasına çok şaşırmıştı. "Neden ki?"

Fatih elini gelişigüzel bir ifadeyle havada salladı. "Uzun hikâye. Açsanız bir şeyler yemeye gidelim mi?"

"Olur."

Dakikalar sonra hep birlikte yemek yiyecekleri mekâna geldiklerinde erkekler üzerlerindeki gerginliği atabilmiş değillerdi ve kızlar da dâhil kimseden ses çıkmıyordu. Sessiz bekleyişlerini Semih bozdu. "Başladınız mı dans derslerine?"

"Evet sevgilim, bugün ilk adımları gördük. Hocamızın adı Maria, sevimli ve eğlenceli bir kadın."

"Sınıf çok kalabalık mı?"

"Toplamda 20 kişiyiz. 10 çift olduk," dedi Leyla keyifle. Ortamda tek eğlenen Leyla'ydı.

Merih, "Çift, demek... Sevmişsin sen çift olayını," deyince Leyla keyifli ifadesini sürdürdü. "Uğur gibi bir partnerim olduktan sonra neden sevmeyeyim Merih abiciğim?"

Merih'in ifadesi birden ciddileşti ve bu durum ses tonuna da yansırken, "Uğur'a dikkat et, sandığın gibi biri değil o," dedi.

"Nesi varmış? Gayet iyi ve efendi biriydi, ayrıca çok uyumlu olduk."

Merih sakin kalabilmek için derin bir nefes aldı. "Dikkat et de o uyum seni üzmesin."

"Sen beni merak etme abiciğim, dikkat ederim ben."

Leyla dışında masada kimse gülmüyordu. Leyla tek tek masadakilerin yüzüne bakıp, "Somurtmasanıza ya! Hepiniz Karadeniz'de gemileriniz batmış gibi oturuyorsunuz," dedi bıkkınca.

"Sen biraz eğlenmeyi bıraksan mı acaba Leyla?"

"Nedenmiş Merih?"

"Göze batıyorsun."

"Rahatsız mı oldun?"

"Evet."

Leyla tam cevap verecekti ki Asya tartışmanın büyümemesi için hızla araya girdi. "Leyla haklı, beyler, neden Muratların adını duyunca keyfiniz kaçtı? Ne var aranızda?"

Asya'nın sorusunu Semih yanıtladı. "Elle tutulur bir sebep yok aslında. Okulun ilk gününden beri birbirimizi sevememişiz desek daha doğru olur."

"Tek sorun bu mu yani, sevgilim? Ne var ki bunda?"

"Tek sorun bu değil tabii. Aslında okulun ilk zamanlarında bizim grupta Murat da vardı. Zamanla bizden soyutlandı ve giderek birbirimizden nefret etmeye başladık."

"Neden?"

"Fatih'i hazmedemedi. Fatih, bizim sınıfın en iyisidir, sadece sınıfın değil, bölümün en iyisidir. Bu da ister istemez Fatih'in aramızdan sıyrılmasına sebep oluyordu. Murat da bunu kaldıramıyordu. Sürekli aralarında rekabet oluşturuyordu. Zamanla bu rekabet kavgalara dönüşmeye başladı. Sonra okulda futbol takı-

mı kuruldu. Biz de o takıma girdik. Fatih orada da hünerlerini konuşturunca takımın kaptanı oldu ve Murat bunu kaldıramadı. Çirkinleşmeye başladı. Ardından da grubumuzdan çıktı ama rekabeti, hırsı, nefreti hiç bitmedi. Fatih'in kuyusunu her fırsatta kazmaya devam etti."

Fatih huzursuzca yerinde kıpırdandı. "Abartılacak bir başarım yok benim; onun sadece kendine güveni yok, tüm mesele bu."

Asya, Murat'ı gözünün önüne getirdi; anlatılanla hiç alakası yoktu. Ne kadar da efendi rolü çizmişti.

"Uğur da onun şakşakçısı," dedi Merih, Leyla'ya imalı bir bakış atarak.

"İyi de, adamların derdi sizinleymiş, bizim için bir tehlike yok işte," dedi Leyla

Fatih, "Siz yine de dikkat edin kızlar, onlara güven olmaz," dediğinde Merih araya girip, "Murat denilen o adam, sırf Fatih'i alt edebilmek için Fatih'in eski kız arkadaşı Eda'yı bile elinden almaya çalıştı," dedi ama Fatih'in öfkeli bakışlarının yüzüne döndüğünü görünce, dediğine bin pişman oldu.

Asya ise "Fatih'in kız arkadaşı" lafını duyunca heyecanlandı ve eliyle istemsiz bardağa çarpıp suyu masaya devirdi. Tüm bakışlar ona çevrilince de, "Üzgünüm, elim çarptı," dedi ve kendine içinden küfredip, dökülen suyu önündeki peçeteyle silmeye başladı. Bir yandan da zihninin gerisinde bir sürü soru belirmişti. Eda kimdi? Nasıl biriydi? Güzel miydi? Fatih'le neden ayrılmışlardı? Fatih'in aklında hâlâ o olabilir miydi? Fatih onu çok sevmiş miydi?

Leyla'nın kendini izlediğinden habersiz, kafasındaki düşüncelerle derin bir iç çekti.

Leyla da Asya'yı izlerken kimseye belli etmeden gülüyordu. Gökçe'yle göz göze geldiklerinde Gökçe'nin de güldüğünü gördü.

Gökçe diğerlerine fark ettirmeden Leyla'ya göz kırpıp masadaki erkeklere döndü. "Vay be, adama bak, bu nasıl hırs böyle?"

"Bu konuyu kapatalım artık, bu gece yeterince onlardan konuştuk," dedi Fatih taviz vermez bir sesle.

Herkes onu onaylayınca sessiz bir akşam yemeği yediler.

Semih ve Merih, Gökçe ile Leyla'yı yurda bırakmak için ayrıldıklarında Asya ile Fatih de evinin yolunu tuttular. Fatih için de Asya için de ayrı ayrı uzun ve zor bir gece olacaktı.

Semih ve Gökçe el ele yürürken Merih'le Leyla da arkadan sessizce onları takip ediyordu.

"Dans dersleriniz her gün mü?"

Leyla başını çevirip, ona soru soran Merih'e baktı. Umursamaz bir tavırla önüne bakarak sormuştu sorusunu. "Hayır, haftada iki gün ama her gün olmasını isterdim."

"Neden?"

"Uğur'u her gün görebilmek için."

Merih hızla durup Leyla'ya döndü. Olabildiğince kaşlarını çatıp Leyla'yı, canını acıtmayacak bir şekilde kolundan tutarak durdurdu ve kendine çevirdi. Dişlerinin arasından, "Ben sana ondan uzak durmanı, dikkatli olmanı söylüyorum, sen ne diyorsun?" diye çıkıştı.

Leyla, Merih'in tepkisine şaşırsa da kaşlarını çatarak hızla kolunu Merih'in elinden kurtardı. "Sen ne yaptığını sanıyorsun öyle?"

"O şakşakçıdan uzak duracaksın, Leyla!"

"O şakşakçı, hayatımda gördüğüm en yakışıklı şakşakçı ve ondan uzak durmayacağım."

Merih, kan beynine sıçramışçasına, "Leyla!" diye bağrınca Gökçe ile Semih başlarını geriye çevirdiler ve ikisinin de birbirlerine öfkeyle baktıklarını gördüler.

"Her şey yolunda mı? Neler oluyor orada?"

Leyla kendisine öfkeyle bakan mavi gözlerden bakışlarını ayırıp Gökçe'ye döndü. "Yolunda," dedi ve Merih'e bakmadan yürümeye başladı.

Merih de sinirli bir şekilde Leyla'nın arkasından yürüdü. Leyla'nın dikbaşlılığı ve hazırcevaplığı onu çileden çıkarıyordu. Hâlbuki Uğur için söyledikleri onun iyiliği içindi. Ne vardı diklenmeyip dinleseydi?

Leyla ise Merih'in tepkisini adlandıramasa da ona bu şekilde kaba davranması canını çok sıkmıştı.

Fatih ile Asya sessiz geçen yolun sonunda eve geldiklerinde Asya'nın ilk işi mutfağa girip kahve yapmak oldu. Gerilen sinirlerine ve baş ağrısına sert bir kahve iyi gelecekti.

Fatih de içten içe Merih'e küfrediyordu. *Ne gereği vardı Asya'ya Eda'dan bahsetmenin,* diye içinden geçirdi. Kendisi bile onu hiç tanımamayı isterken şimdi yeniden karşısına Eda çıkmıştı ve Fatih, kendini Asya'ya açıklama yapmak zorunda hissediyordu. Asya, Levent denilen adi herifi anlatmıştı, Fatih'in de Eda'yı anlatması gerekirdi. Oysa Fatih, Eda hakkında konuşmaktan nefret ediyordu.

Düşünceleri eşliğinde pansuman malzemelerini alıp, kahveyi hazırlayan Asya'nın yanına gitti. "Pansuman vakti."

Asya zoraki bir gülümsemeyle Fatih'in işaret ettiği sandalyeye oturup elini uzattı. Fatih de tam karşısına sandalye çekip pansumanına başladı.

Asya, Fatih'in yüzünü izliyordu. Hafif çatık kaşları, burnunun üzerindeki belli belirsiz güneş lekeleri, dolgun dudakları ve çene kemikleri... Yine topladığı sarı saçları, yüzünün keskin hatlarını ortaya çıkarmıştı. Ve burnuna dolan erkeksi kokusu... Asya çoktan Fatih'in çekimine girmeye başlamıştı. Uzak durmak istedikçe yakınlaştıyorlardı sanki ama Asya yakınlaşmak istemiyordu. Korkuyordu.

"Yaran iyi görünüyor, çabuk toparlıyor."

Asya gözlerini Fatih'in yüzünden ayırıp eline baktı. Fatih pansumanı çoktan bitirmiş, yeniden sarıyordu. "İki üç güne dikişlerini alırız."

Asya sessizce içini çekip sıcacık gülümsedi. "İyi ki ev arkadaşım doktor."

Fatih de gülümsedi lakin bu gülümse keyiften yoksundu. "Umarım, hiçbir zaman doktorluğuma ihtiyaç duymazsın."

"Duysam da emin ellerde olduğumu bilirim."

Fatih bir kez daha gülümsedi. "Yine de duyma," diyerek pansuman malzemelerini toplamaya başladığında Asya, Fatih'i izlemeye devam etti. İçini kemiren o soruyu nasıl soracağını düşünüyordu.

Sıkıntıyla nefesini verdi. "Fatih."

"Efendim?"

"Semih'le Merih'in bu gece Murat hakkında söyledikleri... Murat bu kadar düşman mı sana?"

Fatih'in tek kaşı yavaşça havalandı. "Murat göründüğü gibi biri değil. Sürekli küçük hesaplar peşinde koşan ama yüzüne gülen biri. Bizim ev arkadaşı olduğumuzu söyledin mi?"

"Hayır, sadece arkadaş olduğumuzu söyledim."

Fatih, Asya'ya olan zaafını Murat'ın fark etmesinden korkuyordu. Çünkü Murat, sırf bu yüzden bile Asya'ya yakınlaşabilirdi. Bir an bu yakınlaşma düşüncesiyle damarlarındaki kanın alev aldığını hissetti. Böyle bir durumda Murat, karşısında Fatih'in hiç görmediği yüzünü görebilirdi. "Ona karşı dikkat etmeni istiyorum, Asya."

Asya derin bir nefes aldı. Asıl sormak istediği kişi Murat değil, Eda'ydı. Hızlanan kalp atışları eşliğinde, "Eski kız arkadaşını elinden alma olayı nedir?" diye sordu.

Fatih, bakışlarını yeniden pansuman malzemelerine çevirmişken Asya'nın sorduğu soruyla hızlıca onun gözlerine baktı. Bir süre sadece baktı. Asya'nın sabırsız ve tedirgin bakışlarından rahatsız olmuştu. Kaşlarını hafifçe çatıp bakışlarını yeniden pansuman malzemelerine dikti. Asya'nın gözlerine baka baka Eda'yı

anlatmak istemiyordu. "Eda benim şimdiye kadarki en uzun soluklu ilişkimdi. Biz aynı sınıftaydık. İlk üç sene sadece arkadaştık ama üçüncü sınıfın sonuna doğru arkadaşlıktan öte bir adım attık. Güzel bir ilişkiydi. İyi vakit geçiriyorduk. Eğlenceli ve kafa dengi bir kızdı. Bizim çocuklarla da iyi geçiniyordu. Aynı sınıfta olmamızın avantajıyla da çok sık vakit geçiriyorduk."

Asya, elini sıkıntıyla boynu ve ensesi arasında gezdirdi. Demek ki hâlâ aynı sınıftalardı. Hâlâ her gün onu görüyordu. "Sonra n'oldu?"

"Dürüst olmam gerekirse Eda fazlasıyla dikkat çeken bir kızdı ve Murat'ın da ilgisini çekiyordu."

Asya derin bir nefes alıp geriye yaslandı ve masanın altından parmaklarıyla oynamaya başladı.

Fatih de anlatmaya devam etti. "Murat'ın bana karşı tavrı belliydi hatta Murat, Eda'dan birinci sınıftan beri hoşlanıyormuş. Ben bunu çok sonra öğrendim. Eda'yla arama girmeye çok uğraştı ve en sonunda başardı. Onu aldattığımdan, gözümün dışarıda olduğundan bahsedip duruyordu. Eda'yla bu yüzden çok karşı karşıya geldik. Bir gün bana inanmayı bırakıp iyice paranoyak olmaya başladı. Sürekli açığımı arıyordu. Yolda birlikte yürüyemez hâle geldik. 'Ona mı baktın? O kız sana neden baktı? Aranızda ne var? Beni onunla mı aldatıyorsun?' gibi ardı kesilmeyen sorular soruyordu. Her defasında sabırla ona açıklama yapıyor, onu üzmeden, kırmadan anlatmaya çalışıyordum ama ben sakince yaklaştıkça o daha da paranoyaklaşıyordu. Sonunda birbirimizi karşılıklı tükettik ve geçen sene tam bir kâbus oldu. Ayrılmayı kendisi istemesine rağmen sürekli evime gelip olay çıkarmaya başladı. Sınıftaysa tam bir düşmandık. Olaysız bir günümüz geçmedi. Olay ailesine kadar gitti ve Eda'yı okuldan aldılar. Bu sene değişim programıyla kendi memleketindeki üniversiteye gitmeye başladı."

Asya boğazına oturan düğümü güçlükle yutkunup, "Üzüldüm," dedi. "Bir insanın sevgilisinin sürekli onu aldatacakmış düşüncesiyle yaşaması çok korkunç olsa gerek, gerçekten onun

adına üzüldüm. Seni çok sevmiş olmalı," dediğinde içinden bir şeylerin koptuğunu da hissetti.

O sırada Fatih ayağa kalktı. "Evet, sevmişti," dedi ve mutfaktan çıktı.

Asya da arkasından bakarken burnunun direği sızlayınca burnunu çekti ve sandalyesinde öylece kaldı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde mühürlendiği sandalyeden kalkıp salona geçti. Işıkları açmadı. *Fatih çoktan yatmış olmalı,* diye içinden geçirdi. Cam kenarına gidip dışarıda usulca yağan yağmuru izlemeye başladı. Yine hüzünlüydü. İçinde açıklayamadığı bir hüzün vardı.

Ertesi sabah Asya'nın dersi bir saat geç başladığı için Fatih ondan önce evden çıkacaktı. Bu yüzden Asya kızlarla da anlaşmıştı. Leyla ile Gökçe onu evden alacak, birlikte okula gideceklerdi.

Asya gözlerini açtığında kendini mutsuz ve huzursuz hissediyordu. Gerilen kaslarına sıcak bir duşun iyi geleceğini biliyordu. Saatine baktı. *Fatih gitmiştir,* diye düşünerek rahatça odasından çıkıp banyoya girdi.

Kendini sıcak suyun altına bıraktığında gevşediğini hissetti.

Fatih ise yine o gece uyuyamamış, huzursuzlukla sabahı etmişti. Sabaha karşı da kendini uykuya teslim etmişti. Duyduğu seslerle gözlerini açıp saatine baktı ve gözleri kocaman açılırken yataktan ok gibi fırladı.

Geç kalmıştı, lavaboya gitmek istedi ama duyduğu seslerin banyodan geldiğini anlayınca vazgeçti.

Hızlıca giyinmeye başladı. İlk dersi sınavı için önemliydi ve eksiklerini tamamlamak istiyordu.

Aynı dakikalar içinde de Asya duştan çıkıp saç havlusunu saçına sardı. Ardından vücuduna da havluyu sardıktan sonra yanına kıyafet almadığı aklına geldi. Fatih'in evde olmadığını bildiği

için sıkıntı yoktu. Bir anda çalmaya başlayan telefonun sesini duyunca, arayanın büyükbabası olduğunu tahmin ettiği için alelacele kapıya yöneldi.

Hızlı adımlarla banyodan çıkıp odasına koştuğunda, hızla odasından çıkan Fatih'le sert bir şekilde çarpışmayı hiç beklemiyordu. Dudaklarından korkuyla karışık kesif bir çığlık döküldü ve çarpışmanın etkisiyle havlusu üzerinden kaydı. Aynı anda saç havlusunun da yere düşmesiyle ıslak saçları omuzlarına döküldü.

Sanki her şey ağır çekimde olmuştu. İkisi de olduğu yere mühürlenmiş, kıpırdamadan nefeslerini tutmuş bir hâlde birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Sanki nefes alsalar kıyamet kopacak gibi hissediyorlardı.

Fatih, gözünü kırpmadan Asya'nın gözlerine bakıyor, gözlerinin aşağıya kaymaması için kendiyle büyük savaş veriyordu. Asya'nın baş döndürücü kokusu, ıslak teninden daha da hızlı yayılıyordu. Kalp atışları göğsünü dövüyor, elleri terliyordu. İçinden kendine ağız dolusu küfretti. Uyuyakalmasaydı, Asya şu an karşısında savunmasız bir hâlde, gözleri dolu dolu durmayacaktı. Asya'nın dolan gözleri kalbindeki kıskacın onu iyice sıkıştırmasına neden oldu ve Fatih bu duruma bir an önce son verebilmek için gözlerini sımsıkı kapatıp direkt arkasını döndü, kıpırdamadan öylece durdu. Daha fazla ne yapacağını bilmiyordu çünkü. Gitse mi kalsa mı, asla karar veremiyordu. Beyni uyuşmuştu.

Asya, Fatih'in arkasını dönmesiyle beraber havluyu yerden alıp vücudunu örttü ve hızla odasına girdi. Kapıyı kapatır kapatmaz da sırtını kapıya dayadı. Ağlamamak için kendini öyle çok sıkıyordu ki... Sonunda gözyaşları ona ihanet etti ve yanağından süzülmeye başladı. Ağzından çıkmaya çalışan hıçkırıkların duyulmaması için eliyle ağzını kapattı.

Fatih, Asya'nın ağladığını duyunca içinin parçalandığını hissetti. Kapısının önüne gitti. Elini kaldırıp kapıyı çalmak istedi ama eli havada kaldı, yapamadı. Konuşmak için ağzını açtı ama bir şey diyemeden tekrar kapattı. Çaresiz bir hâlde kapıya bakarken gitmenin en iyisi olduğuna karar verip evden çıktı.

Kendini dışarı attığında, hissettiği suçluluktan dolayı kendine küfretmeye devam etti.

Asya ise kapının kapanma sesini duyunca Fatih'in gittiğini anladı ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Hayatında kendini hiç bu kadar savunmasız ve rezil bir durumda hissetmemişti. Olduğu yerden kıpırdayamamış, kendini tamamen Fatih'in inisiyatifine bırakmıştı.

Fatih, ya ona dokunsaydı? Asya bu düşünceyle baştan aşağı ürperdiğini hissetti.

Yaklaşık yarım saat sonra Asya kendini yeni yeni toparlamıştı ki Leyla ve Gökçe zile bastılar.

Asya burnunu çekip kapıyı açtığında, Gökçe ağlamaktan şişmiş yüzünü görür görmez, "Asya'm, sen ağladın mı?" diye sordu telaşla.

Asya kapının önünden çekilip kızlara yol açtı. "Çok kötü bir şey oldu kızlar," diyerek içeriyi işaret edip, peşlerinden içeriye girdi, akabinde başından geçen olayı anlatmaya başladı.

Anlatacaklarını bitirince de, "Anlayacağınız, hayatımda hiç bu kadar utanç verici bir duruma düştüğümü hatırlamıyorum. Ben Fatih'in yüzüne nasıl bakacağım?" diyerek elleriyle yüzünü kapattı.

Gökçe destek vermek için elini Asya'nın sırtına yerleştirdi. "Evet, kötü bir durum yaşamışsınız ama istemeden olmuş. Hem kendin dedin, bakmamış sana."

"Gözlerini gözlerimden hiç ayırmadı ama o an karşısında çırılçıplaktım, o da bunu biliyordu."

Leyla araya girip, "Yalnız helal olsun Fatih'e, bakmamış sana. Kaç erkek böyle bir durumu kaçırırdı ki?" dedi.

Asya, Fatih'in farklı olduğunun zaten farkındaydı. "Yine de ben onun yüzüne bakamam, bir süre otelde mi kalsam acaba?"

"Saçmalama, hem kaç gün kaçacaksın ondan? Eninde sonunda yüz yüze geleceksiniz. Yapabileceğin tek şey, hiç yaşanmamış gibi davranmak."

"Kolay değil ki bu."

"Biliyorum ama yapılabilecek başka bir şey yok."

Asya hüzünle başını salladı ve çantasını almak için ayağa kalktı, ardından kızlarla birlikte evden çıkıp okula gitti lakin ne kadar düşünmemeye çalışsa da o günkü derslere doğru dürüst odaklanamadı.

Fatih de ondan farksız değildi. Arkadaşlarına anlatmamış, sürekli geçiştirmişti. Asya'nın mutsuz olduğunu, utandığını biliyordu ama aynı zamanda onun keyfini neyin yerine getireceğini de biliyordu.

Okuldan sonra eve geldiğinde Asya'nın henüz gelmediğini gördü. Odasına geçip üzerini değiştirdi. Çok geçmemişti ki evin kapısı açıldı. Asya ile beraber Gökçe ve Leyla'nın da sesi duyuldu.

Odasından çıkıp kızların yanına gitti. Gözleri Asya'nın üzerindeydi. Onun hâlâ utandığını ve gergin olduğunu görebiliyordu fakat Asya'yı böyle görmek, aralarına böyle bir durumun girmesine müsaade etmek istemiyordu.

"Hoş geldiniz kızlar. İçeri girsenize, neden kapıda duruyorsunuz?"

"Yok, biz Asya'yı bırakmaya geldik, çıkıyorduk şimdi."

Asya anında atladı. Fatih'le yalnız kalmak istemiyordu. "Gelin kızlar, hem biraz derslere bakarız."

"Çok isterdik ama bugün olmaz."

Asya onlara ölümcül bakışlar atınca iki kız da gülümseyerek ona göz kırptılar ve evden ayrıldılar.

Asya kapı kapanır kapanmaz odasına gitmek için koridora yöneldi fakat Fatih'in sesiyle durmak zorunda kaldı.

"Asya, konuşabilir miyiz?"

Asya konuşmayı hiç istemiyordu. Daha şimdiden yanakları alev alev olmuştu. Yüzünü ona dönmeden, "Ne hakkında?" diye sordu.

Fatih, Asya'nın ondan kaçtığının farkındaydı. Kızın karşısına geçip bakışlarının yüzüne dönmesini sağladı. "Sabah yaşadığımız talihsiz olay hakkında konuşmak istiyorum."

Asya bakışlarını kaçırarak, "Fatih, lütfen, o konuyu kapatabilir miyiz? Daha fazla utanmak istemiyorum," deyince, "Ben de kapatmak için konuşmak istiyorum," dedi Fatih. "Benden utanmana gerek yok. Seni temin ederim ki sana bakmadım, herhangi bir şey görmedim, inan bana. Benden boşuna kaçma, lütfen. Bu olayı unutalım, yaşanmamış varsayalım." Mahcup bir ifadeyle soludu. "Bu sabah uyuyakalmışım ve ilk dersim çok önemli olduğu için apar topar çıkmak zorunda kaldım. Seni o şekilde zor durumda bıraktığım için çok özür dilerim, istemeden oldu, gerçekten çok üzgünüm."

Fatih'in sakinleştirici ses tonu Asya'yı hafifletiyor, ona huzur veriyordu fakat Asya, karşısındaki adamın ona bakmadığını bilmesine rağmen utanmadan edemiyordu. Bir süre Fatih'in gözlerine baktı; gerçekten üzüldüğü belliydi ve olayı tatlıya bağlamak için uğraşıyordu. Hâlâ utansa da uzatmak istemedi.

Gülümsedi. O gülümseyince Fatih ferahlamışçasına gülümsedi. "Ha şöyle, benden kaçma Asya, gözlerini benden kaçırma, lütfen. Hep böyle gülümseyerek bak bana, olur mu?"

Asya, Fatih'in sözleriyle yeniden kalbinde kıvılcımlar hissetti. Gözlerine bakmaya devam ederek, "Öyle bir anda bana bakmadığın için teşekkür ederim, Fatih. Ben o an çok çaresizdim ve sen bana bakmadın. Bunun için sana minnettarım."

"Seni incitecek hiçbir şeyi yapmam, Asya. Bunu unutma."

Bir süre konuşmadan birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Akıllarından geçenleri okumak istercesine birbirlerine bakmaya devam ettiler.

Bir süre sonra Fatih sessizliği bozarak, "Aç mısın?" diye sordu.

Asya gülümseyerek, "Sence?" deyince Fatih'in ağzı kulaklarına vardı. "Seni harika bir yere götüreceğim."

"Hiç şüphem yok."

Yaklaşık yarım saat sonra, Fatih'in sık uğradığı, sahil kenarındaki salaş bir balıkçıya vardılar. Soğuk hava içlerine işlediğinde Asya tabureye oturup denize baktı. "Fatih, buranın manzarası harika."

"Sen bir de buranın mısır ekmeğini ye, eminim çok seveceksin."

Asya, "İyice karnım açıktı," dedi gülümseyerek ve ceketine sokuldu.

Fatih, onun ceketine sokulduğunu görünce, "Üşüdün mü? İstersen başka bir yere de gidebiliriz. Bir restorana gidelim, ne dersin?" diye teklifte bulundu.

Asya ellerini hayır anlamında salladı. "Hayır hayır, gitmeyelim lütfen, burası çok güzel. Üşümüyorum."

Aslında çok üşüse de burayı sevmişti ve gitmek istemiyordu. Fatih bunun farkına varınca üzerinden ceketini çıkarıp Asya'nın omuzlarına bıraktı. "O zaman benim ceketimi al, hava iyice soğumuş."

"Hayır, Fatih, sen üşüyeceksin, üzerindeki çok ince."

"Merak etme, üşümüyorum ben."

Asya yeniden itiraz edecekti ki yanlarına balıkçı gelince susmak zorunda kaldı. "Fatih, hoş geldin oğlum, hanidir gelmiyordun, merak etmeye başlamıştım seni."

Fatih, "Harika yemek yapan biriyle tanıştım," dedi Asya'ya göz kırparak.

Balıkçı başını Asya'ya çevirdi. "Sen de hoş geldin güzel kızım. Fatih'in ayağının kesilme sebebi şimdi belli oldu," dedi gülümseyerek ve siparişlerini aldı.

Birlikte balık ekmeklerini yediklerinde gün içinde neler yaptıklarından, yaklaşan vizelerden konuştular. Asya vizelerdeki endişesini anlattı, Fatih ona destek verdi.

Gecenin sonunda da, sabahki olayın böyle sonuçlanmasından dolayı ikisi de memnun şekilde yataklarına gittiler.

"Ten rengin, saç rengin,
keskin yüz hatların ile Akdeniz havası var
üzerinde. Açıkçası İtalyan erkeklerine
benziyorsun."

X

Ertesi gün birlikte okula gittiklerinde Fatih onu fakültesine bırakırken, "Okul çıkışı beraber hastaneye gidelim, dikişlerini alırız," dedi.

"Tamam ama benim dans dersim var bugün, dans dersinden sonra gideriz."

Fatih canı sıkılarak derin bir nefes aldı. "Ben seni beklerim, çıkınca gideriz o zaman."

"Tamam," diyerek gülümsedi Asya ve Fatih'in yanından uzaklaştı.

Fakültesine girene dek Fatih arkasından onu izlemişti.

Laboratuvara girdiğindeyse Gökçe ve Leyla çoktan gelmişti. "Birileri gülerek geliyor, sanırım olay tatlıya bağlanmış."

Asya ağzı kulaklarında, "Evet, bağlandı çünkü Fatih çok farklı biri," dedi.

"Ooo," dedi imalı bir şekilde Leyla. Asya onu umursamayıp omuz silkti. Gülümsemeye de devam ediyordu. Leyla, Gökçe'ye bakıp keyifli bir şekilde göz kırptı.

Ders, hocanın girmesiyle beraber başladığında Asya bugün tam anlamıyla anlatılanlara odaklanabilmişti ve gün boyu da aynı konsantrasyonunu sürdürmüştü.

Günün sonunda ise dans salonuna ilerlerken Murat'tan dolayı gergindi. Fatih'in anlattıklarıyla ona karşı ön yargı oluşturmuştu.

Asya'nın aksine Leyla, Merih'ten dolayı hırslıydı ve Uğur'a daha da yakınlaşmak istiyordu.

Dans salonuna geldiklerinde birkaç kişi dışında henüz gelen olmamıştı.

Birbirleriyle sohbet etmeye başladıklarında Murat ile Uğur içeri girdi ve gülümseyerek kızların yanına geldiler. Asya gerginliğini belli etmemek için gülümsedi çünkü Murat'la aralarında bir sorun olmasını istemiyordu. Murat, neredeyse bir yıl partneri olacaktı ve yarışma için birlikte hazırlanacaklardı.

"Selam kızlar, nasılsınız?"

Leyla, Uğur'un koluna girdi ve "Sizi gördük, daha iyi olduk," dedi.

Murat ve Uğur gülümserken, Asya ve Gökçe, Leyla'ya kötü kötü bakmakla yetindi.

Çok geçmeden Murat, Asya'nın elini işaret ederek, "Elin nasıl oldu? Daha iyi mi?" diye sordu.

"Evet, iyi, bugün dikişler alınacak."

"Ha, öyle mi? Sevindim. İstersen beraber hastaneye gidebiliriz."

Asya bir an ne diyeceğini düşünse de doğruyu söylemeye karar verdi. Gülümsemeye çalışarak, "Teklifin için teşekkür ederim ama Fatih'le beraber gideceğiz," dedi.

Murat şaşırarak Asya'ya baktı. Her seferinde Fatih'in karşısına çıkmasından nefret ediyordu. Bozuntuya vermeden, "Fatih'le yakın arkadaş mısınız?" diye sordu.

Lakin Murat'ın sorusunu Leyla, Asya'dan önce cevapladı. "Onlar ev arkadaşı."

Leyla'nın sözleriyle Murat'ın kaşları şaşkınlıkla havalandığında Asya'nın da canı sıkılmıştı. Asya, Leyla'ya uyarıcı bir bakış atıp Murat'a döndü. "Evet, Fatih benim ev arkadaşım, beraber kalıyoruz."

Murat öfkeyle derin bir nefes aldı. Asya ile Fatih'in birlikte yaşamasından hiç hoşlanmamıştı. Çünkü Asya'yı gördüğü ilk andan beri aklından çıkaramamış, sürekli onu düşünmüş ve birlikte yapacakları dansları hayal ettikçe heyecanlanmıştı. Şimdiyse Fatih yeniden karşısına çıkmıştı. Üstelik aynı evde yaşıyorlardı. Aralarında bir şey olup olmadığını deli gibi merak etti. Canının sıkıldığını Asya'ya belli etmemek için de yüzüne yerleştirdiği zoraki bir gülümsemeyle, "Ne güzel, Fatih iyi çocuktur," dedi ve Uğur'la göz göze geldi.

Asya, Murat'ın samimi olup olmadığını anlamak için gözlerinin içine baktı fakat bu, Murat'ın heyecanlanmasına sebep olmuştu.

Hocanın gelmesiyle birlikte muhabbet etmeyi bırakıp derse başladılar. Hoca, bir önceki derste öğrendikleri adımlara yeni adımlar ekleyerek anlatıyordu. Sıra uygulamaya gelince Murat, Asya'nın belinden tutup gözlerine baktı ve o an ona tamamen çekildiğini hissetti.

Fatih'in ise hastanedeki tüm günü huzursuz geçirmişti. Yoğunluk bile Asya ile Murat'ı aklından çıkarmasına yetmemişti. Murat'la aynı sınıfta olmalarına rağmen hastanede farklı bölüm ve binalarda oldukları için denk gelmiyorlardı.

Tek huzursuz kendisi değildi. Semih ile Merih de aynı şekilde huzursuzdu. Semih'i anlayabiliyorken Merih'in durumu tuhafına gitmişti.

Akşamüzeri soyunma odasına üzerlerini değiştirmek için girdiklerinde Semih, Fatih'e dönerek, "Ben Gökçe'yi almaya gideceğim, sen de gelecek misin?" diye sordu.

"Evet, biz tekrar hastaneye geleceğiz dikişlerini almak için. Ayrıca Bahadır Hoca, elini görmek istedi."

İkili konuşmaya devam ettiklerinde, "Ben de sizinle geleceğim," diyerek araya girdi Merih.

"Sen neden geleceksin?"

Merih, Semih'e ters bir bakış atıp, "Canım gelmek istiyor, Semih, gelemem mi?" dedi hiddetle.

"Hayırdır Merih? Sen bugün biraz gerginsin," dedi Fatih gözlerini kısarak. Gerginliğinin sebebini merak ediyordu.

Merih cevap vermeden, Onur imayla gülümsedi. "Benim de dikkatimi çekti," dedi fakat Merih'in baktığını görünce dudaklarını birbirine bastırdı.

"Ben onun gerginliğinin sebebini biliyorum," diyen Semih ise çoktan gülmeye başlamıştı.

"Bana bak, Semih, bunun Leyla ile hiç alakası yok."

Onur daha fazla dayanamayıp Semih gibi gülmeye başladı. "Ooo, Leyla mı? Leyla, yengemiz mi oldu artık?"

Merih, ters ters bir Onur'a bir de Semih'e bakınca, "Bana hiç öyle bakma, Leyla ismini söyleyen sensin, ben değilim," dedi Semih.

Fatih de Merih'in iyice sinirlendiğini anlayınca keyifle üstüne gitti. "Demek, gerginliğinin sebebi Leyla, bugün dans dersi var diye mi bu kadar gerginsin sen?"

Semih, fırsatı değerlendirip, "Bir de bana kıskanç diyordu, Fatih, hatırlıyor musun?" diye sordu. Bakışları da hâlâ Merih'in üzerindeydi.

"Hatırlamam mı Semih, sanki sana kro mu demişti?"

Merih dolabının kapağını sertçe kapattı. "Ben Leyla'yı falan kıskanmıyorum."

"O zaman Uğur'la partner olmasına mı bozuldun?" diye sordu Onur, muzip bir şekilde sırıtmaya devam ediyordu.

Merih öfkeyle soluk alıp Onur'a döndü. "Ben sadece Uğur'u sevmiyorum, o kadar. O şımarık kız, kendisini uyarmama rağmen diretiyor."

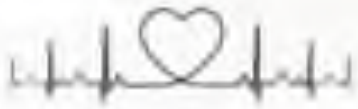
"Seni ne ilgilendirir ki? Kız istediğiyle dans eder, sana ne?"

Merih dişlerini sıkıp, "Edemez, hele ki Uğur'la asla dans edemez," dediğinde sesi de oldukça yüksek çıkmıştı.

Arkadaşları önce şaşkınlıkla ona baksa da ardından gülmeye başlayınca, Merih daha da sinirlendi. "Dalga geçmeyi kesin lan!" diyerek ceketini aldığı gibi odadan bir hışımla çıktı.

Fatih, Merih'in arkasından bakarken, "Ooo, birileri abayı fena yakmış," deyince Onur omzuna hafifçe çarparak yanından geçti. "Tıpkı senin gibi..."

Fatih başını sağa sola salladı. Semih'le beraber Onur'un arkasından çıkıp, Bahadır Hoca'yla konuşan Merih'in yanına gittiler.

Soyunma odasından çıkan Şule ve Sena, karşılarında sohbet eden Bahadır Hoca ve öğrencilerini görünce dikkatlice onlara baktılar.

Şule, bu hastanedeki intörn hekimliğine bu hafta başlamıştı. Bunda, kuzeni olan Sena'nın ısrarlarının payı büyüktü. Sena aynı zamanda başhekimin kızıydı.

Şule gülümseyerek karşısındakileri izlemeye devam etti. Uzun boylu, siyah tomboy tarzı saçlarıyla oldukça iddialı bir görünüme sahipti. Yuvarlak hatları ve dolgun dudaklarıyla da son derece çekiciydi. Yürürken takındığı havasıyla, bakan bir daha dönüp bakardı. Sert ve ciddi yüz ifadesiyle de herkesin konuşmaktan çekindiği biriydi ve insanlara tepeden bakmaktan oldukça keyif alırdı.

Eliyle Bahadır Hoca'yı işaret edip, "Şu Bahardır Hoca'yla konuşanlar kim?" diye sordu.

"Fatih ve tayfası. Aynı sınıftayız."

Şule'nin dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Sarışın olan mı Fatih?"

Aynı şekilde Sena da gülümsedi. "Oldukça çekici, değil mi?"

"Fazlasıyla çekici ve uzun sarı saçlarıyla da havalı. Ayrıca üzerindeki kıyafetlere bakılırsa modadan ve kaliteden anlıyor, tıpkı benim gibi."

"Oldukça da zengin," diye ekleme yaptı Sena. "Annesi ile babası da doktor. Benim bildiğim kadarıyla en az altı tane özel hastaneleri var ve hepsi Türkiye'de değil."

Şule'nin dudakları daha da kıvrıldı; gözlerini Fatih'ten ayırmadan konuşmaya devam etti. "Sevgilisi var mı?"

"Geçen yıla kadar vardı, aynı sınıftaydık. Murat'ın entrikaları sonucunda ilişkileri bitmişti."

Şule soru dolu bakışlarını Sena'ya çevirdi. "Murat da kim?"

"Bizim sınıftan o da. Fatih'in can düşmanı, diyebilirim."

"Neden düşmanlar?"

"Uzun hikâye, bir ara anlatırım."

Şule başını sallayıp yeniden Fatih'e baktı. "Demek, şu an sevgilisi yok."

"Arada yanında gördüğüm bir kız var ama sevgiliden çok arkadaş gibiler."

Şule arzuyla gülümsedi. "Sevgilisi olsa da sorun değil. Bilirsin, ben istediğimi alırım."

"Bilmem mi?"

"Senden tek bir isteğim olacak, yarın bizi tanıştır ve gerisini bana bırak," dedi gözlerini Fatih'ten ayırmadan.

"Memnuniyetle."

Fatih, arkadaşlarıyla birlikte Asya'nın fakültesinin önüne geldiklerinde içeriden yeni çıkan Asya, Leyla ve Gökçe'yi gördüler. Hemen arkalarından gelen Murat ve Uğur'u gördüklerinde ise hepsinin tadı aynı anda kaçtı.

Murat ile Uğur karşılarında Fatihleri görünce gerilse de belli etmemeye çalışarak gülümsediler. Fatih'in bundan nefret ettiğini bilmek Murat'a oldukça iyi hissettiriyordu.

Fatih kaşları çatık hâlde Asya'nın yanına gittiğinde gözleri Murat'a kaysa da Asya'ya gülümsemeye çalıştı. "Nasılsın? Nasıl geçti dans dersin?"

Asya sıcak gülümsemesiyle Fatih'e bakıyordu. Murat hızla lafa girdi. "İyiydi Fatih, Asya ile her geçen gün birbirimize daha çok alışıyoruz ve bu da keyifli geçmesini sağlıyor."

Fatih kaşlarını daha da çatıp Murat'a baktı. "Alışıyorsunuz demek?"

Murat keyifle gülümsedi. "Alışıyoruz, değil mi Asya?"

Asya havadaki elle tutulur gerginliği hissediyordu ama bir yandan da kendini gülümsemeye zorluyordu. "Evet, iyi gidiyoruz. Biliyor musun Fatih," dedi hevesle. Maria Hoca'nın dediklerine öyle sevinmişti ki art niyeti olmadan Fatih'le paylaşmayı istedi fakat o anki hevesle Fatih'i daha da gereceğini düşünemedi. "Bugün hoca, uyumumuzdan memnun olduğunu, bu şekilde giderse yarışmaya katılmaya hak kazanacak öğrencilerinden biri olabileceğimizi söyledi."

Asya'nın söyledikleriyle Fatih'in çenesi kaskatı kesilse de onun gözlerindeki heyecanı görünce sakinliğini koruyabilmek için dudağını ısırmaya başladı.

Fatih'in aksine Murat, Asya'nın sözleriyle daha da keyiflendi. "Hiç şüphen olmasın Asya, gün geçtikçe daha da uyumlu olacağız."

Fatih, Murat'ın son sözüyle iyice gerildi. Murat'a doğru bir adım atmaya yeltendiğinde Semih'in elini kolunda hissedince durmak zorunda kaldı.

Merih de meydan okurcasına Uğur'a bakıyordu. Uğur bunun nedenini başta anlamasa da, sonradan Leyla'dan dolayı olduğunu anlayınca Leyla'ya döndü. "Pazartesiyi iple çekiyorum," diyerek elini Leyla'nın koluna götürüp yavaşça sıktı.

Gözleri Uğur'un elinde olan Merih, sesli bir şekilde burnunu çekti.

Uğur ona aldırmadan gülümseyerek, "Sonra görüşürüz," dedi ve Murat'la beraber ilerledi.

Murat ve Uğur keyifle yanlarından ayrıldığında Fatih ile Merih oldukça gerilmişti.

"Bakıyorum da samimiyeti ilerletmişiniz, Leyla."

Leyla, Merih'in öfkeyle yanan gözlerine baktı. Hesap sorarcasına bakıyordu. İşin tuhaf yanıysa Merih'in bu hâlleri, içindeki öfkesini resmen alevlendiriyordu. "Evet, bu durumdan oldukça memnunum."

"Memnunsun, demek?" diye mırıldandı Merih, ardından "Leyla, sabrımı zorluyorsun," diye sert bir dille çıkışıp Uğur'un sıktığı yerden tuttu. "Kolunu sıkmasına nasıl izin verirsin?"

Şoke olmuş bir hâlde Merih'e bakan Leyla'nın öfkesi daha da arttı. Bu duruma şaşıran yalnızca Leyla değildi, diğerleri de şaşkın bir hâlde onlara bakıyordu. Onur, hızla yanlarına gidip Merih'in bileğini tuttu. Uyarı dolu gözlerle Merih'e baktı. Sakin bir tonda, "Abi," dedi.

O sırada Leyla sert bir şekilde kolunu Merih'in elinden kurtardı. "Bana bak Merih, ikidir haddini aşıyorsun. Bana bu şekilde davranamazsın, kendine gel ve bana karışmaktan vazgeç!"

Merih, Leyla'nın öfkeyle parlayan gözlerine baktıkça, neden bu kıza karıştığını anlamaya çalışıyordu. Cevap vermeyip arkasını döndü ve ilerlemeye başladı. Onur da aceleyle peşinden gitti.

Semih ise Leyla'nın yanına gidip af dilercesine karşısında kıvrandı. "Leyla, kardeşim adına senden özür dilerim. Şu sıralar ne yaptığını bilmiyor. İyi misin?"

Leyla sinirle ellerini yüzünden geçirdi. "İyiyim Semih. Önemli değil."

"Onunla konuşacağım, bir daha sana bu şekilde davranmayacak, emin olabilirsin."

"Davranmazsa iyi eder," dedi Leyla öfkeyle.

Asya ve Fatih arkadaşlarıyla vedalaştıktan sonra onların yanından ayrılıp hastaneye doğru ilerlemeye başladılar.

"Merih, Leyla'ya neden o şekilde davrandı?"

Fatih gülümsese de belli etmedi. "Merih sinirlenince kendini kaybeder, öfkesini pek kontrol edemez."

"Bu kadar sinirlenecek ne vardı ki? Tamam, Uğur'u sevmeyebilir ama Leyla'ya yaklaşımı çok sertti ve doğru değildi."

Fatih, "Haklısın," dedi ve yürümeye devam etti. Murat'ın sözleri, aklından çıkmıyordu. Murat'ın, Asya'ya kafayı taktığını anlamıştı ve bu durum canını fazlasıyla sıkmıştı.

Hastaneye geldiklerinde ilk olarak Bahadır Hoca'yı buldular. Bahadır Hoca, Asya'nın elini gördükten sonra dikişlerinin alınabileceğini söyleyince Fatih, Asya ile birlikte pansuman odasına geçti.

Fatih, Asya'nın elindeki sargıyı çözerken bir yandan da yüzüne bakıyordu.

Asya, bakışlarının sebebini merak edince, "Bana neden öyle bakıyorsun?" diye sordu.

"Bir şeyi çok merak ediyorum."

"Neyi?"

"Seninle kafede tanıştığımız gün, adımı sana söyleyince neden 'Sen İtalyan değil miydin?' diye sordun?"

Asya o günü düşündü.

Yeniden bakışlarını adama çevirdi ve onun bakmadığını görünce bu defa daha dikkatle baktı. Yine sarı saçlarını arkada minik bir topuz yapmıştı fakat bugün tamamen siyahlara bürünmüştü. Açıkçası üzerindeki siyah tişört, sarı saçlarının rengini iyice belli etmişti. Güneş esmerliği uğramış teni, güneşten sarısı iyice açılmış saçlarıyla Akdeniz ülkelerinden fırlamış gibi bir hava vardı üzerinde; bu hâliyle İtalyan erkeklerine benzemişti. Keskin yüz hatları ve kusursuz duran çene kemikleriyle de tartışmasız farklı bir aurası vardı.

Asya, Fatih hakkındaki düşüncelerini anımsadıkça yanaklarının kızardığı hissetti. Başını öne eğip gülümsedi ve tekrar Fatih'e baktı. "Türk erkeklerine pek benzemiyorsun da ondan öyle dedim."

"Nasıl yani?"

"Ten rengin, saç rengin, keskin yüz hatların ile Akdeniz havası var üzerinde. Açıkçası İtalyan erkeklerine benziyorsun," dedi-

ğinde gözlerini sırasıyla Fatih'in vücudunda, saçında ve yüzünde gezdirdi.

Bu, Fatih'i heyecanlandırırken aynı zamanda gülümsetmişti. "Ben melezim. Babam Türk ama annem Alman ve ben annemin sarışınlığını almışım."

Asya'nın kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Öyle mi? Daha önce, annesi Alman olan hiç arkadaşım olmamıştı," dedi gülerek. "Nasıl tanışmışlar peki?"

"Babam üniversiteden mezun olunca bir seminer için Londra'ya gidiyor, annem de aynı seminerde bulunuyor ve orada birbirlerine âşık oluyorlar. Ardından annem ailesini karşısına alıp Türkiye'ye yerleşiyor ve evleniyorlar. Zamanla annemin ailesi de evliliği kabulleniyor."

"Ya, ne kadar romantik, ne güzel, aşkları için direnmişler."

"Evet, hâlâ aynı tutkuyla birbirlerine bağlılar."

"Çok şanslılar, günümüzde pek kalmadı. Peki, sen tek çocuk musun?"

"Hayır, bir ablam var. Adı Selin."

"O da doktor mu?"

Fatih gülümseyerek başını iki yana salladı. "O tamamen farklı bir alana yöneldi. Hava Harp Okulundan mezun oldu. Üsteğmen kendisi."

Asya heyecanlandığını hissetti. "Sen ciddi misin? Ne kadar gurur verici bir şey bu!"

Fatih, Asya'nın şekilden şekle giren suratıyla iyice keyiflendi. Öyle tatlı geliyordu ki gözlerine... "Kesinlikle gurur verici."

"Evli mi?"

"Hayır, kolay kolay evleneceğini de sanmıyorum. Şu an erkeklere kök söktürmekle meşgul."

Asya, kendini tutamayıp sesli bir şekilde kahkaha attı. Sonrasında ne yaptığını fark edip eliyle ağzını kapatarak, "Affedersin, bir an burada olduğumuzu unuttum," dedi.

Fatih, Asya'nın bu kadar doğal ve masum oluşuna her geçen gün daha da hayran kalıyordu. Gülümsedi. "Önemli değil, yalnızız zaten."

"Biliyor musun, benim büyükbabam da askeriyeden emekli subay ve fazlasıyla disiplinli biri, o da büyükanneme vaktinde epey kök söktürmüş. Gerçi hâlâ da söktürüyor," dedi yüzünü buruşturarak, ardından gülerek ekledi. "Beni duymasın."

Fatih yeniden gülümsedi ve keyifli sohbet eşliğinde Asya'nın dikişlerini almaya başladı.

Semih, kızları yurda bıraktıktan sonra eve geldi. Merih'i aramıştı ama Merih telefonunu açmamıştı. Eve geldiğinde Merih'i Onur'la PlayStation oynarken bulunca tepesinin iyice attığını hissetti. "Oğlum, ne diye açmıyorsun telefonu?"

"İşim vardı, görmedim."

"Merih, sabrımı zorlama benim, aradığımı gördün! Hem sen, Leyla'ya neden o şekilde davrandın?"

Siniri hâlâ geçmemiş olan Merih, çatacak yer arıyordu. Düşünmeden ayağa kalktı. "Sana hesap mı vereceğim lan?"

"Evet, hesap vereceksin."

Merih sıkkınlıkla nefes aldı ve elini tehditkâr biçimde Semih'e yöneltti. "Bana karışma Semih, zaten sinirim tepemde, bütün sinirimi senden çıkarırım."

"Yok ya, beyefendimiz hem suçlu hem de güçlü."

"O şımarık kız, Uğur'dan uzak duracak, anladın mı beni? Yoksa..." dedi ve devamını getirmeden sustu.

Semih tek kaşını kaldırıp, "Yoksa ne?" diye sordu.

"Ben uzak tutmasını bilirim."

Semih öfkeyle, "Sana ne lan, sana ne, sen onun neyi oluyorsun da kendinde karışma hakkı bulabiliyorsun?" diye bağırmıştı lakin bir anda Merih'in gözlerinde gördüğü ifadeyle dondu kaldı.

Merih de cevap vermeyerek dışarı çıktı.

Semih arkasından bakakalırken, "Âşık olmuş," dedi mırıldanarak. "Hoşlanıyor mu, derken harbiden âşık olmuş lan kıza."

Onur kollarını göğsünde birleştirip Semih'in yanına geldi. "Üzerine gitme bir süre. Kafası çok karışık ve ne yapacağını bilmiyor."

"Umarım, Uğur yüzünden Leyla'yı çok üzmez."

"Umarım."

Ertesi gece Leyla ile Gökçe, Asya'yla birlikte evde kalırlarken Semih ve Fatih de nöbetçiydiler. Çok yoğun bir gece geçirmiş, nefes almak için kafeye inmişlerdi.

"Dün Merih'le konuştun mu? Leyla'ya bir daha o şekilde davranmaz umarım." Semih sıkıntıyla iç geçirince Fatih kaşlarını çattı. "Sorun nedir?"

"Fatih, biz konuşamadık çünkü Merih çok sinirliydi. Ayrıca Leyla'ya ciddi ciddi âşık olmuş. Kıskançlık tüm gözünü boyamış. Zaten ne desem beni dinlemeyecekti."

"Senin canını sıkan ne bu kadar?"

"Ben onun Leyla'dan hoşlandığını sanıyordum, ciddi değil sanıyordum ama dün gece gördüm ki ona cidden âşık olmuş. Onu deli gibi kıskanıyor. Merih'i tanıyorsun, öfkelendiğinde kendini kaybeder. Bu şekilde Leyla'yı Uğur'dan kıskanmaya devam ederse hiç iyi şeyler olmaz."

"Leyla'ya zarar vermesinden mi korkuyorsun?"

Semih olumsuz anlamda başını salladı. "Hayır, Leyla'ya zarar vereceğini sanmıyorum ama Uğur için aynı şeyleri söyleyemem. Merih'in başının belaya girmesinden korkuyorum."

Fatih destek verircesine Semih'in kolunu sıktı. "Merak etme, onun yanında biz varız. Öyle bir şey olmasına izin vermeyiz, başını belaya sokmayız. Ayrıca Merih'in daha fazla içinde tutacağı-

nı sanmıyorum. Yakında açılır Leyla'ya. Hem Leyla da ona karşı boş değil bence."

"Nereden anladın?"

"Hissettim sadece."

Semih tam Fatih'e, Asya'ya olan hislerini soracaktı ki masalarına gelen iki kızdan dolayı susmak zorunda kaldı.

"Beyler, afiyet olsun."

Fatih başını çevirdiğinde yanı başında dikilen Sena ve arkadaşını görünce Semih'le aynı anda selam verdi.

"Oturabilir miyiz?"

"Oturabilirsiniz, buyurun," dedi Fatih gülümseyerek.

İki kız masaya oturduktan sonra Sena, Şule'yi tanıttı. "Kuzenim Şule."

Fatih, "Memnun oldum, ben de Fatih," diyerek Şule'nin elini sıktı.

Semih de kendini tanıtınca karşılıklı sohbete başladılar. Şule'nin okuduğu okul, dersler, hastanedeki yoğunluk...

Yaklaşık 20 dakika sonra kızlar masadan kalkıp gitmişlerdi. Semih kızların arkasından Fatih'e döndü. "Soğuk ama kafa dengi bir kız."

Fatih'in dudağı yukarı doğru kıvrıldı. "Gökçe duymasın."

Semih dudaklarını birbirine bastırdı. "Aman diyeyim."

Hafta sonunu, Asya evde kızlarla birlikte vizelere çalışarak geçirirken Fatih de hastanede geçirmişti.

Leyla ve Merih ise o günden sonra hiç karşılaşmamış, Merihlerin evinde de bir daha Leyla'nın adı anılmamıştı.

Haftanın ilk günü Fatih yoğun bir gün geçirmiş, kendini eve bir an önce atmak için saat saymıştı. Bu sabırsızlığının tek sebebi yorgunluğu değil, hafta sonu doğru dürüst Asya'yı görememiş olmasıydı.

Sabırsızlığı eşliğinde kapıdan çıkmıştı ki kapının önünden geçen Şule'ye çarptı. Çarpmanın etkisiyle Şule yere düşünce Fatih tedirginlikle yanına giderek, "Çok özür dilerim, görmedim seni, iyi misin?" diye sordu.

Şule yüzünde acı çeker bir ifadeyle gülümsedi. "Önemli değil, Fatih. Ben de seni görmedim. İyiyim sanırım."

Fatih, Şule'nin kolundan tutup ayağa kalkmasına yardımcı olduktan sonra, karşısındaki kızın yüzündeki acı çeker ifadesi daha da belirginleşince, "Bileğin mi acıyor?" dedi hissettiği suçlulukla.

"Evet, galiba burktum."

"Gel, hemen röntgen çekelim."

Fatih, Şule'yi röntgen odasına doğru yönlendirince Şule anında karşı çıktı. "Hiç gereği yok, röntgenlik bir durumun olduğunu sanmıyorum."

Şule her ne kadar röntgenlik bir durumun olmadığını söylese de acı çeken ifadesi Fatih'i fazlasıyla huzursuz ediyordu. "O zaman hemen dinlenme odasına gidelim, buz tedavisi uygulayalım."

Şule, Fatih'in bu konulardaki hassasiyetini Sena'dan öğrenmişti. İşe yaradığını görünce gülümseyerek başıyla onayladı ve birlikte dinlenme odasına gittiler. Oda boştu.

Fatih, Şule'nin oturmasına yardım ettikten sonra buz torbası almaya gitti. Yeniden odaya döndüğünde elinde buz torbası ve elastik bandaj vardı. Şule'nin önünde diz çöküp ayağını tuttu ve elindeki buz torbasını bileğinin acıyan kısmına koydu. "Gerçekten özür dilerim, canın çok yanıyor mu?"

Şule gülümseyerek Fatih'i izliyordu. Fatih yine ona oldukça çekici gelmişti. "Hayır, yanmıyor."

Fatih, yaklaşık 10 dakika buz uyguladıktan sonra, burkulan bölgeyi sarmaya başladığında Şule mahcup bir sesle, "Sen çıkıyordun sanırım, benim yüzümden geç kaldın," dedi.

"Eve gidiyordum zaten, önemli değil. Asıl sen, benim yüzümden çıkamadın."

"Acil bir işim yoktu, ben de eve gidiyordum."

Fatih işini bitirip Şule'nin bileğini bıraktı. "Evin yakın mı buraya?"

"Hayır, biraz mesafe var, arabamla gelip gidiyorum."

Fatih'in bakışları soru sorarcasına kısıldı. "Ayağın bu hâldeyken araba kullanabilecek misin? Seni evine ben bırakabilirim."

"Yeniden ayağa kalkmayı deneyeyim, eğer basabilirsem arabayı da kullanabilirim."

Fatih başıyla onaylayıp Şule'nin ayağa kalkmasına yardım etti. Fakat Şule, hissettiği acıyla yeniden yüzünü buruşturdu. "Sanırım araba kullanamayacağım ama seni de alıkoymak istemem. Sena'yı ararım, beni almaya gelir."

Şule'nin basamamasıyla Fatih'in canı daha da sıkıldı. "Benim yüzümden bu hâldesin. Seni evine ben bırakırım, en azından bunu sana borçluyum."

Şule gülümsemesinin belli olmaması için dudağını ısırdı ve Fatih'in koluna girerek, topallaya topallaya hastaneden çıkıp otoparka indiler. Birlikte Şule'nin arabasına bindikten sonra Şule'nin tarifiyle evine vardılar. Ardından arabadan inip apartmana girdiler.

Şule'nin kapısının önüne geldiklerinde, "Tekrar özür dilerim, Şule. Eğer ağrın sızın artarsa ya da bileğin şişerse haber ver, seni almaya geleyim, hastanede röntgen çekelim."

"Özür dileme artık," dedi Şule gülümseyerek ve ekledi. "Gerçekten iyiyim ben, buz iyi geldi. Biraz dinlenirsem, eminim ki sabaha bir şeyim kalmayacak."

Fatih rahatlamış şekilde gülümseyince Şule evinin kapısını açıp içerisini işaret etti. "Buyur, içeri gel, bir kahvemi iç."

"Teklifin için teşekkür ederim ama ayağın ağrırken bir de bana kahve yapmanı bekleyemem. Hem sen de güzelce dinlen. Belki başka sefere..."

Şule de gülümsedi. "Bana yardımcı olduğun için asıl ben teşekkür ederim. Evimi de öğrendin, her zaman beklerim."

Fatih gittikten sonra Şule daha da gülümseyerek içeri girdi. Çantasını ve ceketini çıkardığında, Sena koşarak yanına geldi.

"Hoş geldin kuzen, yüzün gülüyor," dedi imalı bir şekilde ve elini kalbinin üzerine bastırdı. "Yalnız Fatih içeri girecek diye yatak odama saklandım."

"Boşuna saklanmışsın, Senacığım, ben sana demiştim Fatih eve girmeyecek diye."

"Ben yine de, n'olur n'olmaz diye saklanayım dedim."

Şule, Sena'yı es geçip, ağzı kulaklarında odaya girerek kendini koltuğa bıraktı ve ayağına doğru eğildi.

Sena, "E, nasıl geçti?" diye sorunca Şule ayağındaki bandajı çıkarıp gülümsedi. "Güzeldi, Fatih gerçekten de çok çekiciydi."

"Nasıl oldu peki? İnandı mı sana?"

Şule ayağındaki sargıdan kurtulup bacaklarını koltuğa uzattı. "Bana inanmaması mümkün mü? Önce onu takip ettim, soyunma odasına girince kapının önünde beklemeye başladım. Duyduğum seslerden çıkacağını anlayınca oradan geçiyormuşum gibi yapıp ona çarptım. Sonra da kendimi yere bırakıp, ayağım acıyor numarasına yattım. O da suçluluk psikolojisiyle bir hayli ilgilendi benimle. Bundan sonrası daha kolay..."

"Senden korkulur valla."

Şule cevap vermeyip gülümsedi ve Fatih'le yaşadığı anları düşünmeye başladı.

Fatih, eve geldiğinde Leyla ve Gökçe çoktan evden gitmişti. Asya'nın mutfakta tek başına yemek yediğini görünce içinin burulduğunu hissetti. Yalnız kalmasını istememesine rağmen geç kalıp onu yalnız bırakmıştı.

"Afiyet olsun, kızlar da gitmiş, geç kaldım, çok üzgünüm."

Asya, Fatih'i baştan aşağı süzüp onun yorgun gözlerinde takılı kaldı ve belli belirsiz iç çekti. "Hoş geldin, kızlar da yeni gitti sayılır, önemli değil. Sen gelmeyince çocuklarla dışarıda takılacağını düşündüm. O yüzden başladım yemeğe."

Fatih başını sallayıp kendini açıklama ihtiyacı içinde konuştu ama Asya'nın yanlış anlayabileceğini aklının ucundan dahi geçirmedi çünkü Şule onun için herhangi biriydi. "İyi yapmışsın başlamakla. Çocuklarla değildim. Şule ile birlikteydim, onu evine bıraktım. Ondan geciktim."

Asya, duyduğu cümle üzerine öylece kalmıştı. Fatih'in yüzüne boş boş baktı. Sesini bulabildiğinde de, "Şule kim?" diye sordu.

"Şule bizim hastanede intörn hekimliğe yeni başladı. Bugün soyunma odasından çıkarken kazara ona çarptım ve düşmesine sebep oldum. Ayak bileği incindi. Yürüyemeyince de eve bıraktım."

"İyi yapmışsın," dedi Asya inandırıcı olmaya zorladığı ses tonuyla.

Fatih üzerini değiştirmek için odasına gidince de boğazına oturan yumruyu güçlükle yutkundu ve zihninin gerisinde oluşan sorularla baş başa kaldı. Kimdi bu Şule? Ve asıl önemlisi, Fatih ondan etkilenir miydi?

Bir anda tüm bedeni kıskançlıkla kavrulunca saçmalığına kızıp, masada duran bardaktan su içti. Su da içindeki yangını körüklercesine boğazını yakarak geçti. Daha fazla yiyemeyeceğini anlayınca masayı toparlayıp odasına kapandı ve yarınki sınavına odaklanmaya çalıştı ama ne yaparsa yapsın odaklanamıyordu. Aklının bir köşesinde sürekli Şule vardı.

Kendini zorlamayı bırakıp yatağına uzandı ve gözlerini kapattı.

Ertesi gün uyandığında kendini oldukça gergin hissediyordu. "Bugün olmamış," diye mırıldandı ve saatine baktı. Sınavı geç saatteydi ve sınavdan sonra dans derslerine girerek stres atmayı düşünüyordu.

Odasından çıkıp Fatih'in odasına doğru kulak kabarttı ama ses yoktu. Fatih'in gitmiş olabileceğini düşünerek mutfağa doğru ilerledi. Tam mutfağa giriyordu ki kapının zili çalınca geri döndü.

Kapıyı açtığında karşısında Leyla ile Gökçe'yi gördü. "Ooo, kızım, sen hâlâ uyuyor musun? Sınav var bugün, farkında mısın?"

Asya geçmeleri için kapının önünden çekilip, "Size de günaydın," dedi.

Gökçe çantasını çıkardığında Asya'ya ters bir bakış attı. "Triplere bak."

Asya cevap vermeyip mutfağa gidince kızlar da peşinden ilerledi. "Hayırdır, senin yine neden suratın asık?"

Asya omuzlarını silkip kahve suyunu koydu. "Yok bir şeyim."

"Var var, anlat hadi."

Leyla kolunu tutarak kendine çevirince, "Gerçekten bir sebep yok, Leyla, uyumadım sadece," dedi gözlerini kaçırarak.

Leyla konuşturmayı başaramayınca, Gökçe elindeki simitleri masaya bıraktı ve dolaba yöneldi. "Neden uyuyamadın peki?"

"Sınava takıldım, ilk sınav heyecanı, diyelim."

Leyla ve Gökçe, Asya'nın ağzından laf alamayacaklarını anladıkları için daha fazla soru sormadılar ve hep birlikte kahvaltı hazırladılar.

Dakikalar dakikaları kovaladı ve sınava yakın evden çıktılar. Üçünde de aynı heyecan ve korku vardı.

Sınavdan çıktıktan sonra ise birbirlerini beklediler ve buluşur buluşmaz dans salonuna doğru yürümeye başladılar.

"Nasıldı?"

Gökçe burnunu kıvırarak, "Benimki kötü geçti," dediğinde Leyla da "Benimki idare ederdi," dedi.

Asya da aynı şekilde başıyla onayladı. "Benimki de iyi denilebilir."

Sınavda çıkan sorular hakkında konuşarak salona girdiklerinde Murat'la Uğur'u gördüler.

Murat ise Asya'yı görünce nefesini tuttu çünkü Asya bugün her zamankinden daha güzel ve dikkat çekici gelmişti gözlerine. Gözleri parlarken Asya'ya gülümsedi. "Selam Asya, nasılsın?"

Asya da gülümsemişti. "İyiyim Murat, sınavdan çıktım şimdi, sen nasılsın?"

Gözlerine odaklanarak, "İnan bana, daha iyiyim," dedi lakin Asya'nın başını başka yöne çevirdiğini görünce de bozguna uğramışçasına, "Sınavın nasıldı?" diye sordu.

"İyiydi," dedi Asya ona bakmadan ve o sırada hoca salona girdi.

Herkesin gözü hocalarına döndüğünde, "Arkadaşlar, hoş geldiniz. Malumunuz, vizeleriniz başladı. Tek başıma bir karar vermek istemedim, ortak bir karar alalım istedim," dedi Maria Hoca ve konuşmaya devam etti. "Dans derslerimiz vizelerinizi etkileyebilir, bu süre zarfında gelmek istemezseniz dans derslerini iki hafta sonraya erteleyebiliriz. Ne dersiniz?"

Birkaç kişiden olumsuz cevap gelse de çoğunluğun isteği üzerine dans dersleri iki hafta sonraya ertelendi. Bu duruma en çok canı sıkılan Murat olmuştu. Ne kadar çabalasa da salondakileri ikna edememişti. Asya'yı görmeyi iple çekerken şimdi Asya'sız iki hafta ne yapacağını bilmiyordu. Bir şekilde onu görmeliydi.

Herkes dağılmaya başlayınca Asya, Leyla ve Gökçe de dans salonundan çıktılar. Bir tek Leyla'nın yüzü asıktı. "Ne güzel, Uğur'u görüyordum, şimdi göremeyeceğim."

"Valla ben seviniyorum, hatta Semih bu habere bayılacak."

Gökçe'nin sözlerine Asya ve Leyla aynı anda gülmeye başladı, ardından Asya, "Sahi Leyla, sen Uğur'dan ciddi ciddi hoşlanıyor musun?" diye sordu.

Leyla düşünür gibi yaptı. "Hayır, hoşlanmıyorum, sadece onu hoş buluyorum ama ciddi bir durum söz konusu değil."

"O hâlde neden, onu göremeyeceğin için surat asıyorsun?"

"Merih'i kızdıramayacak ya, ondan bence," diye alayla güldü Gökçe.

"Merih yüzünden, değil mi?" diyerek Asya da gülünce Leyla ofladı. "O zorbadan hiç bahsetmeyelim bence."

Leyla ile Gökçe yürümeye devam ederken Asya anlık aldığı bir kararla adımlarını durdurup arkada kaldı.

Leyla, Asya'nın yokluğunu fark edince geriye dönüp baktı. "Gelmiyor musun?"

Asya ne diyeceğini bilemeyince, "Hayır, siz gidin, benim ufak bir işim var," diyebildi.

Gökçe ve Leyla soru dolu gözlerle ona baktılar. "Ne işin var?"

"Önemli değil, daha sonra anlatırım."

"Sen ne işler çeviriyorsun?"

Asya geçiştirmek istercesine, "Bir şey çevirdiğim yok, ufak bir işim var sadece," deyince Gökçe, "Peki, yalnız kalınca korkmayacak mısın?" diye sordu.

Asya bir an düşündü. "Hayır, bence artık o konu kapandı. Hem eskisi gibi korkmuyorum."

"Nereden biliyorsun kapandığını?"

"Üzerinden geçmesine rağmen bir daha kimse gelmedi ya da karşıma çıkmadı."

"Bence yine de dikkatli olmalısın."

Asya başını sallayıp, "Merak etmeyin kızlar, yarın görüşürüz," diyerek kızların yanından uzaklaşmaya başladı.

Asya, kızlar arkasından bakarken çoktan uzaklaşmıştı. "Nereye gidiyor sence?" dedi Gökçe.

"Yakında kokusu çıkar," diye cevapladı Leyla.

Asya ise aynı saniyelerde, neden gitmek istediğini anlamasa da adımlarına engel olamıyordu. Ayakları onu hastaneye götürüyordu. Fatih'in hastanede olduğunu biliyor, Şule denilen kızı da deli gibi merak ediyordu. Yaptığının yanlış olduğunu bile bile, neden gittiğini açıklayacak bahanesi olmamasına rağmen gidiyordu.

Hastaneye geldiğinde sağına soluna bakındı. Burnuna dolan yoğun ilaç kokusuyla yüzünü buruşturdu. Bu kokuyu sevmiyordu. Etraftaki kalabalığa, uğultuya ve sağda solda koşuşturan çocuklara tek tek baktı.

Akşamüzeri olmasına rağmen hastane hâlâ yoğundu. Nereye gideceğini düşünmeye başladığında bakışları sağ tarafındaki merdivenlere kayınca oraya yöneldi. Birkaç basamak çıkmıştı ki yanından hemşire geçince ona Fatih'i sordu.

Hemşire onu görmediğini ama çıkış saati olduğu için soyunma odasında üzerini değiştirmekte olabileceğini söyledi. Asya da soyunma odasının olduğu katı öğrendikten sonra oraya yöneldi.

Merdivenlerin bitiminde, daha önce eline bakan Bahadır Hoca'yı gördü. Ona selam verince Bahadır Hoca da ona kısa bir bakış attı. "Asya'ydı, değil mi?"

Asya gülümsedi. "Evet, Asya'ydı."

"Elin nasıl oldu? Bakabilir miyim?"

Asya elini uzattı ve, "Daha iyi," dedi.

Bahadır Hoca, "Evet, iyi görünüyor," diyerek Asya'nın elini bıraktı. "Sanırım Fatih için geldin."

"Evet, onu arıyordum."

Bahadır Hoca eliyle koridorun ilerisinde duran Fatih'i işaret etti. "Fatih orada, Şule'yle konuşuyordu," dedi ve Asya'nın yanından ayrıldı.

Asya, Şule adını duyunca kalp atışının hızlandığını hissetti ve gözlerine dolan hüzünle az ilerideki Fatih ile Şule'yi izlemeye başladı.

Fatih de izlendiğinden habersiz, "Ayağın nasıl oldu Şule? İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim, bugün daha rahat basabiliyorum."

Fatih iyice rahatlamıştı. "Nihayet... Kendimi suçlu hissediyordum."

Şule sesli bir şekilde güldü ve eliyle Fatih'in kolunu sıktı. "Hadi ama Fatih, sadece ufak bir kazaydı, istemeden oldu. Kendini suçlu hissetme."

Asya, Şule'nin elini Fatih'in kolunda görünce kaşlarının çatılmasına engel olamadı. İçine dolan öfkeyle bir an dönüp gitmek istedi ama bakışlarını onlardan ayıramıyordu.

Fatih, birinin onları izlediği izlenimine kapılıp başını çevirdiğinde Asya'yı gördü ve kalbinin teklediğini hissetti. Hiç beklemediği bir anda Asya karşısına çıkmıştı. Bakışlarını kızın üzerinde gezdirdi; siyah bir tayt üzerine ateş kırmızısı, salaş, triko

bir kazak giymişti. Dudaklarını da kazağıyla aynı renkteki rujla boyamış, Fatih için büyüleyici olmuştu.

Yüzünde gülümseme beliren Fatih, Asya'nın üzgün ifadesini fark edince gülümsemesi anında solarak Asya'ya doğru koşturmaya başladı.

Şule ise Fatih'in, onlara bakan kıza doğru koşarak gitmesiyle şoke olmuştu. O da Fatih'in peşinden gitti.

Fatih, Asya'nın yanına gelir gelmez, "Asya, kötü bir durum mu var, neden geldin?" diye sordu.

Asya, Fatih'in sorusuyla ne diyeceğini bilemeyip panikle etrafına bakındı. "Be-ben, dans dersi iptal olunca yanına gelmek istedim, birlikte eve gideriz diye düşünmüştüm."

Fatih rahat bir nefes verdi lakin Asya kırgın bir sesle, "Sanırım yanlış bir zamanda geldim," deyince Fatih, *neden geldin*, diye sorduğu için Asya'nın böyle dediğini anlamıştı. "Hayır hayır, öyle demek istemedim. Bir anda seni karşımda görünce panikledim. Kötü bir şey oldu sandım. Yoksa sen hep gel."

Asya, karşısında beyaz önlükle duran Fatih'e baktı; saçlarını toplamasıyla keskin yüz hatları iyice ortaya çıkmıştı. Beyaz önlük içinde son derece çekici görünmüştü gözlerine.

Fatih'i incelemeye devam ederken hemen arkasından Şule'nin geldiğini görünce bakışları ona kaydı. Şule, kısa saçları ve kendinden emin duruşuyla oldukça dikkat çekici ve güzel bir kızdı. Hele ki bakışları her erkeğin aklını rahatça başından alabilecek cinstendi.

Şule elini Fatih'in omzuna atıp gülümseyince Asya huzursuzca kıpırdandı. Yalnızca Asya değil, Fatih de omzundaki elden rahatsız olmuştu. Tanıştırma bahanesiyle karşısına geçip omzundaki elden kurtuldu. "Sizi tanıştırayım, Şule yeni intörn hekimimiz," dedi Asya'ya ithafen, ardından Şule'ye döndü. "Asya da benim arkadaşım."

Şule elini uzatarak, "Memnun oldum Asya," dedi.

Asya da zoraki gülümsedi. "Ben de memnun oldum."

Fatih yeniden Asya'ya döndü. "Ben hemen üzerimi değiştirip geliyorum, sonra da çıkarız. Bir yer açılmış, seni oraya götürmek istiyorum."

Asya olumlu anlamda başını sallarken Şule kendini fazlalık hissederek, "O zaman sonra görüşürüz, iyi akşamlar," diyerek yanlarından uzaklaştı.

Şule, öyle çok canı sıkılmıştı ki öfkesinin de etkisiyle sert adımlarla kafeteryaya indi. Fatih'in Asya'ya bakarken gözlerinde gördüğü ifadeden son derece rahatsız olmuştu. Sena'nın yalnız oturduğunu görünce yanına gitti ve masada duran kahvesini alıp hızlıca içti.

"Hey, o benim kahvem."

Şule bardağı masaya bırakıp karşısındaki sandalyeye oturdu. "Asya kim?"

Sena anlamsız gözlerle Şule'ye baktı. "Asya?"

"Fatih'in yanına az önce bir kız geldi ve Fatih'in ona bakışlarını hiç beğenmedim. Ayrıca o kızın da bakışları iyi değildi. Kesin aralarında bir şey var."

"Asya kim, bilmiyorum ama arada yanında gördüğüm kız olabilir."

"Yarın o kızın kim olduğunu bana öğreniyorsun!"

"Tamam, merak etme, öğrenirim."

Asya ise canı sıkkın bir hâlde Fatih'i beklemeye başladı. Şule tahmin ettiğinden de güzel ve çekiciydi. Ayrıca Şule'nin gözlerindeki ifadeden hiç hoşlanmamıştı. Dahası Şule, kendisi de oradayken elini Fatih'in omzuna atarak resmen Asya'ya meydan okumuştu. Asya yanaklarını sıkıntıyla şişirdi.

Fatih de Asya'nın aksine üzerini değiştirirken heyecanlıydı. Asya buraya gelerek onu şaşırtmıştı. Hızlıca üzerini değiştirip dışarı çıktı. Asya'sı onu bekliyordu. Ateş kırmızısı kazağı yüzüne

çok yakışmış, kahverengi saçları arasındaki belli belirsiz sarılar ortaya çıkmıştı. Kıpkırmızı dudakları da oldukça davetkâr görünüyordu. Aynı anda aklına bugünkü dans dersi geldi. Murat'ın bu yüze, bu dudaklara onun gözüyle bakma ihtimali tüm heyecanının uçmasına sebep oldu.

Ayrıca Asya'nın yüz ifadesinin değişmemesi de canını sıkmıştı. "Asya, senin canın mı sıkkın? Neden yüzün asık?"

Asya, kendine engel olamayıp hissettiklerini bu kadar belli ettiği için kendine içten içe kızarken, "Hayır, canım sıkkın değil, sadece biraz yorgunum," dedi.

"Dans dersi neden iptal oldu?"

"Vizelerden dolayı iptal edildi. Vizeler boyunca olmayacak. Aslında bir yerde iyi oldu, tamamen vizelere odaklanabileceğim."

Fatih, işte bu habere oldukça sevinmişti ve dudakları elinde olmadan gerilmişti.

Asya, Fatih'in gülümsediğini görünce soru sorarcasına, "Sevindin çok," deyince Fatih'i yepyeni bir panik aldı ve Fatih aklına gelen ilk yalanı söyledi. "Senin adına sevindim, vizelerini etkilemesini istemezdim." Ardından konuyu değiştirmek istercesine, "Sınavın nasıldı? Korktuğun gibi miydi?" diye sordu.

"Hayır, güzel geçti."

"Çok iyi," dedi ve merdivenleri işaret etti Fatih.

Birlikte hastaneden çıktıklarında Şule ile Sena da soyunma odasında penceresinden onların gidişini izliyorlardı.

Asya ile Fatih yolda Fatih'in dediği yere uğrayıp yiyecek bir şeyler satın aldıktan sonra eve geçtiler. Aslında Fatih'in amacı orada yemekti ama Asya keyfi yerinde olmadığı için paket yaptırmak istemişti.

Birlikte mutfağa geçip yemek yemeye başladıklarında Asya kararsız bir sesle, "Bugün tanıştırdığın Şule, dün evine bıraktığın kızdı, değil mi?" diye sordu.

Fatih düşünmeden cevap verdi. "Evet, oydu."

"Hmm," dedi Asya ve çatalını tabağın içinde boş boş gezdirdi. "Ayağı nasılmış peki? Rahat yürüyordu."

"Daha iyiymiş, kendimi suçlu hissediyordum ama basabiliyor artık."

Asya'nın içini garip bir şüphe sarmıştı. Umursamaz görünmeye çalışarak, "Nasıl oldu? Yani kazara çarptım demiştin," diye tekrar sordu.

"Soyunma odasından çıkıyordum. O da o sırada oradan geçiyormuş, görmedim ve çarptım. Sonra da yere düştü. Sanırım ayağını burktu."

"O kadar hızlı ve sert mi çarptın yani?"

Fatih tek kaşını kaldırdı. Asya'nın neden böyle bir soru sorduğunu anlamamıştı. "Hatırlamıyorum, sert olmalı ki düştü."

"Anlıyorum."

"Sana öyle gelmedi mi?"

Asya, Fatih'in beklenmedik sorusuyla paniklemişti. Elini yumruk yapıp belli belirsiz masaya vurmaya başladı. Fatih'in gözleri de anında Asya'nın ellerine kaydı. Bu hareketini bazı anlarda yapıyordu ve Fatih, hangi zamanlarda yaptığını iyi kötü anlamaya başlamıştı.

Asya, "Tabii ki hayır, niye öyle bir şey düşüneyim ki? Düştüğüne göre sert çarpmışsın," dedi ve ayağa kalktı. "Benim yarınki sınavıma çalışmam lazım, sonra da yatarım. İyi geceler," diyerek odasına gitti.

Asya'nın mutfaktan çıkmasıyla birlikte Fatih de arkasından baktı. Asya'nın imasını anlamamıştı ama doğru söylemediğinin farkındaydı.

"Çünkü her bir yanım,
Âşık her bir yanına,
Tüm çıkışlarını ve uç noktalarını
Seviyorum senin,
Tüm o mükemmel kusurlarını."

XI

2 HAFTA SONRA...

Sınavlar nihayet bitmiş, yoğun ve yorucu haftalar geride kalmıştı. Bu süreçte Asya ve Fatih az görüşmüş, sınavların da etkisiyle olabildiğince az sohbet etmişlerdi.

O gün okul çıkışı Semih, Gökçe'yle konuştuktan sonra Fatih'e dönerek, "Gökçe ile Leyla okulun yakınlarındaki kafede bizi bekliyorlarmış, seninle konuşmak istedikleri bir konu varmış," deyince Fatih'i tedirginlik sarmıştı.

"Benimle mi? Ne hakkında? Ayrıca Asya neredeymiş?"

"Bilmiyorum, sanırım evde."

Fatih kötü bir şey duyacağı düşüncesiyle iyice tedirgin oldu. "Bir an önce gidelim, iyice merak ettim."

Semih başını salladı ve birlikte kafeye doğru yürümeye başladılar. Onlara Merih ile Onur da eşlik etti.

Kafeye girdiklerinde Leyla, Merih'i görür görmez suratını astı. O günden sonra onu ilk kez görüyordu ve suratını asmaktan kendini alamamıştı. Bunu Merih de fark etmişti. "Hayırdır küçük hanım, beni gördüğünüze pek memnun olmamış gibisiniz?" dedi sırıtarak. Sırıtmıştı ama pek içten değildi çünkü Leyla'nın ondan sürekli kaçması mutsuz hissettiriyordu.

Leyla yüz ifadesini değiştirmeden cevap verdi. "Zorbaları görmekten hiçbir zaman memnun olmam, abiciğim."

Merih, abi kelimesinden fena hâlde sıkılmıştı. Bıkkınlığını sesine de yansıtarak, "Sen zorba görmemişsin. Zorba nasıl olunur, göstermemi ister misin?" diye çıkışınca Leyla korkusuzca Merih'in gözlerine baktı. "Öyle mi? Hadi, göstersene!"

Fatih oflayarak araya girdi. "Siz ikiniz, iki dakika kavga etmeden duramaz mısınız?"

"Başlatan Merih."

"Dilinin kemiği olmayan da Leyla."

Fatih her ikisine de bakarak başını inanamıyormuşçasına iki yana salladı ve Gökçe'nin karşısına oturdu. "Benimle ne konuşmak istiyorsunuz?"

Fatih'in meraklı ve sabırsız oluşu Gökçe'yi mutlu etmişti. "2 gün sonra Asya'nın doğum günü. Leyla ile ona ufak bir sürpriz hazırlamak istiyoruz ama senin yardımın olmadan bunu yapamayız."

Fatih, Asya hakkında kızlardan kötü bir şey duyacağı için o kadar çok endişelenmişti ki doğum günü olduğunu duyunca tüm kasları bir bir gevşedi ve yüzüne anında aptalca bir sırıtış yerleşti. "Doğum günü olduğunu bilmiyordum. Daha önce bu konu hakkında hiç konuşmamıştık," dedi ve arkasına yaslandı. "Size seve seve yardım ederim, ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Bir kafede biz bize olabileceğimiz ufak bir kutlama yapalım dedik. Biz önceden gider hazırlanırız, siz Asya ile birlikte sonradan gelirsiniz ve pastasını üfleriz."

Fatih, Gökçe'yi onayladığında Onur araya girip, "Hangi kafede olacak?" diye sordu.

"Siz onu bana bırakın," diyen Fatih yanı başında işittiği sesle, başını sesin kaynağına çevirdi.

Gelenler Şule ve Sena'ydı.

"İyi akşamlar beyler," dedi Şule, olabildiğince doğal tutmaya çalıştığı gülümsemesiyle.

Fatih ve masadaki diğer erkekler de gülümseyip, "İyi akşamlar," dediklerinde Gökçe ile Leyla baştan aşağı memnuniyetsiz

bir biçimde kızları süzdü ve aynı memnuniyetsiz bakışlarla anında karşılaştılar.

Şule ile Sena yanlarından ayrılır ayrılmaz Leyla arkalarından bakarak Şule'yi, Gökçe'ye işaret etti. "O nasıl kızdı öyle, taş gibiydi resmen ama bence burnu estetik."

"Evet evet, estetik ama kısa saçları çok tarz durmamış mı?"

"Bence rengi fazla koyuydu."

"Bana da koyu geldi."

"Yine de tarz durmuş ama dudaklarını sevemedim. Fazla dolgundu, bu kadar dolguya gerek yok."

"Çenesinde de bir şeyler var gibiydi."

Leyla gözlerini kısıp, "Törpületmiş mi sence?" diye sordu.

"Sanırım."

"Yakışmış ama."

Gökçe yüzünü buruşturup, "Yine de ikisi de soğuk ve itici," deyince Merih, "Yuhh," diyerek araya girdi.

Kızlar bakışlarını erkeklere çevirdiğinde şaşkınca kendilerine baktıklarını gördüler.

"İki dakikada dedikodu nasıl yapılır, sayenizde gördük."

Leyla umursamaz bir ifadeyle omuzlarını silktiğinde Gökçe kızgın bakışlarını Semih'e çevirdi. "Nereden tanıyorsunuz bu kızları?"

"Burnu estetik dediğiniz kızın adı Şule, aynı hastanede intörn hekimlik yapıyoruz. Yanındaki kız ise Sena, aynı sınıftayız."

"O kızlarla çok samimi olmuyorsun, değil mi Semih?"

Semih öksürmeye başlayınca masadaki diğer erkekler gülmeye başladı.

"Ne alakası var, hayatım, hem onlar benim arkadaşım."

"Ben anlamam, Semih, o kızların bakışlarını hiç sevmedim, onlardan uzak duruyorsun. Kadın sinsiliği diye bir şey var. Sen anlamazsın ama ben anlarım."

Merih'in bakışları da Leyla'nın üzerinde kalmıştı. "İyi kızlar bence ve evet, çok güzeller," dediğinde Leyla'nın ters bakışları yüzüne çevrilince sırıtmaya başladı.

Şule, "Bu kızlar da kim?" diye sinirle sorunca Sena da bakışlarını, az ilerisindeki masada oturan gruba çevirdi. "Semih'in yanındaki siyah saçlı olan Semih'in kız arkadaşıymış. Diğer sarışın olanla beraber Asya'nın da yakın arkadaşlarıymış. Merih de şu sarışından hoşlanıyormuş. Adı Leyla."

"Sen tüm bunları nereden öğrendin?"

"Uğur'dan. Sana daha önce bahsettiğim, Fatih'in can düşmanı olan Murat'ın yakın arkadaşı. Tesadüfe bak ki Murat ile Uğur dans derslerinde Asya ve Leyla ile partnermiş."

Sena'nın sözleriyle Şule'nin öfkesi anında uçtu. "İşte bu çok iyi haber."

Sena da gülümseyerek arkasına yaslandı ve bakışlarını Merih'in üzerine sabitledi. "Nedense Merih'in şu kızdan hoşlandığını duyduğum günden beri Merih dikkatimi çekmeye başladı."

Şule bakışlarını gruptan ayırmadan, "Aynı şeyi mi düşünüyoruz?" diye sorunca Sena daha da güldü. "Kesinlikle."

Fatih gruptan ayrıldıktan sonra Asya'ya yapacakları doğum günü için arkadaşının mekânına gitti. Burası hem romantik hem de eğlenceyi bünyesinde barındıran bir adresti ve Fatih'in aklındaki plan için biçilmiş kaftan gibiydi.

Planına göre, leziz bir İtalyan yemeğinin ardından canlı müzik eşliğinde pastası gelecekti. Sonrasında da bütün gece eğleneceklerdi. Ağzı kulaklarında gülümsedi. Asya'nın mutlu olmasını her şeyden çok istiyordu.

O iki gün çabuk geçmişti. Fatih, Asya'ya ne alacağına karar verdikten sonra daha da rahatlamıştı.

Asya'nın doğum günü hafta sonuna denk gelmişti.

Asya yattığı yerden sosyal medyadan gelen doğum günü mesajlarını cevapladı, akabinde büyükannesi ve büyükbabası ile konuşup vize haftasında konuşamadığı için özlemini giderdi.

Telefonunu kapattığında kızlarla kurduğu gruba baktı ama ne Leyla ne de Gökçe doğum günüyle ilgili bir şey yazmıştı.

Unuttular, diye içinden geçirdi. Fatih doğum gününü bilmediği için ondan bir beklentisi yoktu.

Huzursuzca yatağından kalktı. Vakit öğlene geliyordu. Fatih hastanedeydi.

İçeri girip televizyon karşısında vakit geçirmeye başladı. Bir süre sonra televizyondan sıkılınca odasına dönüp, yarım bıraktığı kitabını okudu. Çok geçmeden telefonu çaldığında arayana baktı. Arayan Fatih'ti. Fatih'le bir şey olmadığı sürece telefonla konuşmazlardı. Merakla telefonunu açtı. "Efendim, Fatih?"

"Asya, direkt söze gireceğim, yardımına ihtiyacım var."

Asya endişelenerek dik bir konum aldı. "Kötü bir şey mi oldu?"

"Hayır, öyle değil, bu gece hastanenin yemeği var. Bir intörn hekimin de gitme zorunluluğu var ve Bahadır Hoca beni seçti. Bana bu gece yemekte eşlik eder misin?"

Asya duydukları karşısında şaşırıp, bir anlığına ne diyeceğini bilemedi. Sessizliği uzayınca da Fatih'in sesini yeniden duydu. "Lütfen işinin olmadığını söyle ve beni kırma, Asya."

Asya sabahtan beri öyle çok yayılmıştı ki dışarı çıkacak havası kalmamıştı lakin Fatih'i de kırmak istemiyordu. "Hayır, bir işim yok, gelirim."

Fatih heyecanla, "Sevindim," deyince Asya derin bir nefes alıp telefonu kapattı ve yataktan fırladığı gibi duşun altına girdi. Bir yandan da ne giyeceğini düşünüyordu. Gece için klasik bir elbisenin uygun olacağına karar verdiğinde bir nebze olsun rahatlamıştı.

Duştan çıktıktan sonra saçlarını kurutup dolabının karşısına geçti. İp askılı, dizlerinin biraz üzerinde biten siyah bir elbise giyerek makyajını yapmaya başladı. Gözlerini ortaya çıkaracak

bir makyaj yaptıktan sonra dudaklarına da hafif tonlarda bir ruj sürüp, saçlarına da maşayla ufak hareketler kattı.

Anahtar sesini duyduğunda artık hazırdı. Parfümünü sıkıp odadan çıktığında Fatih'in hayranlık dolu bakışlarıyla karşılaştı. Utanmıştı.

"Çok hoş görünüyorsun," dedi Fatih.

Asya gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedi ve bakışlarını kaçırarak ayakkabı seçmeye yöneldi. "Sen hazır olana kadar ben burada oyalanırım."

"Hemen geliyorum," dedi Fatih ama Asya'dan yayılan parfüm kokusu ayaklarını zemine sabitlemişti sanki. Belli belirsiz bir iç çekişle bacaklarına komut vererek, hayranlık dolu bakışlarını kızın yüzünden zar zor ayırıp odasına girdi. Yaklaşık 15 dakika sonra üzerini değiştirip yeniden Asya'nın yanına geldi.

Asya, Fatih yanına gelince onu baştan aşağı dikkatle süzdü. Siyah renginde, üzerine tam oturan keten bir pantolon; üzerine de beyaz renk, göğüs kaslarını belli eden dar bir gömlek giymiş. Sarı saçlarını arkada minik topuz yapmıştı. Kıyafeti üzerinde kalem gibi dururken ayakkabılarını da beyaz ve spordan yana tercih etmişti.

Klasik ve sporu harika bir şekilde harmanlamış, büyüleyici keskin bakışlarıyla Asya'nın nefesini tutmasına sebep olmuştu. Kıyafeti Fatih'e öyle çok yakıştırmıştı ki şaşkınca sırıtıyordu.

"Nasıl oldum?"

Asya boş bulunarak, "Bayıldım," dedi ama Fatih'in yüzündeki ifadeyi görünce hızla toparlandı. "Yani, çok yakışmış," dedi ve kızarmaya başlayan yanakları eşliğinde Fatih'e bakmadan, "Çıkalım mı?" diye sordu.

Fatih, Asya'nın sevimli hâllerine ve utanmasına gülümsemişti. Asya'nın onu beğenmesi ise ayrıca memnun etmişti. "Çıkalım," dedi ve kapıyı açarak Asya'nın çıkmasını bekledi.

Yaklaşık yarım saatlik yoldan sonra mekâna geldiklerinde Fatih son derece heyecanlıydı ve Asya'nın nasıl tepki vereceğini merakla bekliyordu. "Buraya daha önce gelmiş miydin?"

Asya arabadan inip Fatih'in işaret ettiği mekâna baktı. "Hayır ama sınıfta adını çok duymuştum."

"Benim çok sevdiğim bir yerdir burası."

Fatih'in sesi kulaklarına ulaştığında zihnine de bir sürü soru dolmuştu Asya'nın. *Acaba kaç kızla buraya geldi? Eda'yla da gelmiş midir? Ya da Şule'yle?*

Keyfi kaçsa da belli etmeden gülümsemeye çalışıp Fatih'le birlikte içeriye doğru yürümeye başladı.

İçeriye girer girmez onları karşılayan garson, Fatih'e masalarını işaret edip, "Hoş geldiniz Fatih Bey, masanız ileride hazır. Sizi bekliyorlar," deyince Asya kaşları hafifçe çatık bir hâlde, soru dolu gözlerle Fatih'e baktı.

Fatih gülümsese de Asya'ya cevap vermeyi es geçti. "Hadi geçelim." Elini, kızın sırtına yerleştirdiğinde Asya'nın ürperdiğinden habersizdi.

Birlikte yürümeye başladıklarında Asya, masada oturan arkadaşlarını görünce önce şaşırdı lakin sonra ne olduğunu anlayınca gülmeye başladı. Fatih'e döndüğünde Fatih de gülümsüyordu.

Masaya gittiklerinde hep bir ağızdan, "Sürpriz!" diye bağırdılar.

Asya çok utanmıştı. İki elini yanaklarına bastırdı. Kızlara ithafen, "Ya, aşk olsun size," dedi ve Fatih'e döndü.

Fatih gülümsüyor, aynı zamanda gözlerinin içine bakıyordu. "Doğum günün kutlu olsun."

Bu sürpriz Asya'yı hem çok şaşırtmış hem de çok mutlu etmişti. Asya, içinden taşan duygu seline engel olamayıp Fatih'e sarıldı. "Teşekkür ederim Fatih."

Fatih beklemediği bu hareketle mest olmuştu. Anında Asya'nın sarılmasına karşılık verdi.

Masadakiler de ağzı kulaklarında, onları izliyordu. Leyla, iç çektiğinde Merih'le göz göze geldi ve hızla bakışlarını kaçırdı.

Hep birlikte keyifli sohbet eşliğinde yemeklerini yediler. Fatih, Asya'nın İtalyan yemeklerine ayrı bir hayranlık duyduğunu bildiği için özellikle İtalyan yemeğini seçmişti ve bu, Asya'nın dikkatinden kaçmamıştı.

Gecenin ilerleyen dakikalarında ise müzik eşliğinde pastası gelmişti. Asya mumları üflemeden önce Fatih'e baktı. Ardından gözlerini kapatıp dileğini diledi. Arkadaşlarının alkışları arasında pastasını üfledi. Sıra hediyelere gelmişti. Bu, Asya'yı utandırmasına rağmen, aynı zamanda mutlu etmişti. Tüm hediyelerini severek kabul ederken Fatih'in hediyesini nedense ayrı bir beğenmişti. Fatih, ucunda tek inci tanesi olan zarif bir kolye almıştı.

Hayranlıkla kolyeye bakıp, "Fatih, bu çok güzel, teşekkür ederim," dedi.

"Beğenmene sevindim, takabilir miyim?"

Asya tereddüt içinde kalsa da başıyla onaylayıp arkasını döndü. Saçlarını yanda topladığında boynunda hissettiği, Fatih'in parmaklarıyla bacakları titredi. Fatih'in ona her dokunuşunda eriyor, kalp atışları hızlanıyor, vücudu titriyordu. Tahammül edilmesi imkânsız bir hâle geliyordu ve bu durum her geçen dakikada canını daha çok sıkıyordu.

Fatih kolyeyi takar takmaz Asya ona doğru dönerek, "Nasıl oldu?" diye sordu.

"Çok yakıştı."

"Tekrar teşekkür ederim."

Leyla ile Gökçe de kolyeyi çok beğenmiş, hayranlıkla bakıyorlardı. O sırada John Legend'in, "All of Me" şarkısı çalmaya başlayınca Fatih ile Asya aynı anda masadakilere ithafen, "Bu şarkıyı çok severim," dediler. Ardından durup birbirlerine baktılar.

Masadakiler de gülümseyerek onlara bakıyordu. "O zaman neden dans etmiyorsunuz?" diye sordu Leyla.

Asya yanaklarının kızardığını hissetti ve başını piste çevirdi. "Kimse dans etmiyor," dedi geçiştirmek istercesine.

Asya'ya ilk tepki veren Gökçe oldu. "Yoo, kalkanlar oldu bile," diyerek dans edenleri gösterdi.

Asya isteksiz olsa da Fatih'in istekli bakışlarını görünce kabul etti ve birlikte ayağa kalktılar.

Etrafa loş bir ışık hâkimdi. Pisti ise hafif bir ışık aydınlatıyordu.

Pistin ortasına geldiklerinde birbirlerine dönüp gözlerinin içine baktılar. Fatih bir adım daha yaklaşarak elini Asya'nın beline yerleştirdi.

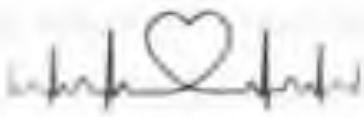
Asya, Fatih'in sıcak elini belinde hissedince hızlanan kalp atışlarını görmezden gelerek, bir elini Fatih'in avucunun içine bırakırken boşta kalan elini de omzuna yerleştirdi.

Yüzleri birbirlerine o kadar yakındı ki nefeslerini yüzlerinde hissediyorlardı.

Asya panikle bakışlarını kaçırıp başını Fatih'in omzuna yaklaştırdı ve dans etmeye başladılar. Çok geçmemişti ki Asya gözlerini kapattığında Fatih'in, kulağının yanında mırıldandığını ve kalbini titreten o sözleri duydu.

Cause all of me (Çünkü her bir yanım)
Loves all of you (Aşık her bir yanına)
Love your curves and all your edges (Tüm çıkışlarını ve uç noktalarını seviyorum senin)
All your perfect imperfections (Tüm o mükemmel kusurlarını)

Asya başını kaldırıp yeniden Fatih'in gözlerine baktı. Fatih gözünü kırpmadan gözlerinin içine bakıyordu. Bu defa gözlerini kaçırmadı ve hissettiklerinden aldığı cesaretle aynı şekilde onun gözlerine baktı. Konuşmadı, konuşmadılar. Gözlerini birbirlerinden ayırmadan dans etmeye devam ettiler.

Gökçe bir süre hayran hayran Asya ile Fatih'i izledikten sonra Semih'e pisti işaret etti. "Hayatım, biz de dans edelim mi?"

"Edelim sevgilim."

Birlikte kalkıp Asya ile Fatih'in yanına gittiklerinde Leyla da kollarını göğsünde bağlamış, somurtarak oturuyordu.

"Ne o, küçük hanım, slow danslar sizi pek açmamışa benziyor?"

Leyla bıkkınlıkla nefesini verdi. Merih kendisiyle neden sürekli uğraşıyordu, anlamıyordu. "Evet, açmadı, ben slow danstan ziyade direk dansı yapmayı seviyorum," dedi alayla.

Amacı Merih'i sinir etmekti ve başarmıştı da... Merih'in yüzü anında kaskatı kesildi. "Leyla, seni o direkle..." dedi ama sözünü Onur'un öksürüğü kesti.

Başını çevirdiğinde Onur'un Merih'in ne diyeceğini anlayıp uyaran gözlerle ona baktığını gördü. Yeniden Leyla'ya döndüğünde, sinirden kızarmış yüzüyle karşılaştı.

Leyla öfkeyle, "O direkle ne, Merih?" diye sordu.

Merih derin bir nefes alıp Leyla'nın sorusunu es geçti. "Sen direk dansı yapmayı nereden biliyorsun?"

"Sana ne! Nereden öğrendiysem öğrendim, seni ilgilendirmez!"

Merih başını yukarı kaldırıp sabır çekti.

Leyla, Merih'in yüz ifadesine dikkatle bakıp onu daha da sinir edebilmek için sesine ince bir alay kattı. "Sen niye benimle bu kadar uğraşıyorsun? Canın dans etmek istiyorsa söyleyebilirdin."

Merih sesli bir kahkaha atınca da bozuldu lakin ona belli etmedi.

"Benim böyle ucuz numaralara ihtiyacım yok, küçük hanım, ben istediğimi zaten alırım."

Leyla tek kaşını kaldırdı. "Kendine o kadar çok mu güveniyorsun?"

O sırada yanlarından geçen kızıl saçlı, mini elbiseli bir kızın kendine baktığını gördü Merih. Normalde bu tarz davranışlar onluk değilken sırf Leyla'yı gıcık edebilmek için başıyla kızı işaret etti. "Sence de güvenmeyeyim mi?" diyerek, kendisine göz kırpan kıza gülümsedi.

Leyla, öldürücü bakışlarını kıza yolladığında sakin kalabilmek için kendiyle âdeta savaş veriyordu. Belli etmemek adına derin bir nefes aldı. Tam Merih'e bir şeyler söyleyecekti ki Merih ayağa kalkıp, bar tezgâhında oturan kızıl saçlı kıza doğru yürümeye başladı.

Leyla şoke olmuş bir hâlde bakarken Merih çoktan kızın yanına oturmuş, sohbete başlamıştı.

Gözleri Onur'a kaydı. Onur mahcup bir ifadeyle bakıyordu. "Klasik Merih işte..."

Leyla sesini çıkarmayıp arkasına yaslandı ve onları izlemeye başladı. Kızın abartılı el kol hareketlerini, Merih'in kahkahalarını gözünü kırpmadan izledi.

Yaklaşık 15 dakika sonra kızın lavaboya doğru gittiğini görünce gözleri Merih'e kaydı. Dans pistinde hâlâ dans eden Gökçe, Semih, Asya ve Fatih'e bakıyordu. Göz göze geldiklerinde hızla başını Onur'a çevirdi.

Onur da telefonuna gömülmüştü. Sessizce ayağa kalkıp ona kimsenin bakmadığına emin olduktan sonra lavaboya doğru yürüdü. Tam da istediği gibi, kız lavaboda yalnızdı.

Gülümseyip kapıyı kapattı. Ayna karşısında rujunu tazeleyen kıza yavaşça yaklaştı. Yanına vardığında da lavabo tezgâhın üzerine çıkıp kızın karşısına oturarak bacak bacak üstüne attı.

Kız şaşkınca kendisine bakıyordu. "Sen ne yapıyorsun orada öyle?"

Leyla'nın dudaklarında kibirli bir tebessüm belirdi. "Seni izliyorum."

"Neden?"

"Hiiiçççç."

Kız kaşlarını çattı ve ruj sürmeyi bırakıp rujunu çantasına koydu.

Leyla, kızın gideceğini anlayınca onu durdurmak amacıyla, "Adın ne tatlım?" diye sordu.

"Ne yapacaksın adımı?"

"Merak ettim."

"Seni ilgilendirmez."

"Tamam, dediğin gibi olsun, ilgilendirmesin."

Kız yavaş yavaş sinir olmaya başlamıştı. Yüksek sesle, "Sen benimle dalga geçmek için mi buraya geldin?" diye çıkıştı.

Leyla'nın amacı kızı sinir etmek ya da onunla dalga geçmek değildi. Kızı suçlu da görmüyordu. Ona göre tek suçlu Merih'ti. Tek istediği, Merih'e haddini bildirmekti ama bunu Merih üzerinden yaptığında Merih'in kıçını kaldıracağını çok iyi biliyordu. Tek çaresi kızı biraz korkutmaktı. Kız korktuğu takdirde Merih'i sap gibi ortada bırakacaktı. Merih'in bozguna uğramış hâlini görme ihtimali, içinde engelleyemediği bir heyecan yarattı. "Yoo, sadece sana kim olduğumu söylemeye geldim," dedi tırnaklarına bakarak.

Kız, Leyla'nın öz güvenine şaşırarak sordu. "Kimsin ki sen?"

Leyla tırnaklarının üzerindeki hayalî tozu üfleyip kızın gözlerine baktı. "Bana 'Yakıcı' derler," dediğinde yüzünü buruşturmadan edemedi ve içinden *cidden Yakıcı'dan başka bir şey aklına gelmedi mi*, diye kendi kendine sordu. Bu saatten sonra nasıl toparlayacağını kendi de bilmiyordu.

Kız anlamsız gözlerle ona baktı. "Yakıcı?"

Leyla işaret parmağını havaya kaldırıp kıza, yaklaşmasını işaret etti. Kız başını hafifçe Leyla'ya yaklaştırınca Leyla fısıldayarak, "Evet, tatlım, Yakıcı. Kurbanlarımın üzerinde yakıcı etki bıraktığım için böyle derler bana," dedi ama fazlasıyla saçmaladığının farkındaydı.

Kız geri çekilip Leyla'nın ciddi olup olmadığını anlamak için yüzüne baktı. Leyla da kızın etkilendiğini fark edince doğru yolda olduğunu anlayıp, hiç bozmadığı ifadesiyle, "Neden öyle diyorlar, biliyor musun?" diye yeniden sordu.

Kız olumsuz anlamda başını sallayınca aklına ilk gelen senaryoyu anlatmaya başladı. "Çünkü daha önce bir kız, sevgilime saçlarıyla kur yaptı, hem de benim yanımda, inanabiliyor musun? Tabii ben hemen kızın saçlarını yaktım. Bir tanesi de göz kırpmıştı. Yine benim yanımda, hemen kızın kaşlarını ve kirpiklerini yaktım. Sonuncusu ise öpücük atmıştı. Tesadüfe bak ki yine benim yanımda... Ben de kızın o güzelim dudaklarını cayır cayır yaktım ve hiç ceza almadım. Neden, biliyor musun?" Leyla hem anlatıyor hem de gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Daha önce hiç bu kadar saçmaladığını ve kendini rezil duruma düşürdüğünü hatırlamıyordu ama yine de eğleniyordu. İnandırıcı olabilmek için gözlerini kısıp, "Çünkü benim babam mafya. Azılı bir katil. Ben de onun manyak kızıyım. Hatta babamın psikopat adamları, o kur yapan kızları depoya çekerken bana oldukça yardımcı olmuşlardı," dedi ve dudaklarını birbirine bastırdı. *N'olur,* diye içinden yalvardı. *N'olur, kork ve sakın gülme yoksa ben de gülmeye başlayacağım.*

İstediği olmuştu... Leyla'nın abartılı mimik hareketleriyle konuşması, kızın yüzünü bembeyaz yapmıştı.

Leyla tezgâhın üzerinden yere atladı ve kıza doğru bir adım attı. "Çok merak ettiğim bir şey var. Bu akşam yemekte sen ne yedin? Acaba yürek yemiş olabilir misin? Yanımdaki erkeğe kur yapabildiğine göre oldukça cesur bir kızsın ama kimse sana öğretmedi mi, bir kızın yanındaki erkeğe kur yapılmayacağını?" Fakat son söylediğinde haklı olduğunu içinden geçirdi. Sonuçta ilk atak kızdan gelmişti. Kız göz kırptıktan sonra Merih gülümseyip yanına gitmişti. Leyla'ya göre, ne olursa olsun bir kızın yanındaki erkeğe kur yapılmazdı; kızın yanındaki kişi pekâlâ sevgilisi olabilirdi.

Düşünceleri eşliğinde kıza bir adım daha yaklaşarak elini sırasıyla kızın saçlarında, gözlerinde ve dudaklarında gezdirdi. Kız ise âdeta donmuş, kıpırdayamıyordu.

Gözlerini kızın gözlerinin içine dikti. "Eğer bu güzelim saçlarının, gözlerinin ya da dudaklarının, kısacası canının yanmasını istemiyorsan erkeğimden uzak duracaksın. Anladın mı?"

Kız hızla geri çekilip, başını olumlu anlamda salladı ve koşar adım lavabodan çıktı. Kızın çıkmasıyla beraber Leyla daha fazla dayanamayıp kahkaha atmaya başladı. Lisede aldığı oyunculuk dersleri bu gece çok işine yaramıştı. Tam bir psikopat gibi davranmış, kızın aklını başından almıştı.

Lavabodan çıkıp masasına geçerken, kızın Merih'in yanından ceketini ve çantasını alıp kaçarak gittiğini gördü. Merih ağzı açık

bir hâlde kızın arkasından baktığında Leyla kendi kendine mırıldanarak, "Şimdi o direkle ben seni, Merih," dedi.

Fatih ve Asya birbirlerinin gözlerine bakarken dans şarkıları bitmiş, hareketli şarkılar başlamıştı.

"Oturalım mı Asya?"

Asya, tam Fatih'i onaylamıştı ki çalan Latin şarkısını duyunca vazgeçti. Fatih'i tek elinden tutup pistin ortasına çekiştirdi.

Fatih önce anlayamasa da Asya'nın ne yapmak istediğini anlayınca gülerek başını olumsuz anlamda salladı fakat Asya kararlıydı.

Elini Fatih'in omzuna yerleştirip diğer eliyle de elini sıkıca tuttu. "Kendini bana bırak," dedi ve hızlı bir şekilde hareket etmeye başladı.

Fatih'in elini bırakmadan ondan ayrılıyor, ardından dönerek geri geliyordu. Yine Fatih'ten ayrılıyor, kolunun altında dönüyordu. Bir süre sonra Fatih de kendini serbest bıraktı ve Asya'ya ayak uydurdu.

Asya her uzaklaştığında onu kendine çekiyor, bedenine yaslıyordu. O kadar eğleniyorlardı ki kahkahaları çoktan havada uçmaya başlamıştı.

Merih, Semih'e Fatih'i işaret edince hepsi onları izlemeye başladı.

"Bak sen bizim Fatih'e, içinden dansçı çıktı."

Gökçe, "Hani dans etmek adamın ruhunda yoktu?" dediğinde Onur kimsenin duyamayacağı şekilde mırıldandı. "Vay be, aşk adama neler yaptırıyor."

Leyla ise daha fazla dayanamamış, bu anları ölümsüzleştirmek için ikiliyi videoya almaya başlamıştı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Asya ile Fatih eve gelmişlerdi. Asya kendini çok mutlu hissediyor, içi içine sığmıyordu. Odası-

na gitmeden önce son bir kez daha Fatih'e teşekkür etmek istedi. "Fatih, bu gece için sana ne kadar teşekkür etsem azdır, beni çok mutlu ettiniz."

Fatih memnuniyetle gülümsedi. "Önemli olan mutlu olmandı."

Asya elini kolyesine götürdü. "Ayrıca hediyemi çok beğendim."

"Asıl hediyen o değil ama."

Asya şaşırarak Fatih'e baktı. "Anlamadım."

Fatih, "Bekle beni, geliyorum hemen," dedi ve odasına gitti. Yeniden Asya'nın yanına döndüğünde Asya'nın gözleri kocaman açıldı. "Fatih, inanmıyorum."

"Madem kaykay derslerine başladık," dedi Fatih ve elindeki kaykayı Asya'ya uzattı. "Senin de bir kaykayın olmalıydı, değil mi?"

Asya kaykayı eline alıp hayran hayran baktı ve sonrasında dayanamayıp, sevinçle Fatih'in boynuna atladı. "Bu çok güzel, çok teşekkür ederim."

Fatih ağzı kulaklarında, kolları arasında çocuk gibi sevinen kıza daha da sarıldı. "Seveceğini biliyordum."

Asya, Fatih'ten ayrılıp bir kez daha hayranlıkla inceledi kaykayı. "Nasıl sevmem? Hayatımda aldığım en değerli hediye bu."

Fatih en çok bu sözler karşısında mutlu olmuştu. "Öyleyse daha çok sevindim."

Asya şen şakrak bir hâlde, "İyi geceler," diyerek odasına gitti. Mutluydu. Kendini yatağa bıraktı ve kolları arasındaki kaykaya sarıldı. Gözlerini kapatıp, Fatih'le dans ettiği sahneleri gözünün önüne getirdi. Onun kokusunu, bakışlarını, sözlerini; o büyülü anları hayatı boyunca unutmayacaktı.

Fatih ise ağır adımlarla odasına giderken Asya'nın kapısının önünde durdu. Gözlerini kapatıp tıpkı Asya gibi, dans ettikleri anları gözlerinin önüne getirdi. Kolları arasındaki kızın sıcaklığı ve kokusu tüm benliğiyle ona akmasına sebep olmuştu.

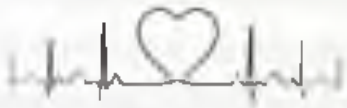
Yeniden gözlerini açtı. İçeri girip ona sımsıkı sarılma isteğiyle doldu taştı.

Ama yapamadı...

"Sen sadece benim ev arkadaşım
değilsin, benim için önemlisin, Fatih.
Sen benim sahip olduğum en değerli
arkadaşlarımdan birisin."

XII

Ertesi gün Asya ve Fatih birlikte kahvaltı ederlerken Asya'nın telefonu çalmaya başladı. Asya bakışlarını telefonuna indirdiğinde arayanın Murat olduğunu gördü. İsmi görmesiyle şaşırması aynı anda oldu. Birbirlerine telefon numaralarını vermiş olsalar da Murat bugüne kadar hiç aramamıştı.

Alelacele telefonu açıp, "Efendim Murat?" dediğinde Fatih, elindeki çatalı düşürdü.

Neyse ki Asya fark etmemişti. Asya'ya bakmadan onu dinlemeye başladı.

Asya ise, "Nasılsın Asya?" diye soran Murat'a cevap vermekle meşguldü. "İyiyim Murat, sen nasılsın?"

"Ben pek iyi değilim çünkü dün senin doğum gününmüş ve ben bilmiyordum. Az önce sosyal medyada gördüm, çok üzgünüm, kutlayamadım."

Asya gülümseyerek, "Hiç önemli değil," dese de Murat'ın bu olayın peşini bırakmaya niyeti yoktu. "Ama ben bunu telafi etmek istiyorum."

Asya, "Gerçekten Murat, gerek yok böyle bir şeye," deyince Fatih sinirlendiğini hissetti. Murat'ın ne söylediğini bilmiyordu ama ısrar ediyor oluşu şimdiden canını sıkmaya başlamıştı.

Fatih derin bir nefes alınca Asya, Fatih'e doğru kısa bir bakış atıp yeniden Murat'ın sesine dikkat kesildi. "Kırma beni, lütfen. Eğer bugün müsaitsen seni bir yere götürmek istiyorum."

"Nereye?"

"Geçen gün hayvanları sevdiğini söylemiştin ve hep bir hayvan barınağına gitmek istediğinden bahsetmiştin, hatırladın mı?"

Asya heyecanlanmıştı. "Yoksa?"

Murat keyifle gülümsedi. "Evet, hayvan barınağına gideceğiz. 1 saate kadar seni almaya gelirim."

Asya, "Tamam, sana konum atarım," diyerek telefonu kapatınca Fatih nihayet bakışlarını Asya'nın üzerine çevirdi ve tek kaşını kaldırıp soru dolu gözlerle karşısındaki kıza baktı.

Fatih'in bakışlarını gören Asya da açıklama yapma gereği hissetti. Fatih'in, Murat'ı sevmediğini biliyordu ama Murat bugüne kadar Asya'ya hep iyi davranmış, güzel bir arkadaşlıkları olmuştu. Murat'la vakit geçirmeyi seviyordu. Eğlenceli, komik biriydi. Durup dururken aralarına mesafe koymak saçma geliyordu.

Ayağa kalkıp, "Murat birazdan beni almaya gelecek. Geçen gün sohbet esnasında hayvan barınağına gitmeyi çok istediğimden bahsetmiştim. Şimdi beni hayvan barınağına götürecekmiş," dedi ve üzerini değiştirmek için odasına ilerledi. Hayvan barınağına gideceği için öyle heyecanlıydı ki Fatih'in gözlerindeki kıskançlığı da öfkeyi de görememişti.

Asya hazırlanmak için odasına gittiğinde Fatih öfkeyle masaya vurdu. İçinden, *Asya'ya kafayı taktığı belli, Asya'yı istiyor,* diye geçirdi ve bu düşünce damarlarındaki kanın alev almasına sebep oldu.

Yaklaşık 1 saat sonra Asya hazır olduğunda Murat'ın mesajıyla odasından çıktı. Fatih görünürde yoktu, anlaşılan odasındaydı. Seslenmek istedi ama gereksiz olduğunu düşündüğü için vazgeçip ceketini ve ayakkabılarını giyerek evden çıktı.

Aşağı indiğinde de Murat'ın beklediğini gördü. Gülümseyerek ona doğru adımlamaya başladı.

Murat ise karşıdan ona doğru gülümseyerek gelen kızı görünce içinin kıpır kıpır olduğunu hissetti. Asya'dan ciddi anlamda hoşlanıyordu ve bu sefer Asya'nın, Eda gibi ellerinden kayıp gitmesine izin vermeyecekti.

Düşünceleri eşliğinde Asya, "Hoş geldin Murat," deyince düşüncelerinden sıyrılıp, "Hoş buldum," diyerek arabasını işaret etti. "Hazır mısın?"

"Hazırım," dedi Asya ve Murat'ın açtığı kapıya doğru yönelip arabaya bindi.

Fatih de camdan öfkeyle onları izliyordu. İlk kez böyle hissediyordu. Kıskançlık denilen duygu bugüne kadar hiç kapısını çalmamıştı. Hayatı boyunca neredeyse hiç hissetmemişti bu duyguyu. Murat'ın, Eda'dan hoşlandığını öğrendiğinde bile böyle olmamıştı.

Şimdiyse hem öfkeli bir kıskanç hem de çaresizdi. Öfkesini atması gerekirdi. Hızlıca odasına gidip üzerini değiştirdi. Amacı evden koşar adım çıkıp arabasına atladığı gibi spor salonuna gitmekti. Boks yapmak, gerilen tüm kaslarına iyi gelecekti.

Yaklaşık 40 dakika sonra Murat arabayı durdurduğunda Asya memnuniyet dolu bakışlarını barınağa çevirdi ve arabadan inip Murat'ın yanına gelmesini bekledi. Sabırsız bir bekleyiş içindeydi. Murat yanına gelir gelmez birlikte içeri girdiler.

Asya'nın, üzerindeki önlükten veteriner olduğunu tahmin ettiği bir kişi yanlarına geldi. "Hoş geldiniz Murat Bey, bugün sizi beklemiyorduk."

Murat, "Hoş bulduk Naim Bey," dedi gülümseyerek ve eliyle Asya'yı işaret etti. "Biz biraz barınağı gezmek istiyoruz."

"Tabii ki Murat Bey, zaten yolu biliyorsunuz. Bir şeye ihtiyacınız olursa ben buralardayım."

Murat başıyla onayladıktan sonra Asya ile birlikte barınağı dolaşmaya başladılar. Rotaları, köpeklerin olduğu kısımdı.

Asya hayran bakışlarını köpeklerin üzerinde gezdirirken Murat da Asya'yı izliyordu. Asya yere eğilip küçük bir köpeği kucağına aldı ve köpeğin başını sevgiyle okşadı. "Buraya sık gelir misin?"

"Boş vakitlerimin çoğunu burada geçiririm."

Asya bakışlarını köpekten ayırıp Murat'ın yüzüne çevirdi. Asya'nın şaşırdığını gören Murat gülümsedi ve konuşmaya devam etti. "Hayvanları ben de çok seviyorum ama en çok onlara yardım etmeyi seviyorum. Onları mutlu edebilmek için de elimden geldiğince yardım ediyorum, o yüzden buraya sık gelirim."

Asya kucağındaki köpekle birlikte ayağa kalktı. "Nasıl özel bir şey yaptığının farkında mısın?"

Murat bir kez daha gülümsedikten sonra, birlikte barınağı gezmeye devam ettiler. Murat, barınaktaki tüm hayvanlar hakkında bilgi sahibi olduğu için hepsiyle ayrı ayrı ilgilendi. Asya'ya da anlatmayı ihmal etmedi.

İlerleyen dakikalarda Naim Bey'in eşliğinde hayvanların beslenmesine yardımcı oldular. Neredeyse tüm öğleden sonrasını orada geçirmişlerdi. Gitme vakti geldiğinde Asya'nın gözleri hâlâ ilk gördüğü küçük köpeğin üzerindeydi.

Murat, Asya'nın küçük köpeğe hayran hayran baktığını fark etmişti. Köpeği işaret ederek, "Sahiplenmek ister misin?" diye sordu.

Murat'ın sorusuyla Asya oldukça heyecanlanmıştı. Hayvanı sahiplenmeyi çok istiyordu ama evde yalnız yaşamıyordu ve Fatih'in evde bir köpek isteyip istemediğini bilmiyordu. Yere eğilip küçük köpeği tekrar kucağına aldı. "Çok isterdim ama malum, evde yalnız yaşamıyorum ve Fatih'in evde köpek isteyip istemeyeceğini bilmiyorum," dedi ve hüzünlü bakışlarını küçük köpeğe çevirip onu başının üzerinden öptü.

Murat, Fatih'in adını duyunca dişlerini sıktı ama Asya'nın hüzünlü bakışlarını da görmüştü. "Tamam, o zaman şöyle yapalım, eğer istersen birlikte her hafta sonu buraya küçük köpeği

görmeye gelelim, onu besleyelim, temizleyelim. Onunla vakit geçirelim. Ne dersin?"

"Gerçekten gelir miyiz?"

"Eğer istersen neden gelmeyelim ki, geliriz tabii."

Asya sevinçle, "Çok isterim," dedi.

Asya'nın çocuklar gibi şen şakrak hâllerine Murat'ın içi ısınmıştı. Ayrıca Asya ile her hafta sonunu birlikte geçirmek için eline bir fırsat geçmişti.

"Adını ne koyacaksın?"

Asya kolları arasındaki küçük köpeğe baktı. Ona baktıkça, küçükken severek izlediği çizgi film geldi aklına. "Değerli" adındaki köpeğin kıs kıs gülüşleri doldu kulaklarına ve ağzı kulaklarında, "'Değerli' olsun," dedi.

Murat, Asya'nın mutluluktan ışıldadığını görünce bugünden daha da memnun kaldı ve karşısındaki kızın köpeği sevişini sessizce izledi.

Gitme vakti geldiğinde Değerli'den ayrılmak Asya'nın içinin hüzünle dolmasına sebep olmuştu. Öyle ki Değerli de ona alışmış, gidene kadar peşinden ayrılmamıştı.

Asya'nın evinin önüne geldiklerinde Asya arabadan inince Murat da evinin kapısına kadar eşlik etmek için arabadan inip yanında ilerledi.

Kapının önüne gelince Asya, "Sayende bugün harika bir gün geçirdim, çok teşekkür ederim," dedi.

"Asıl ben güzel bir gün geçirdim, ben teşekkür ederim."

Asya gülümseyince Murat da gülümsedi ve arabasına yöneldi. "Pazartesi dans dersinde görüşürüz."

"Görüşürüz."

Murat arabasına bindiğindeyse canı sıkkındı. Asya'yı kendi elleriyle Fatih'le aynı eve bırakıyordu. En kısa zamanda buna son vermeliydi.

Fatih saatlerce kum torbasının karşısında vakit geçirse de rahatlamamıştı. Tekrar eve gelip kendini buz gibi suyun altına bıraktı. Soğuk su tenine işledikçe daha da hırslanıyordu. Hâlâ sakinleşememişti.

Duşun iyi gelmediğini anlayınca üzerini giydiği gibi kaykayını ve kulaklığını alıp evden çıktı. Yapmaktan en çok hoşlandığı şey onu rahatlatabilirdi.

Aralık ayının buz gibi soğuğuna aldırmadan kaykayına bindi, kulaklığını taktı ve sahil boyunca tam gaz kaymaya başladı. Soğuk iyice bedenine işleyene kadar kaydı.

Asya ise eve geldiğinde Fatih'in evde olmadığını anladı. Ceketini çıkarıp ellerini birbirine sürttü. Dışarısı çok soğuktu ve çok üşümüştü. Sıcak bir duşun ısınmasına yardımcı olacağını düşündüğü için doğruca banyoya ilerledi.

Sıcak suyun altına girince bir süreliğine gözlerini kapattı ve bugünü düşündü. Değerli'yi düşündü; çok güzel bir köpekti ve onunla garip bir bağ kurmuştu.

Değerli'yi düşünmeye devam ederken bu defa gözlerinin önüne Murat geldi. Başından beri ona Fatih'ten dolayı ön yargılı yaklaşmıştı ama Murat onun bu ön yargılarını bir bir yok ediyordu. Murat konusunda öyle çok ikilemdeydi ki yanaklarını sıkıntıyla şişirip gözlerini açtı.

Bir süre sonra da duştan çıkıp üzerini giydi. Saçlarını kurutup gelişigüzel topuz yaptığında midesinde hissettiği kramplarla acıktığını fark etti ve doğruca mutfağa yöneldi.

Tam mutfağa giriyordu ki kapının açıldığını duydu ve Fatih'i karşılamak için yanına gitti fakat gördüğü manzara hiç hoşuna gitmedi.

Fatih'in yanakları ve burnu kıpkırmızıydı. Yüzü ise asık ve yorgundu. Doğru dürüst Asya'nın yüzüne bakmıyordu bile. Asya, "Hoş geldin Fatih, çok yorgun görünüyorsun," diyerek Fatih'e yaklaştı.

Elini buz gibi yanağına uzatıp dokunduğunda Fatih'in gözleri gözlerinin içine çevrildi fakat tepkisiz bir hâlde ona bakıyordu. Bu hâli Asya'yı ister istemez tedirgin etmişti.

"Buz gibi olmuşsun. Sen iyi misin?"

Asya'nın sıcak elini yanağında hisseden Fatih, içinin de yavaş yavaş ısındığını hissetti. Endişeli gözlerle Asya ona bakıyordu. Her ne kadar Asya'ya kırgın olsa da bunu ona belli edemezdi. Asya'ya karışmaya hakkı yoktu. Ne diyebilirdi ya da nasıl müdahale edebilirdi?

Asya'yı kaybetmekten çok korkuyordu. Onun yanından gidecek olmasından ölesiye korkuyordu. Hele ki bir başkasına âşık olma ihtimali onu yiyip bitiriyordu. Onun Asya'ya ihtiyacı vardı. Kokusuna, bakışına, tebessümüne, ruhunu aydınlatan yüzüne ihtiyacı vardı.

Hiç düşünmeden Asya'ya sarıldı. Onu sıkı sıkı sarmalayıp, sevdiği kokusunu ciğerlerine çekti. Tüm gün bulamadığı huzuru, sakinliği şimdi bulmuştu.

Konuşmadan, öylece durdu çünkü neden sarıldığını açıklayacak cümleleri yoktu. Mantığının dışında hareket ediyordu, sadece kalbini dinliyordu.

Çok geçmeden Asya'dan ayrıldı ve Asya'nın bakışları karşısında odasına gitti.

Asya ise şaşkındı. Fatih bir anda ona sarıldıktan sonra odasına gitmişti. Asya ona karşılık bile veremeden, Fatih tek kelime etmeden ayrılmıştı.

Daha önce hiç böyle görmediği Fatih'in bu hâlini hiç beğenmemişti. İçinin acıdığını hissetti. Ayrıca bedeninden yayılan soğukluk fazlasıyla üşüdüğünü gösteriyordu.

Ona, sıcak bir çorbanın iyi geleceğini düşünüp mutfağa geçti. Hangi çorbayı yapacağına karar verdikten sonra çorbayı hazırlayıp Fatih'i çağırmaya gitti. Kapısı kapalıydı. "Fatih, girebilir miyim?" diye seslenip kapıyı çaldı ama Fatih cevap vermemişti.

Ses alamayınca uyuduğunu düşünüp usulca kapıyı açtı. Fakat Fatih yatağın üzerinde yarı çıplak bir hâlde oturmuş, bir dizini

yukarıya doğru kırmış, yatak başlığına dayanmış ve başını geriye yaslamış hâlde tavanı izliyordu.

Üzerinde de sadece bir kot pantolon vardı. Ayakları ve göğsü çıplaktı. Sarı saçları çıplak omuzlarına dökülmüştü ve o hâli Asya'ya oldukça çekici gelmişti.

Asya utanarak hızla odadan çıkmaya yeltendi. "Ben özür dilerim, sen ses vermeyince uyuduğunu sandım," dediğinde nihayet Fatih'in sesini duydu. "Çıkmana ve özür dilemene gerek yok."

Asya durdu ve başını geriye çevirip Fatih'e baktı; hâlâ tavanı izliyordu.

Ne oldu böyle, diye içinden geçirdi. Her ne kadar utansa da Fatih'in yanına gitmek istedi ve yatağına doğru yürüdü.

Yaklaştıkça gözlerinin önüne serilen geniş, çıplak omuzları, bicepsleri, göğüs ve karın kasları yutkunmasına sebep oldu. Dikkatinin daha fazla dağılmaması için bakışlarını yüzüne çeviriyordu ki sol göğsünün üzerindeki dövme dikkatini çekince bakışlarını dövmeye sabitledi. Dövmesi kalp atışlarındandı.

Bakışlarını dövmeden ayırmadan sordu. "Bunun bir anlamı var mı?"

Asya'nın sorusuyla Fatih bakışlarını tavandan ayırıp Asya'ya döndü. Asya'nın bakışlarının dövmesine odaklandığını fark edince de derin bir nefes aldı. "Lisede çok sevdiğim bir dostum vardı. İsmi Arif'ti. Arif'le yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmezdi. Onun motosiklet tutkusu vardı ve en büyük hayali, bir gün o çok sevdiği motosikletiyle dünyayı gezmekti. Yağmurlu bir gecede yolun aşırı kayganlaşması sonucu kaza yaptı ve ağır yaralandı. Hastanede sabaha kadar başında bekledik. Fakat sabaha karşı, o sevdiği motosikleti ona mezar oldu," diyerek dövmesine baktı. "Bu da onun son kalp atışları, bu hayattaki son çırpınışları. Ailesi onu mezara gömdü, bense kalbime gömdüm."

Asya gözleri dolu bir hâlde Fatih'e bakıyordu. Fatih'in yüzünde acısı dün gibi taze olduğunu gösteren bir ifade vardı; hâlâ acı çektiği belliydi.

İçini çekip, "Dokunabilir miyim?" diye sordu.

Fatih bir süre gözlerine baksa da, sonra başını sallayınca yatağın üzerine oturup titreyen parmaklarını dövmenin üzerinde gezdirdi.

Fatih ise gözlerini kapattı. Rızasıyla dövmesine dokunan ilk kişiydi Asya. İlk kez birine izin veriyordu. Asya'nın sesiyle yeniden gözlerini açtı. Asya, "Ne kadar anlamlı bir dövme," dedi ve elini çekti.

Fatih'in daha fazla üzülmesini istemiyordu. Kasvetli havayı dağıtmak için, "Ayrıca hâlâ buz gibisin, biraz daha böyle durmaya devam edersen hasta olacaksın. Sana sıcak çorba yaptım. Gel hadi," diye devam etti.

Fatih belli belirsiz gülümseyince odasından çıktı. Fatih'in anlattıklarıyla üşüdüğünü hissetmişti. Ellerini kollarına sarıp mutfağa geçti.

Fatih birkaç dakika sonra üzerini giyip gelmişti. Asya, Fatih'in tabağına çorbasını doldurdu ve kendine de çorba alıp karşısına oturdu.

Mutfakta sessizlik hâkimdi. Sadece kaşık sesleri geliyordu.

Fatih sessizliği bozmak adına, "Çorba harika olmuş, ellerine sağlık," dedi.

Asya gülümsedi. "Bunun adı şifa çorbası, büyükannemin tarifi."

"Şifa çorbası mı?"

"Evet, özellikle hastayken insan kendini kırgın hisseder ya, işte bu çorba, tüm o kırgınlığı alır."

"İlaç gibi yani."

Asya, Fatih'i gülümsetmek istercesine, "Aynen öyle, muhtemelen sen bu çorbayı içmeseydin hasta olacaktın ama sayemde artık hasta olmayacaksın," dedi şımarık bir tavırla.

Fatih mutfağa girdiğinden beri ilk kez gülümsemişti. "Yani doktorum mu oldun bu gece?"

"Sanırım oldum," dedi Asya gülerken.

Fatih bir süre Asya'nın gülüşünü izledi. Ardından kaşlarını çatıp çorbasına döndü. "Nasıl geçti günün?"

"Çok güzeldi, Murat'ın sürekli gittiği barınağa gittik. Oradaki hayvanları görmen lazımdı. Hepsi o kadar güzel ve özeldi ki. Onları besledik, sevdik hatta bir köpeği sahiplendim. Adını Değerli koydum. Aslında eve getirmeyi isterdim ama senin isteyip istemeyeceğini bilmediğim için getirmedim."

Fatih, Asya'nın ses tonundan mutlu ve heyecanlı olduğunu anlayabiliyordu. "Benim için sorun olmazdı, getirebilirdin."

"Murat her hafta sonu Değerli'yi görmeye gidebileceğimizi söyledi. Şimdilik o şekilde yaparım, belki daha sonra eve getiririm."

Fatih yeniden kanının alev aldığını hissetti. *Murat boş durmamış, Asya'yla sürekli görüşmek için bahane bulmuş,* diye içinden geçirdiğinde bakışlarını Asya'nın yüzüne dikip, "Demek, Murat öyle söyledi?" dedi kendine hâkim olamayarak.

Asya, Fatih'in gözlerinde öfkeyi görmüştü. Murat'ı sevmediğini biliyordu ve Murat'ın, Fatih ile arasına girmesini istemiyordu. Elindeki kaşığı masaya bırakıp, "Murat'ı sevmediğini biliyorum ama inan ki bana kötü davranmıyor, aksine çok arkadaşça yaklaşıyor. Murat'la görüşüyor olmam seni rahatsız etmiyor, değil mi?" diye sordu üzerine basa basa.

Asya'nın sözleriyle Fatih de elindeki kaşığı masaya bıraktı. "Evet, Murat'ı sevmiyorum ve ona güvenmiyorum. Hiçbir zaman da güvenmeyeceğim ama sen elbette istediğin kişiyle görüşeceksin. Benim sana karışmaya hakkım yok. Ben sadece senin ev arkadaşınım. Senden tek isteğim, ona karşı dikkatli olman."

Asya elini uzatıp Fatih'in masanın üzerinde duran bileğini usulca sıktı. "Sen sadece benim ev arkadaşım değilsin, benim için önemlisin, Fatih. Sen benim sahip olduğum en değerli arkadaşlarımdan birisin."

Fatih'in, daha fazlasını duymasına gerek yoktu. Kolunu yavaşça geriye çekip ayağa kalktı. "Sen de öylesin," dedi ve mutfaktan çıkıp odasına gitti.

Asya ise hüzünle arkasından baktı.

XIII

Ertesi hafta çok hızlı akıp gitmişti. Her zamanki gibi Fatih ve Asya az görüşmüşlerdi. Sanki Fatih isteyerek uzak duruyor gibi gelmişti Asya'ya.

O gün Asya okuldan çıkıp sessizce eve doğru yürürken Leyla'nın sesini duydu. "Asya, sen neden keyifsizsin?"

Asya, karşısındaki kızlara baktı ve dudaklarını kıvırdı. "Bilmiyorum."

"Nasıl bilmiyorsun?"

"Bilmiyorum işte, Leyla."

Gökçe, "Fatih'le bir ilgisi var mı?" diye sorunca Asya, Fatih konusunda ilk kez onlara karşı dürüst oldu. "Galiba."

Leyla ile Gökçe gülümseyince onlara sert çıktı. "Kızlar, böyle yapacaksanız hiç konuşmayalım, olur mu?"

"Tamam tamam, kızma hemen. N'oldu, anlat hadi."

Asya önüne çıkan ufak taşa yavaşça vurup gözlerinin önünden gidişini izledi. "Fatih bana soğuk davranıyor, sanki benden kaçıyor."

"Nasıl kaçıyor?"

"Aynı evdeyiz ama görüşmüyoruz, sürekli odasına ders çalışma bahanesiyle çekiliyor."

Leyla bir gizemi çözmek ister gibi çenesini sıvazladı. "Aranızda bir şey mi geçti, kavga falan mı ettiniz?"

"Kavga mı? Biz bugüne kadar Fatih'le hiç kavga etmedik."

Gökçe, "Yakında önemli bir sınavları var sonuçta, Semih de sürekli ders çalışıyor," deyince Asya yeniden derin bir nefes aldı. "Bilmiyorum."

Leyla muzipçe gülümseyerek Asya'nın koluna hafifçe vurdu. "Fatih'in seninle ilgilenmemesi mi bu kadar üzdü seni?

"Leyla!" dedi ters bir şekilde Asya.

Leyla da Asya'nın yanağına uzanıp makas aldı ve gülümsedi. "Tamam tamam, hadi şu yakınlardaki kafeye gidelim de hem bir kahve içelim hem de Fatih meselesini masaya yatıralım."

Asya ile Gökçe onaylayınca birlikte kafeye doğru yürümeye başladılar.

Fatih kafede oturmuş, Merih ile Onur'un okuldan çıkmasını bekliyordu. Semih de o gece nöbetçiydi.

Fatih beklemekten sıkılmışçasına bakışlarını kolundaki saatine indirdiğinde Şule, "Merhaba Fatih," dedi ve çantasını masanın üzerine bıraktı. "Birini mi bekliyordun?"

"Bizim çocukların okuldan çıkmasını bekliyordum, birazdan gelirler."

Şule, "A, öyle mi? Ben de Sena'nın çıkmasını bekleyecektim, muhtemelen birlikte çıkacaklardır. Oturabilir miyim?" diye sorduğunda aslında çoktan oturmuştu. "Bu sayede yalnız beklemekten kurtulmuş oldum," diye devam etti gülümseyerek.

Fatih karşısındaki kıza baktı. Emrivakiden hoşlanmasa da Şule'nin yalnız beklemesine gönlü razı olmamıştı. Sandalyesine yaslanıp Şule'nin hastane maceralarını dinlemeye başladı.

Sohbetin ortalarına doğru Şule'nin gözleri kapıya kaydı ve kapıdan içeriye giren Asya'yı gördü. Asya'nın kendilerine doğru geldiğini görünce de abartılı bir şekilde kahkaha atıp eliyle Fatih'in masada bulunan bileğini tuttu.

Asya ise kafeye girer girmez Fatih ile Şule'yi görünce kalbinde amansız bir sıkıntı hissetti. Sanki bulunduğu yerin duvarları, üzerine geliyordu. İçindeki sıkıntıyla onlara doğru ağır ağır yürüdü.

Onlara biraz yaklaşmıştı ki adımlarını durduran, Şule'nin elini Fatih'in bileğinin üzerinde görmesi oldu. Tüyleri diken diken olurken tek yapabildiği, nefesini tutmak oldu.

Leyla ile Gökçe de gördüğü manzaradan hoşlanmamış, Asya'nın tepkisini beklemişlerdi.

Asya, gözlerini Şule'nin elinden ayırmadan bacaklarına yeniden komut verdi ve masalarının yanına varır varmaz zoraki gülümsemesiyle, "Selam," dedi.

Fatih de olanlardan habersiz, bileğindeki elden rahatsız olmuş, tam geriye çekiyordu ki Asya'yı bir anda karşısında görünce yanlış anlayacağından tedirgin olup, olabildiğince hızlı bir şekilde bileğini Şule'nin elinden çekti.

Şule bozulsa da belli etmemeye çalışarak geriye yaslandı. Yüzünde, keyif aldığını belli eden bir ifade vardı.

Fatih ayağa kalkıp yanındaki sandalyeyi Asya'ya işaret ederek, "Geçsenize kızlar, biz de çocukları bekliyorduk," dedi.

Asya belli belirsiz kaşlarını çatıp Şule'ye baktı ve gözlerini ondan ayırmadan, "Yok, siz bekleyin. Biz ilerideki masadayız," diyerek, Fatih'e bakmadan ilerideki masaya doğru yürüdü.

Gökçe ile Leyla da Şule'ye ters bir bakış atıp Asya'nın peşinden gittiler.

Asya, ilerideki masanın yanına vardığında Fatih'in masasına arkası dönük bir vaziyette oturup burnundan soluyarak, "Fatih Bey'in benden kaçma sebebi belliymiş. Aslında benden kaçmıyormuş, Şule Hanım'dan bana fırsat bulamıyormuş. Ne aptalım, ben de Murat'tan dolayı sanmıştım," dedi ve sıkıntıyla alnını ovmaya başladı.

"Ne Murat'ı, Asya? Neler oluyor, anlatır mısın? Hem sen, bu Şule'yi tanıyor musun?"

Asya sıkıntıyla derin bir nefes alıp, geçen hafta Murat'la barınağa gittiklerinden ve eve geldiğinde Fatih'in hâlinden bahsetti. Ardından Şule'yle hastanede tanıştığını ve geçen gece Fatih'in onu evine bıraktığını anlattı.

"Saçmalama kızım, Fatih'in Şule'den hoşlandığını mı düşünüyorsun?" diyerek karşı çıktı Leyla.

"Bilmiyorum Leyla, ama az önce görmedin mi hâllerini? Neredeyse el elleydiler."

Gökçe, Leyla'yı desteklercesine, "Bence de saçmalıyorsun, Asya. Asıl o kız, Fatih'ten hoşlanıyor," dedi.

"O açıkça belli canım," dedi Asya. Sinirden elleri titriyordu.

Leyla, Asya'nın ellerinin titrediğini fark edince, "Asya, bir sakin olur musun?" diyerek ellerine uzandı.

Asya, ellerini geriye çekip yüzüne düşen saçlarını iki eliyle geriye attı. "Olamıyorum Leyla."

"Neden?"

Asya iç çekip cevap vermeyince Leyla dayanamayıp, "Artık itiraf etsene Asya; Fatih'e âşık olduğunu, onu kıskandığını söylesene. Neden kaçıyorsun bizden? Neden anlatmak istemiyorsun?" dedi demesine lakin bakışları kapıya kaydığında donup kaldı.

Onun bu hâlini gören Asya da başını geriye çevirdi. Fatih'le göz göze gelince bakışlarını hızla kapıya çevirdi. Onur ve Merih içeriye gülerek girmişti, ayrıca Merih'in kolunda da bir kız vardı.

Kızı tanımadığı için yeniden Leyla'ya döndüğünde az önceki donuk ifadesinin gittiğini, yerine ürkütücü bir ifadenin geldiğini gördü. İyice meraklandı. "O kız kim?"

"Sena. Şule denilen kızın kuzeni," dedi Gökçe de somurtarak.

"Siz nereden biliyorsunuz?"

"Geçen bizimkilerle burada otururken yine onlarla karşılaşmıştık, bizimkiler anlatmıştı."

Leyla ise gözünü kırpmadan Merih'i izliyordu. Bir süre sonra Sena ve Şule gitmek için ayaklandıklarında Sena gitmeden önce Merih'in yanağına öpücük kondurunca Leyla sabrının taştığını anlayıp, kalkmak için hareketlendi. "Ben bu kızı yolarım."

Gökçe ve Asya aynı anda elinden tuttular. "Kızım, bir sakin ol."

"Görmediniz mi, öptü."

Gökçe gülümseyerek, "Öpsün, ne var ki? Bekâr, taş gibi çocuk," deyince Asya da gülümsedi.

Leyla sinirle soludu. "Gökçe, sabrımı zorlama," dedi ve bakışlarını yeniden Merih'e çevirdi. Erkeklerin masalarına geldiklerini görünce, "Beyler buraya geliyor," diye fısıldadı.

Birkaç saniye içinde erkekler yanlarına geldi ve ilk söze giren Onur oldu. "Kızlar, neden ayrı gayrı oturuyorsunuz?" diye sorduğunda ilk tartışmanın fitilini de ateşlemiş oldu.

Asya umursamaz bir tavırla, "Fatih ile Şule'nin konuşabileceği özel konular olabilir diye ayrı gayrı oturduk," deyince Fatih kaşlarını çattı. "Benim Şule ile özel konuşacağım ne gibi bir konu olabilirmiş?"

Asya yanına oturan Fatih'e ters bir şekilde baktı. "Bilmem, masada oldukça samimi görünüyordunuz."

"Biz mi samimiydik?" Fatih, Asya'dan böyle bir tepki beklemediği için oldukça şaşırmıştı. "Saçmalama Asya, Şule benim sadece iş arkadaşım."

Asya sinirle gülümsedi. Ne kendine ne de sinirine hâkim olabiliyordu. "İş arkadaşlarınla ne zamandan beri bu kadar yakınsın, Fatih?"

Fatih inanamayan gözlerle Asya'ya baktı. Ardından, içinde günlerdir biriktirdiği öfkesine yenik düştü. "Dans arkadaşlarımla hafta sonunu birlikte geçirecek kadar yakın değilim en azından."

Şaşırma sırası Asya'daydı. "Konunun Murat'la ne alakası var şimdi?"

"Biz Şule ile burada tesadüfen karşılaştık ama siz her hafta sonunu isteyerek birlikte geçireceksiniz."

"Biz Murat'la barınağa gidiyoruz, Fatih, sen de biliyorsun. Ayrıca Murat benim sadece arkadaşım."

Masada oturan Leyla, Gökçe, Merih ve Onur bir Asya'ya bir de Fatih'e bakıyordu. Onları ilk kez böyle görüyorlardı.

Asya diğerlerinin bakışlarının üzerinde olduğunu görünce. "Bu konu çok saçma bir yere gidiyor," dedi ve ayağa kalktı. "Ben gidiyorum."

"Nereye?"

Asya, Fatih'e hâlâ ters ters bakıyordu. "Eve tabii ki," dedi ve diğerlerine döndü. "Görüşürüz," dedikten sonra yürümeye başladı.

Fatih oflayarak ayağa kalktı. "Off, Asya!" dedi ve arkadaşlarına, "Sonra görüşürüz," diyerek Asya'nın peşinden gitti.

Onlar kafeden ayrılınca Leyla arkalarından gülümsedi. "Şunlara bak, burunlarının ucundaki aşkı göremiyorlar. Bence birbirlerine körkütük âşıklar."

Merih, "Haklısın, ayrıca birbirlerini deli gibi kıskanıyorlar," deyince Gökçe muzipçe sırıttı. "Tıpkı sizin gibi."

Leyla ile Merih aynı anda birbirlerine baktılar. "Ne alakası var şimdi?"

Gökçe gibi Onur da muzipçe sırıttı. "Çok alakası var, tıpkı onlar gibi siz de birbirinize âşıksınız, birbirinizi kıskanıyorsunuz ama bunu göremiyorsunuz."

Leyla hırsla soludu. "Ben ona âşık falan değilim."

"Asıl ben sana âşık değilim."

"Âşık olmanı isteyen de yok zaten."

"Seni isteyen hiç yok."

"İsteme, ben bulurum bana âşık olacak adamı."

Leyla'nın sözleriyle Merih olabildiğince kaşlarını çatıp yüzünü Leyla'nın yüzüne değecek kadar yakınlaştırdı. "Yavaş bul!"

"Merih!"

"Ne var?"

"Sana ne, sen ne karışıyorsun? Ben sana Sena konusunda karışıyor muyum?"

Merih gülümseyerek başını geriye çekti. "Ooo, sen Sena'yı mı kıskandın?"

Leyla alayla yüzünü buruşturdu. "Ah, sorma, nasıl kıskandım, nasıl..."

Gökçe ile Onur gözlerini devirip birbirlerine döndü ve sohbet etmeye başladılar. Leyla ile Merih ise hâlâ tartışıyordu.

Aralık ayının ortalarına doğru, yaşadıkları şehir kara teslim olurdu. Yine kar yağışı iyice bastırmış, Asya ceketine sıkıca sarılmıştı. Adımlarını hızlandırdı. Fatih'in arkasından geldiğini hissediyordu. Ona çok kızgındı. Sadece ona değil, kendine de çok kızıyordu. Açıkça Fatih'e hesap sormuş, kıskandığını belli etmişti ve şimdi ona, bunu neden yaptığına dair verebilecek bir cevabı yoktu. Fatih'in arkasından seslendiğini duydu. "Asya, dur lütfen."

Durup arkasına döndüğünde Fatih'in nefes nefese kaldığını, kar tanelerinin saçlarını ıslattığını gördü.

"Asya, özür dilerim, ileri gittim. Ben bugün berbat yoğun bir gün geçirdim ve haddimi aştım, gerçekten üzgünüm."

Asya her ne kadar kızgın olsa da Fatih'in ses tonu bile kalbini yumuşatıyordu. Ayrıca konunun burada kapatılması belki de en doğrusuydu çünkü verecek bir cevabı yoktu. "Ben de özür dilerim, ileri gittim."

Fatih, Asya'nın buğulu gözlerine baktı; kırgınlık ve kızgınlık vardı. Şule konusunda neden öyle davrandığını sormak istese de onun da Murat'ı soracağını bildiği için sormaktan vazgeçti. Her zamanki gibi sessiz kalmayı tercih etti.

Gülümsedi. "Barıştık mı?"

Asya da gülümsedi. "Hiç küsmedim ki."

"Sevindim, daha fazla üşümeden gidelim o zaman."

Asya başını sallayınca koluna girip onu kendine çekti. "Soğuk," dedi ve Asya'nın kolundan çıkmadan elini cebine yerleştirdi.

Asya yeniden gülümsedi ve Fatih gibi elini cebine yerleştirip, birlikte karın altında kol kola, sohbet ede ede eve yürüdüler.

Yaklaşık 2 saat sonra mutfakta kahve içerlerken kapı çalınca Asya elindeki bardağı bırakıp kapıya gitti.

Kapıyı açtığında gördüğü manzarayla öylece kalakaldı. Karşısında, alt katta oturan komşuları yaşlı teyzeyle mankenlere taş çıkaracak fiziği ve güzelliğiyle bir kız duruyordu.

"Kızım, Fatih abin evde mi?"

Asya komşularına söylediği yalanı bir anlığına unutup boş bulunarak, "Abi?" dese de hızla toparlandı. "Ha, abim, evet, evde ama hayırdır teyzeciğim, bir sorun mu var?"

Yaşlı kadın cevap vermek yerine genç kızla beraber içeri girdi, ardından gelme sebebini açıkladı. "Torunum İrem biraz üşütmüş, sık sık öksürüyor. Fatih oğlum bir baksın dedim."

Asya, İrem'i baştan aşağı süzdü. Kızın simsiyah saçları, yemyeşil gözleri ve bembeyaz teniyle oldukça dikkat çekici bir güzelliği vardı. İçine engel olamadığı kıskançlık hissi oturdu ve cevap bile vermesini beklemeden salona geçen ikilinin arkasından huzursuzca baktı.

Fatih'in salona girdiğini görünce de peşinden salona girdi ve dikkatli şekilde bir Fatih'in bir de İrem'in yüzüne baktı.

İrem ışıl ışıl parlayan yeşil gözleriyle Fatih'e gülümsedi. "Fatih, nasılsın?"

Fatih de gülümsedi. "İyiyim İrem, sen nasılsın?"

Fatih genç kıza ismiyle hitap edince Asya şoke olmuştu. Hızla araya girdi. "Siz tanışıyor musunuz?"

"Evet, bu sabah apartmanın girişinde karşılaştık, tanıştık."

Asya gülümsedi ama oldukça isteksiz bir gülümsemeydi bu. "Demek öyle, bu sabah tanıştınız," diyerek İrem'e döndü; gözünü kırpmadan Fatih'e bakıyordu. Bu durum, Asya'yı oldukça rahatsız etmişti. İyice gerildi.

"Oğlum, İrem biraz üşütmüş galiba. Sık sık öksürüyor. Doktorluk okuduğun için de sana gelelim dedik. Rica etsem bir bakabilir misin?"

Fatih konuşamadan, Asya tok bir sesle, "Burası ev, teyzeciğim, muayene odası değil ki. Keşke hastaneye gitseydiniz," dedi.

Fatih, Asya'dan böyle bir tepki beklemediği için şaşkınlıkla Asya'ya baktığında yanındaki kız sadece omuzlarını silkti.

"Önemli bir sorunsa Fatih bizi zaten hastaneye yönlendirir, diye düşündük," dedi İrem sahte gülümsemesiyle.

Aynı sahte gülümsemeyle Asya da karşılık verdi. "Öyle mi canım?"

"Öyle canım."

Asya içten içe kıza iyice gıcık kapmış, kendince onu evden gönderme planları yapmaya başlamıştı, ta ki Fatih'in sesini duyana kadar.

Fatih, "Tamam, stetoskobum içeride, hemen alıp geliyorum," deyince Asya ağzının bir karış açık kalmaması için kendini güçlükle tuttu.

Fatih, Asya'nın iç dünyasındaki savaştan habersiz, salondan ayrılınca da Asya asık bir suratla koltukları işaret etti. "Buyurun, oturun."

Yaşlı kadın ve Asya koltuklara otururken İrem de ceketini çıkarmaya başlamıştı.

Çok geçmeden Fatih, elinde stetoskobuyla içeri girince İrem ceketini omuzlarından sıyırıp koltuğun üzerine attı.

Fakat Asya'nın, İrem'i görmesiyle gözlerinin kocaman açılması aynı anda oldu. İrem ceketinin içine ip askılı, saten, pembe bir bluz giymiş, bembeyaz tenini ve büyük göğüslerini cömertçe gün yüzüne sermişti. Asya gözlerini kızın büyük göğüslerinden ayıramazken boş bulunarak, "Oy maşallah," dedi.

Herkes birden ona bakınca hızla ayağa kalktı ve İrem'in yanına gitti. Patavatsızlığı umurunda değildi. Tek derdi, o göğüsleri Fatih'in görmesini engellemekti. "Oy maşallah, diyorum, kışın ortasında ip askılı bluzla dolaşırsan hasta olursun tabii," dedi ve kıza ceketini giydirmeye uğraştı.

Kız giymemek için diretirken Asya, kızın ceketiyle göğüslerini kapatmaya çalışıyordu.

"Ya bırakşana, giymeyeceğim."

"Giyeceksin."

"Giyinik nasıl muayene edecek beni, bırak."

"Bırakmam, giy şunu."

"Ya bırak!"

Asya kıza doğru gözlerini belerterek, "Giy şunu dedim!" dedi.

Fatih şaşkın bir hâlde bir Asya'ya bir İrem'e bakıyordu. Müdahale etmesi gerektiğinin farkına varıp yanlarına gitti ve Asya'nın kolunu kibarca tuttu. Uyaran bir ses tonuyla, "Asyacığım, ne yapıyorsun? Lütfen," dedi.

Asya, Fatih'in onu durdurmasını görünce daha da öfkelendi ve bir şey demeden, sertçe Fatih'e baktı. Ardından yanlarından çekilip tekli koltuğa oturdu. Kollarını göğsünde bağladı ve somurtarak ikiliye bakmaya başladı.

Fatih, İrem'i muayene ederken Asya'nın bakışları yaşlı kadına kaydı; kadın memnuniyetle onları izliyordu. İrem, yaşlı kadının bakışlarını fark edip göz kırpınca Asya o an aslında İrem'in hasta olmadığını, Fatih'e yakınlaşmak için plan yaptıklarını anladı. Gözlerini kıstı. *Sinsi yılanlar,* diye içinden geçirip yeniden Fatih'e baktı. Fatih, tüm olanlardan habersiz, ciddiyetle işini yapmaya uğraşıyordu. İşini yapmasında sorun yoktu ama İrem ile bu kadar yakın olması Asya'nın öfkesini iyice harmanlıyordu.

Bugün bu iki oldu, diye geçirdi aklından ve yanaklarını şişire şişire onları izlemeye devam etti.

Asya'ya bir asırmış gibi süren muayene bitince Fatih, "Ciğerlerinde bir şey yok, İrem, herhangi bir sıkıntı yok. Bol bol dinlenip, sık sık ılık şeyler tüketirsen bir iki güne kendini daha iyi hissedersin," dedi.

"Teşekkür ederim Fatih, inan, öyle rahatladım ki."

Asya kimsenin duyamayacağı bir şekilde mırıldandı. "Eminim rahatlamışsındır."

Yaşlı kadın yüzündeki memnuniyet ifadesiyle ayağa kalktı. "Sağ ol, oğlum, biz kalksak iyi olur," deyince Asya, yine kimse onu duymadan mırıldandı. "İsabet olur."

İrem de koltuktan ceketine uzanıp, "Kendimi kötü hissedersem yine gelebilir miyim, Fatih? Ya da sen bize gelirsin, hem teşekkür amaçlı bir kahvemi içersin," dedi cilveli cilveli.

Asya düşünmeden ayağa kalkıp onların yanına gitti ve Fatih'in koluna girdi. "Geliriz, İremciğim, sen hiç merak etme."

İrem memnuniyetsiz bir ifadeyle Asya'yı süzdü. Fatih ise iki kız arasındaki gerginliği fark etmişti ama buna tam olarak neyin sebep olduğundan emin değildi.

Düşünceleri eşliğinde Asya, "Ben onları uğurlarım," deyince başını salladı.

Asya da Fatih'in kolundan çıkıp İrem'le teyzenin arkasından yürüdü. Tam kapıdayken İrem'i öpme amaçlı kendine çekti ve kulağına doğru, "Fatih'in sevgilisi var, çok âşıklar birbirlerine, yakında evlenecekler, ondan uzak dur," diye fısıldadı. Ardından kızın dumur olmuş gözlerine bakarak gülümsedi.

Kapıyı kapattıktan sonra arkasını döndü ve soru dolu gözlerle ona bakan Fatih'i gördü. Umursamaz görünmeyi umarak, "Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu.

"Daha önceden İrem'i tanıyor muydun?"

"Hayır, nereden çıkardın?"

"Aranızda bir gerginlik vardı, sanki daha önceden aranızda çözemediğiniz bir sorun var gibiydi."

Asya kıskançlığını da öfkesini de içine bastırmaya çalışıyordu çünkü Fatih'e yapabileceği bir açıklaması yine yoktu. Kendi kendine, "Çözemediğimiz sorun sensin, Fatih," diye mırıldandığında neyse ki Fatih onu duymamıştı.

"Dediğini anlamadım."

Asya zoraki bir şekilde gülümsedi. "Gergin olduğumu da nereden çıkardın, gergin değilim. Dediğim gibi, önceden onu tanımıyordum, az önce tanıştık. Yeni tanıştığım kızla da ne gibi bir gerginliğim olabilir ki? Aksine çok sevdim, sence de çok tatlı bir kız değil mi?" Fatih'in gözlerine baktı ve vereceği cevabı bekledi.

Asya, gözlerine öyle bir bakıyordu ki o ifade Fatih'i ürkütmüştü. Yanlış bir şey söylemekten çekindi. Ama evet derse mi Asya'yı kızdırırdı hayır derse mi? İşte ondan emin olamadı.

"Tamamen nötrüm."

Asya bu cevaptan tatmin olmasa da başıyla onaylayıp odasına gitti. Zira Fatih'e kafede olduğu gibi öfkeliydi ve belli etmesi an meselesiydi.

Fatih ise Asya'nın bugünkü hâllerine epey şaşırmıştı. Başka şartlarda olsa kıskandığını düşünürdü. Yine de kıskanması ihtimali yüzünü gülümsetmişti.

XIV

Ertesi sabah Asya erkenden okula gitmişti. Fatih'in de dersi geç başlıyordu.

Asya okula gittikten kısa bir süre sonra, teslim etmesi gereken projesini evde unutunca kendine söylene söylene evine doğru yürümeye başladı. Neyse ki okulu evine çok yakındı.

Fatih de ısrarla çalan zil sesiyle gözlerini açtı. "Kesin Merih'tir," dedi ve yastığını başının üzerine bastırdı lakin zilin susmaya niyeti yoktu. Kaşlarını çatıp yastığı yatağın bir köşesine fırlattı ve ayağa kalktı. "Ulan Merih!" diyerek kapıya yöneldi. "Sebepsiz yere uykumdan uyandırdıysan ölümlerden ölüm beğen."

Sert bir şekilde kapıyı açtığında karşısında ağlayan Şule'yi görünce afallayarak ona baktı. "Şule, iyi misin? Neden ağlıyorsun?"

Şule, karşısında siyah eşofman altıyla, üzeri tamamen çıplak Fatih'i görünce belli belirsiz iç çekti. Bu görüntü ona fazlasıyla seksi görünmüştü. "İçeri girebilir miyim?"

Fatih üzerindeki şaşkınlığı atıp, "Aa, pardon, gel tabii, buyur," diyerek kapının önünden çekildi. Üzeri çıplak olduğu için de, "Ben hemen geliyorum," diyerek odasına girip eline geçen ilk tişörtü üzerine geçirdi.

Yeniden salona girdiğinde Şule'nin ağlamaya devam ettiğini gördü. "Şule, iyi misin, n'oldu?"

Şule cevap vermeden ağlamaya devam edince Fatih sakinleşmesi için beklemeye karar verdi. Uyku sersemi olduğu için kafası kazan gibiydi. Şule'nin, adresi nereden bildiğini sormak aklına bile gelmemişti.

Bir şeyler yapma ihtiyacı içinde ayağa kalkıp, "Kahve alır mısın? Hem sohbet etmiş oluruz," dedi.

Şule, "Olur," dedi cılız bir sesle. Fatih mutfağa gidince de elleriyle gözyaşlarını silip gülümsedi. Evin adresini Sena bulmuştu. Asya denilen kızla aralarındaki ilişkiyi anlamak için bir şekilde evlerine girmeliydi ve dün gece yaptığı planı şimdilik kusursuz işliyordu. Fatih elinde kahvelerle odaya geri gelince Şule gözlerini yeniden buğulandırdı.

Fatih elindeki kahveyi uzatıp, "Biraz daha iyi misin?" diye sordu.

Şule burnunu çekerek başıyla onayladı ve kahvesinden bir yudum aldı.

"Seni bu kadar üzen durum nedir?"

"Oya Hoca çok canımı sıkıyor. Beni sevmediğini o kadar belli ediyor ki bana sürekli ters davranıyor. Bu sabah tam nöbetten çıkarken biraz uyuduğum için bana herkesin içinde o kadar çok bağırdı ki beni rezil etti. Çok utandım, ne diyeceğimi bilemeden hastaneden koşarak çıktım."

Fatih duydukları karşısında, *gerçekten bunun için mi ağlıyorsun,* diye içinden geçirse de kadınların daha hassas olduklarını düşündüğü için dudaklarını kıvırıp, "Belli ki Oya Hoca için de zor bir gece olmuş," dediğinde Şule karşı çıktı. "Sırf beni sevmediğinden sürekli açığımı arıyor."

Fatih elindeki kahveyle öne doğru hafifçe eğildi. "Üzülme. Oya Hoca normalde de biraz terstir. Keyifsiz bir anına denk geldin demek ki."

Şule, "Bilmiyorum, seni de sabah sabah rahatsız ettim ama çok mutsuzdum. Gidecek kimsem de yoktu. Umarım bana kızmamışsındır," diyerek elindeki kahvesini yeniden dudaklarına götürdü ve planının diğer kısmını devreye soktu.

Elindeki kahvenin tamamı üzerine dökülür dökülmez acıyla çığlık atıp hızla ayağa kalkarak bluzunu çekiştirmeye başladı. "Yandım!"

Fatih de paniklemişti. Ona yardım etmek için oturduğu yerden fırlayıp Şule'nin bluzunun etek kısımlarından tuttuğu gibi, "Çıkar," dedi ve üzerinden alelacele sıyırıp çıkardı.

Asya ise Fatih'in uyuyor olabileceğinden dolayı sessizce kapıyı açıp içeri girdi ve parmak uçlarında salona doğru yöneldi lakin Fatih'i Şule'nin bluzunu çıkarırken görünce elindeki çantayı yere düşürdü.

Fatih ve Şule aynı anda başlarını sesin geldiği yöne çevirdiler. Fatih'in, Asya'yı görür görmez uğradığı şaşkınlığı, çok kısa bir süre içinde korkuya dönüştü. Fatih, Asya'nın gözlerinde gördüğü hayal kırıklığıyla başını Şule'ye çevirdi ve Şule'nin sutyeniyle kaldığını fark etti. Yeniden başını Asya'ya çevirdi ve tek diyebildiği, "Asya," oldu.

Asya da gözlerinin dolduğunu belli etmemek adına, düşürdüğü çantasını eline aldı ve onlara bakmadan, "Ben zamansız bir anda geldim, çok özür dilerim," diyerek hızla arkasını dönüp koşar adım evden çıktı.

Fatih, Asya'nın yanlış anlamasıyla iyice paniklemişti. Onu durdurmak için tam kapıya yönelmişti ki Şule'nin sesiyle durmak zorunda kaldı. "Fatih, yanıyorum! Yardım et."

Başını Şule'ye çevirdi. Ardından yeniden kapıya baktı. Deli gibi Asya'ya koşmak istese de Şule'yi bu hâlde bırakamazdı. İçinden, "Kahretsin," diyerek Şule'nin yanına gitti. "Hemen su tutmalısın, duşa gir."

Şule'yi banyoya yönlendirdi, onu orada yalnız bırakıp çıktı. Delirmek üzereydi. Ellerini sinirle saçlarının arasından geçirdi. Asya çok zamansız gelmişti ve olanları tamamen yanlış anlamıştı.

Yaklaşık 5 dakika sonra Şule banyodan çıktığında hâlâ sutyenliydi. Fatih ona bakmadan, "Nasıl oldun? Su iyi geldi mi?" diye sordu.

"Biraz daha iyiyim."

Fatih, "Soğuk kompres yapalım," diyerek salondan çıktı.

Şule ise mutluydu. Bir taşla iki kuş vurmuştu. Amacı, çıplak kalıp Fatih'le yakınlaşmakken şimdi Asya'nın görmesiyle ekmeğine yağ sürülmüştü. İstese bu kadar denk gelmezdi.

Fatih'in geldiğini görünce gülümsemesi, yüzünden öfkeyle silindi çünkü Fatih hem ona bakmamış hem de giymesi için tişört getirmişti. Elinden buz jel termojeli ters bir ifadeyle alıp göğüslerinin üzerine bastırdı. Hâlbuki soğuk kompres yapması gereken kişi Fatih'ti.

Şule soğuk kompres yapıp giyindikten sonra Fatih rahat bir nefes alarak, "Nasıl oldun?" diye sordu.

"Su ve soğuk kompres çok iyi geldi, daha iyiyim."

Fatih zoraki gülümseyip başını sallayınca da dudaklarını sahte bir hüzünle büktü. "Ben Asya'nın bizi yanlış anlamasına üzüldüm, onunla konuşmamı ister misin?"

"Gerek yok," dedi Fatih tok bir sesle. Şule'nin varlığından iyice sıkılmıştı, bir an önce Asya'ya gitmek istiyordu. "Şimdi yanına gideceğim, konuşurum onunla."

Şule mesajı alınca bir kez daha bozguna uğrayıp, belli belirsiz kaşlarını çattı. "Peki. Ben gitsem iyi olacak. Her şey için teşekkür ederim."

Fatih başını sallayıp kapıya yönelince Şule ayağını yere vurmamak için kendini zor tuttu. Son bir umut, olduğu yerde sabit kalıp şansını denemek istedi. "Tişörtünü yarın getiririm."

Fatih bıkkınlıkla soludu. *Şule, git artık,* dememek için kendini sıkıyordu âdeta. "Getirmene gerek yok, sende kalabilir," dedi ve kapıyı açıp Şule'ye baktı.

Şule kalmak için daha fazla bahane bulamayınca sinirle karışık derin bir nefes alıp evden çıktı. Fatih de Şule'nin evden çıkmasıyla birlikte telefona sarılıp Asya'yı aradı fakat Asya telefonunu açmamıştı.

Asya ilk bulduğu taksiye kendini atıp en yakın sahil kenarına gitti. Boş banka oturup gözlerini denize dikti. Son günlerde Fatih'in, Murat'ı kıskanıyor olabileceği düşüncesine kapılmıştı. Öyle ki bu garip bir şekilde hoşuna gitmiş, kendini duygularına bırakmayı istemişti.

Ellerini yüzüne kapatmadan önce, "Ne aptalım. Ben, onun da benden hoşlandığı ihtimalini düşünürken o, çoktan sevgili yapıp sevişmeye başlamış," dedi ve gözyaşlarını serbest bırakıp avuç içlerine hıçkırdı.

Canı yanıyordu. Levent'i bir kızla yatakta gördüğünde bile bu kadar canı yanmamıştı. Bir süre hıçkırarak ağlamaya devam etti. Fatih'le Şule'nin görüntüsü gitmiyordu gözlerinin önünden.

Bir süre daha ağlamaya devam ettikten sonra hıçkırıklarına ara veren, telefonunun sesi oldu. Çalan telefonuna baktı. Fatih'in aradığını görünce yüzünü buruşturup, sinirle "Ne diyeceksin ki bana? 'Keşke eve gelmeden önce haber verseydin, salonda değil, odamda sevişirdim' mi diyeceksin?" dedi kendi kendine ve telefonunu sessize alıp cebine koydu.

Telefonu bir kez daha çalınca cebinden çıkardı. "Fatih, açmayacağım, boşuna arıyorsun," dedi ama arayan Fatih değil, Leyla'ydı.

Hayal kırıklığıyla telefona bakakaldı. "Şaka gibi. Hâlâ kendimi onun için önemli sanıyorum. Sen onun gözünde hiçsin, Asya, kendine gel!" dedi silkelenmek istercesine ve telefonunu açtı.

"Canım, hâlâ gelmedin, nerede kaldın?"

Asya burnunu çekip titreyen sesiyle cevap verdi. "Ben gelemeyeceğim."

Asya'nın ağlamaklı sesini duyan Leyla telaşlanmıştı. "N'oldu? Sen ağlıyor musun?"

Leyla göremese bile Asya başını salladı. Çaresizce, "Ben hiç iyi değilim, Leyla," diyebildi. "Gelebilir misiniz hemen?"

"Neredesin, geliyoruz hemen."

Asya bulunduğu yeri söyleyip telefonunu kapattı ve gözyaşları içinde arkadaşlarını beklemeye başladı.

Fatih umutla koşup çalan kapıyı açtı. Asya telefonu açmayınca yakınlardaki kafeye gitmişti ama bulamayınca eve döndüğünü ümit ederek geri dönmüştü. Fakat gelen Asya değil; Semih, Merih ve Onur'du. "Siz miydiniz?" dedi hayal kırıklığıyla.

"Birini mi bekliyordun?"

"Asya sandım."

Merih muzipçe sırıtıp Onur'a göz kırptı. "Asya mı? Ooo, bizim oğlanın kafa iyice uçmuş. Oğlum, onun şu an derste olması lazım."

Fatih ters bir şekilde Merih'e bakıp bir şey demeden içeri girdi. Diğerleri de peşinden içeri girdiklerinde Fatih onların meraklı bakışları ablukasında koltuğa oturup dirseklerini dizlerine dayayarak başını kollarının arasına aldı.

"Yine neler oluyor?"

Fatih, Semih'in sorusuyla başını kaldırmadan, "Asya, az önce Şule'yle beni yanlış anladı," dedi.

"Şule mi? Ne alaka?"

Fatih başını kaldırıp az önce yaşananları anlatınca Onur gülmeye başladı. "Kusura bakma ama trajikomik olmuş."

"Nesi komik lan? Asya beni onun üzerini çıkarırken gördü, diyorum, muhtemelen sevişeceğiz sandı," diyerek ofladı.

Merih de gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Sen de ne diye kızın üzerini çıkarırsın?"

"Lan oğlum, kız yandı, ne yapsaydım? Müdahale etmek istedim sadece. Benim işim bu."

"Sen bunlara bakma, doğru olanı yapmışsın. Yani o an yardım etmeye çalışman normal, dert etme," dedi Semih destek olmak istercesine.

Fatih umutsuzca başını sallarken Onur ve Merih gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyordu.

"Asya'm, n'oldu sana?" diyen Gökçe, Asya'ya sıkı sıkı sarıldı. "Kim ağlattı seni?" diye sordu Leyla da aynı şekilde sarılırken.

Asya olanları anlatınca ikisinin de gözleri kocaman açıldı. "Yok artık, daha neler, sevişiyorlar mıydı?"

Asya cevap vermeyip sessizce başını öne eğdi.

"Kıza bak, tam bir yılan. Fatih'in kanına girmeyi başarmış."

Asya üzgünce iç çekince Leyla toparlamak amacıyla, "Yani onlarınki eminim geçicidir," dedi ama umduğunu bulamadı, aksine Asya yeniden ağlamaya başladı.

Bu defa Gökçe araya girdi. "Asya, sen neden ağlıyorsun peki? Onları öyle görmek canını yaktı, değil mi?"

Asya, Gökçe'nin sorusuyla daha da ağlamaya başladı.

İki kız da Asya'nın sakinleşmesini beklemek için zaman tanıdılar ve ağlamasına izin verdiler. Asya sakinleşince de Leyla, "Asya, neyin var? Anlat artık bize neler olduğunu," dedi usulca.

Asya kesik kesik aldığı nefeslerinin arasında, "Bilmiyorum, tek bildiğim, kendimi hiç iyi hissetmediğim," dedi.

Leyla'nın itiraz edeceğini görünce de elini kaldırıp konuşmasına izin vermedi ve anlatmaya devam etti. "Fatih iyi biri, güvenilir biri ama benim içimde çok daha fazlası. Onun gözlerine baktıkça güvende hissediyorum, kimsenin gözlerinde bulamadığım güveni o gözlerde görüyorum. Onun gülümsemesini görünce içim aydınlanıyor, huzur buluyorum."

Konuşmasını kesen, Fatih'in, gözlerinin önüne gelen gülümsemesi oldu ve dudakları belli belirsiz bir tebessümle gerildi. "Onun kokusunu aldıkça kendimi bu dünyaya ait hissetmiyorum. Sadece onun kokusuyla kalmak istiyorum. Mesela, finallerden sonra gideceğim diye günlerdir içim içimi yiyor, nefes alamıyorum ama gelin görün ki aynı çatı altında yaşamamıza rağmen ona dokunamıyorum bile. Güven bulduğum gözlerine bakamıyorum,

başımı döndüren kokusunu doya doya içime çekemiyorum. Hepsi geçer gider diyorum ama gitmiyor, bitmiyor."

Ardından kızlara baktı. Midesi kusma isteğiyle sızlıyordu. "Bugün onları öyle görünce çok canım yandı. Fatih'in ona dokunduğunu görmek midemi bulandırdı."

Gökçe ve Leyla'nın da Asya'nın çaresizce ağlaması karşısında gözleri dolmuştu. Asya'ya sıkıca sarıldılar. "Biz senin zaten bu kadar âşık olduğunu biliyorduk ama emin ol, Fatih de sana âşık."

Asya, Leyla'yı bedeninden ayırıp kaşlarını çattı. "Fatih bana mı âşık? Saçmalama Leyla, onu Şule'yle gördüm."

"Asya'm, belki yanlış anlamışsındır."

"Nesini yanlış anlayacağım, Gökçe? Şule'yi soyuyordu, diyorum."

Gökçe sesini çıkaramayıp gözlerini denize çevirince Asya çaresizce içini çekti. "Ben de salak gibi Fatih'e duygularımı belli edecektim."

Fatih, Asya'yı bir kez daha aradığında Asya telefonunu açmayınca öfkeyle telefonunu koltuğa fırlattı.

Üç erkek de Fatih'in öfkesine ve kendini temize çıkarma çırpınışlarına bakıyorlardı. Onun Asya'ya olan sevgisini çok net bir şekilde görüyorlardı lakin anlayamadıkları, bunu neden kendilerine ya da Asya'ya söylemediğiydi. Normalde Fatih duygularını saklayan biri değilken neden Asya'dan geri durduğunu bir türlü idrak edemiyorlardı.

Onur daha fazla dayanamayıp, "Neden bu kadar dert ediyorsun ki Fatih? Asya sana ister inansın ister inanmasın," dedi. Dikkatle Fatih'i izliyor, vereceği tepkiyi bekliyordu.

Fatih, cevap vermeyip sinirle başını ellerinin arasına alınca bu defa Merih söze girdi. "Bize söylemek istemiyorsun ama sen de biliyorsun bizim farkında olduğumuzu. Asya'ya fena hâlde kapıldın, değil mi? İtiraf et de kurtul bu yükten."

Fatih, tek tek karşısındaki üç erkeğe baktı, ardından daha fazla saklamanın gereksiz olduğu kanısına varıp başını onaylarcasına salladı. "Asya hayatıma girdiği günden beri hissettiklerim çok farklı. Bugüne dek kimseye hissetmediklerimi ona hissettiğimi anladım ben. Onun varlığı, bakışı, gülüşü, kokusu o kadar farklı ki kimsede olmayan onda var sanki."

Cümlesini tamamladığında Asya'nın gülümsemesi geldi gözlerinin önüne ve dudakları kırık bir tebessümle kıvrıldı. "Asya, hayatıma giren diğer tüm kızlardan çok farklı. İlk başlarda bu farklılığın beni kendine çektiğini düşündüm. O yüzden bu kadar etkilendiğimi sandım. Nasılsa geçer, dedim, bekledim ama geçmedi. Ondan kaçmaya, uzak durmaya çalıştım ama yapamadım. Bir bakışına erimeye, bir gülüşüne nefesimi tutmaya başladım."

Kırık tebessümü Murat'ın görüntüsüyle ağır ağır silindi ve kaşları çatıldı. "Murat onun hayatına girdiği günden beri de bugüne dek tatmadığım kıskançlık duygusunu tattım. Asya'nın onunla beraber olduğunu düşündükçe delireceğimi sandım. Ona dokunduğunu hayal ettiğim her Allah'ın günü, Murat'ı öldürmemek için kendimi zor tuttum."

Çattığı kaşlarını bozmadan sinirle soludu. "Sonra eve girmeye çalışan adam yüzünden ona zarar gelecek diye ödüm kopmaya başladı. Tüm benliğimle onu koruyup kollama duygusuyla doldum taştım. Ona yetemeyeceğimi hissettikçe kahroldum. Asya'yı yanımda istediğim her an, hiç de geçici bir şeye düşmediğimi anladım," dedikten sonra gözlerini kapattığında Asya'nın güzel yüzü gözlerinin önüne bir kez daha süzüldü.

Yeniden gözlerini aralayıp Merih'e döndü ve az önceki sorusuna ithafen, "Kapılmak ne ki? Ben ona tamamen hapsoldum," dedi.

Merih destek verircesine omzunu sıktığında Semih söze girdi. "Madem bu kadar âşıksın, neden ona söylemiyorsun?"

Fatih sıkıntılı bir şekilde nefesini verdi. "Ben hayatımda kimseyi kaybetmekten korkmadığım kadar onu kaybetmekten korktum. Ona âşık olduğumu söylersem onu kaybederim, o yüzden yapamam, onu kaybetmeyi göze alamam."

"Neden kaybedesin ki?" diye sordu Onur merakla.

"Asya benim onu sevdiğim gibi hiçbir zaman beni sevmeyecek. Kendini ve kalbini aşka kapatmış."

"Neden?"

Fatih dişlerini sıktığında çenesindeki kası seğirdi. "Bir şerefsiz yüzünden."

Üç erkek merakla Fatih'e baktı. "Kim?"

"Eski erkek arkadaşı. Onunla yaşadıkları ağır şeyler... Bu saatten sonra kolay kolay bir erkeğe güvenip de sevemez, zaten bunu kendi de söyledi. İlk kez birini sevmiştim ve artık aşka kalbimi kapattım, dedi. Siz söyleyin, nasıl söylerim ona? Onu sevdiğimi söylersem onu kaybetmez miyim?" Sıkıntıyla nefes alıp dik bir konum aldı ve başını iki yana salladı. "Ben Asya'sız yapamam, onsuz nefes alamam, anlıyor musunuz? Sevgimi içime gömer susarım, yine de ona tek kelime edemem."

"Böyle gözünün önündeyken susmak daha çok acı vermez mi?"

"O yanımda olsun da ben acı çekmeye razıyım."

Üç arkadaş da sessiz kalıp başlarını öne eğdiklerinde Fatih taviz vermez bir sesle, "Asya'ya olan hislerimden ne Leyla'nın ne de Gökçe'nin haberi olacak. Onların yanındayken imalardan da vazgeçeceksiniz, anlaştık mı? Bir daha aşk konuları açılmayacak," dedi. "Yoksa Asya'yı tamamen kaybetmeme sebep olursunuz."

Semih, Merih ve Onur aynı anda başlarını sallayınca Fatih başını geriye yaslayıp gözlerini kapattı.

Çok geçmemişti ki Semih başını telefondan kaldırıp Fatih'e doğru, "Asya sahildeymiş," deyince Fatih gözlerini aralayıp, oturduğu yerden fırladı. "Nereden biliyorsun?"

"Gökçe'yle mesajlaşıyordum; yanındaymış."

Fatih heyecanla kapıya yöneldi. "Hadi, hemen gidelim."

Hep birlikte evden çıkıp sahile gittiklerinde Fatih, Asya'yı yeniden karşısında görünce eli ayağa birbirine dolandı ve suçlu psikolojisiyle ilerlemeye başladı.

Asya ise Fatih'in karşıdan geldiğini görünce kaşlarını çatıp kızlara döndü. "Siz mi söylediniz ona burada olduğumu?"

Gökçe mahcup gözlerle Asya'ya baktı. "Aslında ben Semih'e nerede olduğumu söylemek istemiştim. Fatih'e söyleyeceğini tahmin edemedim."

"Aferin Gökçe," dedi Asya ve bıkkınlıkla soludu. "Bakın kızlar, onlar çok yakın arkadaşlar ve bizim gibi birbirleriyle her şeyi konuşuyorlar. Ne Semih ne Merih ne de Onur, benim Fatih'e olan duygularımı bilmeli yoksa bir daha yüzümü göremezsiniz!"

İki kız da, "Söz," dediklerinde erkekler yanlarına gelmişlerdi. Oturdukları banktan ayağa kalktılar.

Asya da diğerleri gibi ayağa kalktığında Fatih'e bakmamak için kendiyle ufak bir savaş verdi lakin Fatih onun bakışlarının odağına girebilmek için çoktan karşısına geçmişti. "Asya, biraz konuşabilir miyiz?"

Asya içindeki öfkesini yanaklarının içini ısırarak bastırmaya çalıştı. "Fatih, eğer sabahki mevzuysa o konuyu kapatabilir miyiz? Ben çok yanlış bir zamanda gelmiştim. Müsait olmadığınızı bilseydim hiç gelmezdim."

"Asya, lütfen. Sandığın gibi değil. Bir kez dinle."

Diğer erkekler kızların yanına gidip önden ilerlemeye başlayınca Asya olduğu yerde kaldı. Aslında normal şartlarda çoktan gidecekken hem Fatih'in ne diyeceğini merak ettiği hem de attığı tribini açıklayacak mantıklı sebebi olmadığı için kalmak zorunda kaldı.

Dinleyeceğine dair başını sallayınca Fatih samimi bir sesle gözlerine odaklandı. "Asya, öncelikle bu sabahki görüntü için senden özür dilerim ama inan bana, sandığın gibi bir olay değildi. Şule elindeki kahveyi düşürünce yandı ve ben ona yardım etmek için üzerini çıkardım."

Asya'nın tek kaşını kaldırdığını görünce de toparlamak için, "Yani daha fazla yanmaması için düşünmeden çıkardım. Amacım tamamen yardım etmekti," dedi.

Asya ise samimi görünmek istercesine gülümsedi. "Bana herhangi bir açıklama yapmak zorunda değilsin, Fatih. Ben sizin rahatınızı bozduğum için tedirgin olmuştum, yoksa inan bana, olanların hiç önemi yok. Sizin aranızda bir şey de olabilir, ki buna en çok ben sevinirim. Şule güzel bir kız ve yanına çok yakışıyor. En büyük destekçiniz ben olurum."

Asya içini yakan zehirli sözlerle az daha kalbini kusacakken Fatih'i yaraladığının farkında bile değildi.

"Öyle mi?" dedi Fatih hayal kırıklığına uğramış bir hâlde.

Asya ağlamamak için kendini zor tutup başını olumlu anlamda salladı.

Asya'nın başını salladığı gören Fatih cevap vermeden dönüp ilerlemeye başlayınca Asya da burnunun direği sızlayarak arkadaşlarını takip etti. Okula gitmek için arabanın yanına geldiklerinde Asya kırgınlığının belli olmaması için Fatih'in arabasına binmek zorunda kaldı. Yol boyunca her ikisi de sessizdi lakin Fatih'in gerginliği araba kullanmasına yansıyordu.

Akşamüzeri Asya eve geldiğinde kendini oldukça yorgun ve üzgün hissediyordu. Fatih'i evde göremese de odasında olduğunu biliyordu. Aynı şekilde o da kendini odasına kapattı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde ise gün boyu olan gerginliğinden dolayı midesinin ağrıdığını hissetti. Ayağa kalkıp mutfağa gitti. Evde süt olmasını umut edip dolabı açtı. Sütü görünce sevinerek ılıttı ve bardağına boşaltıp, her zaman yaptığı gibi salonun camına geçerek dışarısını izlemeye başladı. Yine kırgın ve mutsuzdu. Sessizce gözlerinden yaşlar süzülürken Fatih'in onu izlediğinden habersizdi.

Ertesi sabah Asya erkenden kalkıp mutfağa gitti. Dün akşam doğru düzgün bir şey yemediği için kendini çok aç hissediyordu. Uyku sersemi, açık olan dolap kapağını fark etmeyip alnını

sert bir şekilde çarptı. Hızla ağzını kapatıp, inlemesini Fatih'in duymasını engellemeye çalıştı. Dikkat çekmeyi, hele ki şu sıralar Fatih'ten ilgi görmeyi hiç istemiyordu. Çünkü onun ilgisini yanlış anlıyor, akımına kapılıyordu.

"Aptal âşık, biraz dikkat etsene önüne," dedi kendi kendine sinirle. Elini alnına götürünce, canının epey yandığını hissetti. Umursamayıp evdeki malzemelerle kahvaltı hazırlamaya başladı.

Yaklaşık 1 saat sonra, Fatih'in sevdiği muffinlerle donattığı masaya bakarken kızgınlıkla söylenmeye devam ediyordu. Kendine hâkim olmamış, onun sevdiklerinden yapmıştı. "Sana her şey müstahak, böyle devam et. Bu kafayla sen Şule ile Fatih'i yemeğe de alırsın."

Sinirden ağlamak üzereydi. Alnı da hâlâ acıyordu. Sakinleşmek için derin bir nefes alıp domates dilimlemek üzere tezgâha ilerledi.

Fatih ise burnuna dolan güzel kokularla gözlerini açtı. İçine, açık pencereden süzülen rüzgâr gibi huzur süzülmüştü. Dün Asya'nın sözleriyle canı yansa da ondan uzak durmaya dayanamıyordu. Bunu bir türlü kaldıramıyordu. Sarılma isteğiyle yataktan kalkıp doğruca mutfağa gitti.

Asya'yı arkası dönük hâlde tezgâhta bir şeylerle uğraşırken görünce içinden taşan duygulara hâkim olamayıp Asya'nın yanına gitti ve arkasından sarılıp burnunu omzuna dayadı. Boğuk çıkan sesiyle, kokusunu içine çekerek fısıldadı. "N'olur, bana uzak durma, buna dayanamıyorum."

Asya, Fatih'in arkasından ona sarılmasıyla neye uğradığını şaşırdı ve elindeki domatesi alelacele bırakıp avuç içlerini tezgâha yasladı. Tutunmaya ihtiyacı vardı çünkü Fatih'in sözleri bacaklarını titretmişti.

Fatih bir kez daha, "Lütfen Asya," diye fısıldayınca yavaşça yutkundu. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Ne yapacağını ya da ne diyeceğini bilmiyordu. Fatih'in sıcacık bedeni aklını almış gibiydi.

Nihayet ona dönme cesareti bulunca ağır ağır bedenini çevirdi ve sevdiği gözlere ürkekçe baktı fakat Fatih onun gözlerine de-

ğil, bir anda kaşlarını çatarak alnına bakmaya başlamıştı. "Asya, alnına n'oldu?"

Asya elini alnına götürüp canı yanınca yüzünü buruşturdu. Şişmişti. "Dolaba çarptım."

Fatih de parmak uçlarını canını yakmayacak şekilde şişkinliğin etrafına bastırdı. "Kötü görünüyor, hematom olmuş. Gel benimle," diyerek parmaklarını alnına çekip, elinden tuttuğu gibi odasına götürdü.

Asya, "N'olmuş?" diye sorunca gülümsedi. "Yani kan oturmuş," dedi ve dolabından aldığı kremi yavaşça şişkinliğin üzerine sürmeye başladı.

"Sürdüğün nedir?"

"Şişliği alacak ve morarmasını engelleyecek bir krem. Sen buz uyguladın mı?"

Asya gülümseyerek, "Hayır," dediğinde kapı çalınınca Fatih parmaklarını Asya'nın alnından ayırıp yüzünü buruşturdu. "Kesin Merih. Kahvaltı yapmaya gelmediyse ben de bir şey bilmiyorum."

Asya, Fatih'in sözlerine gülümsedi, birlikte odadan çıktılar. Fatih kapıya yönelirken Asya da mutfağa geçti. Hâlâ bacakları titriyordu. Fatih'in sarılması, sözleri çok başka hissettirmişti. Sarılması üzerine konuşamamışlardı ama Merih gittikten sonra konuşacaklarına inanıyordu. Ne konuşacaklarını bilmemesine rağmen inanıyordu. Daha da gülümsedi.

Fatih ise kapıyı açtığında karşısında Şule'yi görünce gülümsemesi yüzünde solarak "Fatih, tişörtünü getirdim," diyen Şule'ye keyifsizce baktı. "İstemediğimi söylemiştim. Ayrıca buraya kadar gelmene gerek yoktu, hastanede verebilirdin."

Şule bozulsa da belli etmeden gülümsedi. "Evet, verebilirdim ama o zaman sana kahvaltı ısmarlayamazdım. Eğer kahvaltı yapmadıysan sana kahvaltı ısmarlamak istiyorum, dünden dolayı teşekkür etmek istiyorum."

Fatih bıkkınlıkla soludu. "Şule, teşekküre gerek yok. Kim olsa benim yaptığımı yapardı, ayrıca ben zaten kahvaltı yapıyordum," diyerek yalan söyledi. Amacı Şule'den bir an önce kurtulmaktı.

Fakat umduğu gibi olmadı ve Şule omzuna çarparak içeri girdi. "O zaman ben sana eşlik edeyim, o kadar açım ki. Burnuma dolan kokular iyice acıktırdı."

Fatih inanamayan gözlerle Şule'ye bakıyordu. Onun bakışlarını gören Şule de konuşmasına izin vermeden ceketini çıkarıp Fatih'in eline bıraktı. "Dünden hatırlıyorum, mutfak şu taraftaydı, değil mi?" diyerek Fatih'i öylece arkasında bırakıp mutfağa ilerledi.

Fatih bir Şule'ye bir de elindeki cekete baktı, ardından başını hafifçe iki yana sallayıp mutfağa ilerledi.

Şule, Fatih'ten önce mutfağa girdiğinde Asya'yı mutfakta bulunca daha da mutlu oldu. *Beni bu evde daha çok göreceksin,* diye içinden geçirip, ağzı kulaklarında, "Kahvaltıya misafir kabul ediyor musun, tatlım?" diye sordu.

Asya, Şule'yi karşısında görünce kaşları şaşkınlıkla havalanarak, Şule'nin hemen arkasından mutfağa giren Fatih'e baktı. Fatih gözlerini kaçırınca da zoraki gülümseyip başıyla onayladı. "Tabii."

Şule'nin yüzündeki gülümsemesi sahte bir hüzünle yer değiştirdi. "Aaa, tatlım, alnına n'oldu?"

"Ufak bir kaza, önemsiz."

Şule, "Geçmiş olsun," diyerek Fatih'e döndü. "Banyoyu kullanabilir miyim? Ellerimi yıkayacağım."

"Tabii. Göstereyim banyoyu."

Şule anında karşı çıktı. "Hiç gerek yok, nasılsa yerini biliyorum," dedikten sonra Asya'ya baktı ve gülümseyerek mutfaktan çıktı.

Asya ise sinirle Şule'nin sözlerine güldü. Taklidini yapmamak için kendini zor tutuyordu.

Fatih karşısına oturup, "Ben davet etmeden içeri girdi ve kokuların acıktırdığını söyledi. Geri çeviremedim, kusura bakma," deyince, Asya da "Önemli değil, Fatih," diyerek kendine çay almak için kalktı.

Dakikalar sonra Şule mutfağa dönünce birlikte kahvaltıya başladılar. Genel olarak Şule sürekli konuşuyor, Asya'ya sıcak

ve samimi bir şekilde yaklaşıyordu. Asya da tam tersine, oldukça geriliyordu. Şule'nin her kahkahasında mutfağa sığamadığını hissediyordu.

Şule, çayından büyük bir yudum alıp sandalyesine yaslandı. Mutfaktaki gergin havanın farkındaydı ve bu durumdan oldukça haz duyuyordu. Dikkatle Asya'yı izlemeye başladı. Kısa bir süre bakışlarını Asya'nın yüzünde gezdirdi. Kızın, Fatih'i kıskandığı açıkça belli oluyordu. Şule için Asya kolay lokmayken Fatih'in, Asya'ya olan bakışları onu huzursuz ediyordu. Zor olan Fatih'ti. Fatih'i kazandıktan sonra Asya'dan kurtulmak çok kolay olacaktı.

Asya'nın bakışları kendine çevrilince sahte bir gülümsemeyle yaslandığı yerden doğruldu. "Kahvaltı harikaydı. Bunu mutlaka tekrarlayalım," diyerek ayağa kalktı. "Ben artık gideyim."

Asya, bakışlarını yeniden tabağına çevirip, "İyi günler," deyince sinirle gülümsedi ve mutfağın kapısına adımlarını çevirdi. Fatih de peşinden ilerledi.

Şule mutfaktan çıkıp ceketini geri aldığında, "Kahvaltı için teşekkür ederim," dedi.

"Önemli değil."

"Yalnız ben sana teşekkür etmiş olamadım."

Fatih artık bu teşekkür meselesinden ciddi anlamda sıkılmıştı ve Şule'nin ısrarlarından bunalmıştı. Sıkıldığını belli eden bir sesle, "Şule, şu teşekkür meselesini artık kapatsak mı? Gerçekten hiç gereği yok," dedi.

"Olmaz, Fatih. Önce ayağım burkulduğunda, şimdi de yandığımda yardım ettin. Bunun altında kalmak istemiyorum."

Fatih sıkıntıyla yanaklarını şişirdi. "Şule, bak, biz doktoruz ve bu bizim işimiz. Biz insanlara karşılıksız yardım ederiz."

Şule reddedilmekten hiç hoşlanmıyordu ve daha önce hiçbir erkeğe bu kadar ısrarcı olmamıştı çünkü istediklerini hemen almıştı. Fakat Fatih onu fazlasıyla zorluyordu. Bu da Şule'yi daha da hırslandırıyordu. "Ben anlamam, en kısa zamanda seni yemeğe bekliyorum. Beni kırmayacağını biliyorum."

Fatih kurtuluşunun olmadığını anlamıştı. "Anlaşılan, pes etmeyeceksin," dedi ve kapının kulpunu aşağı indirip çıkması için kapıyı Şule'ye açtı. "Ama sen o yemeği unut."

Şule mesajı alır almaz sinirle soluyup Fatih'in yanına ilerledi ve gözlerinin içine baktı, ardından hiçbir şey demeden evden çıktı.

Fatih rahatlayarak kapıyı kapatmıştı ki arkasını dönünce ceketini ve çantasını alan Asya'ya şaşkınlıkla baktı. "Çıkıyor musun?"

"Evet, Murat aşağıda beni bekliyor."

Fatih cevap vermeyip sessizce başıyla onayladı ve odasına çekildi.

Asya, aşağı indiğinde Murat'ın onu arabasına yaslanmış bir vaziyette beklediğini gördü. Alelacele yanına gidip, "Çok bekletttim mi?" diye sordu.

Murat gülümsedi. Asya tüm güzelliğiyle karşısında duruyordu. Tatlı bir heyecan vardı içinde. Asya ona iyi geliyordu. "Bekletsen de sorun olmazdı ama alnına n'oldu?"

Asya, "Önemsiz," diyerek, Murat'ın kapıyı açmasıyla koltuğa oturduğunda Fatih pencereden onları izliyordu.

Fatih öfkeyle karışık derin bir nefes aldı. Asya ile Murat'ın baş başa vakit geçirmesi onu deli ediyordu. Spor salonuna gitmek için adımlarını kapıya yönlendirdi.

Semih, Merih ve Onur ise Fatihlerin kapısının önünde durdular ve zile basmadan önce Semih arkadaşlarına dönerek, "Dün Fatih'in, Murat hakkındaki düşüncelerini duydunuz. Az önce aşağıda Murat'la Asya'nın birlikte gittiğini de gördünüz. Şu an Fatih nasıldır, az çok tahmin edebiliyorsunuzdur. Üzerine çok gitmeden, belli etmeden kafasını dağıtıyoruz, tamam mı?" dedi.

Merih ve Onur, Semih'i tam onaylamışlardı ki kapı ardına kadar açılarak karşılarında Fatih belirdi. Fatih, suratı asık, kaşları çatılmış bir hâlde burnundan soluyordu.

Semih karşılaştığı manzaradan hiç hoşlanmamıştı. "Bir yere mi gidiyordun?"

"Spor salonuna gidiyorum, siz neden geldiniz?"

"Evde canımız sıkıldı. FIFA oynayalım diye geldik ama madem spor salonuna gidiyorsun, hep birlikte gidelim, dönüşte oynarız."

Fatih kısa bir an düşündü. Biraz olsun rahatlamaya ihtiyacı vardı. Sessizce onaylayıp kaşları çatılı bir hâlde yürümeye başlayınca diğerleri de peşinden ilerledi.

Birkaç adım atmışlardı ki Onur, Merih'e yaklaşıp olabildiğince kısık bir sesle, "Sakın uğraşayım deme, çok öfkeli," deyince Merih başını şiddetle iki yana salladı. "Canıma susamadım zaten."

Semih ikiliye ters bir bakış attı. "Fısır fısır konuşacağınıza yürüyün hadi."

Yaklaşık bir saat sonra hep birlikte spor salonuna geldiklerinde Fatih doğruca kum torbasına ilerledi. "Siz takılın, ben kum torbasındayım."

Lakin diğerlerinin onu bırakmaya niyeti yoktu. Birlikte kum torbasının olduğu yere gittiler ve Fatih'in öfkesini, kum torbasına kusmasını izlemeye başladılar.

Fatih sanki karşısında Murat varmış gibi kum torbasına vuruyordu. Bitkin düşene kadar vurmaya devam etti. Terden sırılsıklam olmuştu. İzlendiğini fark edince kum torbasına vurmayı bırakıp arkadaşlarına baktı. Üçü de keyifsizce onu izliyordu. Nefes nefese, "Siz kafeye inin, ben biraz yüzüp geleceğim," dedi.

Diğerleri kafeye inince de kendini suya bıraktı. Dakikalarca yüzdükten sonra hareketsiz bir şekilde sırtüstü suya yatıp gözlerini kapattı. Asya hiç gitmiyordu gözlerinin önünden. Bir an olsun çıkmıyordu aklından.

Bir süre daha hareketsiz bir şekilde yattıktan sonra havuzdan çıkıp duş aldı ve arkadaşlarının yanına indi. İyice yorulmuştu ve bu yorgunluk onu bir nebze hafifletmişti. Sandalyesine yaslanıp masadaki muhabbeti dinlemeye başladı.

İlk başlarda muhabbete dâhil olmak istemese de ilerleyen dakikalarda dâhil olmuş, aklından Asya çıkmasa da siniri geçmeye başlamıştı.

Yaklaşık 2 saat sonra eve döndüklerinde, tam FIFA'nın başına oturmuşlardı ki Asya kapıyı açtı ve odasına gitmeden önce doğruca yanlarına geldi. Asya'ya Değerli ile ilgilenmek o kadar iyi gelmişti ki onun da sabahki öfkesi çoktan uçmuştu. "Beyler, hoş geldiniz, bensiz mi oynuyorsunuz yoksa?"

Onur, Asya'nın sözlerini duyar duymaz heyecanla Asya'ya baktı. "Oynayacak mısın yoksa?"

Asya'nın başını salladığını görünce daha da heyecanlandı. Hızla ayağa kalkıp Asya'nın yanına gitti ve heyecandan omuzlarından tuttuğu gibi sarsmaya başladı. "Sen ciddi misin? İlk maçı benimle yap, Asya, lütfen, lütfen kırma beni."

Onur'u durduran ise Fatih'in keskin sesi oldu. "Onur, bırak kızı, ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye çıkışması, kıskandığından değil, Onur'un Asya'yı canını yakacak kadar sarsmasından dolayıydı.

Onur başını sese çevirince Fatih'in öfkeyle yanına geldiğini gördü. Hızla ellerini Asya'nın üzerinden çekti. "Asya, çok özür dilerim, heyecandan ne yaptığımı bilemedim."

Asya neye uğradığını şaşırsa da Onur'un heyecanlı hâllerine gülümsedi. "Önemli değil, Onur, ama başımı döndürdün."

Fatih ters bakışlarını Onur'dan çevirip endişeli gözlerle Asya'ya baktı ve ona bir adım daha yaklaştı. "İyi misin?"

"İyiyim, sorun yok, üzerimi değiştirip hemen geliyorum yanınıza."

Asya salondan çıkınca Semih ve Merih daha fazla dayanamayıp gülmeye başladılar. "Lan oğlum, nasıl bir hırssa, kızın içini dışına çıkardın resmen."

"Valla bilerek yapmadım, heyecandan oldu."

Fatih de öfkeli bir şekilde Onur'a bakmaya devam ediyordu. Onur suçlu psikolojisiyle başını öne eğdi. "Abi, yemin ederim istemeden oldu."

"Bu sadece bir oyun, Onur, karşındaki de bir kız. Daha dikkatli ol."

"Tamam abi."

Fatih daha fazla bir şey demeden koltuğa oturduğunda Asya yanlarına yeniden döndü. Kiremit rengi süet bir tayt giymiş, üzerine salaş, krem rengi sweatshirt giymişti. Saçlarını da tepeden gelişigüzel topuz yapmış, sıcak gülümsemesiyle onlara bakıyordu.

Fatih, Asya'nın en çok ev hâllerini seviyordu; doğaldı, doğal güzellikti. Belli belirsiz derin bir nefes aldı. Asya'ya bu kadar yakınken dokunamamak her geçen gün zorlaşıyordu. Ona karşı içindeki sevgi gittikçe büyüyordu.

"Ee, Onur, hazır mısın?" diye sordu Asya.

"Hazırım."

"3 maça ne dersin?"

"Seve seve varım."

Asya, Onur'un heyecanına gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı ve televizyonun karşısına oturdu. Onur da anında yanına oturdu ve maçı başlattılar.

Maç boyunca Asya her zamanki gibi kendinden emindi. Onur'un hırsıysa hata yapmasına sebep oluyordu.

Dakikalar sonra ilk maçı Asya aldı. Onur dışında herkes sevinmişti lakin Onur bunun oyun olduğunu bir türlü kabullenemiyor, somurtuk bir hâlde oturuyordu.

Asya, başını çevirip Onur'a baktı. Kaybetmeyi sindirememiş ifadesi, içinin burulmasına sebep oldu. O sırada Fatih'le göz göze geldi. Sanki Fatih aklından geçenleri okuyor gibi bakıyordu yüzüne.

Asya ona göz kırpınca Fatih gülümseyip başıyla onayladı ve yeniden maçı başlattı.

Onur'un hırsı her ne kadar hata yapmasına sebep olsa da Asya ona belli etmeden gülümseyip, topu bilinçli kaptırmaya başladı. Saniyeler dakikalara karıştı ve maçın sonunda Onur galip geldi.

Onur sevinç nidaları attığında Asya bir kez daha Fatih'e baktı. Memnun bir şekilde gülümsüyordu. Aynı şekilde gülümseyip son maçı da Onur'a vermek için maçı başlattı.

Nihayet maç bitmiş, Onur iki maçı da alarak galip olmuştu. "Ben kazandım, ben kazandım," dedi sevinçle ve yanındaki Asya'ya dönüp sımsıkı sarıldı. Öyle bir sıkıyordu ki Asya zoraki nefes alıyordu.

Asya, Onur'un güçlü kolları arasında zar zor konuşmaya çalışarak, "Tebrik ederim, Onurcuğum, ama nefes alamıyorum," dediğinde ilk tepki Fatih'ten geldi. "Onur!" dedi uyarıcı sesiyle.

Onur, Asya'dan ayrılınca mahcup bir şekilde yüzüne baktı. "Tekrar özür dilerim, Asya. Heyecanlanınca böyle oluyor."

"Mümkünse sen heyecanlanma, Onur," dedi Fatih ters ters.

"Sorun değil," dedi Asya gülümseyerek ve ayağa kalktı. "Madem yenildim, bu sefer kahveler benden." Bakışlarını Merih'e çevirdi. "Yanında da senin sevdiğin kurabiyeler var."

"Allah!" diyerek Merih de ayağa kalktı. "Gel Asya, ben de sarılacağım," dedi ve Asya'ya sarılıp bir tur etrafında döndü.

Semih gülümseyerek, "Yahu kızı bir rahat bırakın," dediğinde Merih masumane bir tavırla ellerini havaya kaldırdı. "Valla ben sıkmadan sarıldım."

Onur ise başını öne eğdi.

Fatih bakışlarını Onur, Merih ve Asya'nın üzerinde gezdirdi. Onların böyle iyi anlaşıyor olması hoşuna gidiyordu.

Asya mutfağa doğru gidince Fatih de oturduğu yerden kalkıp arkasından gitti. Mutfağa girer girmez sevdiği kızı tezgâhın başında gördü ve korkutmamaya özen göstererek, "Asya," diye seslendi.

Asya da duyduğu sesle başını arkaya çevirdi ve tamamen Fatih'e dönerek tezgâha yaslandı. "Efendim, Fatih?"

Fatih şimdi tam karşısındaydı ve bedenlerinin arasında sığ bir mesafe vardı. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Onur'a bilerek yenildiğin için. Bu oyun Onur için bir tutku. Fazla hırslanıyor, kaybettikçe de üzülüyor. Bunun farkına varıp yenildiğin için teşekkür etmek istedim."

Asya gülümsedi. "Ben Onur'u seviyorum, o iyi biri. Bir oyun uğruna onu kırmak istemedim."

Asya'nın sözleriyle Fatih'in gözlerinde hayranlık parıltısı belirdi. "Melek gibi bir kalbin var, biliyorsun değil mi?"

Bu sözler Asya'nın içini sıcacık etmişti ve yanakları al al olmaya başlamıştı. "Böyle düşünmene sevindim," dedi ve konuyu değiştirme ihtiyacı içinde, düşünmeden, "Yukarıdaki pasta tabaklarını alabilir misin?" diye ricada bulundu.

Amacı konuyu değiştirmekti ama ricasıyla iyice yakınlaşmalarına sebep oldu çünkü tabaklar Asya'nın durduğu yerin hemen üstündeki dolaptaydı.

Fatih, aradaki sığ mesafeye rağmen daha da yaklaştı ve Asya'nın üzerinden dolaba uzandı. İki eliyle tabakları almaya çalışırken Asya kolları ile bedeni arasında sıkışıp kalmıştı.

Fatih'in boynu, Asya'nın burnuna değmek üzereydi ve erkeksi kokusu yeniden dizlerini titretmeye başlamıştı. Kalp atışları öyle hızlanmıştı ki göğsünden çıkıp Fatih'e çarpacak sandı. Bu koku başını döndürüyordu, sağlıklı düşünme yetisini kaybettiriyordu, her şeyin ötesinde kalbini, Fatih'in ellerine bıraktırmak istiyordu.

İçindeki heyecan, farkında olmadan gözlerinin dolmasına sebep oldu.

Fatih, tabakları aldıktan sonra bedeni arasında kaybolan Asya'ya baktı. Göz göze geldiklerinde neredeyse elindeki tabakları yere düşürecekti. Çünkü Asya'nın gözlerinde bir anlığına aşk gördü; sanki ona âşıkmış gibi bakıyordu. Asya hızla gözlerini kaçırınca emin olamadı.

Yeniden göz göze geldiklerinde aynı ifadeyi görmese de yüzlerinin birbirine bu kadar yakın olması doğru düşünememesine neden oldu. Gözleri Asya'nın dudaklarına kaydı. İçinde büyüyüp taşan duygulara hâkim olamadı ve başını hafifçe yana yatırıp Asya'nın dudaklarına daha da yaklaştı. Öpmek istiyordu, tek istediği onu doyasıya öpmekti.

Asya da neredeyse bayılmak üzereydi. Elleriyle tezgâha tutundu. Fatih'in dudakları dudaklarına değmek üzereydi. Ona karşılık verebilmek için gözlerini kapattı.

Öpüşmelerini engelleyen, onları büyülü andan çıkaran Asya'nın çalmaya başlayan telefonu oldu. Asya panikle etrafına bakarken Fatih elindekileri bırakıp hızla mutfaktan çıktı.

Asya elini göğsüne koyup nefesini kontrol etmeye çalıştı. Heyecandan bayılmak üzereydi. "N'apıyoruz biz?" dedi kendi kendine ve arayana baktı.

Arayan Gökçe'ydi. Derin bir soluk koyverip, "Efendim?" dediğinde sesi titriyordu. Neyse ki Gökçe bunu fark edemeyecek kadar öfkeliydi. "Asya, Semih sizde mi?"

"Evet. N'oldu, bu ne sinir?"

"Söyle ona, telefonlarına baksın. Sabahtan beri ulaşmaya çalışıyorum ama beyefendi zahmet edip açma girişiminde bulunmuyor!"

Asya yeniden derin bir nefes verdi. "FIFA oynuyorlar, görmemiştir aradığını."

"Göstereceğim ben ona FIFA'yı."

"Sen önce sakin ol. Ben söylerim şimdi, arar seni," diyerek telefonu kapattı, ardından kahveleri ve kurabiyeleri hazırlamaya başladı. Heyecandan eli ayağa birbirine karışsa da sakin olmaya zorladı kendini.

Fatih ise mutfaktan çıktığında kendine küfretti. Az daha Asya'yı öpecekti. Eğer öpseydi... Aklına olabilecekleri getirince yüzünü buruşturup kaşlarını çattı. Asya, onu Şule'yle yakıştırdığını söylemişti, bunu söylediğine göre hiçbir şey hissetmiyordu. Öyleyse öpmesi faciayla sonuçlanabilir, sevdiği kızı sonsuza dek kaybetmesine neden olabilirdi.

Düşünceleri eşliğinde odaya girdiğinde, Merih'in gözleri Fatih'te takılı kaldı. Yine kaşları çatıktı ama öfkeden çok korku vardı yüzünde. Sormak istese de Fatih'in geçiştireceğini bildiği için sormadı. Çok geçmeden elinde tepsiyle Asya girince onun da yüzünde allak bullak bir ifade gördü. Aralarında bir şey geçtiğini işte o an anladı.

Semih ayağa kalkıp Asya'nın elinden tepsiyi alınca Asya, "Semih, Gökçe seni aramış ama ulaşamamış. Burnundan soluyordu. Bence ararsan iyi edersin," dedi.

Semih'in yüzü bembeyaz kesildiğinde Merih kahkahayı patlattı.

Semih, Merih'i umursamadan, "Yapma be, çok mu kızmış?" diye sordu.

"Maalesef çok kızmış."

Semih sesli yutkununca odadaki herkes gülmeye başladı.

Onur kahkahasını zor bastırıp, "Dev gibi cüssen var, boyundan posundan utan da korktuğunu bu kadar belli etme," deyince Semih öfkeyle ona döndü. "Sen onun dilini bilmiyorsun."

Asya da araya girip, "Ben biliyorum," dedi ve Semih'e telefonunu işaret etti. "Acele et."

Semih telefonu eline alınca, "Eyvah, sekiz defa aramış!" dedi ve hızla odadan çıktı.

Semih odadan çıktığında Merih ile Onur eğlenerek gülmeye devam ediyordu. Asya ile Fatih ise birbirlerinden bakışlarını kaçırmakla meşguldüler.

Yaklaşık yarım saat sonra diğerleri evden gitmişti ki Asya, Fatih'le yalnız kalmamak için adımlarının rotasını odasına çevirdi lakin onu durduran, Fatih'in sesi oldu. "Asya, bir dakika bekler misin?"

Asya bedenini Fatih'e çevirdiğinde tıpkı kendindeki gerginliğin ve sıkıntının onda da olduğunu gördü; resmen karşısında kıvranıyordu. "Asya, ben az öncesi için senden özür dilerim."

Hissettiği heyecanla, "Önemli değil, Fatih, zaten saçmalıktı," dediğinde kendine kızmadan edemedi ve bakışlarını hızlıca yere indirdi. Söylemek istediği bu değildi. Sadece heyecanına yenik düşmüştü.

"Saçmalıktı, değil mi?"

Geri adım atmanın da şu saatten sonra saçmalık olacağını düşündüğü için başını sallamakla yetindi ve Fatih'in hayal kırıklığına uğramış bakışlarının karşısında odasına girdi.

XV

Ertesi gece Fatih nöbetçiydi. Gökçe ve Leyla ise Asya'ya kalmak için gelmişlerdi. Birlikte yemek yedikleri sırada Gökçe'nin keyifsiz hâli Asya'nın dikkatini çekince, "Hâlâ aranız düzelmedi mi Semih'le?" diye sordu Asya.

Gökçe burun kıvırdı. "Hayır, az burnu sürtsün bakalım."

"Yapma kızım ya, altı üstü FIFA oynuyordu burada, ondan açamadı. Uzatma."

"Ben telefonu açmadı diye burnunu sürttürmeyeceğim ki?"

Asya'nın bakışları sorgularcasına kısıldı. "Neden peki?"

Leyla elindeki çatalı masaya bırakıp sandalyesine iyice yaslanarak kollarını göğsünde bağladı. "Duyunca saçmalığına inanamayacaksın."

Asya daha da merak etmişti. "Neler oluyor?"

"Spor salonuna gitti diye burnunu sürttüreceğim."

Asya açık kalan ağzını zor toparlamaya çalışırken, "Yok artık Gökçe," dedi.

Gökçe de umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti. "Ne var? Kıskanıyor olamaz mıyım?"

Leyla sesine ince bir alay katıp, "Spora gitmesinin nesini kıskanıyorsun?" diye sorunca Gökçe çok gizli bir bilgiyi paylaşacakmış gibi masaya doğru eğildi. "Siz onların nasıl bir spor salonuna gittiklerini bilmiyorsunuz tabii."

Leyla'nın imasındaki alay Asya'nın ses tonunda da vardı. "Nasıl bir spor salonu kıskanılabilir ki?"

Gökçe söyleyecekleriyle karşısındaki iki kızın dikkatini çekeceğini bildiği için, bilmiş bir ifadeyle sırıttı. "O salonun kafesinden oyun odasına, basketbol alanından yüzme havuzuna kadar her şey var içerisinde. Bikinili kızları düşündükçe de kıskanıyorum."

Gökçe'nin sözleriyle Asya yerinde huzursuzca kıpırdandığında Leyla'nın da göğsündeki kolları çözülmüştü. "Semih'e güvenmiyor musun?"

"Elbette güveniyorum ama o ortamı görmeden içim rahat etmeyecek."

"Oraya mı gideceksin?"

Gökçe yeniden, bilmiş bir ifadeyle sırıttı. "Evet, birlikte gideceğiz."

Asya ve Leyla birbirlerine kısa bir bakış attıktan sonra Asya, "Birlikte mi? Bizim orada ne işimiz var?" diye sorunca, Leyla da araya girdi. "Sen sevgilini kontrol edeceksin diye biz de mi gideceğiz yani?"

Sesine alay katma sırası Gökçe'deydi. "Yani siz bilirsiniz, gelmek zorunda değilsiniz tabii ama duyduğum kadarıyla Şule ve Sena da orada sık takılıyormuş. Bizim çocuklara olan ilgileri de malum."

Asya umursamaz görünmeye çalışarak, "Gitsinler, ne yapabilirler ki orada?" dediğinde Leyla da onu hızla onayladı. "Yani Asya haklı, hastanede de birlikteler sonuçta."

Gökçe omuzlarını silkince Leyla tırnağını ısırmaya başladı. Sena'nın bikinili bir hâlde Merih'e yanaştığını düşündükçe kanı tutuşuyordu.

Asya da Leyla'dan farksız değildi. Eliyle ensesini ovmaya başladı. Gerilmişti. Şule'nin Fatih'e bakışlarını, dokunuşlarını düşündü. Beden diliyle Asya'ya nasıl da mesaj vermeye çalışmıştı. Fatih'i istiyordu ve gözlerindeki ifade, bunun için her şeyi yapabileceğini söylüyordu. Sıkıntıyla ofladı.

Gökçe ise karşısında sessizce kıvranan kızları gördükçe keyifleniyordu.

Bir süre daha onların kıvranışlarını izledikten sonra, "Eee, ne diyorsunuz kızlar, benimle haftaya cumartesi spor salonuna gelecek misiniz?" diye sordu.

"Ama benim cumartesi Değerli'yi görmeye gitmem gerekiyor, bana çok alıştı ve Murat'ı ekemem."

Leyla itiraz etmek istercesine, "Çok durmazsın, Asya, bir saat Değerli ile vakit geçirir gelirsin," dediğinde Asya, Gökçe'ye döndü. "Bu spor sevdaları nereden çıktı ki şimdi?"

"Aslında sürekli gidiyorlarmış ama bu yıl hiç gitmemişler. Şimdi nedense yeniden başlamışlar."

"Peki, üyelik falan istemiyor mu?"

"Ben araştırdım, günlük ücretle girebiliyorsun, memnun kalırsan üyelik yaptırıyorsun," dedi Gökçe ve ekledi. "Ayrıca bizimkilere bir şey söylemeyeceğiz, sürpriz olacak onlara."

Asya ve Leyla gülümseyip başlarıyla onayladılar.

O hafta üç kız için de çok yavaş geçmişti.

Cumartesi günü ise Asya, Murat'ın kırılgan davranışlarını görmezden gelerek, barınakta az vakit geçirip eve gelmişti. Çantasını hazırlayıp hızlıca evden çıktı ve doğruca kızların yanına gitti.

Yaklaşık bir saat içinde spor salonuna geldiklerinde etrafa baktılar. Salon tahmin ettiklerinden daha büyüktü. Giriş işlemlerini yaptırdıktan sonra gözleri Fatih, Semih ve Merih'i arasa da onları göremeyince koşu bandında vakit geçirmeye başladılar. Ardından havuza girmek için üzerlerini değiştirdiler.

Kızlar havuza geldikleri sırada erkekler de onların geldiğinden habersiz, şezlongda sohbet ediyorlardı. Sohbetlerini kesen, Onur'un sözleri oldu. "Şu karşıda havuza giren kızlar, bizim kızlar değil mi?"

Üç erkek bakışlarını hızlı bir şekilde Onur'un işaret ettiği yere çevirdiler ve üçü de âşık olduğu kıza bakışlarını sabitledi.

Semih, koyu yeşil, boyundan bağlamalı, yüksek bel bikinisiyle tam karşısında duran sevgilisine baktı. Koyu yeşil, bal rengi gözlerini daha da ortaya çıkarmıştı ve çekiciliği Semih'in nefesini kesmişti.

Merih de gözünü kırpmadan, gözlerinin mavisi ile uyumlu deniz mavisi, göğüs kısmı püsküllü bikini giyen Leyla'ya odaklandı. Sarı dalgalı saçları ve kusursuz vücuduyla mankenlere taş çıkaracak güzellikteydi. Merih'in özellikle dikkatini çeken ayrıntıysa göbeğinde parlayan pirsingiydi.

Fatih ise Asya'yı gördüğü an kaşlarını çattı. Siyah, ince askılı bikinisinin alt kısmı yandan bağcıklı ve düşük beldi. Beli ve kalçasının kıvrımı oldukça belliydi, belindeki gamzeleri gün yüzüne serilmişti. Buğday teni, kumral saçları ve siyah bikinisiyle Fatih için kusursuz bir görüntü sergiliyordu.

Kızlar da erkekleri fark etmemiş, kendi aralarında gülüşüyorlardı. Asya, havuzun kenarına iyice yanaştı. Kızlara gülümsedikten sonra kollarını havaya kaldırıp balıklama suyun içine atladı ve suyun içinde kayboldu.

Fatih'in gözleri, Asya'da takılı kalırken Asya'nın suya girmesiyle birlikte bakışları, suya atlayan çocuğa kaydı. Asya başını sudan çıkarır çıkarmaz çocuk, Asya'nın etrafında yüzmeye başlamıştı.

Kaşları daha da çatılan Fatih, düşünmeden suya atlayıp hızla Asya'ya doğru yüzmeye başladı.

Fatih'in suya atladığını gören Merih ve Semih de hızlı adımlarla kızların yanına doğru yürüdü.

"Nedense bu sahne bana çok tanıdık geldi," dedi Onur gülerek ve diğerlerinin yanına ilerledi. Zeynep'i havuzda kıskandığı anlar aklına gelmişti.

Asya, Gökçe'nin bakışlarıyla arkasını işaret edince başını arkaya çevirdi ve Fatih'in gergin bir şekilde ona doğru yüzdüğünü gördü. Kol hareketleri sert, yüz ifadesi ürkütücüydü. Neden böyle gergin olduğunu anlamasa da onun yanına gelmesini bekledi.

Fatih yanına geldiğinde Asya, Fatih'in çene kemiklerinden göğüs kaslarına süzülen suyu izlerken Fatih de ters bakışlarını Asya'nın çevresinde gezinen çocuğa çevirdi. Çocuk, Fatih'in gözlerindeki ifadeden mesajı alıp çoktan sudan çıkmaya başlamıştı bile.

Fatih yeniden Asya'ya çevirdi bakışlarını. "Seni burada görmeyi beklemiyordum, barınaktasın sanıyordum."

Asya hipnoz olduğu görüntüden zoraki çıktı. "Evet, barınaktaydım. Değerli ile biraz vakit geçirdikten sonra buraya gelmek istedim."

Fatih'in gözleri, Asya'nın sözleriyle ışıldadı ve genişçe gülümsedi. Öyle içten bir gülümsemeydi ki bu, Asya tüm benliğiyle Fatih'e aktığını hissetti.

"İyi ki geldin."

Asya, Fatih'in sözlerine gülümsediğinde Semih, Gökçe'yi soru yağmuruna tutuyordu. "Gökçe, bu hâlin nedir, söyler misin?"

Gökçe kaygısız görünmeye çalışarak, burnundan soluyan Semih'e baktı. Dev cüssesiyle heybetli ve karizmatik, yarı çıplak kaslı vücuduyla da bir hayli seksi duruyordu. "Ne varmış hâlimde?"

Semih, Gökçe'ye daha da yakınlaştı ve fısıldayarak, "Farkında değil misin ne kadar seksi olduğunun, etrafındaki yiyecekmiş gibi bakan erkeklerin?" dedi.

Gökçe, gözleriyle gayriihtiyari etrafa baktı. Semih'in de dediği gibi bir grup erkek onları kesiyordu. Yeniden Semih'e dönüp omuzlarını silkti. "Biz spor yapmaya geldik, Semih. Açıkçası etraftaki erkeklerin bakışları umurumda değil."

"Benim umurumda ama."

"Ben bakmıyorum ki onlara."

"Onlar bakıyor."

"Sen değil miydin, 'Önemli olan benim bakmamam,' diyen?"

Semih karşılık vermek için dudaklarını aralamıştı ki Gökçe'nin sözleriyle duraksadı. Gökçe geçen günkü spor salonu tartışmalarına atıfta bulunmuştu. Gökçe o gün spor salonundaki kızlardan rahatsızlık duyduğunu dile getirmiş, Semih de kendisi-

nin kimseye bakmadığı için önemli olmadığını söylemişti. Başını iki yana salladı. "İkisi çok ayrı şeyler."

"Nesi ayrı? Sana kızlar, bana da erkekler bakıyor ama biz onlara bakmıyoruz işte."

Diyecek söz bulamayan Semih'in tek yapabildiği, sakin kalmak için derin nefesler alıp vermek oldu.

Merih de Leyla'yı baştan aşağı süzerek, soru sorarcasına gözlerini kıstı. "Küçük hanım, pirsingler, bikiniler... Hayırdır?"

"Ne hayrı?"

"Fazla değil mi, diyorum?"

Leyla başını öne eğip bedenine baktı. "Yoo, bence hiç değil, çok da güzel duruyor."

Merih'in dudakları alayla kıvrıldı. "O kadar mı eminsin güzel durduğundan?"

Leyla kendinden emin bir şekilde dik durdu. "Etrafımdaki erkekler sağ olsun, emin olmam için ellerinden geleni yapıyorlar," diyerek yan taraftaki grubu işaret etti.

Merih başını yana çevirince, kızlara yiyecekmiş gibi bakan erkekleri gördü ve kaşlarını çatıp gruba yöneldi. "Ben şimdi onların..."

Gözleri korkuyla büyüyen Leyla panikle Merih'i kolundan tutup çekiştirmeye başladı lakin Merih öyle güçlüydü ki onu durdurmak neredeyse imkânsız gibiydi. Tüm gücünü kullanarak onu kendine çekti fakat hızını hesap edemediği bir sürede dengesini kaybedip, geriye doğru havuzun içine düştü. Merih de onu yakalamak isterken onunla birlikte, daha doğrusu direkt Leyla'nın üzerine düştü ve bir hayli su yutmasına sebep oldu.

Leyla, Merih'in altından çıkmayı başarabildiğinde arka arkaya öksürmeye başladı.

Merih de hızlıca kendini toparlayıp, dev cüssesiyle onu kollarına hapsetti. Endişeyle, "Leyla, iyi misin?" diye sordu.

O sırada yanlarına Asya ve Fatih de gelmişti. Havuz kenarından da Onur, Semih ve Gökçe endişeli gözlerle onlara bakıyordu.

Leyla herkesi rahatlatmak amacıyla, "İyiyim, bir şeyim yok," dedi ama Merih onu kollarından hâlâ ayırmamıştı. Hoş, Leyla da ayırsın istemiyor, Merih'in daha da sarması için sahte bir şekilde öksürmeye devam ediyordu. Öksürüklerinin arasından, "Bu kadar iri olmak zorunda mıydın? Az daha boğuyordun beni," dedi.

Merih, Leyla'nın sudan iyice parlayan mavi gözlerine baktı. Baktıkça maviliklerinde hipnoz olmuş gibi hissetti. "Benim kollarımın arasındayken sana bir şey olmasına asla izin vermem ben," dedi boğuk bir sesle ve o sesle Leyla'nın aklını başından aldı.

Kalp atışları kulaklarında uğulduyordu Leyla'nın. Kendisi gibi deniz mavisi gözlere sahip olan sevdiğine baktı. Titriyordu.

Asya ise Leyla'nın iyi olduğunu görünce Fatih'e döndü ve bir çocuk şımarıklığında, "Yarışalım mı?" diye sordu. Ardından hızla suya dalıp yüzmeye başladı.

Fatih, Asya'nın çocuksu hâllerine gülümsediğinde o da aynı hızla suya dalıp Asya'nın peşinden gitti. Asya'dan önce varıp o sudan çıkar çıkmaz tam önünde belirdi.

Asya başını sudan çıkardığında Fatih'le burun buruna geldi. İkisi de nefes nefeseydiler. Konuşmuyorlar, sadece birbirlerinin gözlerine bakıyorlardı.

Asya'nın elleri istemsiz Fatih'in çıplak omuzlarına gitti çünkü daha fazla sabit kalamayacaktı. Destek almak istercesine tutundu. Fatih'in elleriyse Asya'nın beline indi. Bedenleri birbirlerine çok yakındı. Tenleri birbirine belli belirsiz bir temasla değiyordu.

Her ikisi de hissettikleri saf dürtüyle titrediklerinde Asya'nın titremesi dudaklarına yansıdı ve Fatih'in gözleri Asya'nın dudaklarına kaydı. "Titriyorsun."

"Üşüdüm."

"Çıkalım mı?"

Asya başıyla onayladı. "Çıkalım."

Birbirlerinden ayrılıp yan tarafta bulunan merdivene doğru yüzdüler. Fatih, Asya rahatsız olmasın diye önden çıkarken Asya'nın sudan bir tanrıça gibi çıkışını izledi. Belli belirsiz yutku-

nup bakışlarını Asya'nın olmadığı bir tarafa kaçırmaya çalışırken kızın sol göğsüne yakın kaburgasındaki dövmesinde takılı kaldı.

"Follow my heartbeat*" yazıyordu.

Bir an boş bulunup bakışlarını kendi kalp atışı dövmesine indirdi, ardından derin bir nefes alarak Asya'nın yanına gitti, birlikte kendi gruplarına doğru yürüdüler. "Dövmenin bir anlamı var mı?"

"Özel bir anlamı yok, sadece sevdiğim bir söz."

Fatih cevap vermeyip ilerlemeye devam etti.

Leyla da allak bullak olmuş bir hâlde Merih'le birlikte sudan çıktı.

İlerleyen dakikalarda üç kız duşlara giderken sessizdi. Kendi duygu dünyalarına kapanmışlardı.

Erkekler de farksız değildi lakin Onur sessiz kalmak istemiyordu. "Kızları gördüğünüzden beri dilleriniz tutuldu, fena çarptılar," dedi alayla ve onları beklemeden duşa girdi.

Yol boyunca Onur her ne kadar sessizliği bozmaya çabalasa da sonunda pes edip, diğerleri gibi o da sustu.

Ertesi hafta hızlı geçmiş, kızları yılbaşı telaşı sarmıştı. Asya ise aynı zamanda buruktu. Yakında yarıyıl tatiline girecek, her gün görmeye alışık olduğu Fatih'ten ayrı kalacaktı.

Düşünceleri arasında sıkıntıyla nefesini verdi. "Yakında finaller başlıyor, hafta sonu da yılbaşı. Ne yapacağız?"

"Fatih'le hiç konuştun mu, yılbaşı için planları var mı?" diye sordu Leyla.

Asya başını sallayıp, "Semih ile Gökçe'nin ayrı planları olmazsa birlikte geçiririz, dedi. Onur zaten Zeynep'in yanına gidecekmiş. Bizler de ailemizin yanına gidemeyeceğimize göre ben de kabul ettim," dedi.

* Kalp ritmimi takip et.

Gökçe ağzı kulaklarında araya girip Asya'yı onayladı. "Semih'le baş başa olmayı seviyorum ama hep birlikteyken ayrı eğleniyorum. Semih de benimle aynı fikirde. O yüzden biz de sizinleyiz."

Asya gülümsediğinde, Leyla içini çekerek, "Uğur bana yılbaşını birlikte geçirmeyi teklif etti," dedi.

İki kızın da gözleri kocaman açılmıştı. "Hadi canım, sen ciddi misin?"

"Evet."

Asya muzipçe, "Merih duymasın," dediğinde Leyla umursamaz bir tavırla omzunu silkti. "Ona neymiş? O karışamaz bana. Hem Uğur'a daha cevap vermedim, kararsızım."

"İyice düşün taşın o zaman, Merih ağır basarsa bizimle, Uğur ağır basarsa onunla geçirirsin yılbaşını," dedi Gökçe.

Leyla cevap vermeden bakışlarını boşluğa diktiğinde tıpkı Leyla gibi Asya da içini çekerek, "Murat da benimle geçirmek istediğini söyledi," dedi.

"Ooo, bunlar dayak yemeyi göze almış."

Asya kaşlarını çatıp, "Ne alakası var, Gökçe?" diye sorunca Gökçe, "Fatihlerin onları sevmediğini biliyorsun, bir de sizlere açıkça ilgilerini belli etmeleri... Yani bence yakındır, Fatih ile Merih'ten dayak yemeleri," dedi.

"Murat'ın benimle ilgilenmesiyle Fatih ilgilenmiyor ki. Onların arasında geçmişten gelen bir düşmanlık var, konunun benimle alakası yok."

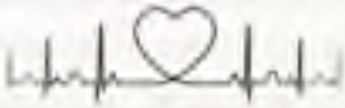
"Sen öyle san," dedi Gökçe ve telefonuna gömüldü.

"Fatih, başım dönüyor."

"İnan bana, benim de başım dönüyor."

XVI

Yılbaşı günü kızlar erkenden evden çıkmış, erkeklere hediye almak için dışarıda vakit geçirmişlerdi.

Akşamüzeri eve geldiklerinde ise erkeklerle buluşmuşlar, dışarıda güzel bir akşam yemeği yedikten sonra yeniden eve gelmişlerdi. Eğlenceye evde devam etmek istemişlerdi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Merih, gözlerini pasta yiyen Leyla'ya dikti. "Leyla, senin elinden ne zaman böyle pasta yiyeceğiz?"

Leyla bakışlarını pastadan ayırıp Merih'e kısa bir bakış attı. "Valla hiçbir zaman. Ben Asya kadar marifetli değilim," diyerek Asya'ya göz kırptı.

Merih belli belirsiz tebessüm etti. Leyla'yla sürekli sohbet etmek istiyor ama bir türlü normal sohbet edemiyordu. Hayatında ilk defa bir kızla normal konuşamıyordu. Tanıştıkları günden beri kendini sürekli onunla kavga hâlinde buluyordu. "Seni alan yandı o zaman kızım, güzelliğin yok, bir de üstüne marifetin yok," dedi sesindeki sahte alayla. Gerçek düşüncesinin tam tersi sözlerle tek amacı, Leyla'yı sinir ederek onunla biraz daha sohbet etmekti.

Merih'in sözleriyle Leyla sinirden kızardığında Asya sessizce, "Eyvah!" dedi. Biliyordu ki Leyla sinirden ağzına geleni söyleyecek, Merih'in bam teline basacaktı.

"Sen alamayacağına göre dert etmene gerek yok, Merih."

Merih duruşunu dikleştirip gözlerini kıstı. "Ben seni zaten almam da merak ettim, sence neden alamam?"

Leyla'nın dudakları hafifçe kıvrıldı. "Sence ben, senin gibi biriyle birlikte olur muyum?"

Leyla'nın hafife alır sözleri Merih'in bozulmasına sebep olmuştu. "Benim gibi biri, demek... Neyim varmış benim?"

"Kendini beğenmiş, kaba, zorba herifin tekisin."

Leyla'nın tereddütsüz sesiyle Merih iyiden iyiye zorlanmaya başlamıştı. "Demek, beni öyle görüyorsun?"

"Evet," dedi Leyla ve bıkkınlıkla soludu. "Keşke bu gece Uğur'un teklifini kabul etseydim, en azından o senin gibi davranmıyor bana."

Bu sefer de sessizce Semih, "Eyvah!" dedi ve oturduğu yerde iyice dikleşti.

Salondaki herkes nefesini tutmuş, sessizce onların atışmalarını izliyordu.

Merih, derin bir nefes alarak dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini kapattı. Sabrı buraya kadardı ve son bir kez sakince, "Uğur'un teklifi derken?" dediğinde sakin sesi, kendine bile yabancı gelmişti.

Leyla bacak bacak üstüne atıp meydan okuyan bakışlarını Merih'in gözlerinin içine dikti. "Uğur bu gece birlikte eğlenmeyi teklif etti ama ben kabul etmedim. Keşke etseydim, şu gördüğüm muameleye bak. Senin gibi zorba biriyle uğraşıyorum."

Merih duyduklarını sindirmeye çalıştığında ilk yaptığı sinirden gülmek oldu. Sonrasında, "Yetti be!" diye bağırarak ayağa kalktı.

Leyla ile birlikte Asya ile Gökçe de yerinde sıçramıştı. Fatih ve Semih de panik içerisinde ayağa kalkmış, Merih'in vereceği tepkiye bakıyorlardı.

Leyla korku dolu gözlerle Merih'in yüzüne bakıp yavaşça yutkundu. Bu sefer ileri gidip onu gerçekten çok kızdırmıştı.

Merih, Leyla'nın korku dolu bakışlarının ablukasında iki adımda yanında bitti. Ani bir hareketle Leyla'yı oturduğu yerden ayağa kaldırdı ve kucakladığı gibi omzuna attı. "Ben şimdi sana zorbalığı göstereceğim."

Asya ile Gökçe şaşkınlıkla Merih'in omzundan baş aşağı sarkan Leyla'ya bakıyordu. Fatih ile Semih ise rahatlamış, gülümseyerek koltuğa geri oturup arkalarına yaslanmışlardı.

Leyla, "Sen ne yaptığını sanıyorsun, bırak beni! Sen cidden zorba herifin tekisin, indir beni!" diye çırpınmaya başladı. Arka arkaya yumruklarını Merih'in sırtına geçiriyordu.

Merih onu umursamayıp Fatih ile Semih'e döndü. "Bizim biraz işimiz var, gecikirsek merak etmeyin."

Fatih ve Semih gülümseyerek başlarıyla onayladıklarında Leyla bağırmaya devam etti. "Nereye götürüyorsun beni, bırak!"

Merih, "Boşuna nefesini tüketme," dedi ve kapıya yürüyüp Leyla'nın ceketini aldığı gibi Leyla omzunda dışarı çıktı.

Onlar kapıdan çıkar çıkmaz Asya gerginlikle ayağa kalkıp bedenini kapıya çevirdi. Kaygıyla, "Biz de mi gitsek peşlerinden?" dedi. "Kıza bir şey yapmasın?"

Fatih, Asya'nın telaşlı hâlini görünce onu rahatlatmak istercesine ayağa kalkıp yanına gitti. "Merak etme, Merih her şeyi itiraf etmek için götürüyor."

Asya hafifçe kaşlarını çatıp, "Nasıl yani?" diye sordu.

"Yani Leyla'ya onu sevdiğini itiraf edecek."

Asya rahatlayarak gülümsedi. "Seviyor onu, değil mi?"

Fatih, Asya'nın gözlerine anlamlı bir şekilde baktı. "Hem de çok."

Birbirlerinin gözlerine bakarken Gökçe, "Ahhh ah," dedi. Asya'nın ters bakışlarıyla karşılaşınca da gülümseyip başını öne eğdi.

Merih, arabasını açıp Leyla'yı zorla koltuğa oturtarak kemerini bağladı, ardından hızla Leyla'nın diğer tarafından dolanıp yanına oturdu ve kapıları kilitledi.

"Sen var ya, tam bir zorbasın. Ne yaptığını sanıyorsun, derdin ne senin?"

Merih, deniz mavisi gözleri öfkeyle yanan kıza baktı. Baktıkça içindeki duygulara daha fazla dayanamayıp Leyla'nın dudaklarına kapandığı gibi onu şehvetle öpmeye başladı.

Nefesi tükenene dek öptü. Soluk almak için durduğunda da nefes nefese, "Derdim sensin, âşık oldum ben sana kızım," dedi. "Manyak ettin beni."

Leyla gözleri kocaman açılmış bir hâlde nefesini tuttu. Merih'in sözleri karşısında tek laf edemedi.

Merih az önce öpüp aşkını itiraf etmişti. Gerçekliğinden emin değildi ama hızlanan kalp atışları ve her an bayılacakmış gibi bedenini saran hissiyat doğru olduğunu söylüyordu.

Leyla'nın şaşkın hâllerine Merih gülümseyip parmak uçlarını sevdiği kızın şaşkın yüzünde gezdirdi. "Güzelliğin, deniz mavisi gözlerin, dikbaşlılığın aklımı başımdan aldı. Sana nasıl yaklaşmam gerektiğini bir türlü bulamadım. Bulamadıkça sana hiç istemediğim bir şekilde davranmaya başladım. Her seferinde saçmalayarak seni kırdım. Özür dilerim," dedi ve ona yeniden yaklaşıp burnunu burnuna sürttü. "Hiç kimsede bulamadığımı sende buldum. Kimsede görmediğimi sende gördüm. Kimseye âşık olmadığım kadar sana âşık oldum."

Merih konuştukça Leyla'nın gözleri doluyordu. Bunu fark eden Merih de gözlerinden şefkatli bir şekilde öptü. "Doldurma o güzel gözlerini."

Leyla gülümsedi lakin dili tutulmuş gibi konuşamıyordu. Heyecandan ve hissettiği mutluluktan ne diyeceğini bilemiyordu. Sadece sarılmak istiyordu. Sımsıkı sarılmak, hissettiklerini sarılarak anlatmak istiyordu. İsteğine kayıtsız kalamayarak Merih'e sımsıkı sarıldı. Merih de aynı sıcaklıkta kolları arasına aldı kızı

ve saçlarından öptü. Sevdiği kız onundu artık, onunlaydı. Hisleri karşılıklıydı.

Leyla, konuşma yetisini yeniden bulduğunda Merih'ten ayrılıp, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Tüm şehri rahatça görebileceğimiz bir yere gidiyoruz. Yeni yıla girerken harika bir görüntü oluşuyor."

Leyla gülümseyerek başını salladı. Kalbi çarpıyor, yanakları yanıyordu. Sevinç çığlıkları atmamak için dudaklarını ısırmaya başladı.

Yeni yıla girmeye az vakit kala Merih'in bahsettiği tepeye gelmişlerdi. Merih, Leyla'nın oturmasına yardımcı olup kendi de yanına oturdu. "Üşüyor musun?"

"Hayır, bundan sonra sen yanımdayken üşüyeceğimi hiç sanmıyorum."

Merih gülümseyip kolunun altına aldı Leyla'yı. "Yanımdan ayırmaya da niyetim yok." Sıkıca sarıp başının üzerinden öptü. "Asla ayırmam."

Merih'in kolunun altında bedeni ısınan Leyla'nın, kalbi de Melih'in sözleriyle ısınmıştı. "Şu an bu konumda olduğumuza inanamıyorum. Az önce birbirimize girmişken..."

Merih derin bir iç çekti. "Seni kızdırarak sana ulaşmaya çalışıyordum. Biliyorum, saçmalıktı ama seninle aklımı kaybettim."

"Ama başardın da," dedi Leyla ve başını yana çevirip Merih'e profilden baktı. "Tüm saçmalıkların saçma bir şekilde kalbime ulaştı ve sana âşık olmamı sağladı."

Leyla'nın sözleriyle Merih de başını Leyla'ya çevirdi ve bakışlarını dudaklarına indirdi. Hissettiği mutluluktan gözleri parlıyordu. "Bir daha 'Âşık oldum,' der misin?"

Leyla'nın dudakları geniş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ben sana âşık oldum, Merih."

Merih içini çekip dudaklarını iyice yaklaştırdı. "Dudaklarının 'Âşık oldum,' derken aldığı şekil çok seksi." Dudaklarını yavaşça sürtünce Leyla da onun gibi içini çekti.

"Bir daha 'Âşık oldum,' dersem öpecek misin?"

"Denemek ister misin?"

Leyla başını sallayıp, "Çok fena âşık oldum," deyince Merih anında dudaklarını kavradı. Leyla da aynı saniyede karşılık verdiğinde yeni yıla girildi ve havai fişekler patlamaya başladı.

Leyla ile Merih ise hâlâ öpüşüyor, geçen günlerin acısını çıkarıyorlardı.

Gökçe ile Semih yeni yıla dudak dudağa girerken Asya ile Fatih birbirlerine gülümseyerek girdiler. Ardından dördü de birbirlerinin yeni yılını kutlayıp sarıldılar.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Leyla ile Merih el ele eve geldiklerinde kapıyı Fatih açmıştı. Umduğu manzarayı karşısında görünce memnun ifadeyle onları tebrik etti.

Onların el ele içeri girdiğini gören Gökçe de, "Oh be, sonunda," diyerek Leyla'ya sarıldı.

Semih de tebrik etmek istercesine kardeşinin sırtına hafifçe arka arkaya vurup, "İşte buna içilir," dedi.

Fatih, Semih'i onaylayıp mutfağa içkileri almaya gittiğinde Asya da Leyla'ya sarılmakla meşguldü.

Fatih yeniden odaya geri gelince ise sabaha kadar sürecek olan keyifli, bol kahkahalı sohbet de başlamış oldu.

Sabaha karşı Semih romantik müzik açmış, ortamın ışığını loşlaştırıp Gökçe ile dans etmeye başlamıştı. Merih de Leyla'yı dansa kaldırdı ve onlar da dans etmeye başladılar.

Fatih, bir süre iki çifti izledi. Ara ara gözleri Asya'ya kayıyor, onu dansa kaldırıp kaldırmama konusunda tereddüt ediyordu. Fatih'in aksine Asya da sürekli içiyor, mutlu gözlerle arkadaşlarını izliyordu.

Fatih bir süre daha Asya'yı izleyip, en sonunda dayanamayarak Asya'nın yanına gitti. "Biz de dans edelim mi?"

Fatih'in teklifine gülümseyen Asya'nın içi kıpır kıpır olmuştu. Onun sevdiği kokusunu yeniden duyabilecekti. Fakat alkolün

iyice etkisine girmişti. Bu yüzden de saçmalamaktan çok korkuyordu. "Olur," dedi ve ayağa kalkmaya çalıştı lakin aniden başı dönünce kalkamadan geri oturdu.

Fatih kaygıyla, "Asya, iyi misin?" diye sorunca, Asya "İyiyim, başım döndü sadece," diyerek yeniden kalkmaya yeltendiğinde Fatih elinden tutup kalkmasına yardımcı oldu.

Asya teşekkür etmek istercesine gülümseyip onun yardımıyla ayağa kalktığında dünyası bir anlığına tepe taklak oldu ve Fatih'in omzuna sımsıkı tutundu.

Fatih de Asya'nın belini sıkıca kavrayıp onu kendine iyice yaklaştırdı ve danslarını başlatmış oldu. İkisinin de gözlerinde aynı hüzün vardı. Ayrılık vakti yakındı, yakın zamanda uzun bir süreliğine ayrı kalacaklardı. Günlerdir hep aynı hüznü yaşamışlardı ve bu gece Asya sırf bu yüzden çok içmişti. Her ne kadar gülüp eğlense de Fatih'in yüzüne baktıkça içi garip olmuştu.

"Fatih."

"Efendim?"

"Başım dönüyor."

"Oturalım mı?"

"Hayır, dans etmek istiyorum."

Fatih gülümseyerek belinin tutuşunu güçlendirdi. "Düşmeye kalkarsan tutarım o zaman."

Asya da gülümsedi. "Söz mü?"

"Söz."

Çok geçmemişti ki Asya sendeledi. Fatih onu daha sıkı tutunca Asya, "Beni sakın bırakma, Fatih," diye fısıldadı.

Asya'nın fısıltısıyla Fatih'in içi burkuldu. "İstesem de bırakamam, yapamam."

Asya, başını Fatih'in göğsüne yasladı. Gözleri kapanmaya başlamıştı ve Fatih'ten ayrılmak istemiyordu. Elini Fatih'in omzundan beline indirdi. Diğer elini de beline götürerek ona sarıldı.

İçi sıcacık olan Fatih, göğsüne yaslanan kızı bedenine daha da bastırdı. Burnunu Asya'nın başına gömdü.

"Fatih, başım dönüyor."

Fatih, Asya'nın kokusunu derince ciğerlerine çekti. "İnan bana, benim de başım dönüyor."

Dakikalarca o şekilde dans ettikten sonra Asya daha fazla dayanamayacağını hissedince, "Çok uykum geldi," dedi.

"Hadi, seni odana götüreyim."

"Olur."

Birbirlerinden ayrıldıklarında başlarını yana çevirdiler. Diğer iki çift çoktan sızmış, koltuklarda uyuyakalmışlardı.

Onların bu hâllerine gülümserlerken Asya yeniden sendeleyip gülmeye başladı. "Sarhoş oldum ben."

Fatih de gülümsedi. "Evet, oldun," dedi ve Asya'yı kucağına aldı. "Hem de yürüyemeyecek kadar çok oldun."

Asya şaşırsa da üzerinde durmayarak burnunu Fatih'in boynuna gömdü. Erkeksi kokusu iliklerine kadar işleyince kokusunda kaybolduğunu hissetti.

Asya'nın bu hareketiyle Fatih'in içi bir hoş olmuştu.

Saniyeler sonra Asya'nın odasına girince Fatih, Asya'yı yavaşça yatağına bıraktı. Asya, gözleri yarı kapalı vaziyetteydi.

Fatih tam odadan çıkmak için yelteniyordu ki Asya'nın sesiyle durdu. "Gitme, yanımda yat."

Fatih şaşırarak Asya'ya baktı. Asya'nın tamamen sarhoş olduğunu ve kendinde olmadığını biliyordu. "Ama..."

Asya elini kaldırıp sözünü kesti. "Lütfen Fatih, kırma."

Fatih cevap vermedi ama gitmek de istemedi. Asya'nın yanına uzanıp ona döndüğünde Asya da ona döndü. "Yakında gideceğim için üzülüyor musun?"

Fatih cevap vermeden bir süre daha Asya'nın yüzüne baktı, ardından "Tahmin bile edemeyeceğin kadar hem de," dedi. "Senden ayrılmak istemiyorum, seni yanımdan ayırmak hiç istemiyorum."

Asya gülümseyerek, "Ben de," dedi ve "Başım dönüyor," diye yineledi.

"Biliyorum güzelim."

Asya daha da gülümsediğinde tamamen gözleri kapandı. Fatih de bir süre daha Asya'yı izledikten sonra uyuyakaldı.

Ertesi gün vakit öğleden sonrayı çoktan geçmişti. Fatih ağır ağır gözlerini açtığında burnuna Asya'nın sevdiği kokusu dolmuştu. Gözlerini tamamen açtığında da Asya ile sarmaş dolaş olduğunu gördü. Asya, burnunu tamamen Fatih'in boynuna dayamış, kolunu da Fatih'in göğsüne dolamıştı.

Fatih de aynı şekilde onu sarıp sarmalamış, bedenine hapsetmişti.

Fatih, bir süre koynundaki kıza baktı. Hayalini bile kuramadığı bir şekilde kollarında uyuyan güzelliğe baktı. Her sabah bu şekilde uyanabilmek için her şeyini verirdi.

Derince içini çektiğinde yakında ayrılacakları aklına gelince yüzünü buruşturdu. Kalbi daralıyor, nefes alamıyor gibi hissediyordu.

Asya kıpırdanmaya başlayınca uyanmasından korktu. Yanlış anlayabilir, onun sarhoş hâlinden faydalandığını düşünebilir korkusuyla, hiç bırakmak istemediği bedenden ayrılmak zorunda kaldı. Yavaşça Asya'dan ayrılıp kolunu onun üzerinden çektikten sonra ağır hareketlerle yatağın üzerinde doğruldu.

Asya, üzerindeki sıcaklığın gitmesinden memnun olmamışçasına uykusunda kaşlarını çattı. Fatih, Asya'nın yüz ifadesine gülümseyerek onu başının üzerinden öptü. Ardından yataktan kalkıp odasından çıktı.

Bir saat sonra Asya, berbat bir baş ağrısıyla uyandı. Korkunç bir baş ağrısıydı bu. Etrafına bakındı, yatağındaydı. Yatağına nasıl geldiğini hatırlamıyordu bile. Dün geceyi düşünmeye başladı. En son Fatih'le dans etmişlerdi.

Sıkıntıyla, "Of, hiçbir şey hatırlamıyorum, umarım saçmalamamışımdır," dedi ve kalkıp üzerini değiştirdi.

Adımlarının rotası mutfaktı. Başı gerçekten de kötüydü ve su içme isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Mutfağa tam girmişti ki arkasından Fatih de geldi. "Günaydın."

Asya zar zor gülümsemeye çalışarak, "Günaydın," dedi.

"Başın ağrıyor, değil mi?"

Asya elini başına götürdü. "Hem de çok."

Fatih, içini okumuş gibi eline aldığı bardağa su doldurarak Asya'ya uzattı. "Fazla içtin ve sıvı kaybı yaşadın. Bol sıvı tüketmen lazım." Asya bardağı alınca da ocağa ilerledi. "Ben şimdi sana kahve yaparım, o rahatlatır seni."

Asya suyu içmeye başladığında Fatih, Asya'ya kahve yapmaya başlamıştı bile. Asya, bir süre Fatih'i izledi. İzledikçe, *hep bu kadar düşünceli mi yoksa sadece bana karşı mı böyle,* diye düşündü.

Son düşündüğüyle gülümseyip, öyle olmasını diledi.

Fatih'i bir süre daha izledikten sonra, "Akşam neler oldu? En son dans ediyorduk. Gerisini hatırlamıyorum," deyince Fatih, bir an tereddüt etti. Beraber yattıklarını söylemesi mi iyiydi, söylememesi mi? "Hiçbir şey. Dans ettik, ardından uykunun geldiğini söyledin, ben de seni odana götürdüm. Sonra da uyuyakaldın."

Asya mahcup bir ifadeyle, "Çok saçmaladım, değil mi?" diye sordu. Aslında ileri gidip hislerini söylemiş olmaktan korkuyordu.

Fatih gülümseyip başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır, hiç saçmalamadın. Sadece başının döndüğünü söyleyip durdun."

Asya rahatlamış bir şekilde nefesini verdi. Fatih de elindeki kahveyle Asya'nın yanına oturup kahveyi ona uzattı.

Asya kahvesinden bir yudum alıp, "Hayatımda ilk kez bir erkeğin yanında sarhoş oldum. Aslında alkolle aram yoktur, o yüzden saçmalamaktan korktum," dedi.

Asya'nın sözleriyle Fatih'in gözleri aydınlandı. Asya açıkça ona güvendiğini söylemişti. Kendini ona teslim ettiğini söylemişti. Aralarındaki güven sorunu tamamen bitmişti.

Fatih tam bir şey söyleyecekken Merih mutfağa girdi. "Günaydın. Hazırlanın, kahvaltıya gidiyoruz, kahvaltılar benden," dedi göz kırparak, ardından hep birlikte kahvaltıya gittiler. Herkesin keyfi yerindeydi. Özellikle Merih ve Leyla doyasıya aşklarını yaşıyorlardı.

Fatih, kahvaltıdan sonra eve doğru arabasını kullanırken Asya'nın yüzüne baktı ve gülümseyip yolunu değiştirdi.

Asya, şaşkınca Fatih'e bakıp, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Hediyeni almaya."

Asya, Fatih'in demek istediğini anlamayınca hafifçe kaşlarını çattı. "Ne hediyesi?"

"Yılbaşı hediyesi."

"Ama sen dün gece bana hediye vermiştin."

"Asıl hediyen o değildi."

Asya itiraz edercesine, "Fatih, gerçekten başka bir hediyeye gerek yok," deyince Fatih yeniden gülümsedi. "Bence var."

Yaklaşık 25 dakika sonra durduklarında ise Asya nefesini tuttu. Şaşkın gözlerle Fatih'e bakıyor, neden burada olduklarını anlamaya çalışıyordu.

Fatih arabadan inip hâlâ şaşkınca arabada oturan Asya'ya doğru gitti ve kapısını açtı. Elini uzatıp, "Gel hadi," dedi.

Asya, Fatih'in yardımıyla arabadan indi ve birlikte yürümeye başladılar. İçeri girer girmez onları Naim Bey karşıladı. "Hoş geldiniz Fatih Bey."

"Hoş bulduk Naim Bey, hazır mı?"

"Evet, hazır, hemen getiriyorum."

Asya dili tutulmuş gibi konuşamıyor, sadece Fatih'in yüzüne bakıyordu. Naim Bey yanlarından gidince, "Fatih, yoksa?" dedi gerçekliğine inanamayarak.

Fatih gülümseyerek başını sallayınca da Asya yüzünde kocaman gülümsemeyle Fatih'in boynuna sımsıkı sarıldı. "Fatih, sen mükemmelsin, harikasın. Çok teşekkür ederim, beni nasıl mutlu ettiğini bilemezsin."

Asya, Fatih'in kollarında arka arkaya teşekkür ediyor, çocuk gibi seviniyordu. Fatih de bir kez daha yaptığı işin doğruluğuna memnun olurken bir yandan da Asya'yı sarıp sarmalıyordu.

Naim Bey yeniden içeri girince Değerli, Asya'yı görür görmez ayaklarına dolandı. Asya onu hemen kucağına alıp başının üzerinden öpmeye başladı.

Gerekli işlemleri hallettikten sonra eve döndüklerinde Asya minnetle, "Fatih, gerçekten teşekkür ederim, beni o kadar çok mutlu ettin ki," dedi.

"Artık teşekkür etmeyi bırakır mısın? Önemli olan senin mutlu olman."

Asya kucağındaki küçük köpeğin başını severek, "Sen, Değerli'nin o barınakta olduğunu nereden biliyordun?" diye sordu.

Fatih sıkıntıyla nefes aldı. "Eskiden o barınağa Murat'la birlikte giderdik. Şimdi de orada birbirimize denk gelmemeye çalışıyoruz." Duraksayıp belli belirsiz yüzünü buruşturdu. "Murat'ın seni oraya götürdüğünü tahmin etmiştim. Naim Bey'le konuşunca da tahminimde yanılmadığımı anladım. Değerli'yi almak için de doğru zamanı bekledim."

Asya, şaşkınca Fatih'in yüzüne bakıyordu. "Demek, sen de o barınağa gidiyordun. Neden bunu bana söylemedin?"

"Böyle konuları konuşmayı pek sevmem. Hem aramızda böyle bir konu hiç geçmemişti. Sen Murat'la gidince de sana engel olmak istemedim."

"Keşke en başından beri senin de gittiğini bilseydim. O zaman Murat'la değil, seninle giderdim."

Gözleri mutlulukla aydınlanan Fatih, "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Evet."

Fatih, Asya'ya biraz daha yaklaşıp gözlerine baktı. "Asıl sen şimdi beni mutlu ettin."

Asya ise gülümseyip yeniden Değerli ile ilgilenmeye başladı.

Akşamüzerine doğru Fatih; Semih ve Merih'le birlikte evden çıkmıştı. Onur'u havaalanından almaya gitmişlerdi. Asya da Değerli ile bolca vakit geçirdikten sonra onu yürüyüşe çıkarmak istemişti.

Fatih ile kaydıkları parkta rahat edeceklerini düşündüğü için doğruca oraya gitti. Bakışlarını etrafında gezdirdi. Fatih'in de-

diği gibi bu saatlerde sessizdi. Tek tük insan geçiyordu. Banka oturup Değerli'yi serbest bıraktı. Bir yandan onu, bir yandan da denizi izliyordu.

Aklı Fatih'le kaydıkları güne gitti. O gün çok yakınlardı birbirlerine. Nefeslerinin birbirine karıştığını anımsadı. Yüzünde tatlı bir gülümseme belirirken soğuk havanın nefesini titrettiğini hissetti. Ellerini birbirine sürttü. Çok geçmemişti ki izlendiği hissine kapıldı. Etrafına bakındı; kimse yoktu. Yanıldığını düşünerek denizi izlemeye devam etti.

Yeniden aynı hisse kapılınca kalp atışları hızlandı. Aklına eve girmeye çalışan adam geldi ve tedirginlikle ayağa kalktı. Değerli'nin yanına giderek tasmasını geri takıp yürümeye başladı. Fakat o his gitgide ağır basmaya başlamıştı. Başını arkaya çevirdi.

Parkın çok ilerisinde ağaçların arasında uzun boylu, siyah deri ceketli birini görmesiyle aklının başından gitmesi bir oldu ve Asya tek bir düşünceyle sarsıldı: Aynı adam olabilir miydi?

Hızlıca önüne döndü. Hava tamamen kararmak üzereydi ve park, evine çok uzaktı. Aynı şekilde otobüs durağı da yarım saatlik yürüme mesafesindeydi.

Taksi bulabilmek için etrafına bakındı ama gelen giden yoktu. Hızlı bir şekilde yürümeye devam etti. Başını yeniden arkaya çevirdiğinde aynı adamın yavaşça yürüdüğünü görünce çığlık atacak gibi oldu ama adamı fark ettiğini belli etmemek için sakin kalmaya çalıştı. Hemen telefonunu eline alıp Fatih'i aradı.

Fatih de Semih ve Merih'le birlikte Onur'u havaalanından almışlar, eve geri dönüyorlardı. Telefonu çalınca cebinden çıkarıp arayana baktı. Asya arıyordu ve Asya bir şey olmadığı sürece onu aramazdı. Telaşla telefonu açtı. "Asya, bir sorun mu var?"

"Fatih, peşimde biri var, takip ediliyorum, neredeysen çabuk yanıma gel, lütfen."

Fatih, Asya'nın ağlamaklı sesini duyunca baştan aşağı bembeyaz kesildi. "Asya, neredesin?" diye haykırdı. Onun haykırışına arkadaşları da telaşlanmıştı.

"Seninle kaymak için geldiğimiz parkın oradayım, eve doğru yürüyorum."

"Hemen bir taksiye bin."

Asya, "Kahretsin ki hiç taksi yok!" dedi ve ağlamaya başladı. Fatih'in korkusu onu daha da korkutmuştu.

"Tamam, sakin ol ve yürümeye devam et. Sakın telefonunu kapatma. Ben hemen geliyorum, oraya çok yakınım," dedi ve direksiyonu hızla sola kırdığında Onur, "Neler oluyor Fatih?" diye sordu.

"Asya'yı biri takip ediyormuş."

Arkadaşlarının korkuyla büyüyen gözleri karşısında telefonu hoparlöre verdi ve Asya'nın hıçkırıkları eşliğinde aklını kaybetmiş gibi araba kullanmaya başladı. Diğerleri de sessizdi ve Asya'ya bir şey olmaması için dua ediyorlardı.

Asya ağlamaya devam edince Fatih sakinleştirmek istercesine, "Geliyorum güzelim, yaklaştım. Sakın korkma," dedi ama belki de Asya'dan daha fazla korkuyordu. Ona bir şey olacak diye ödü kopuyordu.

Asya, başını yeniden geriye çevirdi. Adamı kararmaya başlayan havada zar zor ayırt etse de yaklaştığını görebildi. "Fatih çok yaklaştı," dedi çaresizce.

"Kahretsin," diye mırıldandı Fatih de. Deliye dönmüştü. Asya'yı korkutmamak için sakin kalmaya zorluyordu kendini ama patlaması an meselesiydi. Ayrıca adamın niye hâlâ harekete geçmediğini de anlamış değildi. Asya yalnızdı ve şu ana kadar çoktan onun yanına gelmesi gerekiyordu. Ya çevreden korkuyordu ya da amacı sadece Asya'yı korkutmaktı.

Nihayet Asya'nın bulunduğu yeri tarifle bulabilmişti. Hızla arabadan indi ve koşarak Asya'ya doğru gitmeye başladı. Diğerleri de peşinden koşuyordu.

Asya, Fatih'i görür görmez hıçkırıklarını serbest bırakarak Fatih'e doğru koştu. Deri ceketli adam ise Fatihleri görür görmez geriye doğru koşmaya başlamıştı.

Asya, koşarak Fatih'in yanına varınca kendini onun kolları arasına bıraktı ve hıçkıra hıçkıra göğsünde ağlamaya devam etti.

Fatih de Asya'ya bir şey olmasından o kadar çok korkmuştu ki ona sımsıkı sarıldı. "Geldim güzelim, korkma, buradayım ben," diyerek arka arkaya başının üzerinden öptü.

Fatih ile Asya birbirlerine sarılmaya devam ederken Merih'le Onur da adamı kaçarken görmüş, peşinden gitmişlerdi ama adam iyi saklandığı için bulamamışlardı. Geri döndüklerinde nefes nefese, "Kaçtı ya da iyi saklandı, bulamadık," dediler.

Fatih sıkıntıyla onlara baktı. Adamın ne yapmak istediğini anlamaya çalıştı. Neden harekete geçmemişti? Amacı neydi? Asya'dan ne istiyordu?

Zihninden geçen sorularla delireceğini hissediyordu lakin o soruların hemen ardındaki bir düşünce Fatih'e ışık yakıyordu. Her şeyi sona erdirecek, Asya'nın kâbusunu bitirecekti.

Aklına gelen düşünceyle yapacağı şeyin doğru olmadığını, bunu yaptığı için pişman olacağını ve geri dönüşü olmayacağını bilse de o an için doğru bir şey yapacağını düşünerek Asya'yı bedeninden ayırdı ve onun yaşlı gözlerine baktı. "Asya, yapacağım şey için beni affet ve bana kızma, olur mu?"

Asya'nın şaşkın bakışları karşısında başını hafifçe sağa eğdi. Ellerini, Asya'nın yanaklarının üzerine yerleştirip hızla dudaklarına kapandı ve işte o an tüm duygularının pimini çektiğinden habersiz, onu öpmeye başladı.

Her şey o kadar ani olmuştu ki Semih, Merih ve Onur şaşkınlıktan gözleri kocaman açılmış bir hâlde, sessizce, "Ooo!" dediler ve panikle arkalarını döndüler. Asya'yı utandırmak istememişlerdi. Aynı zamanda dudaklarına karşı konulamaz bir tebessüm yerleşmişti. Belki de Fatih'in attığı bu ilk adımla ilişkileri sevgililik boyutuna taşınacaktı.

Lakin Fatih, öpmeye başlar başlamaz pişman olmuştu. Çünkü sırılsıklam âşık olduğu kızın dudaklarının tadını alır almaz aklını yitireceğini sandı. O an, o dudakların ömür boyu müptelası olacağını anladı. Vücudu ani bir şok dalgasıyla sarsılmaya başlayınca dudaklarını ayıramamaktan çok korktu. Zar zor kendine hâkim olup hızlıca kendini geri çekerek Asya'nın gözlerine baktı.

Asya ise Fatih'in dudaklarına kapanıp öpmesiyle neye uğradığını şaşırmıştı. Fatih'in arka arkaya yaptığı dudak darbeleriyle tüm vücudu sarsıldı, kan akışı hızlandı. Elleri ve ayakları uyuşmaya başladı. Fatih'in dudaklarından ayrılmasıyla da düşeceğini zannetti. Tutunmak istercesine parmaklarını kollarına sardı.

Fatih yüzüne tedirginlikle bakınca da kaşlarını hafifçe çattı. "Bu ne içindi?" diye sordu ama sesi titriyordu.

Fatih, "Seni korumak içindi," dedi ama cümlelerini nasıl toparlayacağını bilmiyordu. Az önce doğru olduğunu düşündüğü fikri her bir yere saçılmıştı sanki. Yavaşça yutkundu. "Bence o adam, eve gelen kişiyle aynı kişiydi ve seni sürekli takip ediyordu. Muhtemelen yanında birileri olduğu için sana yanaşamıyordu, ta ki bugüne kadar... Seni burada yalnız görünce harekete geçti. Aslında istese ben gelene kadar çoktan senin yanına gelerek sana zarar verebilirdi ama ya cesareti yoktu ya da seni korkutmak istedi."

Nefes nefese konuşuyor, bir yandan da Asya'nın tepkisinden fazlasıyla korkuyordu. Asya sessiz kalınca yaptığı düşüncesizliğin pişmanlığıyla, "Bunun için gerçekten çok özür dilerim ama şu an onun burada bizi izlediğine eminim. Büyük ihtimalle okuldan ya da bizim evin çevresinden biri. Seni sürekli takip ettiği için de erkek arkadaşın olmadığını biliyor. Beni sıradan arkadaşın değil de sevgilin zannetsin ve senden uzak dursun istiyorum. Senin yalnız olmadığını, benim varlığımı bilsin istiyorum," dedi.

Asya afallamıştı ve doğru düşünemiyordu. Fatih'e kızması gerekiyordu, bunun bilincindeydi ama yapamıyordu. Onun gözlerine baktığında art niyet göremiyordu. Gözlerinde sadece samimiyet vardı ve gerçekten endişeli görünüyordu.

İşlerin umduğu gibi gitmediğini anlayan Semih, Fatih'i desteklemek için hızla araya girdi. "Fatih haklı, Asya. Polisin dediklerini hatırla. O kişi belki de sana zarar verecekti. Böylelikle senden uzak durabilir."

Aynı şekilde Merih de destekledi. "Özellikle sizin evin çevresinden biriyse sizi kuzen zannediyor olabilir. Belki de bu yüzden

sana bu kadar rahat yaklaşıyor. Fatih'i sevgilin zannederse senden uzak durur."

Onur da onaylar biçimde başını sallayınca Asya gözlerini onlardan ayırıp yeniden Fatih'e döndü. İçinde beliren yepyeni korku, çığlık attıracak kadar nefes kesiciydi. Zayıf bir sesle, "Ya seni sevgilim zannettiği için sana zarar verirse?" diye sordu. Bu, olmasını istediği son şey bile değildi.

Fatih, Asya'nın gözlerindeki tedirgin ifade karşısında içini çekip ellerini kızın omuzlarına yerleştirdi. Gözlerinin içine baktı. Sakin ama aynı zamanda ölçülü bir kararlılıkla, "Bana verebileceği en büyük zarar, sana zarar vermesidir," dedi. "Eğer senden bu şekilde uzak duracaksa ben sonuna kadar varım."

Asya, Fatih'in bu kadar iyi ve düşünceli olabileceğine hâlâ inanamıyordu. Ayrıca uzatmaması gerektiğinin farkındaydı. Her itirazı, Fatih'in iyi niyetini yanlış anladığını gösterecekti. Sessiz kalıp başıyla onayladı.

Fatih elini uzatınca da Fatih'in gözlerine baktı. Gülümsüyordu. Tekrar Fatih'in eline baktı. Kararsız bir şekilde titreyen elini uzattı ve elinden tuttu. Parmakları birbirine geçerken Fatih'in sahiplenici ifadesi karşısında bir kez daha nefesinin kesildiğini hissetti.

Şartlar ne şekilde olursa olsun Fatih onun elini bırakmayacaktı ve bugün bunu iliklerine kadar hissetmişti.

Düşünceleri eşliğinde Fatih'le el ele yürümeye başladı. İkisinin de kalp atışları kulaklarını uğuldatıyordu.

Arabaya binene kadar ellerini birbirlerinden ayırmadılar. Arabaya bindiklerinde elleri birbirinden ayrılsa da akılları hâlâ ellerinin bedenlerine bıraktığı sıcaklıktaydı. Birbirleriyle konuşmaya cesaret bulamadılar ve gergin sessizliği kırmak için herhangi bir hamlede bulunmadılar.

Bu durum eve gidene kadar sürdü. Aslına bakılırsa Asya eve gittiğinde de bu durumu sürdürmek istiyordu ama Fatih'in, konuyu böyle kapatmaya niyeti yoktu. Endişeli bir sesle, "Bana kızgın mısın?" diye sordu.

Asya, dudaklarında kalan tat yüzünden kendini çok garip hissediyordu ve parmağını dudaklarına götürmemek için kendine güçlükle hâkim oluyordu. "Hayır, sen bana iyilik yapmak istedin. Bunun için sana kızamam."

Fatih zoraki bir şekilde gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Asya da kendini zorlayıp gülümsedi. "Asıl ben teşekkür ederim," diyerek odasına koşar adımlarla ilerledi.

İçeri girer girmez kapısını kapatıp kendini yatağının üzerine bıraktı. Korkusunu çoktan unutmuştu ama allak bullaktı. Hangisinin daha endişe verici olduğunu bilmiyordu. Peşindeki kişi mi yoksa gün yüzüne çıkmaya çalışan duyguları mı? Gözlerini kapattı, parmakları dudaklarının üzerinde hareket ettiğinde yanağından usulca yaşlar süzüldü.

Aynı dakikalarda Fatih'in de eli dudaklarındaydı. Fatih, Asya'nın dudaklarının, aklını başından alacağını hiç aklına getirememişti.

Sıkıntıyla nefesini verdi ve yatağının üzerine oturarak başını kollarının arasına aldı.

Ne düşünmüştü ki? Asya'ya bu kadar âşıkken sıradan bir öpücük olacağını mı? Diğer kızları öptüğünde hissettiklerini mi hissedeceğini zannetmişti?

Başını kollarının arasından kurtarıp bedeninin, yatağının üzerine düşmesine izin verdi. Şimdi ne yapacaktı? Artık duygularını saklaması çok daha zordu. Ya finallerden sonra?.. Ondan nasıl ayrılacak, onun gitmesine nasıl izin verecekti?

Bütün gece aynı soruları kendine sormaktan, gözünü kırpmadan sabahı etmişti. Sabah da hızlıca hazırlanıp odadan çıktığında Asya'yı evden çıkarken gördü.

Asya onu görür görmez soru sorarcasına, "Erkencisin?" dedi.

"Seni okula bırakacağım."

Asya'nın peşindeki adamı hatırlamasıyla üzerinden ürperti geçmesi bir oldu. İrkilmesini Fatih de görmüştü. Asya ile arasındaki mesafeyi kapatıp, "Ben yanındayken hiçbir şeyden korkma,

sana zarar vermesine asla izin vermem," dediğinde en az sözleri kadar tınısı da güven vericiydi.

Asya hayranlıkla Fatih'e baktı. "İyi ki varsın, Fatih," dedi vurgulayarak, ardından gözlerini kaçırıp, Fatih'in bir şey demesine fırsat tanımadan evden çıktı.

Fatih de hemen yanındaki yerini aldı. Apartmandan çıktıklarında anlaştıkları gibi sevgili oyununu oynamak için el ele tutuştular. Kalp atışları yeniden hızlanmıştı. Yol boyunca aralarındaki sessizliği yalnızca adım sesleri böldü. Tek kelime etmeden okula vardılar.

Asya fakültesine girerken, "Çıkışta kızlarla dönerim zaten, beni merak etme," dedi.

"Yine de herhangi bir olumsuz durum olursa beni ara."

Başını sallayıp, "Ararım," dedi ve arkasını dönüp yürümeye başladı. Karmakarışıktı ve hislerinin çok ötesinde yanlış giden bir durumun farkındalığı, acı veriyordu.

Sınıfın girişinde Gökçe ve Leyla ile karşılaşınca, yüz ifadesinden olsa gerek, telaşla Asya'nın yanına koştular. "Asya, neyin var? İyi misin?"

"Değilim."

Asya'nın net ifadesi karşısında merak içinde ona baktılar. Cansız yüzü onları korkutmuştu. Bu sefer farklıydı. İlk kez böyle görüyorlardı Asya'yı.

"N'oldu?" diye sordu Gökçe.

Asya etrafına baktı. Konuşmalarının duyulmasından endişe ediyordu.

"Asya, neler olduğunu artık anlatacak mısın?" dedi Leyla sabırsızlıkla.

Asya kimsenin onları duymadığından emin olunca derin bir nefes aldı ve ağlamaklı bir ifadeyle, "Fatih dün beni öptü," dedi.

İki kızın şaşkın bakışlarını görünce de dün başına gelenleri, korkusunu, Fatih'in gelişini ve onu öpmesini anlattı. Leyla ve Gökçe önce şaşırsa da ardından mutlu gözlerle gülmeye başladılar.

"Fatih öptü demek. Bu harika bir haber değil mi?" diye sordu Gökçe.

Asya hüzünle başını iki yana salladı.

Gökçe ve Leyla yeniden şaşırmıştı. "Fatih'in seni öpmesinden mi hoşlanmadın? Ama zaten art niyetle öpmemiş ki."

Asya sıkıntıyla ofladı. "Dün beni öpünce artık onsuz yapamayacağımı anladım. Fatih benim arkadaşım olamaz, ben ona bu saatten sonra arkadaşım gözüyle bakamam, yapamam."

"Neden bunları ona söylemiyorsun?"

"Söyleyemem Leyla, onun kalbinde yerim olup olmadığını bilmiyorum. Evet, o çok iyi biri ama bana bu kadar iyi davranması âşık olduğunu göstermez. Ona böyle bir şey söyleyip onu sonsuza dek kaybetmekten korkuyorum, ben o kadar cesur değilim," dedi ve yerine geçip oturdu.

Leyla ve Gökçe ise hüzünle birbirlerine baktılar.

Fatih de Asya'dan farksız değildi. Allak bullak olmuştu. Tüm günü sessiz ve huzursuz geçirmişti. Sessizliğini diğerleri de fark etti. Fatih'in bu aşkın içinde kıvrandığını gördükçe üzülüyorlardı. Ona yardım etmek isteseler de Fatih'in aralarına ördüğü duvarı aşamıyorlardı.

Soyunma odasında yalnız kalınca Semih; Merih ile Onur'a kısa bir bakış attıktan sonra daha fazla dayanamayıp, "Neyin var Fatih? Asya akşam tepki mi verdi?" diye sordu.

Fatih olumsuz anlamda başını sallayıp bankın üzerine oturdu. "Hayır, tepki vermedi."

"Neden bu kadar canın sıkkın o hâlde?"

Fatih sıkıntıyla nefes aldı. "Asya'yı öptüğümden beri kendimi çok farklı hissediyorum. Dün onu öperken nefesim kesildi, nefes alamadım. Ben hayatımda ilk defa birini öperken titredim ve hâlâ etkisinden çıkamadım. Bu ne demek, biliyor musunuz?"

Merih olanlara bir türlü anlam veremiyordu. "Böyle daha ne kadar dayanabileceksin?"

Fatih yeniden sıkıntıyla nefes alıp ayağa kalktı. "Bilmiyorum, bir an önce eve gidelim," diyerek kapıya yöneldi. Diğerleri de onu takip etti.

XVII

Asya, dersten çıkıp kızlarla beraber koridorda yürümeye başladı. Tüm gün Fatih'i düşünmüştü. Düşündükçe kendini hasta gibi hissetmişti. *Kendimi toparlamayalım,* diye düşündüğü sırada merdivenlere yöneldi. Zihninin karışıklığından nereye bastığını görmüyordu bile. Basamağın kenarına doğru bir adım atmıştı ki ayağı kaydı ve dengesini kaybetti. Düşeceğini zannetti. Hatta düştüğünde başının nereye çarpacağını dahi tahmin etti lakin düşmeden bir el tarafından sertçe tutuldu.

Başını kaldırıp, düşmesine engel olan genç adama baktı; panikle kendisine bakıyordu. "İyi misiniz?"

Genç adam, hâlâ kolundan sıkıca tutuyor, Asya'nın canının yanmasına sebep oluyordu. Leyla ile Gökçe de şaşkınca onlara bakıyordu.

"İyiyim, size çok teşekkür ederim, sayenizde düşmedim."

Adam, "Önemli değil. Daha dikkatli olmalısınız," diyerek kolunu bıraktı. Ardından, "İyi akşamlar," diyerek uzaklaştı.

Üç kız da şaşkınca arkasından bakakaldı.

"Bu kimdi şimdi?" diye sordu Leyla.

"Öğrenciydi herhâlde."

"Yalnız seni tutmasaydı fena düşüyordun, iyi misin?"

Asya başını sallayıp, "Kolumu çok sıkı tuttu, onun dışında iyiyim," diyerek kolunu ovalamaya başladı ve yeniden yürümeye başladılar.

Birlikte eve geldiklerinde Değerli, Asya'nın ayaklarına dolanmaya başlamıştı bile. Gökçe ve Leyla, Değerli'yi ilk kez görüyorlardı. Yere eğilip onu sevmeye başladılar. "Asya, Değerli çok tatlıymış."

Asya ağzı kulaklarında, "Ben size demiştim," diyerek onu kucağına aldı ve başının üzerinden öpmeye başladı. "Acıktın mı sen?"

Asya, Değerli ile mutfağa girdiğinde erkekler de eve geldiler. İkilinin arasındaki gergin sessizlik, diğerlerini de ele geçirmiş gibiydi. Gerekmedikçe kimse konuşmuyordu.

Sessiz bir yemeğin ardından mutfakta sadece Asya ve Fatih kalmış, diğerleri içeri girmişti. Sessizce mutfağı topluyorlar, konuşmuyorlardı. Fatih daha fazla sessizliğe dayanamayıp Asya'nın yanına gitti ve kolundan tutarak kendine çevirdi.

Asya kolunda hissettiği acıyla yüzünü buruşturup hafifçe inleyince Fatih şaşkınlıkla, "N'oldu?" diye sordu.

Asya elini kolunun üzerine götürdü. "Bugün okulda düşüyordum, o sırada biri düşmemem için kolumdan tuttu. O panikle fazla sıktı. Dokununca yeri acıyor."

Fatih kaşlarını çatarak Asya'nın kolunu yeniden tuttu ve tişörtünün kolunu yukarıya doğru sıyırdı. Morluğu görünce daha da kaşlarını çattı. "Kim yaptı bunu?"

Asya da şaşkınca koluna bakıyordu, morarmasını beklememişti. "Tanımıyorum, yanımızdan geçen biriydi. Düşerken tuttu, sayesinde düşmedim."

"Bu nasıl tutmak böyle?"

"Tenim biraz hassastır. Ufak bir darbeye bile maruz kalsa morarır."

Fatih, tınısında belli ettiği öfkeyle, "Bu pek ufak bir darbeye benzemiyor," dedi ve başını iki yana salladı. "Gel benimle," diyerek Asya'yla birlikte odasına girdi. Burnundan soluyordu. Her kimse, bile bile fazladan sıkmış gibi duruyordu.

"Nasıl biriydi?"

"Uzun boylu, esmer bir adamdı. Yirmili yaşlarının sonunda gibiydi. Muhtemelen öğrenciydi."

Fatih cevap vermeyip jel almak için arkasını döndü. Asya da kolundaki morluğun tamamını açmaya çalıştı. Morluk omzuna çok yakındı ve üzerindeki uzun kollu tişört tamamını açmasına izin vermiyordu. Tereddüt etse de üzerindekini çıkarıp, içindeki ip askılı bodysi ile beklemeye başladı.

Fatih yeniden Asya'ya döndüğünde onu öyle görmeyi beklemiyordu. Siyah bodysinden göğüsleri taşmış, ürkekçe ona bakıyordu.

Belli belirsiz yutkunup Asya'ya yaklaştı. Asya'nın heyecanı, nefes alışverişlerinden belli oluyordu. Göğüs kafesi hızla inip kalkıyordu. Fatih gülmemek için dudaklarını birbirine bastırsa da Asya'nın inip kalkan göğsü dikkatini dağıtıyor, onun da heyecanlanmasına sebep oluyordu.

Asya'nın koluna bakınca yeniden kaşlarını çatarak o adama sessizce küfretti. Bir an kendine hâkim olamayıp, dudaklarını Asya'nın kolundaki morluğun üzerine götürüp yavaşça öptüğünde Asya'nın tüyleri diken diken oldu. Kalp atışları göğsünü hızla döverken Onur'un sesiyle irkildi. Kendini çıplak hissediyordu. Hızla Fatih'in arkasına saklandı.

"Fatih, girebilir miyim?"

Fatih de paniklemişti ve Onur'un, Asya'yı o şekilde görmesini istemediği için bedeniyle onu saklamaya çalıştı. Her ne kadar Onur, Asya'yı bikinisiyle görmüş olsa da bu farklı bir durumdu Fatih için.

Onur ise şaşkındı ve onların ne yaptıklarını anlamaya çalıştı.

Onur'un sessizliği uzayınca Fatih kaşlarını çattı. "Ne var, ne istiyorsun, Onur?"

Onur, Fatih'in tepkisiyle bir kez daha şaşırmıştı. "Baban ısrarla arayınca önemli bir durumdur diye telefonunu getirdim," dedi ve Fatih'e telefonunu uzattı.

Fatih telefonu alıp, "Tamam, şimdi çıkabilirsin," dedi terslyerek.

Onur onu başıyla onaylayıp dışarı çıkınca gülmeye başladı. İçeride her ne yapıyorlarsa onları fena basmış, kızdırmıştı.

İçeri girdiğinde hâlâ gülüyordu, meraklı bakışları görünce daha fazla dayanamayıp, "Valla içeride ne yapıyorlarsa artık, beni görünce panikledilər, Asya'nın üstü müsait değildi sanırım, Fatih'in arkasına saklandı," dedi imalı bir şekilde.

"Oha, yok artık!" dedi Leyla.

"Saçmalama Onur," diye ekledi Gökçe de.

Onur da hâlâ gülüyordu.

Fatih, arkasını dönünce Asya'nın kıpkırmızı yüzüyle karşılaştı.

Asya utanmanın etkisiyle zayıf bir sesle, "Umarım yanlış anlamamıştır," dedi.

"Merak etme, anlamamıştır," dese de Fatih, aslında Onur'un yanlış anladığını biliyordu. Asya'nın üzerini giymeye çalıştığını görünce onu durdurdu. "Bir saniye, jeli daha sürmedim," diyerek kolunu tuttu ve jeli sürdü.

Asya ise Onur'un yüzüne nasıl bakacağını düşünüyordu.

Odadan birlikte çıkıp salona girdiklerinde herkesin onlara meraklı gözlerle baktıklarını görünce gerilseler de belli etmemeye çalışarak koltuklara oturdular. Onur'un gördüklerini anlattığı aşikârdı. Asya başını alelacele önüne eğdi.

Fatih de Onur'a bakarak, *ben sana bunun hesabını sorarım,* anlamında başını salladı. Onur itinayla gözlerini kaçırdı lakin hâlâ gülmemek için çaba sarf ediyordu.

Asya ortamdaki sessizliğe daha fazla dayanamayarak ayağa kalktı. "Ben kahve yapayım," dedi ve hızla mutfağa ilerledi. Leyla ile Gökçe de peşinden gitti.

Fatih, kızlar odadan çıkar çıkmaz ayağa kalkarak Onur'un yanına gitti ve yakasından tuttuğu gibi onu da ayağa kaldırdı. "Ne anlattın lan buradakilere?"

Onur kendini tutamayıp gülmeye başladı. "Abi, valla bir şey anlatmadım, sadece gördüğümü anlattım."

Onur'la birlikte Merih ve Semih de gülmeye başlayınca Fatih, sinirle Onur'u itip diğerlerine döndü. "Gülmeyin lan, Asya duyacak şimdi."

"Tamam lan, sakin ol, bir eğlendirmedin."

"Ben şimdi sizi eğlendireceğim, göreceksiniz."

"Tamam koçum, tamam, kızma hemen, ne yaptıysanız yaptınız."

"Bir şey yapmadık lan, koluna jel sürdük, o kadar. Siz de gülmeyi kesin artık yoksa fena olacak."

Her ne kadar gülmek isteseler de Fatih'i daha fazla kızdırmamak için gülmeyi kestiler ve PlayStation'a yöneldiler.

Kızlar ise mutfakta Asya'yı esir almışlardı.

"Asya, Onur'un dedikleri doğru mu? Siz içeride ne yapıyordunuz?"

Asya iyice kızarmıştı. Onur'a da ayrıca kızmıştı. "Onur size ne dedi bilmiyorum ama sadece koluma jel sürdük. Üzerimdekini çıkardığım için de Onur'un sesini duyunca refleks olarak Fatih'in arkasına saklandım, hepsi bu."

"Hmm!"

Asya bir hışımla Leyla'ya döndü. "Hmm, ne Leyla? Hepsi bu, diyorum işte."

"Niye üzerindekini çıkardın peki?"

"Uzun kollu, görmüyor musun? Çıkarmadan nasıl sürecekti?"

"Tamam bakalım, dediğin gibi olsun."

Asya iyice kızmıştı. "Dediğim gibi zaten!"

Kızlar sorgulamayı bırakınca kahveleri yapıp içeri girdiler.

Asya'nın bakışlarının odağı Onur'du; Asya ona karşı öfkeliydi. PlayStation oynadıklarını görünce dudaklarına şeytani bir gülüş yerleşti. "Onur, maç yapalım mı?"

Onur, Asya'nın sesiyle başını ona çevirdi. En son oynadıklarında onu yenmişti ve yine yenebilirdi. "Yapalım tabii Asya."

Asya tek kaşını kaldırdı. "Beş maç, kabul mü?"

"Ooo, kabul."

Fatih, Asya'ya baktı. Onun Onur'a öfkesini görebiliyordu. Hafifçe tebessüm ederken Onur adına üzülmüştü.

Yaklaşık bir saat sonra beş maç da bitmiş, Asya, Onur'un tek gol atmasına bile izin vermeyerek onu açık ara farkla yenmişti. Onur'u âdeta ezip geçmişti.

Onur, kızgın bir hâlde koltuğa otururken Merih onunla dalga geçiyordu. Asya da Fatih'in yanına oturdu ve Fatih'e dönüp fısıldadı. "Kaşınmıştı."

Fatih, Onur'a yandan bakış atıp gülümsedi. "Çok iyi yaptın."

Asya, dudaklarını kıvırarak Onur'a döndü ve bir süre Merih'in, Onur'la dalga geçmesini izledi. Ardından daha fazla dayanamayıp Onur'un karşısına dikildi. Onur, başını kaldırmıyor, yan gözle Asya'ya bakıyordu.

Asya, onun çocuk gibi olduğunu düşünüp gülmemek için dudaklarını ısırdı. Onur'un pasta sevdiğini çok iyi biliyordu. "Onur, sana pasta yapayım mı?"

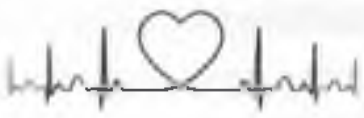
Onur hevesle başını kaldırdı. "Cidden yapar mısın?"

Asya başını evet anlamda salladı. "Hem de kestaneli yaparım."

Onur ayağa kalkıp Asya'yı sarsarak sarılmak istedi ama heyecanına yenik düşüp fazla sarsacağını, sonra da Fatih'ten azar yiyeceğini bildiği için minnetle kızın yüzüne baktı. "Malzeme eksikse hemen gider alırım ve yardıma ihtiyacın varsa yardımcı olurum."

"Hayır, gerek yok ama biraz uzun sürer," dedi Asya ve kızlara mutfağı işaret ederek odadan çıktı.

Her ne kadar dakikalar önce Onur'a kızmış olsa da onun çocuksu hâlleri kızgınlığını tamamen unutturmuştu. Kardeşi gibi seviyordu onu. Sadece Onur'u değil, ikizleri de kardeşi gibi seviyordu. Bir tek Fatih hariç... O adam kalp ritmini baştan aşağı değiştiriyordu.

Ertesi sabah Asya kalktığında heyecanlıydı çünkü ilk dans elemeleri vardı. Yarışmaya gidecek çifte bir adım daha yaklaşılacak,

elenen öğrencilerden de isteyen dans derslerini almaya devam edecekti. Okula gittiğinde aynı heyecanın Leyla ve Gökçe'de de olduğunu gördü.

"Günaydın kızlar, heyecan var mı?"

"Olmaz mı?"

"Aslında bende de var ama Merih biraz moralimi bozduğu için pek kaldığı söylenemez."

Asya merakla Leyla'ya dönüp, "N'oldu ki?" diye sordu.

Leyla omuzlarını silkti. "Her zamanki mevzu işte, Uğur'u kıskanıyor."

Asya gülümseyerek, "İyi ki erkek arkadaşım yok, amma sorun yaşadınız bu dans mevzusundan," dedi.

"Gül sen, gül, yakında Fatih de sana karışırsa görürsün sen."

Asya gözlerini kısıp duruşunu dikleştirdi. "Fatih bana asla karışmayacak."

"Göreceğiz bakalım."

Akşamüzerine doğru kızların heyecanı gitgide artıyordu. Nihayet dans saati gelmiş ve salona inmişlerdi.

Asya, Murat'ı görünce gülümsese de Murat ona kırgın bir şekilde bakıyordu. "Nasılsın Murat?"

"İyi sayılırım."

"Bir şey mi oldu?"

"Değerli'yi sahiplenmişsin."

Asya, Murat'ın neden kırgın olduğunu şimdi anlamıştı. "Ben sana haber verecektim ama yüz yüzeyken söylemenin daha doğru olduğunu düşündüm. Fatih sürpriz yapmak istemiş. Değerli artık bizimle birlikte yaşıyor."

Murat sinirle soluk aldı. "Senin adına sevindim."

O sırada hoca içeriye girdi ve ilk eleme başlamış oldu.

♣

Erkekler de sıkıntıyla saat sayıyorlardı.

"Beyler, şu suratlarınızın hâline bir bakın. Bu ne stres? Gören de elemeye sizin girdiğinizi sanacak," dedi Onur alayla.

"Zeynep'in de başka bir erkekle dans elemesi olsaydı görürdüm seni."

Bir anda yüzü kasılan Onur sessiz kaldığında, Semih öfkeyle ayağa kalktı. "Tamam lan, uzatmayın, bir an önce gidelim, birazdan çıkacaklar. Anlarız elenip elenmediklerini."

"Fatih nerede?"

"Bak, işte geliyor," diyen Onur başıyla Fatih'i işaret etti.

Onun da yüzünden belliydi ne kadar gergin ve sabırsız olduğu.

Onur, fısıltıya yakın bir ses tonuyla, "Yazık lan, adama bakın da hâlinize şükredin. En azından öfkenizi belli edebiliyorsunuz. Adam sesini bile çıkaramıyor, kendi kendini yiyip bitiriyor," dedi.

"Şişt, sessiz ol, duyacak."

Fatih'in yanlarına gelmesiyle beraber birlikte hastane çıkışına doğru yürüdüler. Tam hastaneden çıkıyorlardı ki Şule karşılarına dikilince durmak zorunda kaldılar. "Selam beyler."

Erkekler başlarıyla onu selamlayınca Fatih'e döndü. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Fatih, "Olur, konuşalım," deyince diğerleri de "Biz ileride seni bekliyoruz," diyerek yanlarından uzaklaştılar.

"Bir sorun mu var, Şule?"

"Hayır, bir sorun yok. Sadece şu yemek işini konuşalım diyecektim."

Fatih bıkkınca nefes aldı. Şule'nin sıkıcı ısrarları gitgide sinir bozucu olmaya başlamıştı. "Şule, biz cidden şu yemek işini unutalım, olur mu? Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Ben sadece o an yapılması gerekenleri yaptım, o kadar. Fazlasına gerek yok, yemek istemiyorum."

Şule, Fatih'in sözlerine çok fena bozulmuştu. Zar zor gülümseyip başıyla onayladı. "Sen nasıl istersen..."

Fatih, daha fazla yanında kalmak istemediği için, "Şimdi gitmem gerekiyor, sonra görüşürüz," diyerek Şule'nin yanında uzaklaştı.

Şule ise Fatih'in arkasından bakarken, "Benden bu kadar kolay kurtulamayacaksın, Fatih," diye mırıldandı.

Fatih, arkadaşlarının yanına yeniden döndüğünde hep birlikte okula gittiler. Gergin bir bekleyişle kızları beklemeye başladılar.

Kızlar kapıda görününce dikkatle yüzlerine baktılar. Gökçe oldukça mutsuzdu, anlaşılan elenmişti. Asya ile Leyla da onu teselli etmekle meşguldüler.

Kızların yanına gider gitmez, "Nasıl geçti?" diye sordu Semih heyecanla. Gökçe'nin yüzünden, elendiği açıkça belli oluyordu.

"Elendim ben, hepsi beceriksiz Arın yüzünden. Bir türlü bana ayak uyduramadı."

Semih anında kahkahayı bastı. "Nasıl üzüldüm, bilemezsin."

Gökçe burnundan soluyarak, "Çok kötüsün Semih, o yarışmaya nasıl heves etmiştim ben, haberin var mı?" diye bağırıp arkasını döndüğü gibi hızlı adımlarla uzaklaşmaya başladı.

"Ne dedim ben şimdi ya?"

Asya'nın ters bakışları Semih'i buldu. "Keşke sevindiğini bu kadar belli etmeseydin, Semih."

Semih, cevap vermeden koşarak Gökçe'nin peşinden giderken Fatih de Asya'nın yanına gelip, "Senin nasıldı?" diye sordu.

Asya gülümsedi. "Gökçe üzülmesin diye doğru dürüst sevinemedik bile, ama biz elemeyi geçtik," diyerek Leyla'ya sarıldı. İkisi de heyecanlıydı.

Kızlar birbirlerine sarıldıklarında, "Aman, ne iyi haber," diyen Merih yüzünü buruşturdu.

O sırada kapıda Murat ile Uğur belirdi ve yüzlerindeki zafer gülüşüyle onlara doğru yaklaştılar.

Murat, Asya'nın yanına, Uğur ise Leyla'nın yanına geçti. Merih, Uğur'a doğru ters bir bakış atıp hızla Leyla'yı kendine çekti ve dudağından öptü.

Uğur sinirle karışık gülümsedi. "Leyla, sevgiline söyledin mi hocanın en uyumlu bulduğu çiftin bizim olduğumuzu?"

Merih, Uğur'un sözleriyle daha da sinirlenmişti. Uğur'a doğru bir adım atıp tehditkâr biçimde parmağını üzerine doğrultu. "Elimden bir kaza çıkmadan bas git!"

Lakin Uğur'un gitmeye niyeti yoktu. Duruşunu dikleştirdi. "Gitmezsem ne olur?"

Merih bir adım daha atınca Fatih hızla araya girip Merih'i durdurdu. "Tamam Merih, sırası değil."

Asya da korku dolu gözlerle Murat'a döndü. "Lütfen Murat, Uğur'u buradan götür."

Murat, Asya'nın korku dolu bakışlarını gördü. Aslında onun da amacı Fatih'le kavga etmekti ama Asya'yı daha fazla korkutmamak adına, "Sırf senin hatırın için..." dedi ve Uğur'un kolunu tuttu. "Yürü hadi, gidiyoruz."

Uğur hâlâ sinirli bir şekilde Merih'e bakıyordu ve gitmeye niyeti yoktu.

"Uğur, hadi."

Uğur derin bir nefes alıp bir şey demeden yürümeye başladı ve Murat'la birlikte yanlarından uzaklaştılar.

Onlar uzaklaşınca Merih korkudan yüzü bembeyaz olmuş Leyla'ya döndü. "Gör beni kimlerle muhatap ettiğini," diyerek kızgın bir şekilde uzaklaşmaya başladı.

Leyla önce şaşırsa da ardından kaşlarını çatıp sinirli bir şekilde arkasından yürüdü.

Onur da yüzünü buruşturarak arkalarından baktı. "Akşama evde büyük kavga var, hem de bir değil, tam iki tane."

Asya ile Fatih aynı anda gülümsediler. "Yardım gerekir mi?"

"Sanırım kendi başıma idare ederim, sonra görüşürüz."

Onur diğerlerinin peşinden giderken Fatih, Asya'nın görüş alanına girdi. "Ee, biz ne yapalım? İlk elemeyi geçmeni kutlayalım mı?"

"Sen ciddi misin?"

Asya'nın gözleri parlayınca Fatih gülümsedi. "Evet, nereye gitmek istersin?"

"Geçen gün götürdüğün balık ekmekçiye gidelim mi?"

Fatih, Asya'nın mütevazılığına bir kez daha hayran kalırken başıyla onayladı. Asya da Fatih'in koluna girdi ve birlikte yürümeye başladılar.

Balıkçıya geldiklerinde boş bir masaya oturdular. Balık ekmekleri beklediklerinde Asya, Fatih'e bir sır verecekmiş gibi öne eğilip, "Yalnız, sana bir şey itiraf edeyim mi?" diye fısıldadı. "Merih beni duymasın ama Leyla ile Uğur gerçekten çok iyi, görmelisin, o kadar uyumlu dans ediyorlar ki hayran kalmamak elde değil."

"O kadar iyiler ha?"

"Hem de nasıl. Ayrıca herkes onları birbirine yakıştırıyor, sevgili sanıyor."

Fatih tek kaşını kaldırdı ve olabildiğince ciddi bir tavırla, "İşte bunu Merih gerçekten duymasın," dedi.

"Bence de. Merih anladığım kadarıyla çok kıskanç biri, o nasıl öpmekti öyle?" dedi Asya kıkırdayarak, ardından utanarak hafifçe kızardı.

Fatih, Asya'nın şekilden şekle giren yüzüne gülümsemeye başladı. "Seven insan kıskanırmış, tabii kısıtlamayı doğru bulmuyorum."

Asya, Fatih'in yüzünü kısa bir anlığına süzüp, "Sen peki, Fatih, kıskanç mısındır?" diye sordu.

Fatih, ilk olarak ne diyeceğini bilemeyip düşünmeye başladı. Kendince doğru sözleri tartmaya çalıştı. Sonrasında, "Aslında kıskanç olmadığımı düşünürdüm ama sonra bir şey oldu ve çok kıskanç biri olduğumun farkına vardım," dedi.

"Ne oldu?"

Fatih derin bir nefes aldı ve Asya'nın gözlerinin içine baktı. "Âşık oldum."

Asya, Fatih'in gözlerinin içine bakarak söylediği sözle kalbinin teklediğini hissetti. Bir an kendisi için söylediğini hayal etse de Şule'ye ya da Eda'ya olma ihtimaliyle de canı sıkıldı.

Düşüncelerinden çıkmasına sebep olan sese doğru başını çevirdi. "Siparişleriniz, gençler, afiyet olsun."

Asya gülümseyerek teşekkür etti. Fatih de hâlâ onu izliyordu.

"Fatih, doktor iğne yazdım, dedi
ama ben o iğneleri asla olmam
biliyorsun değil mi?"

"Söz veriyorum canını acıtmayacağım."

XVIII

Ertesi gün Asya uyandığında başını dışarı çevirdi. Hafifçe kar atıştırıyordu. Hızlıca giyindi ve onu almaya gelen kızlarla birlikte evden çıktı. Leyla ile Gökçe, Merih ve Semih'le olan sorunu tatlıya bağlamışlardı.

Tüm gün kar yağmış, şehir tamamıyla kara teslim olmuştu. Ders çıkışı Asya, Leyla ve Gökçe kar topu savaşı yapmış, çocuklar gibi eğlenmişlerdi. Üstleri başları kardan sırılsıklam olmuştu.

Saatler süren eğlencelerini bozan ise Merih'in telefonu oldu. "Leyla, neredesiniz siz?"

Leyla telefonu kulağından uzaklaştırıp arayana yeniden baktı. Arayan gerçekten de Merih'ti. "Okuldayız, Merih, n'oldu ki?"

"Kaç saattir sizi arıyoruz, telefonlarınıza neden bakmıyorsunuz?"

"Şey, biz kar topu savaşı yapıyorduk, duymadık aradığınızı. Geliyoruz şimdi, merak etme."

Merih ters ters, "Gerek yok, 5 dakikaya okuldayız," diyerek telefonu kapattı.

Leyla şaşkınlıkla telefona bakakalırken Asya, "N'oldu?" diye sordu.

"Anlamadım ki, bizi merak etmişler. Sanırım defalarca aramışlar ama ulaşamamışlar, şimdi almaya geliyorlar."

Gökçe de telefonunu çıkarıp baktı. Leyla'nın dediği gibi Semih defalarca aramıştı. "Semih de beni aramış."

Asya'nın bakışları da kararan havadaydı. "Beyler haklı, kızlar, çok geç olmuş. Merak etmişlerdir."

Leyla huysuz bir tavırla yüzünü buruşturdu. "Şimdi bir sürü tantana çekeceğiz."

Asya üzerindeki karları silkeleyip keyifle gülümsedi. "Sanırım sevgilinizin olmasının dezavantajı..."

"Hayret! Fatih nasıl oldu da kıymetli Asya'sını hâlâ aramadı?"

Asya, Leyla'nın alayını görmezden gelip, "Nöbetten çıktı o, muhtemelen uyuyordur. Neyse kızlar, ben çok üşümeye başladım, gidiyorum," diyerek yerdeki çantasına uzandı.

Gökçe anında karşı çıkarken, "Asya'm, nereye, bekle biraz, seni de bırakırız," dediğinde Asya da itirazla karşılık verdi. "Biraz yürümek istiyorum."

"Gökçe haklı, Asya, biz bırakırız. Hem ıslaksın hem de peşinde biri var."

Lakin Leyla'nın da itirazları boşa çıktı. Asya ona da karşı gelip, "Yakın zaten, merak etmeyin, birazdan evde olurum," diyerek kızların yanından ayrıldı.

Asya yavaş yavaş evin yolunu tuttuğunda yoğun kar yağışı yüzünden, kızlarla gitmediği için kendine kızdı. Kar topu oynadıklarından sırılsıklamdı ve her adımında iliklerine kadar üşüdüğünü hissediyordu.

Evinin yakınlarına gelmişti ki yanından geçen genç adam dikkatini geçti. İlk etapta kim olduğunu çıkaramasa da çok geçmeden o adamın, geçen gün düşerken onu tutan adam olduğunu hatırladı. O an kolunun sızladığını hissetti ve sızlaması eşliğinde apartmandan içeri girdi.

Apartmandan içeri girer girmez çalmaya başlayan telefon dikkatini dağıttı. Çantasından telefonunu çıkarıp arayana baktı. Arayan Fatih'ti. Anlaşılan, uyanmıştı.

Asya yüzünde oluşan gülümsemeyle telefonu meşgule atıp asansöre bindi. Asansörün soğukluğu titremelerini arttırmış gi-

biydi. Eve girmek için can atıyordu ve ısınmak için olduğu yerde sürekli hareket ediyordu.

Nihayet asansörden inip kapıya yaklaştığında kapı aniden açıldı ve Fatih telaşla Asya'ya bakmaya başladı.

Bakışları üzerinde gezindikçe kaşları da eş zamanlı çatıldı. "Asya, neredeydin sen?" Bakışlarıyla üzerini işaret etti. "Hem bu hâlin nedir?"

Asya gülümseyerek Fatih'e baktı ama titriyordu ve kapının önünde dikilecek hâli kalmamıştı. "Kızlarla biraz eğlenelim dedik ama sanırım biraz dozunu kaçırdık. Çok üşüyorum."

Fatih çatılı kaşlarını bozmadan Asya'nın elinden tuttuğu gibi onu içeri çekti. "Buz gibi olmuşsun, hemen gir içeri."

Asya'nın, içeri girince ilk işi ıslak ceketinden kurtulmak oldu lakin bedenini çoktan yoğun bir titreme almıştı. "Acilen sıcak bir duşa girmem lazım."

Asya'nın titremelerini gördükçe Fatih'in içi gidiyordu. "Ah, Asya, neden beni aramadın, seni almaya gelirdim. Ayrıca neden yalnız geldin eve?"

"Aslında Merih, kızları almaya geliyordu, onlar da bırakmak istediler ama ben istemedim."

"Neden?"

"Yürümek istedim ama pişman oldum."

Fatih içini çekip, "Ah, Asya, ah, yürü hadi," diyerek Asya'yı banyoya doğru çekiştirmeye başladı.

Asya, Fatih'in telaşlı hâlini gördükçe gülüyordu. "Fatih, iyiyim ben, merak etme."

Banyoya girdiklerinde Fatih, Asya'nın elini bıraktı ve bedenini kapıya çevirdi. "Sen hemen duşa gir, ben de sana sıcak bir kahve yapayım."

Yaklaşık 15 dakika sonra Asya mutfağa gittiğinde Fatih'in kahveleri hazırladığını gördü fakat bir sorun vardı; Fatih ona ters ters bakıyordu.

Fatih, ıslak saçlarını işaret edip, "Neden saçlarını kurutmadın?" diye sorunca, Asya, Fatih'in bakışlarının sebebini anladı. Gelişigüzel bir tavırla, "Kahve soğumasın diye," dedi.

Fatih oturduğu yerden ayaklanarak, "Soğusun, yeniden yaparım. Gel hadi," dediğinde çoktan Asya'nın elinden tutmuş, yeniden banyoya girmişti.

Kurutma makinasını alır almaz çalıştırıp Asya'nın saçlarına tutmaya başladı.

Asya ise gülüyordu. "Fatih, ne yapıyorsun?"

"Saçlarını kurutuyorum."

"Ben kuruturdum."

Fatih sahte bir kızgınlıkla, "Hayır, kurutmuyorsun, ben kuruturum," diyerek kurutmaya devam etti.

Asya, Fatih'in saçında dolaşan elleriyle mest olurken Fatih de Asya'nın saçlarından yayılan kokuyla mest oluyordu.

Asya'nın saçları kuruyunca birlikte banyodan çıkıp salona geçtiler. Fatih, laptopunu işaret ederek, "Sen film ayarla, ben yeniden kahve yapıp geliyorum," dedi.

"Film fark eder mi?"

"Hayır, ne istiyorsan onu izleyelim."

Asya gülümseyerek, "Tamam," dedi ve film aramaya başladı. Bir yandan da ufak titremeler bedenini yokluyordu. *Sanırım hasta olacağım,* diye düşünerek film aramaya devam etti.

Dakikalar sonra Fatih yanına geldiğinde oturmadan önce elindeki kahvenin birini uzatıp filmi başlattı, ardından yanına oturup filmi izlemeye başladılar.

Filmi biraz izlemişlerdi ki Fatih, Asya'nın ufak ufak titremelerini fark edince daha fazla dayanamayıp filmi durdurdu. "Hâlâ üşüyorsun, değil mi?"

Asya evet anlamında başını sallayınca ayağa kalkıp odasına gitti. Çok geçmeden elinde bir battaniye ile geri dönüp yeniden Asya'nın yanına oturdu ve kolunu kaldırıp Asya'ya döndü. "Gel, ben seni ısıtırım," dedi gülümseyerek.

Asya önce şaşırsa da itiraz etmeden Fatih'in kolunun altına girdi. Fatih de boşta kalan eliyle Asya'nın üzerini örtüp yeniden filmi başlattı.

Lakin Asya'yı bu kez heyecandan titreme almıştı.

Yaklaşık 2 saat süren filmin sonunda ikisi de filme konsantre olamamış, filmden bir şey anlamamışlardı. Bu kadar yakın olmak, sıcaklıklarını hissetmek ikisini de fazlasıyla heyecanlandırmıştı.

Fatih filmi kapattığında Asya esneyerek, "Sıcaklığın için teşekkür ederim, resmen mayıştım," deyince Fatih gülmeye başladı. "Her zaman beklerim."

"Yine gelirim." Asya da gülümseyip ayağa kalktı. "Çok yorgunum, yatsam iyi olacak. İyi geceler."

"İyi geceler."

Fatih, Asya'nın arkasından bakarken onun hasta olacağından emin olduğu için sıkkın bir şekilde ayağa kalkıp odasına gitti. Film boyunca kolları arasındaki kızın kalp atışlarını hissetmişti. Kalp atışları çok hızlıydı ve bu gece büyük ihtimalle ateşi çıkacaktı.

Ertesi sabah Fatih, yorgun bir hâlde yatakta gerinip saatine baktı. Tüm gece Asya'yı kontrol etmekten doğru dürüst uyuyamamıştı. Sabaha karşı ise uykuya yenik düşüp biraz olsun uyumuştu.

Ayağa kalkıp Asya'nın odasına gitti. Uyanmış olabileceğini düşünüp kapısını çaldı. "Asya, girebilir miyim?" diyerek, yavaşça kapıyı açıp başını içeriye uzattı.

Asya hâlâ yataktaydı, uyanıktı ve ona doğru melul melul bakıyordu.

Fatih, Asya'nın bakışlarından hoşlanmayınca doğruca yatağın yanına giderek elini kızın alnına bastırdı. Asya'nın ateşinin çıktığını görünce kendine sessizce küfretti ve sıkıntıyla ofladı. "Ben böyle olacağını biliyordum, tüm gece kontrol etmeme rağmen, demek ki sabaha karşı ateşi çıkmış. Neden uyuyakaldım ki?"

Asya, Fatih'in kendi kendine mırıldanır hâlde söylediklerini duymaya çalışıyordu lakin kulaklarının uğuldamasından onu duyamamıştı.

Düşünceleri eşliğinde Fatih, ağzını açmasını isteyince tereddütsüzce ağzını açtı. Gördüğü manzara karşısında keyfi tamamen kaçan Fatih de kaşlarını çattı. Sesini sakin bir tonda tutup, "Güzelim, çok ateşin var, hadi, hemen ılık bir duşa gir," dedi.

Asya başını olumsuz anlamda salladı. Zar zor çıkan sesiyle, "Olmaz, çok üşüyorum," dedi.

"Ateşin olduğu için üşüyorsun, düşürmemiz lazım."

"Hayır o su, iğne gibi batacak şimdi, asla olmaz."

Fatih, Asya'nın eline uzanıp, "Güzelim, lütfen," deyince Asya yeniden hayır dercesine başını salladı.

Fatih, konuşarak Asya'yı ikna edemeyeceğini anlayınca kızın elini bırakıp ayağa kalktı ve Asya'nın üzerine eğilerek onu kucakladı. "Özür dilerim ama o duşa girmek zorundasın, ister rızanla ister zorla."

Asya zayıf bir sesle karşı çıkmaya çalıştı. "Fatih, istemiyorum."

"Sen merak etme, ben seni yıkayacağım."

Asya, bir anlığına Fatih'in onu yıkadığını ve sonrasında olabilecekleri göz önüne getirince anında itiraz etti. "Olmaz, Fatih."

"Tamamen soymayacağım, merak etme."

Asya çırpınarak, "Ondan değil Fatih ama olmaz, bırak beni," dediğinde çoktan banyoya gelmişlerdi.

Asya regldi ve Fatih onu banyoya soktuğu anda ortaya çıkacak görüntü daha da çırpınmasına neden oldu. Fatih'in onu bırakmayacağını anladığındaysa, "Fatih, ben reglim, banyoya bu hâlde giremem. Bırak, lütfen," diye inledi.

Fatih de Asya'nın söylediklerini duyar duymaz Asya'yı bu kadar zorladığı için utanmıştı. Asya'yı hemen yere indirdi. "Asya, çok özür dilerim."

Asya, "Önemli değil," diyerek banyodan çıkmaya yeltenince Fatih kolundan tuttu. "Nereye?"

"Odama. Yatacağım."

"Önce yıkanacaksın."

"Fatih, lütfen zorlama, zar zor ayakta duruyorum zaten."

Asya'nın inler gibi çıkan sesiyle Fatih kolunu bırakıp karşısındaki kızın sıcak yüzünü avuçları arasına aldı. "Çok ateşin var güzelim, lütfen. Eğer girmezsen regl dinlemem, zorla yıkarım."

Asya yüzünü buruşturdu. "Çok kötüsün Fatih."

Fatih gülümseyerek banyodan çıktı. Hemen telefonu eline alıp Merih'i aradı. Merih telefonu açar açmaz, "Semra Hoca hastanede mi?" diye sordu.

"Hayırdır?"

"Asya kriptik tonsilit oldu, yüksek ateşi var, muhtemelen daha da artacak. Semra Hoca görse iyi olur."

"Dün yüzünden, değil mi? O zaman sen onu buraya getir, ben Semra Hoca'yı ayarlarım."

Fatih, Merih onu görüyormuşçasına başını sallayıp, "Evet," dedi, ardından telefonunu kapattı.

✤

Dakikalar sonra Asya banyodan çıktığında Fatih, kurutma makinasıyla peşinde dolanıyordu.

Asya, Fatih'in telaşlı hâllerini sevimli bulsa da kendini gerçekten de kötü hissediyordu. Genelde böyle hasta olduğu zamanlarda ağlardı fakat şimdi Fatih'ten utanıyordu. "Fatih?"

Fatih, Asya'nın saçlarını kurutmaya devam ederken makinayı durdurdu. "Efendim?"

"Ağlasam beni çocukça mı bulursun?"

"Nasıl yani?"

Asya yüzünü Fatih'e çevirip gözlerinin içine baktı. "Kendimi hiç iyi hissetmiyorum ve canım çok yanıyor. Utanmasam ağlayacağım," dediğinde çoktan gözleri dolmaya başlamıştı.

Fatih, Asya'nın hâline üzülse mi sevimli hâllerine gülümsese mi bilemedi. Parmaklarını kızın çenesine yerleştirip başparma-

ğını hafifçe yanağına sürttü. "Ağlamak istersen ağlayabilirsin ve biliyor musun, ben en çok senin çocuksu hâllerini seviyorum."

Asya'nın sorgularcasına tek kaşını kaldırdığını görünce devam etti. "Sen çok farklı birisin, Asya. Doğalsın, kendini sokmaya çalıştığın herhangi bir kalıbın yok. Bu da seni farkında olmadan özel kılıyor."

Parmaklarının altındaki pürüzsüz ten içini çekmesine sebep oldu. Parmaklarını geri çekip gülümsedi. "Benim yanımda, olabildiğince kendin ol, benden çekinme."

Asya duyduklarıyla mest olurken aslında bu zamana kadar kimsenin yanında huzurlu hissetmediği kadar Fatih'in yanında huzurlu hissettiğinin farkındaydı. Dürüstçe, "Ben bugüne kadar en çok senin yanında kendim gibi oldum ve bu senin sayende oldu, teşekkür ederim," dedi.

Fatih kurutma makinesine uzanıp, "Sevindim," diyerek Asya'nın saçlarını kurutmaya devam etti.

Makineyle işi bittikten sonra, "Evet, bitti, şimdi evden çıkabiliriz," deyince Asya merakla, "Nereye?" diye sordu.

"Hastaneye tabii ki. Semra Hoca görecek seni."

Asya daha önce hiç duymadığı isimle açıklama beklediğini beklercesine gözlerini kırpıştırdı. "Semra Hoca da kim?"

"KBB hocası. İşinde çok iyi bir doktor."

Asya kabaran saçlarına elleriyle hâkim olmaya çalışırken Fatih'e kararlı bir bakış attı. "Fatih, en başından anlaşalım, asla iğne olmam."

Fatih hınzır bir gülümsemeyle, "Söz veremem," dedi.

"Gelmem o zaman."

Fatih gülümsemesini bozmadan, "Kucağımda götürürüm," deyince Asya, "Ya Fatih," diyerek itiraz etti.

Fatih'in olumsuz anlamda başını salladığını görünce de söylene söylene ceketini giymeye gitti. "Niye benim ev arkadaşım tıp okuyor ki? Öğretmenlik okusaydı ya da hukuk. Neden tıp? Neden?"

Fatih ise gülümseyerek Asya'yı izliyordu ve tek tedavisinin iğne olduğunu biliyordu.

Asya solgun yüzüyle Fatih'e bakıp somurtarak koluna girdi. Birlikte evden çıkıp arabaya bindiler. Hastaneye geldiklerinde Merih onları kapıda karşılamıştı.

"Asya, geçmiş olsun, nasıl oldun?"

Asya doktor önlüğüyle olan Merih'i baştan aşağı süzdükten sonra Merih'e de doktorluğun çok yakıştığını düşündü. "Ölmemek için direniyorum."

Merih'in kızgın bakışları üzerine dikildi. "Sen dün niye bizi beklemedin? 5 dakikaya geliyorum demedim mi?"

Asya, Merih'in haklı olduğunu bildiği için sesini çıkarmayınca Merih sesli bir nefes çekti. "Ben size ne diyeyim? Leyla ile Gökçe de kırgın. Semih'le Onur da onlarla ilgileniyor."

Asya'nın bakışları yeniden Merih'e döndü. "Hadi ya, onlar da mı kötü?"

"Senin kadar değiller."

Fatih'in duyduklarıyla canı iyice sıkılmıştı. "Allah aşkına, Asya, siz dün ne yaptınız böyle?"

Asya, kendini suçlu bir çocuk gibi köşeye sıkışmış hissediyordu. Ağlamaklı bir sesle, "Ya ben hastayım, konuşacak hâlim yok, siz de soru yağmuruna tutuyorsunuz," diyerek kaçarcasına yanlarından uzaklaşmaya başladı.

Fatih ile Merih de arkasından gülümseyerek ona yetiştiler.

Birlikte Semra Hoca'nın odasına doğru ilerlerlerken, Bahadır Hoca'nın onlara doğru hızla gelmesiyle durmak zorunda kaldılar. Bahadır Hoca, Asya ile Merih'e bakmadan Fatih'in kolundan tuttu. "Fatih, ben de her yerde seni arıyordum, seninle acilen konuşmam gereken bir konu var, gel benimle."

Fatih itiraz edercesine, "Ama hocam," dese de Bahadır Hoca, "Sadece iki dakikanı alacağım, yürü," diyerek itirazının önüne geçti.

Merih, Fatih' e dönüp, "Ben yanındayım, merak etme," dedi.

Fatih bir şey diyemeden Bahadır Hoca onu çoktan sürüklemeye başlamıştı.

Asya da endişeyle Fatih'i izliyordu. Yanlarından biraz uzaklaşmışlardı ki Merih'e dönerek, "Kötü bir durum mu var?" diye sordu.

"Sanmıyorum, her zamanki Bahadır Hoca. Kesin yine görev dağılımıyla ilgili bir konudur."

Asya anladığını belli edercesine başını sallayıp Merih'le beraber Semra Hoca'nın odasına ilerledi. Saniyeler sonra Semra Hoca'nın odasına girdiklerinde ilk söze giren Merih oldu. "Hocam, size bahsettiğim, Fatih'in arkadaşı Asya. Kriptik tonsilit olmuş ve yüksek ateşi var."

Asya anlamsız gözlerle Merih'e bakınca Merih hafifçe tebessüm edip elini kendi boğazına götürdü.

"Tamam Merih, gerisi bende, sen çıkabilirsin."

Merih, Semra Hoca'nın sesiyle bakışlarını gözlüklerini düzelten kadına çevirdi. "Ben de kalsaydım hocam."

Kadın tok bir sesle kapıyı işaret etti. "Merih, dışarı."

Merih yüzünü buruşturup odadan dışarı çıktı ve sırtını duvara yaslayıp beklemeye başladı. Çok geçmeden Fatih yanına soluk soluğa gelip, "Asya nerede?" diye sordu.

"İçeride muayene oluyor."

"Sen neden buradasın?"

"Kovdu beni."

Fatih bıkkınlıkla soludu. "Ne yaptın yine?"

Merih'in iki eli de anında havaya kalktı. "Valla suçsuzum. Bilirsin, Semra Hoca yalnız çalışmayı sever." Fatih'in kapıya doğru yeltendiğini görünce onu durdurdu. "Sen de hiç heveslenme içeri girmeye."

Fatih tam Merih'in elinden kurtulmaya çalışıyordu ki o sırada Semra Hoca dışarı çıktı.

Fatih merakla, "Hocam, Asya?" deyince Semra Hoca olağan bir sesle, "Merak etme, Asya'nın da bebeğinin de durumu gayet iyi," dedi.

Semra Hoca'nın sözleri kulaklarına ulaştığında Fatih de Merih de oldukları yerde buz kesmiş gibi Semra Hoca'ya bakakaldılar. İkisi de konuşamıyor, öylece bakıyorlardı.

Ortam öylesine sessizleşmişti ki sanki çıt çıksa kıyamet kopacaktı. Semra Hoca sessizliğe daha fazla dayanamayıp karşısın-

daki şaşkın gözlerin ablukasında kahkahayı bastı. "Ay, hep bunu demek istemiştim. Dizilerde olur ya; doktor dışarı çıkar, hasta yakınına bir bebekten de söz eder, herkes aynı sizin gibi şok içinde kalır."

Semra Hoca gülmeye, Fatih'le Merih de aynı şaşkınlıkla bakmaya devam ediyordu.

Semra Hoca kahkahalarının arasında, "Ah, çocuklar, bembeyaz oldunuz, hayatı bu kadar ciddiye almayın. Gülün, eğlenin," diyerek elindeki kâğıdı Fatih'in eline sıkıştırdı. "Bu da arkadaşının iğneleri. Dediğiniz gibi kriptik tonsilit olmuş. İyice dinlenip gargara yapsın, iğnelerini de güzel poposuna yaparsan bir iki güne toparlanır," dedikten sonra yanlarından uzaklaştı.

Merih, Semra Hoca'nın arkasından bakıp, "Bu kadının ciddi sorunları var," dedi.

Fatih de üzerindeki şoku atarken Asya'nın regl olduğunu yeni hatırladı ve başını hafifçe iki yana salladı. "Aklımı aldı." Ardından başını elindeki reçeteye çevirdi. "İşte Asya bundan hiç hoşlanmayacak."

"Neden?"

"İğne fobisi var, buraya gelirken benimle anlaşma yapmaya çalışıyordu asla iğne olmam diye."

Merih, Fatih'in omzunu sıktı. "Şimdiden Allah yardımcın olsun kardeşim, işin var o zaman."

Fatih sıkıntıyla başını salladığında Asya dışarı çıktı. Korku dolu gözlerle Fatih'e bakıyordu. "Fatih, doktor iğne yazdım dedi ama ben o iğneleri asla olmam, biliyorsun değil mi?"

Fatih sıkıntıyla elini ensesine götürdü. "Söz veriyorum, canını acıtmayacağım."

Asya, "İğneleri sen mi yapacaksın?" diye sorduğunda gözleri kocaman açılmıştı.

Fatih böyle bir soru beklemediği için şaşırmıştı. Bir an Asya'nın kendisinin erkek olduğundan utanabileceğini düşünüp, "Eğer benden utanırsan Şule'den rica ederiz," dedi.

Asya, Şule'nin adını duymasıyla kanının çekildiğini hissetti. Kaşlarını çattı. "Şule mi?"

Fatih başını olumlu anlamda sallayınca da ters bir ifadeyle, "İstemez, sen vurursun," diyerek ilerlemeye başladı.

Merih ise gülüyordu.

Dakikalar sonra eczaneden ilaçlarını alıp eve geldiklerinde Asya iğne olmayı sürekli reddediyordu.

"Daha önce bu iğneyi oldun mu?"

Asya iğneye yan gözle baktı. "Evet, olmuştum."

"Alerjik reaksiyon göstermedi, değil mi?"

"Hayır, göstermedi."

"Herhangi bir şeye alerjin var mı?"

"Hayır, yok."

"Reglinin kaçıncı günündesin?"

Asya, Fatih'e önce boş boş baktı, ardından cevap verdi. "Dördüncü günündeyim, neden ki?"

"Enjektöre ağrı kesici de karıştırıyorum, kanamanı azaltabilir."

Asya başını sallayıp, "Ha, sorun değil. Zaten benim ilk üç gün yoğun oluyor, sonraki günler daha az ge-" Ne söylediğini idrak edince gözlerini kapattı. "Ya, ben ne diyorum ya..."

Fatih, başını hazırladığı iğneden kaldırmadan sadece gözlerini Asya'ya çevirip gülümsedi. "Benden utanmana gerek yok."

Bu göz hareketi Asya'ya o kadar çekici gelmişti ki Asya kalp atışlarının hızlandığını hissetti. "Yine soruyorum, niye benim ev arkadaşım tıp okuyor?"

Fatih gülümseyerek tekrar iğneye çevirdi bakışlarını. Ucunu yenisiyle değiştirdikten sonra Asya'ya döndü. "Hazır mısın?"

"Hayır."

"Bak, ucunu da değiştirdim, daha az acıyacak. Hem söz veriyorum, iğneyi hissetmeyeceksin bile."

"Ya ilaç? O çok fena yakıyor."

"İçine karıştırdığım ağrı kesici acısını biraz azaltacak."

Asya ağlamaklı bir sesle inledi. "Fatih, korkuyorum, ben çekmeye razıyım. Lütfen yapmayalım."

Fatih, Asya'nın yanına gelip elini yanağının üzerinde gezdirdi. "Eğer bu iğneleri olmazsan hastalığın çok uzun sürecek ve çok çektirecek. Sürekli ateşin olacak, hâlsiz düşeceksin. Doğru dürüst yemek yiyemeyecek, konuşamayacaksın, ayrıca okula da gidemeyeceksin. Sen bana güveniyorsun, değil mi?"

Asya hipnoz olmuş gibi bakıyordu, başıyla onayladı. "Gözüm kapalı güveniyorum sana."

Fatih gülümsedi ve kızın çenesini hafifçe sıktı. "Söz veriyorum, sadece ilacı hissedeceksin güzelim, hadi uzan."

Asya, Fatih'in ağzından duyduğu her "güzelim" kelimesiyle mutlu oluyordu. Fatih sadece bazı anlarda ona böyle hitap ediyordu ve bu, Asya'ya kendini iyi hissettiriyordu.

Asya derin bir nefes alıp koltuğa uzandı. Normal şartlarda bir erkek doktordan asla utanmayacakken Fatih'e poposunu açmak garip bir şekilde gerilmesine sebep oluyordu.

Aynı gerginlik Fatih'te de vardı. Sürekli kendine "O senin hastan," diye telkinler veriyordu. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı, ardından gözlerini tekrar aralayıp Asya'nın yanına ilerledi.

Gerginlikle geçen bir iki dakika sonra Fatih iğneyi yapmıştı. Asya'nın ise ilacın acısını hissettikten sonra utanması tamamen geçmişti.

"İyi misin?"

Asya elini poposuna bastırıp, "Bir daha yürüyebilecek miyim?" dedi dudaklarını büke büke.

Fatih gülümseyerek Asya'nın kalkmasına yardımcı oldu ve onun odasından yastığı ile battaniyesini getirip kızı koltuğa yatırdı. "Sen biraz televizyon izle, ben sana çorba alıp geliyorum."

"Fatih, hiç gereği yok, ben birazdan yaparım."

"Ben sana bu hâldeyken çorba yaptırır mıyım?"

Asya gülümseyerek başını iki yana salladı. "Hayır, yaptırmazsın."

"O yüzden sen dinlenmene bak, ben birazdan geliyorum."

Fatih evden çıkınca Asya ağzı kulaklarında, "Gel de körkütük âşık olma bu adama. Gel de sevme," diyerek içini çekti. "Nasıl seviyorum seni, bir bilsen Fatih. Bir bilsen keşke..."

Yaklaşık 15 dakika sonra Fatih, elinde çorba ve birçok meyveyle geri dönmüştü. Mutfağa geçip çorbayı kâseye boşalttı ve Asya'nın yanına giderek yanı başına oturdu. Çorbayı içirebilmek için tam bir kaşık almıştı ki Asya, "Sıcak mı diye önce sen bakar mısın?" diye sordu.

Fatih, Asya'nın isteğiyle karşısında şaşırsa da itiraz etmeden kaşıktan bir yudum aldı. "Hayır, değil," diyerek yeni bir kaşık almak için ayağa kalkmaya yeltenince Asya kolundan tutarak onu durdurdu. "Aynı kaşıkla içerim."

Fatih bir kez daha şaşırmıştı lakin bir şey demeden tekrar oturup Asya'ya ilk kaşığını uzattı. İkinci kaşığı uzattığında Asya bir kez daha, "Yeniden sıcak mı diye bakar mısın?" dedi.

Fatih, Asya'nın gözlerinin içine bakıp, neden böyle bir şey istediğini anlamaya çalıştı ama anlayamadı.

Üçüncü kaşıkta, dördüncü kaşıkta ve daha sonraki tüm kaşıklarda Asya hep aynı şeyi istedi. Fatih sesini çıkarmadan ve her seferinde gözlerini Asya'nın gözlerinden ayırmadan önce tadına baktı, sonra içirdi.

Çorba bittiğinde Fatih de yaşadığı o beş dakikadan çıkamamıştı. Asya'nın neden böyle bir şey istediğini hâlâ anlamaya çalışıyordu.

"Özür dilerim, Fatih."

"Neden?"

Asya, Fatih'e suçlu suçlu bakıp, "Hayatına girdiğim günden beri sürekli başına dert oluyorum, ya sakarlığım üzerimde oluyor ya da hasta oluyorum. Tüm bunlara katlanmak zorunda değilsin," diyerek başını öne eğdi.

Asya'nın başını öne eğdiğini gören Fatih, elindeki çorba kâsesini sehpanın üzerine bıraktı ve kızın çenesinden tutup kendine bakmasını sağladı. "Ben tüm bunlara katlanmak zorunda kaldığım için değil, istediğim için yapıyorum, ayrıca bu benim işim.

Ben zaten bu işi yapıyorum. Hem işim olmasa bile senin için yapardım. Canının yanmasını engellemek için elimden ne gelirse yaparım çünkü canının yanmasından hoşlanmıyorum. Canın yanacak diye çok korkuyorum."

Asya'yı duyduğu sözler üzerine yeniden bir titreme aldı. Daha fazla duygularına direnecek hâli yoktu. *Bu kadar severken daha ne kadar uzak durabilirim,* diye geçirdi aklından. Duygularını daha fazla saklamak istemiyordu. Fatih'le birbirlerine o kadar yakınlardı ki gözleri dudaklarına kaydı.

Fatih de Asya'dan farksız değildi. *Belki de her şeyi göze alıp ona itiraf etmeliyim,* diye aklından geçirdi. Onun da gözleri Asya'nın dudaklarına kayınca aklından geçenlere teslim oldu. Öpmek istiyordu. Dakikalarca, saatlerce, günlerce, yıllarca öpmek istiyordu. Sürekli sevmek, etrafında dört dönmek istiyordu.

Düşünceleri eşliğinde başını hafifçe yana yatırıp yakınlaşmıştı ki kapının zili duyuldu. Yüzünü buruşturup Asya'dan uzaklaşarak ayağa kalktı. Az daha öpecekti ve bu sefer isteyerek yapacaktı. Her şeyi göze almıştı ama gelen her kimse anın içine etmişti.

Asya ise kalp atışlarını yatıştırmaya çalıştı. Az önce Fatih'le öpüşmek üzereydi. Onu öptüğü güne gitti aklı. Yumuşak dudakları, nazik darbeleri...

Gülümsemeye yeltendiğinde düşüncelerinden kızların sesiyle sıyrıldı. "Asya'm, geçmiş olsun."

"Sağ olun kızlar, size de geçmiş olsun."

Gökçe, "Resmen birbirimizi hasta ettik," diyerek gülünce Semih araya girdi. "Tebrik ederim sizi kızlar, harika bir iş başarmışsınız," dedi ters bir şekilde ve Asya'ya, "Geçmiş olsun," diyerek koltuğa oturdu.

Aynı şekilde Onur da koltuğa otururken, "Nasıl oldun?" diye sordu.

Asya, "Fatih şimdi zorla iğne yaptı, hâlâ da sızlıyor," diye şikâyet edince Fatih gülümsedi.

"Kabul et ama, elim hafif."

"Elin hafif olsa ne olacak, ilaç ağır."

Semih ve Onur soru dolu gözlerle Fatih'e bakınca Fatih ilaçları gösterdi. Leyla da fırsattan yararlanarak Asya'ya yaklaşıp, "Fatih sana iğne mi yaptı?" diye fısıldadı.

"Evet."

"Ay, ne romantik."

Asya yüzünü buruşturup, "Leyla, senin romantiklik anlayışın gerçekten tuhaf," deyince Leyla omuzlarını silkti.

Gökçe de kıkırdıyordu.

Günün ilerleyen saatlerinde Merih de gelince biraz daha sohbet ettikten sonra Asya'nın dinlenmesi için evden ayrıldılar. İlaçlardan uykusu gelen Asya da uyumak için odasına gitmişti.

XIX

5 GÜN SONRA...

Bu 5 günlük zaman diliminde Asya kendini çok daha iyi hissediyordu. Hastalığında Fatih onunla yakından ilgilenmiş, ona fazlasıyla yardımcı olmuştu. Bu süreçte birbirlerine daha da bağlanmışlar, duygularına hâkim olmakta zorlanmışlardı.

Bu sabah Asya oldukça heyecanlı başlamıştı güne. Bugün son eleme vardı ve elemeyi geçen sadece bir çift, yarışmaya katılabilecekti. İkinci dönem ise yalnızca o çiftle yarışmaya hazırlanılacaktı. Tek isteği kendisinin kazanamaması durumunda Leyla'nın kazanmasıydı ve Asya'ya göre Leyla en çok hak edendi.

Düşünceleri eşliğinde evden çıktığında Fatih'le kapıda karşılaştı. Fatih nöbetten dönüyordu ve yoğun geçen gecenin sonunda kendini bir an önce yatağa atmak istiyordu. Asya'yla karşılaşınca onun yüzünde gezdirdi gözlerini. Karşısındaki kızın heyecanı fark edilmeyecek gibi değildi. Murat'la dans etmesini hiç istemese de onun heyecanıyla heyecanlanıyordu. "Günaydın, çıkıyor musun?"

"Sana da günaydın. Evet, çıkıyorum."

"Heyecan var mı?"

Asya heyecanla, "Çok..." deyip gülümsedi. "Bana şans dile, olur mu?"

"Bol şans."

Asya, heyecanına yenik düşüp Fatih'e uzandı ve yanağına minik bir buse kondurdu. Ardından utansa da belli etmemek için gülümseyerek el sallayıp uzaklaştı.

Fatih şaşkınlıkla arkasından bakarken elini yanağının üzerine götürüp, ağzı kulaklarında içeri girdi. Tüm yorgunluğu gitmişti sanki. Bu kızı her şeyden çok seviyordu.

✤

Asya okula gittiğinde, yüzü asık Leyla ile karşılaştı. Bakışlarını Gökçe'ye çevirip ne sorun olduğunu anlamaya çalıştı. Gökçe de onun bakışlarına karşılık durumun kötü olduğunu gösterir şekilde başını salladı.

"N'oldu Leyla, neyin var?"

Leyla sıkıntıyla yanaklarını şişirdi. "Sorun Merih. Kıskançlığı o kadar gözünü boyadı ki benim ne istediğimi görmüyor; varsa yoksa Uğur. Ben ne hissediyorum, farkında bile değil. Bu sabah benden elenmemi istedi."

Asya şaşkınlıktan ellerini ağzına götürdü. "Sen ciddi misin?"

"Maalesef."

"Ne yapacaksın peki?"

"Bu yarışmaya katılmayı gerçekten çok istiyorum ama Merih'i o kadar çok seviyorum ki onu da kaybetmek istemiyorum."

Asya kaşlarını çatıp, "Saçmalama Leyla, Merih de seni çok seviyor, sırf bu sebepten onu kaybedecek değilsin ya," deyince Leyla dolmaya başlayan gözleriyle, "Bilmiyorum Asya," dedi.

Leyla'nın dolan gözleri karşısında Asya, Leyla'ya yaklaşıp ellerini yavaşça sıktı. "Hayallerinden vazgeçme Leyla, eminim ki Merih hatasını anlayacaktır."

Leyla cevap vermese de oldukça üzgün görünüyordu. Leyla'nın sessizliği hem Asya'nın hem Gökçe'nin canının sıkılmasına sebep oldu.

Tüm günü huzursuz bir şekilde geçirdikten sonra akşamüzeri eleme için salona giderlerken Asya, Leyla'yı durdurdu ve son kez şansını denedi.

"Sakın, Leyla, bile bile kaybetme. Bunun içinde ukde kalmasına izin verme. Gerekirse hep birlikte Merih'le konuşuruz ama sen hayallerinden kimse için vazgeçme yoksa hayatın boyunca pişmanlık yaşarsın."

"Bunu duymaya o kadar çok ihtiyacım vardı ki... İyi ki varsın Asya."

Asya gülümseyip Leyla'ya sarıldı, akabinde koluna girdi ve birlikte salona doğru ilerlemeye devam ettiler.

İçeri girdiklerinde Murat ve Uğur'u görüp yanlarına gittiler. Herkes gergin ve heyecanlıydı. Gökçe de destek vermek için onlarla birlikte gelmişti. Nihayet hocanın salona girmesiyle birlikte eleme başlamış oldu.

Elemenin sonunda ise Leyla ve Uğur yarışmaya gidecek çift olmuştu. Asya ile Gökçe sevinçle Leyla'nın boynuna atlarken Leyla, buruk bir mutlulukla Merih'in tepkisinden çok çekiniyordu.

Hep birlikte dışarı çıktıklarında Fatih, Merih, Semih ve Onur'u gördüler. Leyla son derece gergin ve tedirgindi. Asya, Leyla'nın tedirginliğini fark edince destek verir şekilde kolunu sıkıp gülümsedi.

Merih de Leyla'yı görür görmez gözlerine odaklandı ve sessizce gelişini bekledi. Leyla'nın gözlerini kaçırmasından hiç hoşlanmamıştı. Hemen arkalarından gelen Murat ile Uğur'u görünce de tüm vücudu sinirle kasıldı.

Kızlar, onları bekleyen erkeklerin yanlarına gidince erkeklere gülümsediler. Ardından Murat ile Uğur da yanlarına geldi ve Murat, Leyla'nın omzunu sıkıp, "Tebrik ederim Leyla, hak etmiştiniz," dedi.

Leyla gülümseyip teşekkür edince Merih gözlerini kapattı.

Murat'la Uğur keyifle yanlarından ayrıldıklarında Leyla tedirgin bir şekilde Merih'e döndü fakat onun yüzünde daha önce hiç görmediği bir ifade görünce istemsiz bir adım geri attı.

"Sen mi kazandın?"

Leyla, "Merih bak, ben..." demişti ki Merih, Leyla'nın sözünü sert bir tonla kesip, "Sen mi kazandın, Leyla?" diye yeniden sordu.

"Evet."

Merih sinirle derin bir nefes aldı. "Ben sana ne dedim?"

"Merih, ben bu yarışmayı gerçekten çok istiyor-" Cümlesini tamamlayamadan Merih bağırınca Leyla susmak zorunda kaldı.

"Ben sana ne dedim, Leyla? Neden beni dinlemiyorsun? Neden beni anlamıyorsun?"

Asya, araya girmeye yeltendiğinde bileğinde Fatih'in elini hissedince durup Fatih'e baktı. Fatih, karışmamasını işaret eder gibi başını sallıyordu.

Leyla başını öne eğip cevap vermeyince Merih ise "Biliyordum böyle olacağını," dedi ve arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı.

Merih uzaklaşmaya başlayınca Leyla akmaya başlayan gözyaşlarını hırsla silip arkasından bağırdı. "Asıl sen beni neden dinlemiyorsun? Ne kadar çok istiyorum, görmüyor musun? Sen neden, ne istediğimi anlayamıyorsun? Kıskançlık gözünü bu kadar mı boyadı? Egon benim ne istediğimin önüne geçecek kadar mı büyük?"

Merih olduğu yerde durup Leyla'nın sözlerini bitirmesini bekledi. Leyla sözlerini bitirince de arkasına bile bakmadan yeniden yürüdü.

Merih gidince Leyla'nın dudaklarının arasından hıçkırık koptu. Asya'nın boynuna atlayan Leyla, "Ben sana demiştim, Asya," diyerek ağlamaya başladı.

Asya da ne diyeceğini bilemeden etrafındakilere baktı ve destek verircesine Leyla'nın sırtını sıvazladı.

Leyla'nın hıçkırıklarına daha fazla dayanamayan Semih de Leyla'ya doğru yürüyüp onu kendine çekti ve sımsıkı sarıldı. "Üzülme, ben onunla konuşurum." Merih'e öyle çok sinir olmuştu ki bir an önce eve geçip onunla konuşmak istiyordu. "Hadi, biz de gidelim."

Leyla, hıçkırıklarının arasında sesini bulabildiğinde Semih'in kollarından ayrılıp başını salladı. "Ben gelmeyeceğim, Semih."

"Saçmalama Leyla."

Leyla ısrarla başını iki yana salladı. "Merih'i şu an görmeyi gerçekten istemiyorum."

"Nereye gideceksin, Leyla? Yurttan da çıktınız. Olmaz, izin veremem."

Semih'in sorusuyla Leyla, "Asyalara giderim, olmaz mı?" diyerek Asya ile Fatih'e döndü.

Asya "Olur tabii, neden olmasın?" dediğinde Fatih de onu destekledi. "Tabii ki gelebilirsin Leyla, sorman hata."

Semih, Fatih'e bakınca Fatih, başını sallayarak onayladı, ardından onların yanından ayrılıp eve doğru yürümeye başladılar. Yol boyunca kimse konuşmamıştı. Asya ile Leyla kol kolaydılar ve Leyla sessizce ağlamaya devam ediyordu.

Eve girdiklerinde Leyla yüzünü yıkamak için lavaboya gittiğinde Asya sinirle Fatih'e döndü. "Merih'in yaptığı çok ayıptı. Kızı nasıl üzüyor, neden fark edemiyor?"

"Kıskançlık gözünü boyamış durumda."

Asya şiddetle Fatih'in sözlerine karşı çıktı. "Buna kıskanmak denmez, bu istediğini yaptıramama egosu!"

"Haklısın ama Merih farkında değil."

"Leyla'ya bunu yapmaya hakkı yok!"

Fatih, Asya'nın haklı olduğunu biliyor, içten içe Merih'e kızıyordu ama ne derse desin Merih'e bunu anlatamayacağını da iyi biliyordu.

Leyla lavabodan çıkınca Asya ile birlikte onun odasına girdiler. Asya'nın odasında vakit geçirmek Leyla'ya iyi hissettirmişti. Fatih ise dışarıdan yemek söylemiş, yemekler gelince hep birlikte mutfağa geçmişlerdi.

"Biraz daha iyi misin?"

Leyla belli belirsiz tebessüm etti. "İyiyim Fatih, teşekkür ederim."

Fatih, "Az önce tebrik edememiştim, tebrik ederim. Asya çok iyi olduğundan bahsetmişti," dedi ve Asya'ya bakıp gülümsedi.

Leyla'nın bakışları Asya'ya çevrildi. "Asya ile Gökçe karşıma çıkabilecek en iyi dostlar. Egosuz, samimi ve gerçek..."

Asya, şefkatle Leyla'nın elini sıktı. "Sen de öylesin."

Leyla yeniden belli belirsiz gülümseyip yemeğine döndü.

Gecenin ilerleyen saatlerinde film izlemeye başladıklarında kapıları çalınınca ayaklanan Fatih oldu lakin kapıyı açtığında karşısında sarhoş Merih'i bulmayı hiç beklemiyordu. Kaşlarını çatıp, "Oğlum, bu hâlin ne?" diye sordu.

"Leyla içeride mi?"

"İçeride."

Merih başka bir şey demeden içeri girdi. Fatih de kapıyı kapatıp arkasından onu takip etti.

Leyla, Merih'i görünce heyecanlansa da belli etmemek için kaşlarını çatıp başını çevirdi.

"Merih," dedi Asya da şaşkınlıkla. Sarhoş olduğu her hâlinden belli olan Merih ayakta zor durup sallanıyordu.

Fatih, Merih'in sallandığını fark edince Asya'nın üzerine düşme ihtimaline karşı onu korumak için aralarına girdi.

Merih'in tek odağıysa Leyla'ydı. Merih, onu ağlattığı için kendinden tiksiniyordu. "Leyla, yürü, eve gidiyoruz!"

"Ben hiçbir yere gelmiyorum!"

"Leyla, yürü!"

"Gelmiyorum!"

"Geleceksin!"

"Gelmeyeceğim!"

"Leyla!"

"Merih!"

Merih pes ederek yanaklarını şişirdi. "Özür dilerim, seni üzdüğüm için, kırdığım için çok pişmanım." Leyla'nın gözlerinin yeniden dolduğunu görünce dişlerini sıktı. "Ben eşek herifin tekiyim ve sen, bu eşek heriften çok daha iyisini hak ediyorsun." Leyla'nın yanına bir adımda gidip onu omzuna attı. "Ama benim senden vazgeçmeye hiç niyetim yok. Üzgünüm ama sensiz yapamam."

Leyla geçen sefer olduğu gibi yeniden baş aşağı olunca bağırmaya başladı. "Bırak beni Merih!"

Asya da hızla araya girerek Merih'i engellemeye çalıştı. "Merih, sarhoşsun, düşüreceksin."

"Merak etme Asya, asla düşmesine izin vermem."

Fatih de araya girip, "Bu hâlde araba kullanma Merih, burada kalın," dedi.

Merih adımlarını çoktan kapıya çevirmişti. "Leyla kullanır. Daha çok özür dilemem lazım," dedi ve evden çıktılar.

Fatih gülümsese de Asya tedirgindi. "Çok sarhoş... Ya zarar verirse?"

"Merak etme, insan sevdiğine zarar vermez."

"İnsana en çok sevdiği zarar vermez mi?"

Asya'nın tuhaf çıkan sesiyle Fatih başını telefondan kaldırıp Asya'ya baktı. Bulundukları ortama göre uzunca denilebilecek bir süre baktıktan sonra cevap vermeden yeniden telefona döndü ve Semih'i arayıp haber verdi. Telefonunu kapattığında Asya'nın tedirginliğinin devam ettiğini görünce, "Sıkma canını, eminim ki tatlıya bağlayacaklardır," dedi.

"Umarım Merih, Leyla'nın daha fazla üzülmesine izin vermez ve ona destek olur."

Asya kaşları çatık hâlde söylenmeye devam ederken Fatih büyülenmişçesine onu izliyordu. Sonunda dayanamayıp, "Çok güzel bir kalbin var," dediğinde sesindeki samimiyet Asya'nın bakışlarının yüzüne çevrilmesine sebep oldu.

"Neden öyle dedin?"

"Sen de o yarışmaya katılmayı çok istiyordun ama Leyla sayesinde elendin. Kızmak, kıskanmak yerine onun mutlu olmasını her şeyden çok istiyorsun."

Asya içini çekip oturduğu koltuğa iyice yaslandı. "Bu çok farklı bir his. Evet, istiyordum ve elendiğim için aslında üzüldüm ama bugün o hak ettiği hâlde ben kazansaydım, inan bana, daha fazla üzülürdüm."

"İşte bu yüzden çok güzel bir kalbin var."

Asya gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Dans derslerine devam edecek misin peki?" Fatih'in, bu sorunun cevabını duymaya fazlasıyla ihtiyacı vardı ve duyacağı cevabı huzursuzlukla beklemeye başladı.

"Bilmiyorum, aslında Murat devam edelim diyor ama kararsızım. Haftaya finaller başlayacak ve finaller daha ağır."

Murat'ın isteği Fatih'in gerilmesine sebep oldu. Bu adam canını fazlasıyla sıkıyordu ve ne yapacağını hiç bilmiyordu.

Asya, Fatih'in içindeki savaşından habersiz, "Zaten finallerden sonra da 1 ay yokum," diyerek hüzünle Fatih'in yüzüne baktı.

Asya'nın sözleriyle Fatih'in gerginliği anında tuz buz olmuş, içine çöreklenen sıkıntısı yeniden gün yüzüne çıkmıştı. Fatih'in, Asya'sız 1 ayı nasıl geçireceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Evimi ve sizleri çok özleyeceğim," dedi Asya, ama aslında Fatih'i özleyeceğini söylemek istiyordu.

Fatih yorgun bir tebessümle karşılık verdi. "Biz de seni özleyeceğiz." Karşısındaki kızın hüzünlü gözlerine baktıkça cesaret buluyordu. Bir anlık cesaretle, "Belki de görmeye gelirim," dedi.

Kalp atışları hızlanan Asya, inanamayan gözlerle Fatih'in gözlerinin içine baktı. "Gerçekten gelir misin?"

Dudaklarına bir yorgun gülümseme daha yerleşen Fatih, ayağa kalkıp odasına doğru yöneldi. Tam odadan çıkacaktı ki Asya'ya son bir kez bakıp, "Dayanamazsam gelirim," diyerek odasına gitti.

Asya, Fatih'in arkasından bakakalsa da yüzüne engelleyemediği bir gülümseme yerleşti. Fatih onu özleyeceğini, dahası dayanamazsa geleceğini söylemişti.

Yüzünde gülümsemesi daha da artarken odasına yürüdü.

XX

2 GÜN SONRA...

Aradan iki gün geçmiş, Leyla ile Merih sorunu tatlıya bağlamışlardı. Finaller de pazartesi günü başlayacaktı. Asya, günlerini odasına kapanıp ders çalışarak geçirmiş, Fatih'le çok az görüşebilmişti.

İçinde ise büyük bir burukluk vardı. Her gülümsemesi yarımdı. Sevdiği adamdan 2 hafta sonra ayrılmak zorunda kalacaktı. Değerli'yi de Fatih'e emanet edecekti. Onu götürmeyi her şeyden çok istese de küçük bir köpekle uzun bir otobüs yolculuğu yapamazdı.

O hafta sonu, Semih ve Merih'in doğum günü vardı. Son seneleri olduğu için büyük bir parti organize etmiş, tüm sınıfı ve diğer arkadaşlarını davet etmişlerdi.

Leyla ve Gökçe kuaföre giderken Asya'ya uğrayıp onu da almışlardı. Asya, kuaförde saçlarına sımsıkı bir atkuyruğu yaptırmıştı. Eve geldiğinde Fatih henüz gelmediği için odasına girip hazırlanmaya başladı.

Bordo renginde kadife bir elbise giydi. Uzun kollu elbisesinin kolları tüldendi ve el bileklerine doğru İspanyol kol şeklinde açılıyordu. Elbisenin ön kısmı kapalı olmasına rağmen sırtı beline kadar tamamen açıktı ve boyu kısaydı.

Asya hazırlanmaya devam ederken Fatih eve geldi. Duşun ardından o da hazırlanmaya başladı. Camel rengi chino pantolon, üzerine de açık mavi renkte bir gömlek ve daha koyu mavi tonlarında blazer bir ceket giydi. Saçlarını arkadan minik bir topuz yaptığında hazırdı. Asya'nın çıkardığı seslerden hazırlandığını anlayabiliyordu. Gülümseyerek odasından çıktı. Asya'nın kapısının önüne gelince kapıyı çalıp bekledi. "Hazır mısın?"

Asya ise Fatih'in sesini duyunca heyecanlandı. Fatih'in onu beğenmesini çok istiyordu ve aslında bu gece tamamen onun için hazırlanmıştı. Yavaşça kapıyı açtığında Fatih'in telefonuyla ilgilendiğini gördü.

Fatih, Asya'nın kapıyı açmasıyla başını telefondan kaldırıp onu baştan aşağıya yavaşça süzdü. Gözünün değdiği her noktada nefesinin kesildiğini hissetti. Sımsıkı atkuyruğu yaptığı saçları yüzünün tüm hatlarını ortaya çıkarmıştı. Elbisesiyle aynı renk dudakları da oldukça davetkâr duruyordu. Bu renk yüzüne çok yakışmıştı ve güzelliğini perçinlemişti.

Fatih büyülenmiş gibi bakıyor, hipnoz olmuşçasına konuşamıyordu. Zoraki bir şekilde yutkundu. Bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama bir şey diyemeden geri kapattı. Yeniden denedi. "Ço-çok güzel olmuşsun," dedi zar zor çıkan sesiyle.

Asya'nın gözleri mutlulukla parlarken, "Gerçekten mi?" diye sordu.

Fatih başıyla onaylayabildi sadece. Şu an gördüğünü tarif etmesi mümkün değildi. Asya'nın akla zarar güzelliği başını döndürmüş, dilinin tutulmasına sebep olmuştu.

Asya odasından tamamen çıkıp kapıya yöneldiğinde ise Fatih'in kaşları çatıldı. Kısa elbisesinin arkası tamamen açıktı. Hayatında ilk defa bir kızın giydiği kıyafeti kıskanıyordu. Asya'nın kusursuz vücudu ve dümdüz bacakları kıskanılmayacak gibi değildi.

Asya ceketini giydiğinde Fatih'e, "Sen de çok yakışıklı olmuşsun, sanırım bu gece ev arkadaşımı kızlara kaptıracağım," dedi imalı bir şekilde.

Aslında Fatih'i çok beğenmişti ve içten içe kendini yemeye başlamıştı. Bu gece kızlar Fatih'ten gözlerini ayıramayacaktı. Sıkıntıyla nefesini üfledi.

Lakin Fatih, Asya'yı duymamıştı bile. Aklı Asya'nın elbisesinde kalmıştı.

Birlikte evden çıkıp doğum gününün yapılacağı mekâna geldiler. Oldukça büyük ve ferahtı. Özenerek hazırlanmıştı. Her köşesine Leyla ve Gökçe'nin elinin değdiği belli oluyordu. Çalan müzik de insanın ruhunu dinlendiriyordu. İçerisi şimdiden kalabalıklaşmıştı. Asya ile Fatih içeri girince gülümseyerek arkadaşlarının yanına doğru gittiler.

"Asya, taş gibi olmuşsun," dedi Leyla fısıldayarak.

Asya gülümseyip, gümüş elbisesinin içinde manken gibi duran Leyla'ya baktı. "Sen önce kendine bak," diyerek sarıldı. Ardından siyah elbisesiyle oldukça asil duran Gökçe'ye bakıp sarıldı.

Yarım saat sonra mekâna Murat ile Uğur girince Fatih'le Merih anında gerildi. Onları çağırmamışlardı ve neden geldiklerine dair fikirleri yoktu. Arkalarından giren Bahadır Hoca'yı görünce onları kimin davet ettiğini anladılar. Daha doğrusu, yalakalıkları sayesinde geldiklerini anladılar. Bahadır Hoca'dan dolayı sessiz kalmayı tercih etseler de şimdiden geceleri mahvolmuştu.

Merih'in gerilmesinden Leyla da etkilendi ve Leyla, Merih'in koluna girerek onu sakinleştirmeye çalıştı.

Murat ise Asya'yı bordo elbisesi içinde görünce olduğu yerde donup, gözünü kırpmadan Asya'ya bakmaya başladı. Büyülenmişti. Asya ona gülümseyince o da gülümseyip başıyla selamladı fakat hâlâ gözlerini Asya'dan alamıyordu.

Fatih de gözünü kırpmadan Murat'ı izliyordu. Asya'dan ayırmadığı bakışlarından oldukça rahatsızlık duymuştu. Sert bir şekilde ceketini çıkardığında Semih'in sesini duydu. "Sakin ol."

"Bu adam Asya'ya böyle bakarken nasıl sakin olabilirim?"

Tam da o esnada içeri Şule ile Sena girince Fatih soru dolu bakışlarla Semih'e döndü. "Şule'yi de mi çağırdınız?"

Merih araya girdi. "Hayır ama muhtemelen Sena çağırmıştır."

Fatih umursamaz bir tavırla omuzlarını silkip bakışlarını yeniden Murat'a çevirdi. Şimdiden avuç içleri kaşınmaya başlamıştı.

Asya da olan bitenden habersiz, çalan şarkıya sessizce eşlik ediyor, yerinde belli belirsiz sallanıyordu. Bir anda Şule ile göz göze gelince anında Leyla ve Gökçe'ye döndü. "Şule'yi siz mi çağırdınız?"

"Yok daha neler..."

"O zaman neden burada?"

"İnan, bilmiyorum."

Asya avuç içiyle alnına vurup, "Tabii ya, Fatih çağırmıştır," dedi sinirle ve yeniden Şule'ye çevirdi bakışlarını.

Şule siyah, uzun, dantel bir elbise giymişti ve elbisenin yırtmacı neredeyse kasığına kadar geliyordu. Derin göğüs dekolteesinden göğüsleri taşarken elbisenin sırtı tamamen açıktı.

Asya'ya doğru yaklaştıkça Asya, elbisenin oldukça transparan olduğunu fark etti. Bu kadar cesur ve cüretkâr bir elbiseyi layıkıyla taşıdığını düşündüğünde ister istemez onu kıskandığını hissetti.

Şule yanına gelir gelmez, "Selam tatlım, çok güzel görünüyorsun," diyerek Asya'yı yanağından öptü.

Asya zar zor gülümsedi. "Sen de çok güzel ve alımlı olmuşsun."

Şule memnun bir şekilde gülüp Fatih'in yanına gitti ve yanağına uzanıp minik bir buse kondurunca Asya hızla başını başka yöne çevirdi. O görüntü midesini bulandırmıştı.

Fatih şaşkınlıkla Şule'ye baksa da hızlıca toparlandı. "Şule, n'aptığını sanıyorsun?"

Şule bozulmasına rağmen gülümsemeyi bırakmadı. "İş arkadaşımı öpüyorum, yanlış olan ne? Ben her arkadaşımı öperim, samimi olmayı seviyorum, elimde değil."

"Ben sevmiyorum, bir daha olmasın." Fatih kızgınlıkla soluyup önüne döndü ve aralarındaki mesafeyi bir adım uzaklaşarak açtı.

Nihayet parti başlamıştı. Davetliler müzik eşliğinde dans ediyor, Şule, Fatih'in onu istememesine rağmen bir an bile olsa ya-

nından ayrılmıyordu. Fatih mesafeyi açtıkça ısrarla kapatmaya çalışıyordu.

Asya, bu duruma daha fazla katlanamayacağını hissedince, her ne kadar bu gece içmeyeceğine dair kendine söz verse de yanından geçen garsondan bir bardak içki aldı. Ardından bir tane daha ve bir tane daha...

Fatih ise bakışlarını Asya'nın üzerine dikmiş, arka arkaya içtiği içkilerden rahatsızlık duymaya başlamıştı. Daha fazla dayanamayınca hızla yanına gitti. Ellerini pantolonunun ceplerine yerleştirip, karşıdaki pistte dans edenlere baktı. Bakışlarını dans eden çiftlerden ayırmadan, "Hızlı gidiyorsun," dedi.

Asya, Fatih'e yan bir bakış attı. Kusursuz profili içini titretmişti. "Sorun çıkarmam, merak etme."

Fatih başını ağır ağır çevirdi ve kaşlarını çatıp Asya'ya baktı. "Ne demek istiyorsun?"

O sırada pasta gelmişti. Semih ve Merih pastalarını üflemek için yerlerini alırken Asya, Fatih'e cevap vermeden onların yanına ilerledi.

Fatih de yanaklarını şişirip peşinden gitti.

Merih ile Semih alkışlar eşliğinde pastayı üfledikten sonra sıra hediyelere gelmişti. Hediyelerin akabinde yeniden müzik başlamıştı.

Enrique Iglesias'ın "Hero" şarkısı çaldığında Asya, yeniden Fatih'in yanına gelen Şule'ye baktı. Zihninin gerisindeki sorular onu yiyip bitiriyordu resmen. *Aralarında bir şey olabilir mi? Neden Şule yanımızda ve neden onu yanımızdan göndermiyor?* Düşündükçe delirecek gibi oluyordu.

Birden yanlarına Murat geldi ve elini Asya'ya uzattı. "Partnerim, yeniden dans edebilir miyiz?"

Asya şaşkınlıkla Murat'a baktı; gözlerinin içi gülüyordu ve dans için çok hevesli görünüyordu. Her ne kadar onunla dans etmek istemese de onu kırmaktan da çekindi. *Son bir defa daha,* diye içinden geçirdiğinde tereddütlü bakışlarını Fatih'e çevirince Fatih'in ölümcül bakışlarla Murat'ın eline baktığını gördü.

Gözleri Şule'ye kaydığında, Şule gülümseyerek elini sahiplenir şekilde Fatih'in omzuna yerleştirdi.

Aklınca yine aynı mesajı veriyor, diye geçirdi içinden ve yeniden Murat'a dönüp eline baktı. O kadar çok ikilemdeydi ki en sonunda yavaşça elini uzatıp Murat'ın elinin içine bıraktı. Fatih'e bakmaya cesareti yoktu. Ona bakmadan Murat'la dans pistine yürümeye başladı.

"Ne kadar da yakışıyorlar, değil mi?"

Şule'nin sesi, Fatih'in kulaklarına dolduğunda Fatih sert bakışlarını Şule'ye çevirdi. Cevap vermemek için dudağını dişleyip başını yeniden Asya ve Murat'a çevirdi. Murat'ın eli, Asya'nın çıplak beline gidince de gözlerini kapattı. Çok değişik bir duyguydu bu. Yakıyor ve acıtıyordu. Aynı zamanda içindeki öfkesini kabartıyor, kanının çekilmesine sebep oluyordu. Sakin kalabilmek için arka arkaya nefes aldı.

Şule'nin sözleriyle gözlerini açtı. "Beni dansa kaldırmayacak mısın?"

"Ben dans etmeyi sevmem, Şule."

Şule yalvarırcasına Fatih'in gözlerinin içine bakıp, "Lütfen Fatih, hatırım için sadece bu geceliğine dans edelim," dedi ve elini tutarak çekiştirdi.

Fatih bir şey demeden boşta kalan eliyle masada duran içkisini tek yudumda bitirip Şule'yle el ele dans pistine yürümeye başladı. Amacı Asya'ya yakın olmaktı.

Asya da üzgün ve kaçamak bakışlarıyla Fatih'i izliyordu. Onları el ele görünce bakışlarını hızla kaçırdı.

Fatih'le Şule, yanı başlarına gelince dans etmeye başladılar. Murat ile Şule hâllerinden memnun bir şekilde gülümserken Asya ile Fatih birbirlerine kaçamak bakışlar atıyorlardı.

Asya'nın bakışlarını Fatih'ten ayıran, Murat'ın sesi oldu. "Çok güzel olmuşsun, Asya."

Murat hayranlık dolu bakışlarını Asya'nın üzerinden bir saniye bile ayırmadan bakıyor ve gülümsüyordu. Asya sadece başını sallamakla yetinince Şule'yi işaret etti. "Yeni sevgilisi mi?"

"Kim?"

"Fatih'in dans ettiği kız, yeni sevgilisi mi?"

Asya, bir kez daha yanındaki çifte bakıp, "Bildiğim kadarıyla değil," dedi.

Murat gülümsedi. "Şule diye bir kızla birlikteymiş diye duymuştum da o yüzden sordum."

Asya kalbinin teklediğini hissedip olduğu yerde durdu ve şaşkınlıkla Murat'a baktı. "Ne zaman?"

"Geçen gün sınıfta duydum. Herkes onları konuşuyordu. Hastanede sürekli birliktelermiş ve hiç ayrılmıyorlarmış. Gece nöbetlerini bile daha fazla vakit geçirebilmek için beraber ayarlamışlar."

Asya son zamanlarda Fatih'in sıklaşan nöbetlerini anımsadı, anımsadıkça gözleri doldu. Murat haklıydı. Sıklaşan nöbetleri, Şule'nin sürekli etrafında olması, Fatih'i öpmesi... Beraber oldukları doğruydu.

Bacaklarının titrediğini hissedince Fatih'in izlediğinden habersiz, Murat'a, "Oturalım mı?" diye fısıldadı. Bacakları gibi sesi, nefesi de titriyordu.

Murat gülümseyip başıyla onaylayınca beraber Asya'nın yerine geçip oturdular. Asya, Fatih'in yanından geçerken ona hayal kırıklığıyla bakmayı da ihmal etmemişti.

Fatih ise Asya'nın bakışlarından hiç hoşlanmamıştı. Onların gidişini izlediğinde Şule'nin sesini duydu. "Fatih, benim seninle konuşmak istediğim bir konu var."

"Nedir?"

"Burada olmaz. Terasa çıkalım mı, orada konuşuruz."

Fatih keyifsizce soludu. "Ne söyleyeceksen burada söyle."

Şule dudaklarını büküp, "Lütfen Fatih, çok önemli bir konu. Burada söyleyemem," deyince Fatih yüzünü buruşturdu. Şule fazlasıyla boğuyormuş gibi hissediyordu ve buna bir an önce son vermek istiyordu. "Pekâlâ," dedi başını sallayarak. "Benim de seninle konuşmak istediğim bir konu var."

Şule merak etse de sormak yerine Fatih'ten ayrılıp onunla beraber merdivene yöneldi. Asya da onları görünce elindeki içkisini daha hızlı içmeye başladı.

Murat, Asya'ya bakıp gülümsedi. "Çok hızlı içiyorsun, çarpmasın?"

"Bir şey olmaz."

"Emin misin?"

Tıpkı Fatih gibi Asya da Murat'ın sorularıyla boğulduğunu hissediyordu. Elini elbisesinin yakasına götürdü. "Çok sıcak."

"Terasa çıkıp biraz hava almak ister misin?"

Asya direkt Murat'a baktı ve o an gitmeyi her şeyden çok istedi. Fatih'le Şule'yi orada görebilecekti. "Olur, gidelim."

Asya ayağa kalkınca hafiften sendeledi, Murat gülümseyerek kolunu uzattı. "Bence koluma girmelisin."

Asya cevap vermeden Murat'ın koluna girip yürümeye başladı. Tek isteği, bir an önce terasa gidebilmekti.

Fatih ile Şule de terasa çıkmışlardı, Fatih sabırsızca Şule'nin söze girmesini bekliyordu. Onun söyleyeceklerinden sonra Şule'yle arasına tamamen mesafe koyacaktı. "Benimle konuşmak istediğin konu nedir?"

Şule de Fatih'e döndü ve tereddütlü bir şekilde yüzüne baktı. "Aslında en başından beri söylemek istediğim bir konu ama kızmandan korkuyorum."

"Neden kızayım sana?"

"Bilmiyorum."

Fatih kaşlarını çattı. Muhabbetin bir an önce bitip Asya'nın yanına dönmesi gerekiyordu. Sabırsızlığını ses tonuna yansıtmaktan çekinmeyerek, "Şule, neler oluyor?" diye sordu.

Şule sıkıntıyla derin bir nefes alıp verdi. Murat hâlâ Asya'yı getirmemişti. Yutkunup, "Ben sana âşık oldum, Fatih, gördüğüm ilk günden beri sana âşığım. Senin yanında, kimsede bulmadığım huzuru buluyorum ve bu da beni sana daha çok çekiyor. Belki sana bunu en başında söylemeliydim ama seni kaybetmekten korktum. Sensizliğe daha fazla dayanamıyorum, Fatih. Bana bir

şans vermeni istiyorum," diyerek bakışlarını kaçamak bir şekilde kapıya çevirdi.

Murat'ı gördüğü an gülümseyip Fatih'e dönerek, Fatih daha ne olduğunu anlamadan, yüzünü avuçlarının arasına aldığı gibi dudaklarını dudaklarının üzerine bastırdı.

Asya merdivenlerden terasın kapısına gelince gözlerini etrafta gezdirdi ve Fatih ile Şule'yi gördü. Şule, elleriyle Fatih'in yüzünü sarmış, dudaklarından öpüyordu. Asya, olduğu yerde çakılı kaldı. Kalbine saplanan acıyla gözleri doldu. Elleri titriyordu. Ne yapacağını bilemez hâlde etrafına bakındı. Delirmiş gibi elini başına götürüp Murat'a döndü. Ağlamaklı bir sesle, "Götür beni buradan, Murat," dedi.

Murat gülümseyerek kabul etti ve merdivenlerden aşağı inmeye başladılar. Ayakları birbirine dolaşan Asya, düşmemek için büyük çaba sarf ediyordu. Durumu anlayan Murat, Asya'nın koluna girip yürümesine yardımcı oldu.

Asya'nın bembeyaz hâlde kendilerine doğru geldiğini gören Leyla ve Gökçe hızla ayağa kalktı. Asya yanlarına gelir gelmez, "Ne oldu Asya?" diye sordular.

Lakin Asya cevap vermiyor, hızla ceketini giymeye çalışıyordu. Merih ile Semih de kaşlarını çatmış, bir Asya'ya bir de Murat'a bakıyorlardı.

Asya, çantasını da alıp kızlara döndü. "Gitmem gerekiyor," dedi ve koşar adımlarla uzaklaşmaya başladı.

Murat da hızla arkasından giderken Merih ile Semih onlara doğru adım atınca Leyla ve Gökçe'nin engeline takıldılar. Fatih'le ilgili bir sorun olduğunu anlamışlardı.

Merih sinirle sordu. "Onlar nereye gidiyorlar?"

"Bilmiyorum," dedi Leyla.

"Asya'nın o hâli neydi?"

Leyla ile Gökçe umutsuzca birbirlerine baktılar.

Fatih ise hiç beklemediği öpücükle neye uğradığını şaşırmıştı. Şule'nin ellerinden sertçe kurtulup kendini geriye itti. Öyle çok öfkelenmişti ki, "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırdı.

Şule bozulsa da gülümsedi. "Seni öpüyorum, hoşuna gitmedi mi?"

Fatih'in sinirden başına keskin bir ağrı saplanmıştı. Elinin tersiyle dudaklarını silip, "Hayır, gitmedi, bir daha sakın böyle bir şey yapayım deme!" dedi dişlerinin arasından. "Şule, benden uzak dur, seni istemiyorum!"

Fatih kapıya doğru yeltenince Şule kolundan tutarak onu durdurmaya çalıştı. "Neden Fatih? Neden bize bir şans vermiyorsun?"

Fatih, kolunu Şule'den kurtarıp bedenini yeniden ona çevirdi. "Ben Asya'ya âşığım."

Şule hayatında ilk kez reddediliyordu. Hırsından delirmek üzereydi. Sesine yansıttığı alayla, "Sünepe Asya'ya mı âşıksın?" diye çıkıştı. "Hadi ama yapma, onda olup da bende olmayan ne var Fatih, söyler misin?"

Şule'nin sözleriyle Fatih daha da gerilmişti. Sinirle soludu ve işaret parmağını Şule'ye doğru tehditkâr biçimde doğrulttu. "Asya hakkında doğru konuş!" dedi yüksek çıkan sesiyle, ardından Şule'nin yüzünü baştan aşağı süzdü. "Onda olup da sende olmayan ne var, biliyor musun?" Duraksayıp gözlerini kıstı. "Tevazu. Ben Asya'nın alçak gönüllülüğüne ve yalınlığına âşık oldum."

Şule sinirle kahkaha attı. "Asya mı yalın? O kız ikiyüzlü, görmüyor musun? Hem Murat denilen o adama hem de sana yüz veriyor, ikinizi de parmağında oynatıyor."

Fatih o kadar sinirlenmişti ki gözlerinde oluşan ifade Şule'yi korkutmuştu. Fatih, aralarındaki mesafeyi tamamen kapattı ve nefretle Şule'nin gözlerine baktı. "Dua et, kadınlara el kaldırmıyorum Şule. Sakın bir daha Asya'nın adını ağzıma alayım deme!" dedi sıktığı dişlerinin arasından ve hızla terastan aşağı indi.

Şule yenilginin verdiği sinirle başını aşağıya doğru çevirdi. Aşağıda, kaçar gibi giden Asya ile Murat'ı görünce de keyfi yeniden yerine geldi.

Fatih'in sinirle yanlarına doğru geldiğini gören Semih, kesinlikle bir sorun olduğuna emindi. Fatih yanına gelir gelmez, "Fatih, iyi misin?" diye sordu.

Fatih gözlerini etrafta gezdirip Semih'in sorusuna soruyla karşılık verdi. "Asya nerede? Göremiyorum onu."

"Asya gitti."

Fatih hızla başını Semih'e doğru çevirdi. Resmen afallamıştı. "Gitti mi?"

Semih, Fatih'in gözlerindeki ifadeyi görünce söyleyip söylememekte kararsız kalsa da başka seçeneği olmadığını bildiği için doğruyu söylemek zorunda kaldı. "Onlar az önce Murat'la gitti."

"Murat'la mı gitti? Nereye?" Fatih bunu o kadar yüksek sesle söylemişti ki etrafındaki birkaç kişi de Fatih'e dönüp baktı.

Merih'le Onur da hızla Fatih'in yanına gelirken Semih, "Şişt, sakin ol," diyerek onu yatıştırmaya çalıştı. "Nereye gittiklerini bilmiyoruz ama Asya'nın yüzü bembeyazdı, bir şey demeden apar topar çıktılar."

Fatih delirecekmiş gibi hissediyordu ve olanları aklı almıyordu. "Nasıl bembeyazdı? Bir şey mi oldu? Nasıl izin verirsiniz lan, onun öyle gitmesine?"

Fatih'in gözlerindeki öfke hepsini telaşlandırmıştı. Leyla hızla araya girdi. "Fatih, Asya'yla aranızda bir sorun mu oldu?"

Fatih sert bakışlarını Leyla'ya çevirdi. "Ne gibi?"

"Aranızda bir tartışma falan mı oldu?"

"Hayır, ben Asya'yı 10 dakikadır görmüyorum bile."

"Allah Allah."

Fatih olduğu yere sığamadığını hissedince, "Size nereye gittiğini söyledi mi?" diye sordu. Bir an önce Asya'yı bulmak, sakinleşmek istiyordu.

"Hayır, söylemedi."

Fatih yumruk yaptığı elini sıktığında diğer eliyle de telefonunu çıkarıp Asya'yı aradı ama Asya cevap vermiyordu. "Kahretsin!" dedi dişlerinin arasından, ardından aklına gelen düşünceyle daha da huzursuz oldu. Asya içkiyi fazla kaçırmıştı, her an sarhoş olabilirdi ve Fatih, Murat'a hiç güvenmiyordu. Bu düşünceyle çıldıracak gibi oldu.

Ceketini alıp koşar adım mekândan çıkarken Semih arkasından seslendi. "Fatih, nereye?"

"Asya'yı bulmaya."

Asya ise Murat'ın arabasında sessiz sessiz ağlıyordu. O görüntüyü aklından bir türlü çıkaramıyor, arabaya sığmadığını hissediyordu. Nefesi daralıyor, boğuluyordu.

"Asya, bir sorun mu var, neden ağlıyorsun?"

"Konuşmak istemiyorum Murat, sadece buradan uzaklaşalım, olur mu?"

"Peki, nereye gidelim?"

Murat'ın sorusuyla Asya kısa bir anlığına duraksadı. Sahiden nereye gidecekti? Emin olduğu tek bir şey varsa o da şu an Fatih'i kesinlikle görmek istemediğiydi.

Başını Murat'a çevirdiğinde başının döndüğünü hissetti. Sarhoş oluyordu. "Beni yakın bir otele bırakır mısın?"

"Otelde ne işin var ki? Eve gitmeyecek misin?"

Asya gözyaşlarını silip burnunu çekti. "Hayır, eve gitmeyeceğim."

Murat, Asya'ya belli etmeden keyifle gülümsedi. "Ben varken otele gitmene gerek yok. Neden eve gitmek istemiyorsun bilmiyorum ama sakinleşene kadar bende kalabilirsin. Hem bu saatte otelde boş yer bulmak zor olabilir, saatlerce otel arayabiliriz."

Asya kendini o kadar hâlsiz ve mutsuz hissediyordu ki alkolün de etkisiyle sağlıklı düşünemiyordu. "Olur, sana gidelim."

Murat'ın evine geldiklerinde Asya'nın gözyaşları dinmişti. İçeri girip oturduklarında Murat, Asya'nın bakışlarının odağına girdi. "İyi misin?"

Asya zoraki bir şekilde gülümsedi. "İyiyim, merak etme."

"Sevindim. Peki, ne olduğunu anlatmak ister misin?"

Asya olumsuz anlamda başını salladı. "Önemli bir şey değil, boş ver."

"Tamam ama anlatmak istersen seni dinlerim."

Asya başını sallamakla yetinince Murat yeniden, "İçecek bir şey ister misin?" diye sordu.

"Su alabilirim."

"Tamam."

Murat odadan çıkınca Asya eline telefonunu aldı ve telefonundaki ondan fazla cevapsız aramayı gördü. Tüm aramaların Fatih'ten olduğunu görünce de yüzünü buruşturdu ve telefonunu sehpanın üzerine bıraktı.

O sırada Murat içeri girip suyu uzattı. "Ee, ne yapalım? Film izlemek ister misin?"

Asya başının dönmesinden oldukça rahatsızdı ve ağlamaktan epeyce yorgun düşmüştü. Olanları Murat'a anlatamazdı ama onunla oturup sıradan bir sohbet de yapamazdı. Murat'ın sessizliği için kabul etti. "Tamam, olur."

"Sana izletmek istediğim bir film var."

Asya onaylarcasına başını sallayınca Murat da filmi ayarlayıp ışığı kapattı ve Asya'nın yanına oturdu.

Film başlayınca Asya'nın aklına, en son Fatih'le film izlediği gece geldi. Onun kollarında hissettiği huzuru hatırladı. Yeniden burnunun direği sızladığında filme konsantre olmaya çalıştı.

Yaklaşık yirmi dakika sonra Murat başını Asya'ya çevirdi. Asya uyuyakalmıştı. Filmi durdurup Asya'yı izlemeye başladı. Kusursuz güzellikteki yüzü, muhteşem fiziği ve elbisesiyle nefes kesici duruyordu. Her erkeğin hayallerini süsleyebilecek türden bir kızdı o.

Murat derin bir nefes çektiğinde, Asya'nın ışığı yanan telefonuna gözü kaydı. Telefonu eline alınca Fatih'in aradığı görüp gülümsedi ve telefonu açar açmaz Fatih'in sesini duydu. "Asya, neredesin?"

Murat keyifle arkasına yaslandı. "Üzgünüm Fatih, ama Asya değil, benim," dedi gülerek.

"Asya'nın telefonunu sen neden açıyorsun? Asya nerede?"

Murat, Fatih'in ne kadar sinirli olduğunu ses tonundan anlayabiliyordu. Alay eder bir tonda, "Sakin ol, Fatih, Asya bende. Uyuyakaldığı için telefonunu ben açtım," diyerek Asya'ya yan bir bakış atıp elini Asya'nın çıplak bacağının üzerine bıraktı.

"Onun sende ne işi var?"

"Bilmem, uyanınca ona sorarsın, kendi buraya gelmek istedi."

Fatih'in nefes alışverişleri hızlanmıştı. "Oraya geliyorum, Murat. Eğer ona dokunursan seni öldürürüm," diyerek telefonu kapattı.

Murat ise daha da keyiflendi. Asya'nın bacağını hafifçe sıkıp kucakladığı gibi dudaklarının üzerine öpücük kondurdu ve kendi yatağına götürdü. Yatağa bıraktıktan sonra da yanı başına oturup elini yanağının üzerinde gezdirmeye başladı. Asya'ya sahip olmayı her şeyden çok istiyordu. Asya'nın da ona âşık olup aynı yatağı paylaşabileceği günleri iple çekiyordu.

Yaklaşık on beş dakika sonra, kapısı çalmaya başlayınca Fatih'in geldiğini anladı. Eskiden arkadaş oldukları zamanlarda Fatih bu eve çok sık gelirdi fakat araları bozulduğu günden beri hiç uğramamıştı. Ta ki bu geceye kadar...

Murat kapıyı açtığında tam da tahmin ettiği ifadeyle karşılaştı. Fatih burnundan soluyordu.

Fatih onu es geçip, "Asya nerede?" diyerek hızla içeriye girmeye çalışırken Murat'ın önüne koyduğu kolu yüzünden durmak zorunda kaldı.

"Asya uyuyor."

Fatih göğsüne çarpan kola baktı. Ardından Murat'ın kolunu hızla itip içeri girdi. Doğruca odaya geçip Asya'yı aradı. "Asya nerede?" Bu defa sesi daha yüksek çıkmıştı.

"Odamda uyuyor."

Fatih duyduklarıyla iyice delirdiğini hissetti ve bir hışımla Murat'ın yakasını tuttu. "Onun senin odanda ne işi var lan?"

Murat yakasındaki eli bıkkınlıkla itti. "Sen bir sakin olsana. Evime gelmiş, bağırıp çağırıyorsun."

Fatih, tehditkâr bir biçimde Murat'ın üzerine yürümeye başladı. "Sakin olmazsam ne olur?"

Murat da sinirlenmeye başladığını hissediyordu. "Fatih, elimden bir kaza çıkmadan evimden defolup git!"

"Asya'yı almadan hiçbir yere gitmiyorum!"

"Asya bu gece bende kalacak. Burada kalmayı kendi istedi."

Fatih, derin bir nefes aldı ve cevap vermeden Murat'ın odasına yönelince Murat kolunu tutup onu durdurdu. Fatih için bu, bardağı taşıran son damla olmuştu. Murat'a doğru dönüp, boşta kalan eliyle Murat'ın yüzüne yumruğunu geçirdi. Murat sersemleyip geriye doğru sendeleyince de Fatih hızlı davranıp yeniden yüzüne vurdu.

Murat'ın iyice sersemlemesini fırsat bilip yakasından tuttu. "Asya'dan uzak dur," diyerek yüzüne kafasını geçirdi.

Murat'ın yere düşmesiyle birlikte hızla odasına girdi. Odaya girdiğinde Asya'nın Murat'ın yatağında uyuduğunu görünce bir an için duraksadı. Kaşlarını çattı. *Hayır,* dedi içinden. *Kendi isteğiyle burada uyumaz. Sızınca, Murat beni kızdırmak için buraya getirmiştir.* Sinirle derin bir nefes alıp Asya'ya yaklaştı ve onu kucağına alıp odadan çıktı.

Murat hâlâ yerdeydi ve doğrulmaya çalışıyordu. Asya ile Fatih'i görünce gülmeye başladı. "Asya'yı benden mi kaçırıyorsun? Onu buraya zorla getirdiğimi sanıyorsun, değil mi? O buraya kendi isteğiyle geldi Fatih, benimle olmak için geldi. Boşuna çırpınıyorsun, Asya beni seviyor. Yakında sen de anlayacaksın."

Fatih, Murat'ın arkasından söylediklerileyle âdeta kalp atışlarının hızlandığını hissetti. İçinden bir ses bir kez daha *hayır,* dese de *Asya buraya kendi isteğiyle geldiyse onu buradan götürmek ne kadar doğru,* diye düşünmeden edemedi.

Ama yine de Asya'yı bu hâlde burada bırakamazdı, Murat'a güvenemezdi. Murat'a bakmadan hızlıca evden çıktı.

Dışarı çıkar çıkmaz soğuk havayı içine çekince başını Asya'ya çevirdi. Bir bebek gibi savunmasızdı. Sıkıntıyla soludu. "Lütfen Asya, lütfen buraya kendi isteğinle gelmiş olma, bunu bana yapma."

Asya'nın yüzüne bir kez daha baktıktan sonra onu arabaya yerleştirip kendi de arabaya bindi ve hızla oradan uzaklaştı.

Eve gelince onu kucakladığı gibi odasına götürdü. Asya alkolden dolayı oldukça derin uyuyordu.

Fatih, Asya'yı yatağına yatırarak ayakkabılarını çıkardı, ardından üzerini örtüp başının üzerinden öptü ve odasından çıktı.

Salona girer girmez kendini koltuğun üzerine bıraktı. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve bu geceyi düşünmeye başladı. Hayatında ilk kez sabah olmasından korkuyordu. Asya'nın cevaplarından çok korkuyordu.

XXI

Ertesi sabah Asya korkunç bir baş ağrısıyla gözlerini açtı. Bir süre nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Kendi odasında olduğunu anlayınca da şaşkınlıkla yatağında doğruldu.

Buraya nasıl gelmişti?

Üzerindeki yorganı çekip baktı; kıyafetleri hâlâ üstündeydi. Kendini tekrar yatağına geri bıraktı. Hızla dün geceyi düşünmeye çalıştı. Şule ile Fatih'in görüntüsü gözünün önüne gelince ise kaşlarını çattı.

Şimdi Fatih'e nasıl bir tepki verecekti? Hesap soramazdı ama araları artık eskisi gibi de olamazdı. Ya apar topar gitmesini nasıl açıklayacaktı? Gördüğü manzarayı anlatması mümkün değildi.

Sıkıntıyla yanaklarını şişirip nefesini verdi. Baş ağrısı dayanılacak gibi değildi. Duşa girmek için yataktan çıktı.

Asya'nın banyodan gelen sesleriyle Fatih gözlerini açtı. Asya'ya dün geceyi sormak istese de alacağı cevaplardan korkuyordu.

Sıkıntıyla ayağa kalktı. Odasından çıkıp mutfağa geçti. Bir süre boş boş etrafa baktı. Kafası allak bullaktı.

Kısa bir süre sonra Asya mutfağa girince de kalp atışları hızlandı. "Asya," dedi korkarcasına. Asya ona bakınca da gözlerin-

de ilk defa çok soğuk bir ifade gördü ve o ifadede üşüdüğünü hissetti.

"Efendim?"

"Dün gece neden gittin?"

Asya tek kaşını kaldırarak ona bakmaya devam etti. "Gitmek istedim."

"Bir şey mi oldu orada?"

Asya, Fatih'in gözlerine uzun uzun baktı. Şule'nin öptüğü görüntü gelince gözlerinin önüne, derin bir nefes alarak kaşlarını açtı. "Gitmem için bir sorun mu olması gerekiyordu? Gitmek istedim ve gittim."

Asya, Fatih'le ilk kez bu şekilde konuşuyordu ve Fatih şaşırmadan edemiyordu. Sormaya korktuğu soru yavaşça döküldü dudaklarından. "Murat'ın evine neden gittin?"

Asya daha da kaşlarını çattı. İki adımda aralarındaki mesafeyi kapatıp Fatih'in yüzüne yaklaştı. Ses tonunu özellikle sert kullanarak, "Sen bana hesap mı soruyorsun?" diye çıkıştı.

Fatih ne diyeceğini bilemez bir hâlde Asya'ya bakmaya başladı. "Hayır, yanlış anladın, ben sadece seni merak ettim."

"Etme, Fatih, sen beni bir daha sakın merak etme!"

Fatih tamamen afallamıştı ve Asya'nın neden böyle davrandığını anlayamıyordu. "Asya, bir sorun mu var?"

Asya kırgın gözlerle yeniden Fatih'in gözlerinin içine baktı. Ardından onun sorusuna soruyla karşılık verdi. "Beni eve sen mi getirdin?"

"Evet, ben getirdim."

"Neden?"

İşte bu sorunun cevabını Fatih veremezdi. Küçük bir nefes alıp, "Murat'ta kalmak istemeyeceğini düşündüm," diye geveledi.

"Onun evinde kalmak istemesem neden gideyim ki oraya?"

Fatih'in kalp atışları daha da hızlanmıştı. Korktuğu başına geliyordu. "Sen mi gitmek istedin evine?"

Asya sinirle karışık gülmeye başladı. "Yoksa Murat'ın beni zorla götürdüğünü mü düşündün?"

Fatih cevap vermeden yüzüne bakmaya devam edince Asya da sözlerine devam etti. "Sen Murat'ı ne sanıyorsun ki? Ben oraya kendi isteğimle gittim ve dün gece orada kalmak istedim. Sen nasıl bana sormadan beni buraya getirebilirsin? Hangi hakla bunu yapabilirsin? Bir daha benim adıma sakın bir karar alma, Fatih! Ben senin sevgilin ya da küçük kız kardeşin değilim, ben senin sadece ev arkadaşınım, bunu sakın aklından çıkarma!"

Asya'nın sözleri Fatih'in içini öyle acıtmış, onu öyle yaralamıştı ki Fatih kendini hiç bu kadar berbat hissetmemişti. Sözleri öylesine ağırdı ki Fatih o ağırlığın altında ezildi. Sonsuz bir boşluğa düştü ve orada paramparça bir hâlde kayboldu.

Enkazının altında tek yapabildiği başını sallamak oldu. "Özür dilerim Asya, haddimi aştım, bir daha asla olmayacak, emin olabilirsin."

Asya, içini sızlatan sözleri söylerken gözyaşlarının akmaması için büyük çaba sarf ediyordu. Fatih'in özrüyle daha fazla dayanamayacağını anladı ve Fatih'e cevap vermeden yanından uzaklaştı. Mutfaktan çıkar çıkmaz gözyaşları usulca akmaya başlamıştı.

Fatih'in ise korktuğu başına gelmiş, Asya'nın sözleri kalbine hançer gibi saplanmıştı. Sevdiği kızın acı veren sözleri zehir gibi, hızla tüm vücuduna yayıldı. Öldürmüyordu ama canını çok yakıyordu. Sanki nefes alamıyordu.

Bir süre öylece kalıp boşluğa baktı. Kulaklarında Asya'nın lafları dönüp duruyordu. Bir süre daha boşluğa baktıktan sonra kendini toparlayıp lavaboya girdi. Yüzünü birkaç defa yıkayıp ellerini lavaboya dayadı ve aynada kendisine baktı. Canı yanıyordu. İlk kez bu kadar çok canı yanıyordu.

O sırada kapı çalınca banyodan çıkıp kapıya gitti. Kapıyı açtığında Leyla, Gökçe ve diğerleri karşısında dikiliyordu.

Fatih, dün Semih'e sadece Asya'yı eve getirdiğini söylemiş, başka da bir şey söylememişti.

"Fatih, Asya içeride mi?" diye sordu Leyla.

Fatih, usulca başını sallayınca Leyla ve Gökçe koşar adım Asya'nın odasına gittiler.

Erkekler de Fatih'in yüz ifadesinin hiç de hayra alamet olmadığını anlamışlardı. Bu kez yüzünde öfke yoktu. Daha kötüsü, hayal kırıklığı vardı.

"Fatih, sen iyi misin?" diye sordu Onur.

"Bir şey olmuş yine," dedi Merih.

"Fatih, n'oldu?" diye sordu Semih de diğerleri gibi.

Üçü de oldukça endişeli bakıyor, ardı ardına sorular soruyorlardı. Her ne olduysa Fatih'i sarstığı belliydi.

"Ben biraz yalnız kalmak istiyorum arkadaşlar, olur mu?"

Üçü de şoke olmuş bir hâlde Fatih'e baktılar. İlk kez Fatih'i bu kadar yıkılmış görüyorlardı. Çaresizce başlarını salladılar ve evden çıktılar.

Merih evden çıkar çıkmaz kaşlarını çattı. "Bu nedir böyle ya? Adam, hayatına Asya girdiği günden beri hep mutsuz, hep üzgün..."

"Merih haklı. Hele bu sefer ne olduysa adam resmen yıkılmış."

Semih bıkkınlıkla soluyup, "Merih, Onur, bir de siz çıkmayın şimdi. Ne olduğunu bile bilmiyoruz, Asya'yı suçlayamayız," dedi.

"Asya'yı suçlamıyorum ama Fatih'in daha fazla acı çekmesine de dayanamıyorum."

"Haklısın Merih, ama şu an beklemekten başka çaremiz yok, hem belki kızlar bir şey öğrenebilir."

Merih de Onur da bir şey demeden yürümeye başladılar.

Fatih ağır adımlarla odasına girip yatağa uzanarak gözlerini tavana dikti. Asya'nın yüz ifadesini ve sözlerini ömrü boyunca unutamayacaktı.

Gökçe ile Leyla ise Asya'nın odasına girince, Asya'nın yatağında yan yatmış, yastığına sarılmış bir hâlde sessizce ağladığını gördüler.

"Asya'm, n'oldu?"

Leyla, "Ah be canım, şu sıralar ne kadar çok ağladın öyle," deyince Gökçe, Leyla'nın karnını dirseğiyle dürttü.

Leyla, canı yandığından ters ters Gökçe'ye baktı. "Ne, yalan mı?"

"Sus, Leyla!"

Leyla ile Gökçe atışmaya devam ederken Asya yatakta yavaşça doğruldu. Sırtını yatağın başlığına dayadı ve sarıldığı yastığı da kucağına aldı. Ağlayarak, "Fatih'le Şule sevgililermiş," diye inledi.

Leyla da Gökçe de kocaman açılmış gözleriyle Asya'ya baktılar. "Nasıl yani?"

Asya, "Ben dün gece terasta Fatih'le Şule'yi öpüşürlerken gördüm," dedi ve yeniden hıçkırıklara boğuldu.

"Sen dün ondan mı kaçar gibi gittin?"

Asya kucağındaki yastığa iyice sarıldı ve kalbindeki acısını almasını istermişçesine göğsüne bastırdı. "Onları öyle görünce içimden bir şeylerin kopup gittiğini hissettim. Orada daha fazla kalamazdım, hiçbir şey olmamış gibi davranamazdım."

"Ah canım ya."

Gökçe, "Ama seni eve Fatih getirmiş," deyince Asya derin bir nefes aldı. Tüm olanları, Murat'ın evine gidişini ve az önce Fatih'le aralarında geçenleri anlattı.

"Yalnız çok ağır konuşmuşsun be Asya'm."

"Ne yapsaydım Gökçe? Onun sevgilisi varken bana hesap sormaya hakkı olabilir mi?" diye savunmaya geçti Asya.

"Fatih'ten bahsediyoruz, Asya. Onun sana nasıl değer verdiğine hepimiz defalarca şahit olduk. O seni korumak istemiş ve ister inan ister inanma ama dün senin gittiğini duyunca çılgına döndü, çok öfkelendi. Sırf seni aramak için koşarak oradan gitti. O sıra gözü ne Şule'yi gördü ne de başkasını. O senin için gitti, Asya. Eminim, sözlerin onu çok yaralamıştır."

Asya, Fatih'i yaraladığını çok iyi biliyordu. Fatih'in gözlerinde bunu açıkça görmüştü. En çok da bu canını yakmıştı. "Hiç-

bir şey olmamış gibi davranamazdım, Leyla. Ondan umudumu kesmem lazımdı, aramıza mesafe koymaktan başka çarem yoktu. Aramız eskisi gibi olursa ben nasıl uzak kalabilirim ondan? Onu Şule'yle her gördüğümde nasıl dayanabilirim? Ben dün gece onu kaybettim. Buna alışmak zorundayım ve bunu, Fatih'le eskisi gibi olmaya devam ederek yapamazdım. Hem ne deseydim, gerçeği mi söyleseydim? 'Sizi gördüğüm için gittim,' mi deseydim? Nedenini sorduğunda ne diyecektim? 'Sen başkasını seviyorsun ama ben sana âşığım, dayanamadım,' mı diyecektim? Olmaz, yapamazdım bunu."

Leyla başını öne eğdi. "Haklısın, diyemezdin."

"Sizden de ricam, lütfen dün gece Şule'yle onu gördüğümü Semih ile Merih'e söylemeyin. Onlar da Fatih'e âşık olduğumu anlamasınlar."

Gökçe elini Asya'nın bacağının üzerine yerleştirdi. "Sen merak etme, söylemeyiz."

"Sahiden bizimkiler neden söylemediler onların birlikte olduğunu?"

Leyla'nın sorusuyla Gökçe omuz silkti. "Belki daha yenidir ve Fatih söylememelerini istemiştir."

"Saçmalık."

"Bilmiyorum Leyla, sadece tahmin ediyorum. Hem erkekler biz kızlar gibi her şeyi birbirlerine yetiştirmezler."

Leyla yüzünü buruşturup Asya'ya tekrar döndü. "Seni çok aradık, neden telefonlarını açmadın?"

"Telefonum Murat'ta kalmış ve ben dün gece onu sessize almıştım. Muhtemelen o da duymamıştır. Sizde Murat'ın numarası yok, değil mi?"

"Murat'ın yok ama Uğur'un var, ondan öğrenebiliriz," dedi Leyla ve telefonunu çıkarıp Uğur'u aradı. Uğur'dan numarayı alınca da Murat'ın numarasını çevirip Asya'ya telefonunu uzattı.

Murat telefonunu açar açmaz "Efendim?" deyince Asya, "Murat, ben Asya. Nasılsın?" dedi.

"İyiyim, Asya, asıl sen nasılsın?"

"İyiyim ben de. Telefonum sende kalmış, ayrıca sana dün gece için çok mahcubum. Eğer müsaitsen 1 saat sonra okulun oradaki kafede buluşalım mı?"

Murat, "Olur, buluşalım," diyerek telefonu kapattı.

Murat telefonu kapatınca Asya içini çekti. "Murat'ın sesi çok bozuk geliyordu. Bana kızmış, belli. Acaba akşam neler oldu?"

"Birazdan öğrenirsin, sonra da bize anlatırsın."

Asya uzun bir süre sonra zoraki de olsa ilk kez gülümsedi. Gökçe de kapıyı işaret edip, "Bizimkilerin sesi hiç gelmiyor," dedi.

"Evet, Merih mesaj atmış, dışarı çıkmışlar."

"Ya Fatih?" diye sordu Asya.

"Bilmiyorum."

Asya cevap vermeyip başını öne eğdi. 1 saat sonra ise kızlarla birlikte evden çıktı. Asya, kafeye yöneldiğinde kızlar da evlerine doğru ilerlediler.

Asya yanlarından uzaklaşınca Gökçe, Leyla'nın koluna girip Asya'nın arkasından baktı. "Ne yani, şimdi bir daha hep birlikte olamayacak mıyız?"

Leyla sıkıntıyla nefesini verdi. "Bilmiyorum, umarım tüm bunlar hemen biter ve biz yine eskisi gibi oluruz."

"Asya çok üzülmüş, bir daha asla Fatih'le eskisi gibi olmaz, bir araya kolay kolay gelmezler, ayrıca Fatih'e çok ağır konuşmuş ve o kapıyı da tamamen kapatmış."

"Haklısın. Sence Asya o evden taşınır mı?"

"Umarım öyle bir hata yapmaz. Hem Fatih, Şule'yle mutlu olamaz, çok yakında ayrılırlar."

"Ben de onu anlamadım işte. Fatih, Asya'ya çok âşık gibi davranırken nasıl Şule'yle birlikte olur?"

"Belki de Fatih'i yanlış tanımışızdır, sandığımız gibi biri değildir."

"Bilmiyorum Gökçe, kafam çok karıştı."

Kızlar kendi aralarında konuşmaya devam ederken, aynı dakikalarda Asya kafeye girdiğinde Murat'ın onu beklediğini gör-

dü. Yanına yaklaştıkça yavaşça kaşlarını çattı; Murat'ın sağ gözü mordu.

Asya, Murat'ın yanına gider gitmez, "Murat, gözüne ne oldu?" diye sordu telaşla.

Murat yüzündeki ciddi ifadeyi bozmadan konuştu. "Önemli bir şey değil, otursana."

Asya, sessizce karşısındaki sandalyeye oturdu. Murat'ı ilk kez bu kadar ciddi görüyordu. Murat cebinden telefonu çıkarıp uzattı. "Çok fazla arama gelince kapattım."

"İyi yapmışsın. Kusura bakma, seni de bir telefon için buraya kadar yordum."

"Önemli değil."

Asya, Murat'ın soğukluğuna anlam veremiyordu. Merakla, "Murat, sen bana kızgın mısın?" diye sordu.

"Yoo, değilim."

"Neden böyle soğuksun peki?"

Murat daha fazla dayanamadı ve gergin çıkan sesiyle, "Nasıl davranmamı bekliyordun, Asya?" diye çıkıştı. "Dün Fatih evime kadar gelerek bağırıp çağırıp, seni bir zorba gibi evde tuttuğumu ima etti."

Asya, Murat'ın öfkesi karşısında şaşkınlıkla bakakaldı. Demek, Fatih bunları Murat'a da söylemişti. Bir an için ne diyeceğini bilemeyip etrafına bakındı, ardından yeniden Murat'a döndü. "Murat, ben onun adına senden özür dilerim. Onunla konuştum ben, kendi isteğimle sana geldiğimi anlattım."

Murat'ın yüzü birden aydınlanmıştı. "Sahiden ona böyle mi söyledin?"

"Evet, böyle söyledim, o yanlış anlamış, tekrar özür dilerim."

Murat ağzı kulaklarında, "Senin bir suçun yok, özür dileme," dedi ve keyiflenerek sandalyesine yaslandı.

Asya, Murat'ın keyiflendiğini görünce içini kemiren düşüncesini sormadan edemedi. "Gözünün Fatih'le bir alakası var mı?"

Murat bu defa sinirle gülümsedi. "Saçmalama, Asya, sence Fatih'in bana vurmasına müsaade eder miyim? Onun o kadar cesareti olduğunu mu sanıyorsun? Kapıya çarptım."

"Geçmiş olsun."

Murat lafı değiştirmek istercesine, "Bir şeyler içer misin?" diye sordu.

"Kahve alırım."

Murat garsona seslenip kahve siparişi verdi, ardından sohbet etmeye başladılar.

Asya, akşamüzeri eve gelince acıktığını hissetti. Mutfağa girip kendine bir tost hazırlamaya başladı. Çok geçmeden Fatih de mutfağa girdi.

Asya'nın, Fatih'i görür görmez kalp atışları hızlandığında Fatih, buzdolabından bir şeyler alarak, hiç konuşmadan mutfaktan çıkıp odasına girdi. Fatih ilk kez Asya'yla konuşmamıştı. Asya, yeniden burnunun direği sızladığında elini kesti. Ufak bir kesikti ve içinin acıdığı kadar canını yakmıyordu. Peçeteyle kanını durdurmaya çalıştığında aklına elini derin kestiği gün, Fatih'in ilgilenmesi geldi. Gözlerinden yeniden usulca yaşlar aktı ve Asya tostunu bırakıp doğruca odasına geçti.

Buna nasıl dayanacaktı?

"Bir anlatabilsem sana ne hissettiğimi,
ne yaşadığımı. Canımın nasıl yandığını
bir bilsen, keşke bilsen, keşke
sarabilsen yaramı."

XXII

Günler birbirini hızla kovalarken finaller başlamış, Asya ve Fatih bir araya gelmemek için uğraşmışlardı. Bu süre zarfında birbirleriyle hiç konuşmamışlardı.

Fatih, nöbetlerini daha da sıklaştırmıştı. Asya da bunu Şule'ye bağlıyordu. Bu duruma o kadar üzülüyordu ki gün geçtikçe zayıfladığını hissediyordu.

Cuma sabahı Asya kapının ziliyle uyandı. Zil arka arkaya çalınca somurtarak kalkıp kapıyı açtı. Leyla ve Gökçe'yi karşısında görünce de kapının önünden çekilip girmelerine izin verdi.

"Asya, sen daha hazır değil misin?"

"Gökçe, ben gelmeyeceğim, söyledim size."

"Resmen depresyona girdin kızım ya, ne demek gelmeyeceğim?"

"Fatih'in olduğu hiçbir yere gelmem ben."

"Sen Fatih için gitmeyeceksin ki. Hem bütün okul orada olacak."

Asya sıkıntıyla soludu. "Nereden çıktı şimdi bu antrenman?"

"Diğer üniversitelerle maçlar yapılacakmış. Salon futbolu yani. Bizim üniversitenin takımında da bizimkiler oynuyor, desteklemek için gideceğiz."

Asya başını şiddetle iki yana salladı. "O takımın kaptanı Fatih, biliyorsun değil mi Leyla? Ben gelmek istemiyorum. Hem antrenmanı izlesem ne olacak ki, asıl maçı izlemeye giderim."

"Olmaz, Asya, sen de geleceksin, hem Murat da orada olacak. Sen de Murat'ı desteklersin."

Asya gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. "Şule'yle de yan yana otırayım, o Fatih'i desteklesin, ben de Murat'ı destekleyeyim, öyle mi?"

Leyla gülmeye başladı. "Fena fikir değil aslında."

"Leyla!"

"Tamam tamam, ama hadi, bizi yalnız bırakma."

Asya oflayarak kabul etti. "Ama antrenman sonrası birlikte bir şeyler yapalım derseniz bozuşuruz. Hele ki Şule ve Fatih'i yan yana asla kaldıramam."

"Söz, öyle bir şey olmayacak."

Asya hazırlanmaya başlayınca kızlar da onu izlemeye başladı. "Asya, sen zayıfladın mı?"

Asya aynadan kendine bakan Gökçe'ye bakışlarını çevirdi. "Galiba."

"Neden?"

"İştahım yok."

Leyla ses tonunun sert çıkmasını umursamadan, "Resmen kendine eziyet ediyorsun," diye çıkıştı. Bu durum cidden canını sıkmaya başlamıştı. Asya'ya söz vermese çoktan Fatih'in karşısına dikilecekti.

"Umurumda değil."

"Ama bizim umurumuzda. Bu şekilde devam edemezsin."

"Haftaya finaller bitecek, ardından da eve gideceğim. Eve gittiğimde toparlanmaya başlarım. İkinci dönem de zaten Fatih'le aynı evde kalmayacağım. Yıl sonuna doğru o TUS'u kazanıp gidecek ve birbirimizi sonsuza dek görmeyeceğiz, unutup gideceğiz."

Asya, sözlerini gözleri dolu dolu söylese de kaşlarını çatıp üzerini giyinmeye devam etti. Leyla ile Gökçe de çaresizce onu izlemeye devam ettiler.

Haftanın son finalini verip okulun spor salonuna gittiklerinde salonun, oldukça kalabalık olduğunu gördüler. Parkeye yakın bir

yer bulup oturdular ve bakışlarını parke içinde paslaşan oyunculara çevirdiler.

Asya, Fatih'i görünce belli belirsiz içini çekti. Uzun zamandır Fatih'e bakmamıştı. Aynı evin içinde yaşasalar bile birbirlerinden sürekli kaçtıkları için doğru dürüst yüzünü görememişti. Uzun uzun bakmaya başladı, nasılsa göremezdi baktığını. Bakarken çok özlediğini hissetti. Sarı saçlarını yine toplamış, lacivert futbol forması da ona çok yakışmıştı.

Asya, Fatih'e uzun uzun bakmaya devam ederken Fatih sanki Asya'nın onu izlediğini hissetmiş gibi koşmayı bırakıp başını Asya'ya çevirdi.

Göz göze geldiklerinde Asya, kalbinden bir şeylerin akıp gittiğini hissetti. Kalp atışlarının göğsünü dövmesini görmezden gelerek hızla gözlerini kaçırdı.

Fatih de Asya'nın gözlerini kaçırdığını görünce kaşlarını çatıp koşmaya devam etti. Asya'nın gelmesini beklemiyor olsa bile gelmesine sevinmişti.

Bir süre sonra Murat da Asya'yı fark etmişti. Parkenin kenarına gidip Asya'ya selam verdi. Durumu fark eden Fatih, Asya'nın Murat'a gülümsediğini görünce gerilmeye başladı.

Yeniden oyuna konsantre olmaya çalıştı. Bir süre sonra koçları gelip takımı ikiye ayırdı ve maçı başlattı. Fatih'le Murat aynı takıma denk gelmişti.

Murat, Asya'ya kendini ispatlamak için fazlaca efor sarf ediyordu. Bulduğu her fırsatta parkenin yanına gidip Asya'ya el hareketleri yapıyor, Asya da gülümsüyordu. Bu durum gitgide Fatih'in canını sıkmaya başlamıştı. Ayrıca Murat, Asya'ya o kadar çok bakıyordu ki topları rakip takıma kaptırıyordu. En son Murat'ın kaptırdığı topla gol olunca Fatih sabrının taştığını hissetti.

Eline aldığı topla Murat'ın yanına gitti ve topu sert bir şekilde Murat'ın karnına attı. "Sen Asya'ya bakacağına topa baksana önce!"

Murat karnına atılan topla önce şaşırmış, sonra gerilmişti. Semih, Merih, Onur ve Uğur hızla yanlarına gelirken diğer oyuncular da yanlarına gelmeye başladı.

"İstediğime bakarım Fatih, sana ne?"

Fatih dişlerinin arasından, "Bakamazsın lan, Asya'ya öyle bakamazsın!" deyince Murat güldü. "Senin derdin top değil, Asya'ymış."

"Benim derdim sensin, Murat, çek o pis bakışlarını Asya'dan!"

"Çekmezsem n'olur lan, ne yaparsın?"

"İşte bunu," dedi ve hızla başını Murat'ın yüzüne geçirdi.

Murat yere savrulduğunda Merih, Fatih'i durdurmak için araya girmeye çalıştı fakat o da Uğur'un engeline takıldı. "Sen karışma lan!"

Merih'in beklediği fırsat ayağına gelmişti. Hiç düşünmeden, "Sana mı soracağım lan?" diyerek yumruğunu Uğur'un yüzüne geçirdi.

Aynı şekilde Uğur da karşılık verince onların da arasında kavga başlamıştı.

Onur, Merihleri ayırmaya çalışırken Semih de Fatihleri ayırmaya çalışıyordu.

Murat ise düştüğü yerden hızla kalkıp Fatih'in yüzüne yumruğunu geçirdi.

Fatih'in yediği yumrukla Asya çığlık attı. Leyla ve Gökçe de ayağa kalkmış, gerginlikle olanları izliyorlardı. Asya parkeye koşmaya niyetlendiğinde tanımadığı bir erkek öğrencinin engeline takıldı. "Orası güvenli değil, oraya gidemezsin."

"Sana ne be, bıraksana beni!"

"Olmaz."

Asya, çocuktan kurtulamayacağını anlayınca çaresizce başını Fatih ile Murat'a çevirdi.

Murat, "Boşuna çırpınıyorsun Fatih, Asya benim. Ben kazandım, sen kaybettin," deyince Fatih, "Ne demek benim lan, sen Asya'yı mal mı sanıyorsun?" diyerek yeniden vurdu.

Aynı şekilde Murat da karşılık verdi. "Asya bana ait olacak, yakında benim kollarımda olacak. Sense bizi karşıdan izleyeceksin."

Fatih her duyduğu sözle daha da çıldırıyordu. Aralarına girenler de onları ayırmakta zorluk çekiyordu.

Semih de elinden geldiğince Fatih'i sakinleştirmeye çalışsa da Murat'tan duyduğu her sözle aslında kendisi de geriliyordu. Murat, bile bile Fatih'i kışkırtıyordu.

Murat'ın son sözleri ise Fatih'in piminin çekilmesine sebep oldu. "Asya'nın kokusu çok güzel değil mi? Sen de içine çektin mi o kokuyu?"

Semih önce korkuyla Fatih'e baktı. Ardından Fatih'i bu saatten sonra hiçbir şeyin durduramayacağını bildiği için usulca önünden çekildi.

Duyduğu sözler üzerine tüm vücudu öfkeyle kasılan Fatih, vahşi bir hayvan gibi Murat'ın üzerine atladı. Omuzlarından tutup onu öne eğdi ve karnına arka arkaya dizini geçirmeye başladı. Çok geçmeden yeniden doğrultup çenesinin altından tuttu ve çenesini bırakmadan arka arkaya kafasını yüzüne geçirdi. Murat iyice sersemleyip iki büklüm arkaya doğru gidince de sırtından dirseğini geçirip yere yığılmasına sebep oldu. Hırsını alamayınca yeniden üzerine atlayıp yüzüne vurmaya devam etti. Öyle güçlü vuruyordu ki, onları ayırmaya çalışanlara da aynı şekilde denk geliyordu.

Asya, Murat'ın üzerinde Fatih'i görünce daha da korktu. Fatih delirmiş gibiydi ve Murat'ın yüzünden kanlar akmaya başlamıştı. Onu tutan çocuğa baktı ve birden kolunu ısırdı. Çocuk ne olduğunu anlayamadan Asya kollarından kurtulup kavganın arasına girdi ve bağırmaya başladı. "Fatih, dur, ne yapıyorsun?"

Fakat Fatih onu duymuyordu. "Fatih, dursana!" diye yeniden bağırınca Fatih durup Asya'ya baktı.

Asya'nın gözlerinde korku ve öfke vardı. Asya, hızla yere oturup Murat'ın başını tuttu. Fatih üzerinden kalkarken de, "Fatih, delirdin mi sen? Ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı. Murat'ın yüzündeki kandan o kadar çok korkmuştu ki Fatih'in

başının belaya girmesi ihtimaliyle tüm kanı damarlarından çekilmişti.

Fatih cevap vermeyince Murat'a döndü. "Murat, iyi misin?" diye korkuyla sordu.

Murat'tan ses gelmeyince de etrafındakilere baktı. "Yardım edin, bir şey yapın," dedi çaresizce.

Fatih, Asya'ya uzun uzun baktı. Ardından bir şey demeden hızla uzaklaşmaya başladı. Onu Semih, Onur ve Uğur'la kavgadan yeni çıkmış Merih takip etti. Asya, Fatih'in arkasından bakarken başını arkaya doğru çevirdi. Uğur da yerde yatıyordu ama o kendindeydi.

Gökçe ve Leyla da Asya'nın yanına oturunca Merih ve Semih'in öfkeli sesini duydular. "Kızlar, yürüyün!"

Leyla ile Gökçe çaresizce Asya'ya bakınca Asya anlayışla gülümsemeye çalıştı. "Gidin kızlar, onları yalnız bırakmayın."

"Sen de gel Asya."

"Murat'ı bu hâlde bırakamam, hadi, onları daha fazla kızdırmadan gidin siz."

İki kız başlarını olumlu anlamda sallayıp uzaklaştılar. Asya yeniden Murat'a döndüğünde Murat öksürmeye başladı.

"Murat, iyi misin?"

Murat'ın zoraki çıkan sesi duyuldu. "İyiyim," dedi ve etrafındakilerin yardımıyla ayağa kalktı.

Asya, "Hastaneye gidelim hemen," deyince Murat anında itiraz etti.

"Gerek yok."

"Murat, yüzün kan içinde, lütfen."

Murat sert bir sesle, "Ben zaten doktorum, Asya, gerek yok diyorsam yoktur," dediğinde Uğur da topallayarak yanlarına geldi ve üçü birlikte salondan çıktılar.

Uğur, Asya ile Murat'ı, Murat'ın evine bırakıp gittikten sonra Asya hazırladığı bez ve su ile Murat'ın yüzündeki kanları temizlemeye başladı. Murat da sessizce Asya'yı izliyordu.

"N'oldu Murat? Neden kavga ettiniz?"

"Fatih'in her zamanki kıskançlıkları yüzünden. Benim salonda iyi olmamı hazmedemedi ve bana saldırdı. Sen de gördün, ondan çok daha iyi oynuyordum ve o bunu kaldıramadı."

Asya inanmıyormuşçasına Murat'a bakakaldı. "Bu muydu yani sebep?"

"Fatih'in gerçek yüzü bu işte, Asya. Bir şeyi elde edemediğinde öfkesini kontrol edemiyor ve saldırganlaşıyor. O kadar çok korkuyorum ki öfkelendiği zaman sana da zarar verecek diye."

Asya, Murat'ın dediklerine daha da şaşırmıştı ama bir şeyden eminse o da Fatih'in her ne koşulda olursa olsun ona zarar vermeyeceğiydi. "Fatih mi? O bana asla zarar vermez."

"Sen daha Fatih'i tanımıyorsun, Asya. O sana gerçek yüzünü göstermedi. Eminim, benim hakkımda sana kötü şeyler anlatmıştır ama asıl kötü olan o. Ona karşı dikkatli ol."

Murat'ın, Fatih'i kötülemesiyle Asya'nın canı iyice sıkıldı. Kaşlarını çatarak, "Bu zamana kadar bana karşı hiç yanlışını görmedim onun," dedi.

Murat gülümsemeye çalışsa da yüzündeki acısı buna engel oldu. "Rol yapıyor da ondan görmedin. Bugünkü öfkesini gördün, değil mi? Kendini kaybetmişti. Öyle bir anda sana neler yapacağını düşünmek bile istemiyorum."

Asya, Murat'ın saçmalıklarını daha fazla dinlememek için cevap vermeden yüzünü temizlemeye devam etti. Murat yüzünü buruşturunca da durdu. "Acıdı mı?"

"Biraz."

"Özür dilerim, istemeden oldu."

Asya tam elini geri çekiyordu ki Murat, elini tutup avuç içini öptü. "İyi ki varsın, Asya."

Murat'ın öpücüğü Asya'yı rahatsız etmeye ve gitmesi gerektiğini anlamasına yetmişti. Usulca elini çekip kalkmaya yeltenmişti ki Murat elini yeniden tutunca durmak zorunda kaldı.

Murat ise Asya'nın elini bırakmadan, yattığı yerden yavaşça doğrulmaya çalıştığında canı yanınca içinden Fatih'e küfretti. "Asya, benim sana olan hislerimin farkındasın, değil mi?"

Asya gerginlik dolu bir nefes çekti içine. Elini geri çekip Murat'a hislerinin karşılıklı olmadığını söylemek için dudaklarını araladı lakin Murat ondan önce davrandı. "Yanımda olman, evimde olman bana o kadar huzur veriyor ki seni ilk gördüğüm an bana bu huzuru vereceğini anlamıştım."

Murat, olumlu bir cevap beklediğini belli edercesine gözlerinin içine umutla bakıyordu ama Asya o umudu ona veremezdi. "Murat, çok üzgünüm ama ben seni arkadaşım olarak görüyorum ve şu an yanındaysam bir arkadaşın olarak buradayım. Ötesi olamaz."

Murat'ın yüzü anında düştü. "Senin beni sadece arkadaşın olarak gördüğünü biliyorum ama seni bekleyeceğim ve senin sevgini kazanmak için elimden ne gelirse yapacağım."

Asya daha fazla orada kalmanın doğru olmadığını bildiği için ayağa kalktı. "Ben artık gitsem iyi olacak."

"Beni yanlış anlamadın, değil mi?"

Asya'nın dudaklarına zoraki bir tebessüm eşlik etti. Murat'ın bu yüzden kötü hissetmesini istemiyordu. "Hayır, anlamadım, merak etme."

"Yine geleceksin, değil mi?"

Asya bir anlığına tereddüt etse de sonunda, "Geleceğim ama bir arkadaş olarak," dedi ve ceketiyle çantasını alıp çıktı.

Hava kararmak üzereydi ve iyice soğumuştu. Ceketine sıkı sıkı sarılıp adımlarını hızlandırdı. Aklında da Murat'ın sözleri vardı. Onu kırıp kırmadığını bilmiyordu ama doğru olanı yaptığını biliyordu.

Eve geldiğinde ise Fatih'in evde olmadığını gördü. Nerede olduğunu deli gibi merak etti lakin bilemeyecek olması burnunun direğini sızlattı. Değerli ayaklarına dolanınca burnunu çekip onunla ilgilenmeye başladı. Köpeği, yaşadıklarını ona biraz olsun unutturuyordu.

Değerli ile vakit geçirdikten sonra sessizce odasına girdi. Yatağına uzanıp telefonunu eline aldı ve Fatih'in sosyal medya hesabına girdi. Bir süre fotoğraflarına baktı. Çok özlediği gülümsemesine dolmaya başlayan gözlerle baktı. Sadece gülümsemesi-

ni değil, sohbetini ve birlikte geçirdikleri tüm zamanı özlemişti. Tam boğazından bir hıçkırık kopuyordu ki dikkatini üç gün sonra doğum günü olduğu çekti. Şule'yle plan yapmış olabileceğini düşünüp gözyaşlarını serbest bıraktı.

Fatih ise arkadaşlarıyla barda arka arkaya içki içiyordu lakin arkadaşları huzursuz olmaya başlamışlardı.

"Yavaş git biraz, çok hızlısın."

Fatih ters ters Semih'e baktı. "Geçmiyor Semih, içimdeki acı, öfke geçmiyor." Bir tane daha içki söyleyip içini dökmeye devam etti. "Onunla kaldı, çaresizce ona bakıyordu. Nasıl anlamıyor, nasıl, nasıl, nasıl?"

Fatih bağırınca Merih, "Tamam koçum, sakin ol," dedi ama Fatih'i böyle görmek onları da öfkelendiriyordu.

Arkadaşlar bir süre daha barda oturduktan sonra Fatih tamamen sarhoş olmuştu; ayakta duracak hâli yoktu. Arkadaşlarının yardımıyla ayağa kalktı ve arabaya biner binmez sızdı.

Arabada da oldukça gergin bir hava vardı ve kimse konuşmuyordu. Eve geldiklerinde Semih, Fatih'in bir kolunu omzuna atarken Merih diğer kolunu omzuna attı. Onur da Fatih'in cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açtı.

Asya lavabodan çıktığında duyduğu seslerle kapıya yöneldi. Fatih'i o hâlde görünce de korkuyla yanlarına koştu. "Onun nesi var? O iyi mi?"

Ne Merih ne Semih ne de Onur, Asya'ya cevap vermişti. Üçünün de kaşları çatık, yüzü asıktı.

Asya cevap alamayınca telaşla Merih'e döndü. "Merih, o iyi mi?" diye sorduğunda Merih, Asya'nın yüzüne bakmadan ağzının ucuyla cevap verdi. "Sadece sarhoş, sızdı," diyerek Semih'le beraber Fatih'i odasına taşıdılar.

Asya, Merih'in tavrına şaşırmıştı ve bu tavrın kendisine karşı olduğunu anlamıştı. Fatih'in odasından çıktıklarını görünce yeniden karşılarına dikildi. "Çocuklar, sizin neyiniz var, neden benimle konuşmuyorsunuz?"

"Ne konuşacağız ki seninle?"

Asya'nın tek kaşı yavaşça havalandı. "O ne demek, Merih?"

"Yani konuşacak bir şey yok, diyor," dedi Onur sertçe.

Asya şoke olmuş bir hâlde onlara baktı. "Şu an sizi gerçekten anlamıyorum, siz iyi misiniz?"

O saate kadar konuşmayan Semih de daha fazla dayanamayarak söze girdi. "Asıl biz seni anlamıyoruz, Asya."

Asya belirsizlikten dolayı iyice gerilmişti. "Neyi anlamıyorsunuz? Neler oluyor? Ne yaptım ben size?"

"Neden Asya, neden Murat'la kaldın? Sana kaç kere Murat'ın nasıl biri olduğunu söylediğimiz hâlde neden bizimle gelmedin?"

Asya dertlerini şimdi anlamıştı. Ellerini iki yana açtı. "Yine Murat meselesi, öyle mi?" İşaret parmağını kendi göğsüne bastırdı. "Murat benim arkadaşım, onu yaralı hâlde nasıl bırakabilirdim, hem de Fatih onu bu hâle getirmişken."

"Daha neden kavga ettiklerini bile bilmiyorsun, değil mi?"

Asya, üçünün de yüzüne tek tek baktı. Ona karşı ilk defa bu kadar öfkeliydiler. "Murat, futbolu Fatih'ten daha iyi oynadığı için onu kıskandığını ve saldırdığını söyledi."

Merih'le Onur aynı anda sinirle gülmeye başladılar. Ardından Merih dişlerinin arasından, "Ben o çocuğu öldürürüm," dedikten sonra Asya'nın dibine kadar sokularak, "Sen de sebebin bu olduğuna inandın yani, öyle mi Asya? Aç gözünü artık, bu kadar mı körsün?" diye bağırdı ve öfkeyle dışarı çıktı.

Onur da arkasından çıkarken Semih son bir defa Asya'ya baktı. "Aç gözünü ve anla artık lütfen."

Asya ağzı bir karış açık hâlde arkalarından bakakaldı. Ne söylüyordu onlar öyle? Neyi görmesi gerekiyordu? O zaten görmesi gerekeni çoktan görmemiş miydi?

Aklına gelen görüntüyle bir kez daha içinin acıdığını hissetti. Odasına girerken Fatih'in açık kapısından içeri baktı. O kadar masum uyuyordu ki, ayakları geri geri gitse bile kalbi çoktan o odaya girmişti. Uyuduğundan emin olup yavaşça yanına oturdu. Yüzüne daha yakından bakınca gözünün altının morardığını gördü. Fatih'in daha önce ona sürdüğü kremi bulup yavaşça gözünün altına sürmeye başladı. Ardından elini yüzünde, dudaklarında ve saçlarında gezdirdi.

Gözyaşları bir kez daha yanaklarını ıslatmaya başlamıştı. "Bir bilsen Fatih, sana anlatamadığım o kadar çok şey var ki... Bir anlatabilsem sana ne hissettiğimi, ne yaşadığımı. Canımın nasıl yandığını bir bilsen, keşke bilsen, keşke sarabilsen yaramı."

Elini tuttu ve dudaklarına götürüp usulca öptü. "Bir bakışına kalp ritmimin nasıl değiştiğini, bir gülüşüne nasıl eridiğimi keşke söyleyebilsem sana. Nasıl seviyorum seni, bir bilsen."

Birkaç kez daha öptükten sonra üzerini örtüp odasından çıktı.

"Günlerce konuşmaz, yazmaz, aramaz,
sormaz... Sonra gelir bir 'merhaba' der
yine o kazanır."

Cemal Süreya

XXIII

Ertesi sabah Fatih yine berbat bir baş ağrısıyla uyandı. Nerede olduğunu idrak edince dün geceyi hatırlamaya çalışsa da hatırlayamadı. Lavabodan çıkıp mutfağa kahve yapmak için girdi. Asya'nın kahve yaptığını görünce de geri döndü. Tam mutfaktan çıkıyordu ki Asya'nın sesini duyup durdu. "Sana kahve yaptım."

Fatih arkasını dönüp Asya'nın yüzüne baktı. Nasıl da özlemişti... "İstemiyorum, sağ ol."

Asya hüzünle başını sallayıp arkasını döndü ve kendi kahvesini aldı. Fatih de arkasından ona sarılmamak için kendini zor tutup mutfaktan dışarı çıktı. Asya ne yaparsa yapsın ona kızamıyordu fakat bu kez çok kırılmıştı.

Asya, Fatih mutfaktan çıkar çıkmaz tezgâha dayandı ve derin nefes almaya çalıştı. Bu böyle çok zordu. Buna nasıl dayanacaktı? Her geçen gün alışırım derken daha da zorlanıyordu.

Daha fazla evde kalamayacağını anlayınca hava almak için kendini dışarı attı.

Asya evden çıktığında Fatih pencereden Asya'nın gidişini izledi. Nereye gittiğini deli gibi merak ediyordu. Çalan telefonuyla pencere kenarından ayrılıp telefonu açtı. "Efendim, Semih?"

"Nasıl oldun? Ayılabildin mi?"

"Evet, iyiyim."

"Biz okulun oradaki kafedeyiz, kahvaltıya geldik. Hadi, gel sen de."

Fatih, Semih onu görmemesine rağmen başını salladı. "Size afiyet olsun, hiç kahvaltı havamda değilim."

Semih ısrar ederek, "Hadi ama Fatih, hepimiz seni bekliyoruz," deyip cevap vermesini beklemeden telefonu kapattı.

Fatih, böyle emrivakilerden hoşlanmasa da son zamanlarda arkadaşlarını fazlasıyla üzdüğü için gitmeye karar verdi. Belki Asya da oraya gitmiş olabilirdi.

Kafeye vardığında, masada Asya'yı göremeyince hayal kırıklığına uğradı. Sessizce arkadaşlarının yanına gidip ona ayrılan sandalyeye oturdu ve masadaki muhabbeti dinlemeye başladı. Bir süre sonra Leyla ile Gökçe dikkatini çekti. Doğru dürüst yüzüne bakmıyor, onunla konuşmuyorlardı.

Fatih, özellikle onlara sorular sordu fakat her defasında bir şekilde geçiştirilmişti. Bu durum hayli canını sıktı. Bir şeyler dönüyordu ve Fatih bunun ne olduğunu hâlâ bilmiyordu.

Asya ise bir süre boş boş gezdikten sonra Murat'a verdiği söz aklına gelince doğruca evine gitti. Murat'ın evinin önüne gelince de apartman kapısının aralık olduğunu gördü ve içeri girip asansöre yöneldi fakat asansör meşguldü.

Asansörü beklemek istemediği için merdivenlerden çıkmaya başladı. Tam Murat'ın dairesine yaklaşmıştı ki Murat'ın sesi ile tanıdık bir ses daha duyduğunu fark etti. O sesin Şule'nin sesi olduğunu anlayınca yavaşladı ve onların göremeyeceği bir yerde beklemeye başladı.

İkisini yan yana görmeyi beklemese de duyduğu sözlerle nefesini tuttu.

"Aferin Murat, her geçen gün daha da gözüme giriyorsun."

Murat huysuz bir tavırla, "Bunu senin için değil, Asya'dan hoşlandığım için yapıyorum," deyince Şule yüzünü buruşturdu. "Şu kızda ne buluyorsunuz, anlamıyorum ki."

Murat umursamaz bir ifadeyle omzunu silkti. "Boş ver, anlamaya da çalışma zaten. İstediğin oldu işte. Asya ile Fatih bir-

birlerinden tamamen uzaklaştılar. Ayrıca benim ektiğim fitne tohumlarıyla da her geçen gün daha da uzaklaşıyorlar."

Şule'nin dudakları hırsla kıvrıldı. "İşte bu çok güzel haber. Zavallı kız, o gece çok büyük hayal kırıklığına uğradı ha?"

"Hem de nasıl, sizi öpüşürken görünce çok büyük bir hayal kırıklığına uğradı."

Şule alay edercesine gülmeye başladı. "Gördüm sizi aşağıda. Koşar adım kaçıyordu resmen." Murat yüzünü asınca da Şule, yanağını hafifçe sıktı. "Kabul et ama, iyi plandı. Ben Fatih'i öpmeseydim sen bugün Asya'yı rüyanda görürdün."

Alayla gülme sırası Murat'taydı. "Ama sen amacına ulaşamadın, Fatih seni reddetti. Öpüşmene de karşılık vermedi, değil mi?"

Şule bedeninin sinirle kasıldığını hissetti. "Orası seni ilgilendirmez. Ben amacıma ulaştım ve onları birbirinden uzaklaştırdım. Eninde sonunda Fatih'i kendime âşık edeceğim, sen de göreceksin."

Murat, Şule'nin gerilen yüzüyle daha da keyiflendi ve Şule'yi kendisine çekerek dudaklarını öpmeye başladı. Şule, ilk başta olmasa da bir süre sonra karşılık verdi.

Asya ise onları görür görmez ağzını sıkıca kapattı, kalbi deli gibi atıyordu ve midesi ağzına gelmişti.

Murat, Şule'den ayrılınca, "Bu Fatih tam bir ahmak. Bu dudaklara nasıl karşılık verilmez," dedi.

Şule memnuniyetle gülümseyince Murat bir kez daha dudaklarını öptü. "Arayı açma. Ateşli gecelerimizi çok özlüyorum."

"Sapık," dedi Şule cilveli bir gülümsemeyle ve asansöre bindi.

Asya duydukları karşısında resmen yıkılmıştı. Öylesine saçma bir oyunun içine düşmüştü ki Fatih'e yaptığı her haksızlıktan dolayı kalbini kusmak istiyordu.

Daha fazla beklemeye dayanamadı ve hızla merdivenleri çıktı. Murat tam kapıyı kapatıyordu ki Asya'yı görünce durdu ve korkuyla ona baktı. Asya burnundan soluyordu.

"Sen ne zamandan beri oradasın?" diye korka korka sordu ama cevaptan önce Asya, yüzüne sert bir tokat attı.

"Tüm konuşmalarınızı duydum, Murat. Sen nasıl bir insanmışsın böyle? Ben sana inanıp güvenmiştim. Sen bu muydun yani? Bu kadar mı alçalabildin? Yazıklar olsun!" diyerek arkasını döndü ve merdivenlerden inmeye başladı.

Murat da arkasından geliyor, Asya'yı durdurmaya çalışıyordu. "Asya, gerçekten yanlış anladın. Ben seni sevdiğim için yaptım, seni sevdiğim için Şule'nin dediklerini kabul ettim."

Murat, Asya'nın kolunu tutunca Asya sertçe kolunu geri çekti. "Sakın bana dokunayım deme, yoksa avazım çıktığı kadar bağırırım!"

"Asya, bak, ben seni sevdiğim için yaptım, anla beni."

Murat'ın ağzından çıkan her kelimeyle Asya ondan daha çok iğreniyordu. "Senin sevgi anlayışın bu mu? Şule'yi yatağına almak mı?"

"O tamamen fiziksel ihtiyaç, onu görme bile, benim kalbim sana ait."

Asya'ya bu sözler o kadar tanıdık gelmişti ki sinirle gülmeye başladı. Hem gülüyor hem de zangır zangır titriyordu.

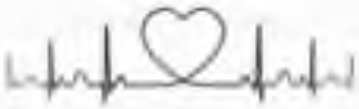
Murat ona şaşkınlıkla bakarken bir kez daha yaklaşmayı denedi.

Asya anında geri adımladı. Murat'a yeniden vurmamak için kendini zor tutuyordu. "İkiniz de iğrençsiniz, bir daha sakın karşıma çıkma!" dedi ve aceleyle merdivenlerden inip apartmandan çıktı. Koşarak oradan uzaklaşmaya başladı.

Fatih'e o kadar büyük haksızlık yapmıştı ki, kendine günlerce o kadar eziyet etmişti ki hepsinin bir hiç uğruna olduğunu anladı. Gözlerinin dolduğunu hissedince gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını geri göndermeye çalıştı. Bu sefer ağlamayacaktı. Bir an önce Fatih'e gitmesi, ona sarılması gerekiyordu. Çölde kalan bir insanın suya muhtaç olduğu gibi sıcaklığına ihtiyacı vardı. Ona her şeyi anlatmalıydı ve onu sevdiğini itiraf etmeliydi, sonu her ne olursa olsun sevgisinin büyüklüğü artık içine sığmıyordu.

Birden çok heyecanlandı. Kalp atışlarının yavaşlaması için durdu ve elini kalbinin üzerine koydu. Nefes nefeseydi. Gözü yakınlardaki restorana kayınca, günlerdir ilk kez acıktığını his-

setti. Koşar adım içeriye girip bir şeyler yemeye başladı ve yerken aklına gelen planla içi kıpır kıpır oldu.

Fatih ve arkadaşları ise kafeden ayrılıp eve doğru yürüdüklerinde aralarındaki gerilimden dolayı sessizlik hâkimdi. Yine kimse konuşmuyordu. Oysa en fazla bir ay önce her şey, herkes çok farklıydı. Tam Fatihlerin evinin önüne gelmişlerdi ki Leyla, Merih'e dönerek, "Hayatım, Asya evde yok, siz erkek erkeğe takılın, biz de Gökçe'yle eve geçelim," dedi.

"Asya nerede ki?"

Bu sorunun cevabını Fatih de çok merak ettiği için meraklı gözlerle Leyla'ya baktı. Leyla, kaçamak gözlerle Fatih'e bakıp yeniden Merih'e döndü. "Asya, Murat'ın evine gitmiş, az önce mesaj atmıştı."

Fatih bir kez daha hayal kırıklığına uğramıştı. Hayal kırıklığının sesine yansımasını umursamadan, "Murat'ın evine mi gitti?" diye sordu.

"Evet, Murat çağırmış, oraya gitti."

Fatih bir şey demeden eve doğru yönelmişti ki Onur, "Gelen Asya değil mi?" deyince başını Onur'un işaret ettiği yere çevirdi.

Tıpkı Fatih gibi diğerleri de Asya'ya bakmışlardı. Asya hızlı adımlarla onlara doğru geliyordu.

Fatih, Asya'nın hâlinin tuhaflığını fark edince ona doğru tedirginlikle bir iki adım attı.

Asya, Fatih'in ona adım attığını görünce aradaki mesafeyi azaltabilmek için ona doğru koşmaya başladı ve yanına gelir gelmez birden kendini sevdiği adamın kollarına bırakarak ona sarıldı. "Özür dilerim, Fatih, çok özür dilerim, çok özür dilerim."

Fatih ne olduğunu anlayamamış, neye uğradığını şaşırmıştı. "Ne için?"

"Tüm olanlar için, sana hak etmediğin sözler söylediğim için, sana soğuk davrandığım için özür dilerim, her şey için çok özür dilerim."

Fatih, ne olduğunu hâlâ anlayamasa da Asya'nın sarılmasıyla o kadar mutlu olmuştu ki tüm kırgınlığını unutup onun gibi sımsıkı sarıldı. Gözlerini kapatıp burnunu saçlarına bastırdı ve özlediği kokusunu içine çekmeye başladı.

Fatih'in kendisine sarılmasıyla Asya, Fatih'e daha da sıkı sarıldı, günlerin acısını çıkarırcasına onu sarmaladı. O kadar sıkı sarılıyordu ki Fatih dengesini zor koruyordu.

Diğerleri ise şaşkınca onları izliyordu. Fakat karşılarındaki görüntü yüzlerinde tebessüm oluşmasına sebep olmuştu.

Asya ve Fatih birbirinden ayrılınca Fatih merakla, "Asya, neler oluyor?" diye sordu.

Asya o kadar heyecanlı ve içi kıpır kıpırdı ki yerinde duramıyordu. "Bana birkaç gün zaman tanı, Fatih. Sana her şeyi anlatacağım, tüm yaşananların sebebini anlatacağım, sadece birkaç gün istiyorum senden, olur mu?"

Fatih, Asya'nın sözleriyle iyice meraklansa da kabul etmek zorunda kaldı. "Sadece birkaç gün..."

Asya da başını sallayıp, "Söz veriyorum, her şeyi anlatacağım," dedikten sonra Leyla ve Gökçe'ye dönüp kollarına girdi. "Hadi, yukarı çıkalım." İkisi de soru sorarcasına ona bakıyorlardı.

Asya, onları geçiştirircesine kapıya döndüğünde geçen gün okulda gördüğü genç adamla göz göze gelse de onu umursamayıp içeri girdi.

Kızlar önden çıkınca Fatih hâlâ şaşkınlıkla Asya'ya bakıyordu. Sadece o değil, diğer erkeklerde de aynı şaşkınlık vardı. "Sence neler oluyor?" diye sordu Onur.

"Hiçbir fikrim yok."

Merih, Fatih'in yanına gitti ve elini omzuna yerleştirip sıktı. "En azından aranız düzeldi."

Fatih günler sonra ilk kez gerçekten gülümsedi ve birlikte yukarı çıktılar.

Kızlar Asya'nın odasına geçerken erkekler salona geçmişlerdi.

Leyla odanın kapasını kapattı. "Asya, neler oluyor?" diye alelacele sordu.

Asya, kızlara baktı, o kadar şaşkındılar ki ifadelerine gülmeye başladı.

Leyla korkuyla Gökçe'ye döndü. "Aşkından delirdi genç yaşında, yazık oldu."

Asya, Leyla'nın sözleri üzerine daha da gülmeye başladı. Tıpkı Fatih gibi o da günlerden sonra ilk kez bu kadar gülüyordu, gözünden yaş gelene kadar güldü.

İki kız ise ona korkuyla bakıyorlardı.

Asya sakinleşince, her şeyi en başından anlatmaya, kızlar da şoke olmuş bir hâlde, gözlerini kırpmadan Asya'yı dinlemeye başladılar.

Asya anlatacaklarını bitirince Gökçe, "Yuh, bu kadar mı ileri gitmişler?" diye çıkıştı.

"Evet, hiç aklıma gelmemişti böyle bir şey yapabilecekleri."

"Bir de sevişiyorlar mıymış?"

Asya tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Murat beni, Şule de Fatih'i seviyormuş ama fiziksel ihtiyaçlarından dolayı birbirleriyle sevişiyorlarmış. Nasıl mideleri kabul ediyor, anlamıyorum."

"İkisi de iğrenç insanlarmış."

Asya yeniden heyecanla gülümsedi. Şu an için ne Şule ne de Murat umurundaydı. "Fatih'e her şeyi anlatacağım ama önce ona bir sürpriz yapmak istiyorum."

"Ne sürprizi?"

"2 gün sonra Fatih'in doğum günü. Evde minik bir parti hazırlayacağım ona. Önce hep birlikte yemek yer, pasta keseriz. Gecenin sonunda da ona her şeyi anlatırım."

"Ve sevdiğini de söyleyeceksin, değil mi?"

Asya heyecanla karışık derin bir nefes aldı. "Evet, daha fazla saklayamayacağım. Ne olacaksa da olsun artık."

Leyla sevinçle ellerini çırptı. "Iki gün sonra sevgili misiniz yani?"

Leyla'nın sorusuyla Asya bir an için tedirgin olup başını öne eğdi. "Bilmiyorum, onu kaybetmekten çok korkuyorum."

"Boşuna korkuyorsun bence. Fatih de seni seviyor, göreceksin."

"Umarım," dedi Asya ve yeniden gülümsedi.

Dakikalar sonra kızlar içeri girince erkekler de konuşmayı bıraktı ve Fatih gözünü bile kırpmadan Asya'ya baktı. Onu o kadar çok özlemişti ki... İçinden taşan duygulara engel olmaya çalıştığında Asya tam karşısına oturdu.

Odanın içinde sessizlik hâkimdi ve herkes Asya'ya bakıyordu. Asya giderek utanmaya başlamıştı. Ortamın havasını neyin değiştireceğini iyi bildiği için Onur'a, "Maç yapalım mı?" diye sordu.

Onur dün geceden dolayı çekinerek gülümsedi. "Tek maç."

"Kabul. Kaybeden kahveleri yapar."

Fatih içinden, *yine eskisi gibi oluyoruz,* diye geçirip hevesle ayağa kalktı. "Siz başlayın, kahveleri ben yaparım."

Asya gülümseyerek onayladı ve Fatih odadan çıkar çıkmaz Semih, Merih ve Onur'a döndü. Dün gece aralarında geçen olayı çoktan unutmuştu. "Arkadaşlar, sizden bir şey rica edeceğim."

Diğerleri merakla ona bakınca da konuşmaya devam etti. "Bildiğiniz üzere iki gün sonra Fatih'in doğum günü. Ben ona evde kendi aramızda sürpriz bir doğum günü partisi yapmak istiyorum. Sizden isteğim, onu o gün boyunca oyalamanız. Gerisini ben halledeceğim."

Üç erkek gülümserken Semih araya girdi. "Merak etme, o gün hepimiz hastanedeyiz, akşama kadar gelemeyiz."

"Süper haber, o zaman hastane çıkışı hep birlikte direkt bize gelirsiniz."

Merih, Asya'yı başıyla onayladığında aynı zamanda mahcup bir ifadeyle Asya'ya bakıyordu. Daha fazla dayanamayınca, "Dün için kusuruma bakma, olur mu? Ben biraz sinirliydim ve kendime hâkim olamadım," dedi.

Aynı şekilde Onur da araya girdi. "Aslında amacımız seni kırmak değildi ama söz konusu Fatih olunca ileri gittik."

"Bize kızma, olur mu Asya?" dedi Semih de arkadaşlarının sözlerini destekleyerek.

Asya sıcacık bir gülümsemeyle tek tek yüzlerine baktı. "Kardeşler arasında olur öyle bazen. Amacınızın beni kırmak olmadı-

ğını da Fatih'i ne kadar sevdiğinizi de çok iyi biliyorum, o yüzden size kızmıyorum. Zaten istesem de size kızamam çünkü sizi çok seviyorum."

"Biz de seni seviyoruz," dedi Merih ve hızla ayağa kalkıp Asya'ya sarıldı.

Leyla ile Gökçe konuşulanları dinledikten sonra aynı anda gözlerini kısıp, "Siz, 'üçü bir arada'lar, Asya'ya ne yaptınız?" diye çıkıştılar.

"Sizin sabah Fatih'e yaptığınızın aynısı yaptık."

Merih onları işaret edince Leyla ile Gökçe önce şaşırsalar da, ardından anlamaz gibi yaptılar. "Biz Fatih'e ne yapmışız ki? Bir şey yapmadık."

"Tabii ya, soğuk soğuk cevaplar, görmezden gelmeler..."

Leyla yalandan güldü. "Biz mi yaptık? Tamamen iftira."

Leyla'nın tavrı Merih'e o kadar sempatik gelmişti ki Merih yanına gittiği gibi onu kucakladı ve dudağını usulca öpmeye başladı.

Biraz öpmüştü ki Onur'un öksürüğüyle durmak zorunda kaldı. "Oğlum, burada hasret çeken var ama, yapmayın ya."

"Git sen de Zeynep'i görmeye o zaman."

Onur heyecanla gülümsedi. "Haftaya gidiyorum."

"Hadi gözün aydın," dedi Gökçe de gülümseyerek.

Fatih içeri girdiğinde manzaranın eskisi gibi olduğunu görünce çok mutlu oldu. İnsan bazı anların kıymetini, kaybedince anlıyordu ve Fatih'in şu anda hissettiği tam olarak buydu.

Asya ile Onur maça oturunca Asya, Fatih'e bakıp göz kırptı. Fatih'in içini titreten gülümsemesini görünce de derin bir nefes aldı. *Sadece 2 gün,* diye sessizce içinden geçirdi.

Maç başladığında Asya, önce Onur'u zorladı, ardından isteyerek maçı Onur'a verdi. Onur iyice keyiflenince de Merih, Asya'nın yerine oturdu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde erkekler kendini tamamen oyuna kaptırmış, kızlar da koyu bir sohbete dalmışlardı. Herkes huzurluydu ve Asya ile Fatih, her göz göze geldiklerinde bu defa gözlerini kaçırmak yerine birbirlerine gülümseyerek bakmışlardı.

Erkekler oyuna o kadar kaptırmışlardı ki kendilerini, Semih saate bakınca ağzı açık kaldı. "Yuh, saat 3.30 olmuş!"

Onur, oturduğu yerden gerinip huysuzca söylendi. "Ben de diyordum ki neden bu kadar uykum geldi."

Merih, Leyla'ya doğru, "Hayatım, saatin bu kadar geç olduğunu neden söylemiyorsunuz?" deyince, "Onlar çoktan uyudu," dedi Fatih.

"Uyudular mı?"

"Evet."

Merih, ayağa kalkıp ışığı açınca gördüğü manzarayla gülmeye başladı. Asya, başını koltuk kolçağına yaslamış; Leyla, başını Asya'nın koluna dayamış; Gökçe de Leyla'nın koluna başını yaslamış hâlde uyuyorlardı.

Merih telefonunu aldığı gibi kızların fotoğraflarını çekerken Onur da gülmeye başladı. "Menemen bardağı gibi sıralanmışlar."

Fatih'le Semih de gülümsüyordu. "Oyun sevdasına kızları da heba ettik," dedi Semih ve uyandırmak için Gökçe'nin yanına gidince Fatih'in engeline takıldı. "Kızlar uyuyor, saat de geç oldu, isterseniz bu gece burada kalın."

"Sizin eve sığamıyoruz oğlum, biz kalabalığız."

Fatih bakışlarını Asya'dan ayırmadan, "Kızların hayatımıza gireceğini bilseydim daha büyük bir ev tutardım," dediğinde Semih, Gökçe'nin koluna dokundu. "Sevgilim, uyan hadi, gidiyoruz."

Gökçe cevap vermeyince bu defa Merih yaklaştı yanlarına. Uzanarak Leyla'nın yanağını öptü. "Hayatım, eve gidiyoruz, hadi kalkın."

Leyla belli belirsiz mırıldandı. "5 dakika daha."

Merih, Leyla'nın mırıltısına tebessüm edip, "Bunlar uyanmayacak," dedi.

"Bence de," dedi Semih ve Gökçe'yi kucağına aldı. Ardından Merih, Leyla'yı kucağına alıp kapıya doğru yürümeye başladı. "Leyla kilo mu aldı ya, çok ağırlaşmış."

Leyla uykusunun arasında bir gözünü açtı. "Seni duydum, Merih."

"Hayatım, sen uyumuyor muydun?"

"Dua et, çok uykum var. Hesabını yarın soracağım sana, hatırlat."

Merih, "Emin ol, hatırlarım," dedi ve kapıdan çıktı.

Fatih ise arkalarından gülümsüyordu. Kapıyı kapattıktan sonra sessizliğe özen göstererek salona geçti. Asya, bir bebek gibi uyuyordu. Uyandırmaya kıyamadığı için kucağına aldı ve burnunu direkt boynuna götürdü.

Öylesine özlemişti ki kokusunu... Usul usul içine çekti ve sonsuza kadar burada kalabilmek için dua etti.

Odasına girince onu yavaşça yatağının üzerine bıraktı. Üzerini örtüp, sevdiği kızı bir süre sessizce izledi. Günlerden sonra ilk kez nefes aldığını hissediyordu. Başının üzerinden öpüp odasından çıktı.

Ertesi sabah Asya erkenden kalktı. Dün gece odaya nasıl geldiğini hatırlamasa da çok üzerinde durmadı. Mutfağa geçip keyifle Fatih'e kahvaltı hazırlamaya başladı. Çok geçmeden kapı çalınca, Murat ya da Şule'nin gelmiş olabileceği ihtimali, tedirgin olup temkinle kapıya yaklaşmasına sebep oldu. Kapı deliğinden baktığında rahat bir nefes verdi ve kapıyı açtı. Karşısında, üç kat yukarıda oturan komşusu ve kucağında 10 aylık bebeği vardı.

"Asyacığım, günaydın. Uyandırmadım, değil mi?"

Asya, bebeğe çoktan sevimlilikler yapmaya başlamıştı. "Hayır, Damla, uyanmıştım zaten."

"Batu'nun bezi bitmiş, acilen markete gitmem lazım ama dışarısı çok yağmurlu. 10 dakika bakabilir misin? Hemen gidip geleceğim, senden başkasına güvenemem."

Asya uzanıp Batu'yu kucağına aldı. "Rahat ol, ben bakarım, aklın kalmasın."

Karşısındaki kadın, "Sendeyken kalmaz," dedi ve koşar adım merdivenlerden inmeye başladı.

Asya kapıyı kapatıp, "Benim yakışıklım ne yapıyormuş bakalım? Sen özledin mi beni?" diyerek kucağındaki bebeğin yanaklarını yavaşça okşadı. Batu da gülücükler saçıyordu.

Asya, "Abiye gidelim mi? Onu uyandıralım mı?" diye konuşmaya devam etti ve Fatih'in odasına yöneldi. Fatih yastığına sarılmış hâlde yatıyordu.

Fatih'in yanına sessizce uzanıp Batu'yu karnının üzerine oturttu. Batu'nun cıvıldayan seslerine birazdan Fatih'in uyanacağını biliyordu ki çok geçmeden Fatih gözlerini açtı ve direkt yanındaki manzaraya baktı.

Fatih, önce rüya gördüğünü düşünse de rüya olmadığını anlayınca gülümsedi. "Günaydın, siz ne yapıyorsunuz burada?"

"Seni uyandırmaya geldik."

Fatih, "Batu da nereden çıktı?" dedi ve Batu'yu Asya'nın kucağından alarak kendi karnının üzerine oturtup sevmeye başladı.

Asya da, "Annesi markete kadar gitti, yağmurdan dolayı da Batu'yu götüremedi. Birazdan gelir," diyerek hayranlıkla Fatih ile Batu'yu izlemeye başladı.

Batu, bir süre sonra Fatih'in yakasını meme diye çekiştirince Fatih, "Valla aslanım, bende yok o dediğinden," dedi.

Batu, umduğunu bulamamış gibi Asya'nın kucağına geri tırmanıp, bu defa da Asya'nın yakasını çekiştirdi.

Asya bir an için boş bulunarak, "Bende o dediğinden var ama içi boş, yani süt yok," der demez söylediğini idrak edince gözlerini kapattı. "Ya, ben yine ne diyorum ya, lütfen dışımdan söylemediğimi söyle, Fatih."

Fatih kahkaha atmaya başlayınca Asya tek gözünü açıp baktı. Ardından diğer gözünü de açıp Fatih'e ters ters baktı. "Ya Fatih, gülme."

Lakin Fatih kendini durduramıyordu. Asya huysuz bir ses tonuyla, "Çok kötüsün," dediğinde kapı çalmaya başladı. "Ah, anne geldi, hem de tam zamanında. Hadi, abiye bay bay," diyerek yataktan kalktı.

Fatih de Batu'yu kolundan öpüp bay bay yaptı.

Asya, Batu'yu annesine verince yeniden mutfağa geçti. Masayı hazırlamaya başlamıştı ki Fatih de içeri girdi ve kapının kenarına yaslanıp Asya'yı izledi.

Asya izlendiğini fark edince bedenini ona doğru çevirip, "Neden bana öyle bakıyorsun?" dedi.

"Bu hâlini, neşeni, yüzünün gülmesini, bana yeniden sıcak davranmanı özlemişim."

Duymayı hiç beklemediği sözler karşısında gözleri açılan Asya, anında kızarmaya başladı. Fatih resmen onu özlediğini söylüyordu. Kalp atışları deli gibi hızlandığında Fatih çoktan yaklaşmaya başlamıştı. Tam karşısında durup gözlerinin içine hüzünle baktı. "O kadar anlamsızdı ki o günler, bir daha yaşamayalım o günleri, olur mu?"

Asya başını sallayıp öne eğdi. "Ben tekrar özür dilerim ama inan bana, hepsinin bir açıklaması var."

Fatih, elini Asya'nın çenesine götürüp kendisine bakmasını sağladı. "Ne zaman açıklayacaksın, Asya?"

"Az kaldı."

"Neyi bekliyoruz?"

"Sürpriz."

Fatih'in kaşları merakla çatıldı. "Ne sürprizi?"

Asya, "Adı üstünde, sürpriz. Söylenmez," diyerek arkasını döndü ve sandalyesine oturdu.

Fatih de oturunca kahvaltıya başladılar. Fatih kahvaltı boyunca Asya'dan gözlerini ayırmamıştı. Asya da bunun farkındaydı ve eli ayağına dolanıyordu.

Kahvaltıdan sonra Fatih hastaneye gidince Asya da yarın için planlar yapmaya başladı. Fatih'e vereceği hediye ise belliydi. Onunla konuşmadığı günlerde özlemiyle yanarken kara kalemle onun resmini yapmıştı. Yarın çerçeve alıp resmini içine yerleştirecek ve onu hediye edecekti.

Akşamüzerine doğru Fatih elinde yemeklerle eve geri geldi. Birlikte yemek yiyip sohbet ettikten sonra salona geçtiler.

"Film izleyelim mi?" diye sordu Asya.

"Olur."

"Ne izleyelim?"

"'Barefoot' filmini izleyelim mi?"

"Konusu ne?"

"Zengin bir ailenin şımarık oğluyla psikiyatrik bir hasta olan kızın aşk hikâyesini anlatıyor. Sevgi dolu, sıcacık bir film."

Fatih, Asya'nın gözlerindeki parıltıyı görünce gülümsedi. "Olur, izleyelim." Filmi ayarlayıp koltuğa oturunca kendisine kedi gibi bakan Asya'ya döndü. Derdini anlayınca da hafifçe tebessüm edip kolunu kaldırdı. "Gel hadi."

Asya önce gülümseyerek kolunun altına girdi. Ardından hızla tekrar ayağa kalktı.

"N'oldu?" diye sordu Fatih.

Asya, "Battaniyemi alıp geliyorum," dedi ve odasına gitti. Saniyeler içinde battaniyeyle geri dönüp kedi gibi tekrar Fatih'in kolunun altına sokuldu. Filmi başlatıp üzerlerini örttü.

Fatih ise iyice Asya'yı sarmalayıp filme odaklanmaya çalıştı ama Asya'ya bu kadar yakınken odaklanması çok zordu.

Filmin sonuna doğru Asya, Fatih'in sıcaklığıyla tamamen mayışmıştı. Göz kapakları daha fazla dayanamadı ve kendini uykuya teslim etti.

Fatih, film bitince filmi durdurdu fakat Asya kıpırdamıyordu. Uyuduğunu anlayınca gülümsedi ve Asya'nın başını iyice göğsüne yaslayıp rahat etmesini sağladı. Saçlarını okşarken kendi başını koltuğun kolçağına yasladı. Diğer eliyle de Asya'ya daha da sarıldı ve kolları arasındaki kızın iyice zayıfladığını anladı. Huzursuzca gözlerini kapattı.

XXIV

Ertesi sabah Fatih korkuyla gözlerini açtı. Biraz gözlerini dinlendirmek isterken uyuyakalmıştı. Asya uyanmadan yanından kalkmak istedi fakat tam o esnada Asya gözlerini açtı.

Asya'nın kızacağını düşünüp, ne açıklama yapacağını düşünmeye başladığında Asya, başını Fatih'in göğsünden kaldırıp onun yüzüne çevirdi ve gülümseyerek "Günaydın," dedi.

Fatih tepkisizce yüzüne bakmaya başladı. *Uyku sersemi,* dedi kendi kendine. *Kesin birazdan bozulacak.*

Asya, Fatih'in düşüncelerinden habersiz, kucağından doğruldu ve iyice gerindi. "Burada mı uyuyakalmışız?"

Fatih sahte bir öksürükle genzini temizleyip, "Evet," dediğinde sesi fısıltı gibi çıkmıştı.

Şimdi bozulacak, dedi ama umduğu gibi olmadı. "Sıcaklığının beni mayıştırdığını söylemiş miydim?"

Fatih de rahat bir nefes verip, yattığı yerden doğruldu. "Söylemiştin."

Asya keyifsizce, "Yalnız her tarafım tutulmuş," der demez omuzlarında Fatih'in ellerini hissetti. Fatih masaj yapmaya başlayınca da gülümsedi. "Şımartıyorsun beni."

Fatih de gülümseyerek, "Hizmette sınır yok," dedi.

"Sevdim ben bu hizmeti."

Bir süre koltukta oyalandıktan sonra doğruca mutfağa geçip birlikte hızlı bir kahvaltı yaptılar. Asya bugün okula gitmeyecekti; sınavı yoktu. Akşam için evde rahat rahat hazırlanabilecekti.

Fatih evden çıkarken, "Sen çıkmıyor musun?" diye sordu.

"Birazdan çıkacağım ben de."

"Sınavın kaçta?"

"Öğleden sonra."

Fatih, "Tamam o zaman, akşama görüşürüz," diyerek kapıya dönmüştü ki Asya onu durdurup parmak uçlarında yükselerek yanağından öptü.

Fatih beklemediği öpücükle şaşırsa da ağzı çoktan kulaklarına varmıştı. "Bu ne içindi?"

Aslında doğum günü içindi ama Asya şu an için bunu söyleyemezdi. "Güzel bir gün geçirmen içindi."

"İşe yararsa her sabah isterim ama."

Asya gülümseyip hevesle başını salladı. "Olur."

Fatih de gülümseyip evden çıktı. Fatih evden çıkınca Asya hızlıca etrafı topladı. Ardından mutfağa girip öğlene kadar Fatih'in sevdiği yemeklerden yaptı. Pastası bittikten sonra da, daha önce aldığı süslerle evi süslemeye başladı. Heyecandan eli ayağı titriyordu. Bu gecenin çok özel olmasını istiyordu. Kalbini tamamen Fatih'e açacaktı.

Her şey bitince etrafına baktı. Tek eksik çerçeveydi. Çerçeve almak için hazırlanıp evden çıktı.

Fatih, Merih ve Onur kafeteryada otururken Semih yanlarına gelip oturdu ve direkt Fatih'e baktı. *Yine ters giden bir şeyler var,* diye düşündü. Bir süre daha Fatih'e baktıktan sonra, "Ne o, yine yüzün sirke satıyor?" dedi.

Onur, "Bu Asya hiç iyi gelmedi bizim oğlana?" deyince Fatih ters ters Onur'a bakıp Semih' e döndü. "Aslında bir sebebi yok, sadece içimde bir sıkıntı var, o da keyfimi kaçırıyor."

"Ne gibi bir sıkıntı?"

Fatih sıkıntıyla sandalyesine yaslandı. "Bilmiyorum."

Semih, destek olmak istercesine Fatih'in omzunu sıktı. "Takma, olur öyle arada. Hem sen doğum günü çocuğusun, en azından bugün asma yüzünü."

Fatih, doğum gününü hatırlayınca zoraki bir şekilde gülümsedi. "Sahi, bugündü değil mi benim doğum günüm? Tamamen aklımdan çıkmış."

"Ah, bugün yapacaktık büyük bir parti, sabaha kadar eğlenecektik ama sen istemedin," dedi Merih sırıtarak.

"Sizin partinizdeki olaydan sonra bir daha parti falan görmek istemiyorum ben."

Onur merakla, "Sahi, o günden sonra Şule'yle konuştun mu hiç?" diye sorunca, "O konuşmaya çalıştı ama ben hep geçiştirdim," diye cevapladı Fatih.

"Kızdaki de ne büyük cesaret ama. Gerçi, o yeterince cesur zaten."

"Kapatalım şu Şule meselesini beyler, canımı sıkıyor."

"Pekâlâ. Ee, Asya sana, neler olduğunu anlattı mı?"

"Hayır, merakla bekliyorum."

"Bir tahminin var mı?"

Fatih evet anlamında başını salladı. "Aklıma gelen tek isim Murat. O gece Asya'ya ne dediyse onu allak bullak etti ve benden uzaklaştırdı. O gece bir şey oldu. Asya'yla dans ederlerken Asya birden durdu ve bana hayal kırıklığıyla baktı. İşte ne olduysa o anda oldu. Şule beni terasa götürmeseydi ben ikisinin gitmesini engeller, Murat'ın Asya'nın kafasını daha da karıştırmasına izin vermezdim."

"Eda'yla olanlardan sonra Murat'tan böyle bir hamle beklerim."

"Ben de beklerim," dedi Onur ve ekledi. "Peki ya o gün ne oldu da Asya senden özür diledi? Leyla, Murat'ın evine gittiğini söylemişti, Murat'ın ona senin hakkında iyi bir şeyler söyleyeceğini hiç sanmıyorum."

Fatih sıkıntıyla derin bir nefes aldı. "Ben de sanmıyorum, kızlar bir şey dedi mi size?"

Merih'le Semih aynı anda başlarını iki yana salladı. "Hayır, demediler ama onlar da tüm olanları biliyor. Sanırım Asya'nın anlatmasını bekledikleri için de susuyorlar, biz de üstelemedik."

Fatih yanaklarını şişirip ofladı. "Asya artık anlatsa da bu gizem bir bitse, ardından her şeyi yoluna koyacağım."

"İtiraf edeceksin artık ha?"

"O önce anlatsın, sonrasında edeceğim, onu bu kadar özlemişken daha fazla sabredecek gücüm kalmadı."

"En doğru karar, başından beri beklemen hataydı."

"Korkularımı biliyorsun, Semih."

"Merak etme, her şey güzel olacak."

"Beyler, Bahadır Hoca geliyor," dedi Merih ve hepsi başını Bahadır Hoca'nın tarafına çevirip ayağa kalktı.

"Allah muhabbetinizi arttırsın gençler, ama trafik kazası geliyor, yürüyün acil kapısına."

Onur itiraz edercesine, "Ya hocam, kahveler?" dedi ama Bahadır Hoca'nın ters bakışlarını görünce sustu.

Merih ise Onur'un kafasının arkasından vurdu. "Çok konuşma da yürü."

"Ahhh!" Onur elini başının arkasına götürerek ovdu ve yürümeye başladı. "Lan oğlum, elin amma da ağır."

Merih gülümseyerek, "Dokundum lan sadece," dediğinde acil kapısına gelip ambulansı beklemeye başlamışlardı.

"Sen buna dokunmak mı diyorsun?"

"O kadar mı narinsin sen bebeğim ya?"

İkili atışmaya devam ederken ambulans görününce Bahadır Hoca'nın sert sesi duyuldu. "Zevzekliği bırakın da hastaya odaklanın. Gelen hasta ikinizin."

Onur ve Merih elleriyle birbirlerine çaktılar lakin Semih, "Ama hocam?" dedi üzgün bir sesle.

Ambulans durup kapısı açılınca Bahadır Hoca'yla birlikte Merih ve Onur da hastaya doğru koştular.

Tam ambulansın yanına gelmişlerdi ki ikisi de olduğu yerde çakılı kaldı. Onur, kanlar içindeki yaralıyı fark ettiği anda korku dolu gözlerle Merih'e baktı. Merih de aynı korku dolu gözlerle ona bakıyordu.

İkilinin hareketsiz, donmuş hâlinden şüphelenen Semih, sedyeye daha yakından bakmak için bir adım attığında gördüğü manzarayla tıpkı onlar gibi dondu kaldı. Dudaklarının arasından belli belirsiz Asya'nın adı dökülürken zar zor başını Fatih'e çevirdiğinde, Fatih'in tepkisiz bir hâlde Asya'ya baktığını gördü.

Fatih içinse zaman durmuştu sanki. Etrafındaki herkes bir bir yanından yok olurken sadece sevdiği kızın kanlar içindeki yüzü ve hareketsiz bedeni vardı.

O an nefes almayı bıraktı ve korku tüm bedenini esir aldığında gözleri kararıp kulakları uğuldamaya başladı. Kalbine saplanan keskin acıdan dolayı vücudu titriyordu. Ayakta kalmakla düşmek arasındaki ince çizgide gidip geliyordu.

Yaşadığı kısa şoktan çıkar çıkmaz kaşlarını çattı ve Asya'ya doğru koşmaya başladı. Bedeni, Semih'in sert bedeniyle çarpışınca da durmak zorunda kaldı. "Fatih, dur!"

Fatih bağırarak Semih'in bedenini aşmaya çalıştı. "Bırak beni!"

Bahadır Hoca bakışlarını Fatih ve Semih'ten çevirip kaşlarını çatarak, Merih'e, "N'oluyor orada?" diye sordu.

Merih, gözlerini Fatih'ten çekip Bahadır Hoca'ya döndü. Zar zor çıkan sesiyle, "Fatih'in kız arkadaşı..." diyebildi.

Bahadır Hoca, Asya'ya daha dikkatlice bakınca eline dikiş atılan kız olduğunu hatırladı. Ardından o gün Fatih'in o kız için söyledikleri geldi aklına. *"Onu başkasına emanet edemem. Başka türlü, atılan dikişin en iyisi olduğundan nasıl emin olabilirim? Nasıl onu burada böylece bırakıp dışarıda bekleyebilirim?"*

Kaşlarını daha da çatıp bağırdı. "Hadi, acele edin, hadi!"

Sedyeyle birlikte hızlıca içeriye koşmaya başladılar.

Fatih yanından hızlıca geçen Asya'yı fark ettiği anda bu defa içeriye doğru koşmaya başladı. Yeniden Semih engeline takılınca

daha da öfkelendi. "Bırak beni!" diye bağırıp tüm gücüyle Semih'in yüzüne yumruğunu geçirdi.

Semih, geriye doğru savrulduğunda Fatih, Asya'ya can havliyle koşmaya devam etti.

Bahadır Hoca ameliyathane kapısından girerken Fatih'in onlara doğru koştuğunu görünce Onur'a döndü. "Geliyorum ben."

Onur, başıyla onu onaylayınca Fatih'e doğru dönüp bekledi. Fatih yanına gelince de onun acı çeken gözlerine baktı. "Fatih, dur!"

"Hocam, çekilin!"

"Fatih, dinle beni."

"Hocam, size de vurmak istemiyorum, çekilin!" diye bağırdı Fatih.

Bahadır Hoca elleriyle Fatih'in omuzlarını tutup kendisine bakmasını sağladı. "İçeride ona bir yardımın dokunmaz, Fatih. Şu an onun için dua etmekten başka yapabileceğin hiçbir şey yok. Sana söz veriyorum, yapılabilenin en iyisini yapacağım, o bana emanet."

Fatih dudaklarını birbirine bastırıp yumruklarını sıktığında yanlarına Semih geldi. Dudağı patlamıştı.

"Hocam!" dedi Fatih öfkeyle. Sesi hâlâ yüksekti.

Bahadır Hoca, "Bana güven, Fatih," dedi ve Semih' e döndü. "Onunla kal," diyerek içeri girdi.

Fatih, çaresizce Semih'e bakıp ellerini başından sertçe geçirdi. Aldığı nefes zehir gibi yakıyordu bedenini; kıvrandırıyor, yavaş yavaş eritiyordu. Duvar kenarına gidip dayandı ve kendini yavaşça yere bıraktı. Aklını yitirecek gibiydi. Kâbus olmasını diledi ama değildi. Asya'nın kanlı yüzü aklına geldikçe yumruk yaptığı elini ısırmaya başladı.

Semih, Fatih'in darmadağın olmuş hâlini görünce içinin parçalandığını hissetti. Yanına oturup Fatih'in başını, omzuna dayadı. Bir şeyler söylemek, teselli etmek istedi lakin yapamadı. Konuşamadı, ne dese boştu.

Yaklaşık 4 saat süren ameliyat Fatih'e bir asır gibi gelmişti. Haberi duyan Leyla ile Gökçe de hastaneye koşmuş, saatlerdir koridorda ağlıyorlardı.

Fatih daha fazla belirsizliğe dayanamayınca, "Niye hâlâ ameliyat bitmedi?" diye bağırdı. "Bir komplikasyon mu gelişti, neden çıkmıyorlar? Kaç saat oldu?"

Fatih delirmiş gibi bağırıyordu. Semih, endişeyle Fatih'in yanına gitti ve kendine bakmasını sağladı. Onu yatıştırabilmek için olabildiğince sakin bir sesle, "Fatih, Bahadır Hoca en iyisi, tamam mı? Sakin ol, vardır bir bildiği. Eminim, birazdan çıkacaklardır," dedi.

"Ben burada böyle daha fazla duramam, içeri giriyorum."

Semih, "Fatih, dur lütfen," diyerek Fatih'in kolunu tuttuğu sırada Bahadır Hoca kapıda belirdi. Onun hemen arkasından da başlarını kaldırmadan duran Merih ve Onur göründü. İkisinin de başı öne eğikti.

Fatih korku dolu gözlerle arkadaşlarına baktı. Kalp atışları göğsünü acıtacak kadar hızlanmıştı. "Hocam, durumu nasıl?" diye sordu Fatih. Korkusu ve sabırsızlığı sesine de yansımıştı.

Fatih'in yanına Semih, Leyla ve Gökçe de gelip korkuyla Bahadır Hoca'nın yüzüne baktılar.

Bahadır Hoca keyifsiz bir nefes aldı. "Kaburgalarında kırık ve akciğerinde yırtık vardı. Kırık kaburgaları, solunum kasını delerek karın boşluğuna geçmiş. Ayrıca kırılan kaburgaları akciğerini zedeleyip kanamaya sebep olmuş. Kanamayı kontrol altına aldık. Ancak..." dedi ve sustu.

"Ancak ne, hocam?" Sesi yine yüksek çıkmıştı.

Bahadır Hoca sıkıntıyla, "Ancak beyninde ödem oluştu ve maalesef hayati tehlikesi devam ediyor. Tedavisine yoğun bakım servisinde devam edeceğiz," dedi ve elini Fatih'in omzuna koydu. "Elimizden geleni yaptık, sabırla bekleyeceğiz."

Fatih bir kez daha yıkılmıştı. Leyla ve Gökçe yeniden hıçkırıklara boğulurken Merih, Fatih'e yaklaşıp, "İnan bana, o çok güçlüydü," dedi cılız bir sesle.

Aynı şekilde Onur da Fatih'in yanına gelerek, "O iyi olacak, merak etme," dedi. Gözlerine ise bakamamıştı.

"Onu görmem lazım."

Bahadır Hoca, "Birazdan yoğun bakım servisine alınacak, orada görebilirsin," dedi ve sıkıntıyla yanlarından gitti.

Bahadır Hoca'nın gitmesiyle Fatih, ellerini başının üzerine koydu ve çaresizce etrafına bakındı. Merih, Leyla'yı; Semih de Gökçe'yi teselli etmeye çalışıyordu.

Onun dünyasıysa tamamen kararmıştı. O hengâmede Onur'un sesini güçlükle duydu. "Ailesine haber vermeliyiz." Çok uzaktan gelen ıslık gibiydi sesi, Fatih için.

Leyla ve Gökçe hızla sevdiklerinin kollarından çıkıp korkuyla birbirlerine baktılar. "Olmaz, büyükbabası kalp hastası, bunu kaldıramaz."

Semih yeniden Gökçe'yi kolları arasına alırken, "Merak etme, sevgilim, emin ol, anne ve babası büyükbabasını düşünürler ve ona bir şey söylemezler," dedi.

"Şeyy," dedi Leyla yere bakarak.

"Şey ne, Leyla?" diye sordu bu defa Merih.

Leyla çaresizce Fatih'e bakmaya başladı. "Fatih, bilmen gereken bir şey var."

O saate kadar onları doğru dürüst duymayan Fatih, Leyla'ya dikkat kesildi. Gökçe de Leyla'nın yanına gelip Fatih'in karşısına dikildiklerinde arkadan Semih'in sesi duyuldu. "Kızlar, neler oluyor?"

Kızlar yeniden sıkıntıyla birbirlerine baktılar ve ilk söze giren Leyla oldu. Tedirgin bir sesle, "Fatih, Asya'nın anne ve babası, yani onlar..." Yavaşça yutkundu. "Hayatta değiller. Asya yıllardır büyükannesi ve büyükbabasıyla birlikte yaşıyor," dedi. Fatih'in yüzünün değiştiğini görünce de hızla konuşmaya devam etti. "Ama bunu sana söyleyecekti, sadece seni kırmaktan çekiniyordu. En başta seni tanımadığı için onu sahipsiz sanıp da zarar vermeyesin diye doğruyu söyleyememişti. Zamanla sana güve-

nince de seni kırmaktan korktuğu için söyleyemedi ama inan, en doğru zamanda söyleyecekti."

Fatih bir kez daha canının yandığını hissetti. Asya'nın anne ve babasına hasret kalışıysa içini sızlattı, kalbinden bir parça sökülmüş gibiydi. Şimdi anlıyordu, ailesinin konusu açılınca neden gerildiğini, neden ellerini yumruk yaptığını. Farkındaydı doğruyu söylemediğinin ama sebebinin bu olabileceğini hiç düşünmemişti.

Fatih'e tüm bunlar ağır gelmişti; bir şey diyemeden koridordaki koltuklara bıraktı kendi. Başını öne eğip kollarının arasına aldı. Çaresizce düşünmeye başladı. Bir an olsun bile Asya'nın kanlı yüzü aklından çıkmıyordu.

"Bence söylemeyelim," dedi Gökçe.

Merih, "Polis de bu işin içine girecek, söylemeden olmaz," diye itiraz edince araya Leyla girdi. "Ama Merih, onlar çok yaşlılar, inan ki bunu kaldıramazlar."

"Ya Asya uyanmazsa, o zaman ne olacak?" diye sordu Onur.

Onur'un sesi Fatih'in kulaklarına ulaşınca Fatih hızla başını kaldırıp ayağa kalktı ve Onur'un yanına iki adımda gidip onu yakasından tuttu. Dişlerinin arasından, "Ne demek uyanmazsa lan, ne demek? Senin ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? O uyanacak, duydun mu beni? Uyanacak!" diye bağırdı.

Semih ve Merih hızla yanlarına gelip Fatih'i uzaklaştırmaya çalıştırdılar. "Tamam, Fatih, sakin ol."

Onur da çok pişman olmuştu. "Özür dilerim abi, öyle demek istememiştim."

Fatih öfkeyle Onur'a baktığında o sırada koridorun başında polis memurları belirdi. Polis memurları yanlarına gelince, "Hasta yakını siz misiniz?" diye sordular.

"Evet, biziz."

"Hastanın durumu nedir?"

"Şu an durumu stabil ve birazdan yoğun bakım servisine alınacak, bekliyoruz."

"Anlıyorum, geçmiş olsun."

Fatih öfkeyle, "Kazayı yapan şoför yakalandı mı?" diye sorunca polis memuru, "Kendisi bir taksi şoförü, gelip teslim oldu. Zaten ambulansa da o haber vermiş," dedi.

Fatih o kadar gergindi ki sıktığı dişlerinin arasından hırsla konuştu. "O herifi kendi ellerimle öldüreceğim!"

Polis memuru ters bir şekilde Fatih'e baktıktan sonra diğerlerine döndü. "Fakat bilmeniz gereken bir durum var; yüzde yüz hasta kusurlu. Yani aniden yola çıkmış. Şoför ne kadar frene bassa da artık çok geçmiş. MOBESE görüntülerine de baktık. Yayalara yanan kırmızı ışıkta koşarak yola çıkıyor."

"Koşarak mı?"

"Evet."

"Neden koşuyor?"

"Belki de geçebileceğini düşündü."

Kimse cevap vermeyince polis memuru konuşmaya devam etti. "Hastanın durumunu yakından takip edeceğiz, bir gelişme olursa haber verin. Yeniden geçmiş olsun," diyerek yanlarından ayrıldılar.

Polis memurları giderken Fatih içindeki öfkeye ve korkuya yenik düştü. Asya'yı sonsuza dek kaybetme korkusu tüm benliğini yakıp geçmişti. İçindeki yangın dışarı taştı. Hiç sönmeyecek gibi yanıyordu sanki bedeni. Hiç bitmeyecekti. Daha fazla dayanamayıp bağırarak koridordaki duvarı yumruklamaya başladı.

Erkekler, Fatih'i durdurmaya çalışsalar da başarılı olamıyorlardı. Kızlarsa korkuyla, bir Fatih'e bir de Fatih'in her vuruşunda duvarda beliren kana baktılar.

Üç arkadaş, Fatih'i zorla duvardan ayırıp yere yatırdılar. Semih'le Onur, göğsünden ve kollarından bastırmaya çalışırken Merih bacaklarından bastırıyordu. Fatih de hâlâ avazı çıktığı kadar acıyla bağırıyordu.

Sese koşan doktorlar ve hemşireler yerde yatan Fatih'e baktılar. Semih ise onlara bakarak, "Kriz geçiriyor, acele edin," dedi.

Yarım saat sonra Fatih tamamen kendine gelmişti fakat vücudu bir hayli yorgun düşmüştü. Ayağa kalktığında Semih yanına koştu. "İyi misin?"

Fatih, Semih'i es geçerek, "Asya yoğun bakıma alındı mı?" diye sordu.

"Evet."

"Onu görmem lazım."

Birlikte Asya'nın yattığı yoğun bakım servisine gittiler. Leyla, Gökçe, Merih ve Onur camdan Asya'yı izliyorlardı. Fatih'i görünce hızla yanına geldiler. "İyi misin?"

Fatih cevap vermeyip başını camdan içeri çevirdi. Sevdiği kız kablolar arasında kaybolmuştu. Acıyla yutkunmaya çalıştı lakin boğazında bir düğüm vardı sanki, yutkunamadı. Adımlarını ağır ağır kapıya yönlendirip yanlarından ayrılarak içeriye girdi. Yavaşça ona doğru ilerlemeye başladı. Elleri titriyor, bu seferki kalp atışları korkudan göğsünden fırlayacak gibi atıyordu.

Asya'nın başı sarılı, gözlerinin altı mordu. Yüzünde, kollarında ve ellerinde kesikler vardı. Solunum cihazına bağlıydı. Vücudunun birçok yerinde kablolar vardı. Odadaki ölüm sessizliğini bozan, Asya'nın kalp atışlarının ve nefes alışverişlerinin sesiydi.

Başını monitöre çevirdi. Bir süre kalp atışlarını izledi. Aklına Arif gelince eli, göğsündeki dövmenin üzerine gitti. Hızla başını çevirip şiddetle iki yana salladı. "Hayır hayır, bir daha olmayacak, aynısı olmayacak."

Titreyen eliyle Asya'nın elini tutup canını acıtmaktan korkarcasına dudaklarını bastırdı. "Lütfen güzelim, bunu bana yapma. Beni sensiz bırakma. Ben senin kılına zarar gelecek diye korkarken burada böyle yatma. Yine yüzüme bakma, yine benimle konuşma ama burada böyle yatma, lütfen yatma. Seni böyle görmeye dayanamıyorum. İçim acıyor."

Boğazındaki düğüm yüzünden kelimeleri takılıyor, konuşmakta güçlük çekiyordu. Yeniden elini öptü.

"Ben sensiz nefes alamam, sensiz yapamam. Öyle bir girdin ki hayatıma, tüm dünyamın merkezi senken, varım yoğum, her şeyim senken sensiz yaşayamam. Hiç kimseye dokunmaktan korkmadığım kadar sana dokunmaktan korkarken; sana bakmaktan, seni incinmekten, kaybetmekten korkarken; hiç kimseyi sevmediğim kadar seni severken ve daha sana bunları söyleyememişken beni bırakıp gitme." Titreyen dudaklarını birbirine bastırdı. Sesi fısıltıya karıştığında, "Yalvarırım, gitme," diye inledi.

Leyla ve Gökçe de dışarıda Asya ile Fatih'i izleyerek sessizce ağlıyordu. Gökçe hıçkırıklarının arasında belli belirsiz bir mırıltıyla, "Hadi Asya'm, kalk, bak, sevdiğin yanı başında. Perişan bir hâlde seni bekliyor, aç hadi gözlerini, tut ellerini," dediğinde Semih, Gökçe'yi duymuştu. "Seviyordu Fatih'i, değil mi?"

Bugüne kadar hep ihtimaller üzerine konuşmuşlardı. Ama Asya da Fatih de arkadaşlarına sevdiklerini itiraf edince, söz verdikleri için bir daha hiçbiri bu konuyu açmamıştı.

Leyla ağlayarak söze girdi. "Hem de çok seviyordu ve bu gece itiraf edecekti."

Merih dişlerini sıktığında Leyla'nın kendi kendine konuşmaya devam ettiğini duydu. "Aşkını da Murat'ı da Şule'yi de, her şeyi itiraf edecekti."

Onu zar zor duyan Merih kaşlarını çattı ve Leyla'yı kolundan tutup kendine çevirdi. "Şule ile Murat'ı mı? İkisi ne alaka?"

Leyla önce Merih'e, sonra diğerlerine baktı. Gökçe'yle göz göze gelince, Gökçe anlatması için onu gözleriyle onayladı. "Şule ve Murat, Asya ile Fatih'e birlikte oyun oynamışlar."

"Ne oyunu?"

"Sizin doğum gününüzün olduğu akşam Asya; Şule ile Fatih'i öpüşürken görmüş, o yüzden o gece apar topar gitmiş, günlerdir de o yüzden Fatih'ten kaçıyordu."

Merih anında itiraz etti. "Ama onlar öpüşmedi, yani Şule öpmüş fakat Fatih karşılık vermemiş."

"Biliyorum, o da planın bir parçasıydı. Onlar, Fatih'le Şule'nin sevgili olduklarına Asya'nın inanmasını istemişler. Öncesinde Murat, Asya'ya ikisinin sevgili olduklarını, sınıfta herkesin dilinde olduklarını ve gece nöbetlerini birlikte geçirdiklerini anlatmış. Fatih'le Şule terasa çıkınca Murat da Asya'yı terasa götürmüş. Şule, Asya'yı görür görmez de Fatih'i öpmüş, gerisi de zaten bildiğiniz gibi."

Onur, "Yuhh," diyerek ellerini saçlarının arasından geçirdiğinde Semih, "Siz bunları nereden biliyorsunuz?" diye sordu.

"Asya o gün Murat'ın evine gittiğinde Şule ile Murat'ı konuşurlarken duymuş. Sonrasında Murat da kabul etmiş. Asya'yı sevdiği için böyle bir plan yaptığını söylemiş."

Merih sinirle alnını ovdu. "Lan ben bunları öldürürüm. İkisinin de gelmişini geçmişini..."

Semih, Merih'in küfredeceğini anlayınca araya girdi. "Tamam Merih, kızlar var."

Gökçe de araya girip, "İşte bu gece Asya her şeyi Fatih'e anlatacaktı ama olmadı," dedi çaresizce ve başını içeri çevirdi.

Semih, "Sakın bunları Fatih'e anlatmayın, bunları bilmemeli," deyince Merih, "Ne yani, yanlarına kâr mı kalsın?" diye çıkıştı.

Semih, eliyle Fatih'i işaret etti. "Adamın hâlini görmüyor musun? Şu an bunları ona anlatırsak neler yapabileceğini tahmin ediyorsun, değil mi? Şimdilik bilmeyecek. Asya uyansın, o zaman anlatırız."

"Uyanacak ama, değil mi Semih?"

Semih, Gökçe'nin kendine korkuyla baktığını görünce yanına gidip onu kollarının arasına aldı. "Umarım," diyerek başının üzerinden öptü.

Leyla da Merih'e çaresizce bakıyordu. İyi bir şey duymak istercesine, "Bu ödemden dolayı uyanan olmadı mı?" diye sordu. "Eninde sonunda uyanacak ama, değil mi?"

Merih, Semih'le ve Onur'la göz göze gelirken Leyla'nın sorusuna cevap veremedi.

Fatih ise Asya'nın yanından çıkınca Gökçe ve Leyla, Fatih'e doğru yürüyüp aynı anda sarıldılar. Önce Gökçe, Fatih'ten ayrılmadan, "O iyi olacak, inanıyorum, uyanacak," dediğinde Leyla da aynı şekilde, "Seni bırakmayacak, Fatih, o sana geri dönecek," dedi.

Fatih cevap veremeden, birbirlerinden ayrılmalarına sebep olan hemşirenin sesini duydular. "Asya Hanım'ın eşyası."

Fatih sanki ağır çekimdeymişçesine başını hemşireye çevirdi. Hemşire, elindeki, Asya'nın kanlı eşyasını uzatıyordu. Fatih, gözlerini eşyanın üzerine dikti. Konuşmuyor, tepki vermiyor, sadece bakıyordu. Merih eşyayı almak için elini uzatınca bileğini tutup onu durdurdu. "Dokunma!" Ardından eşyayı alıp ağır adımlarla yürümeye başladı. Onur arkasından, "Fatih, nereye gidiyorsun?" diye seslense de Fatih cevap vermeden yürümeye devam etti. Merdivenlere yönelince adımlarını hızlandırdı ve çok geçmeden kendini terasa atıp dışarı baktı. Hava kararmak üzereydi. Soğuk havayı derince ciğerlerine çekti.

Ciğerlerindeki kıskaç, havayı kabul etmeyince duvar kenarına yanaşıp oturdu ve sırtını duvara yaslayarak Asya'nın eşyasına baktı. Bir süre baktıktan sonra burnuna götürüp kokladı ama Asya gibi kokmuyordu, sadece kan kokuyordu.

Kalp atışları yeniden hızlanırken kaşlarını çattı. Asya'nın eşyasını bulanık görünce gözlerinin dolduğunu anladı. Dişlerini sıkıp telefonunu çıkardığı gibi babasını aradı.

Telefon daha ilk çalınışında açıldığında babasının keyifli sesini duydu. "Oğlum, nasılsın?"

Fatih çatallı çıkan sesiyle yalvarırcasına inledi. "Baba, hemen buraya gelmelisin."

Babası, Fatih'in sesini duyar duymaz oturduğu yerden ayağa fırladı. "Fatih, neyin var, ne oldu?"

"Sevdiğim kız ölüyor baba, yardım et."

"N'oluyor, Fatih?"

Fatih gözyaşının akmaması için olabildiğince kendini sıktı. Cevap vermek için dudaklarını araladı ama sesi çıkmamıştı.

Gözlerini kapatıp Asya'nın sevdiği gülüşü gözlerinin önüne geldiğinde yeni bir krizin eşiğindeydi. Yeniden gözlerini açıp baktığı kanlı eşyayı göğsüne bastırdı. "Yalvarırım baba, yardım et."

Babası, Fatih'in titreyen sesini duyar duymaz yerinde donup kalmıştı. Neler olduğunu, o kızın kim olduğunu bilmese de Fatih'in kahroluşu içini yakmıştı. "Hemen geliyorum oğlum, ilk uçakla oradayım. Sen yeter ki güçlü ol."

Fatih, telefonu kapatıp başını geriye yasladı. Soğuk havanın bedenini esir almasına izin verip gökyüzünü izlemeye başladı.

Aynı dakikalarda Onur ise endişeyle Merih'e döndü. "Fatih nereye gitmiş olabilir?"

"Muhtemelen terasa çıkmıştır."

"Ya kendine zarar verirse?"

"Asya'nın durumu stabilken bunu yapmaz."

O sırada Leyla endişeyle bağırdı. "Asya'nın büyükbabası beni arıyor, kesin Asya'ya ulaşamadığı için meraklandı. Ne diyeceğim ben şimdi ona?"

Merih, Leyla'nın yanına gitti ve kollarından tutup kendine bakmasını sağladı. "Sakin ol önce. Asya'nın iyi olduğunu ama buraya gelmesi gerektiğini söyle."

Leyla, telefonu Merih'e uzatıp, "Ben yapamam, söyleyemem," dedi.

"Ben konuşurum," dedi Onur ve telefonu Leyla'nın elinden alıp derin bir nefes alarak açtı. "Efendim?"

Asya'nın büyükbabasıysa duyduğu ses üzerine yeniden telefonuna baktı. Aradığı kişi doğruydu. "Ben Leyla'yı aramıştım ama onun telefonu değil mi?"

"Evet, onun telefonu. Ben Leyla'nın arkadaşıyım. Leyla, şu anda Asya'nın yanında olduğu için telefonunu açamadı."

Büyükbabası korkuyla, "Asya'ya bir şey mi oldu?" diye sordu.

Onur, "Hayır hayır, Asya iyi, sadece bugün okulda düşmüş, bacağında kırık var ve birazdan ameliyata alınacak. Ağrısı olduğu için aldığı ilaçlardan dolayı uyuyor, Leyla da onun yanında," dediğinde büyükbabası korkuyla bağırdı.

"Doğruyu söyleyin, ona bir şey mi oldu?"

"Hayır efendim, o iyi, merak etmeyin. Siz Asya'nın bir yakını mısınız?"

"Evet, büyükbabasıyım. Lütfen doğruyu söyleyin, neden telefonu kapalı, neler oluyor?"

"Muhtemelen telefonun şarjı bitmiştir. Siz en iyisi kendiniz gelin ve onun iyi olduğunu kendi gözlerinizle görün."

Büyükbabası telaşla, "Hemen geliyorum," diyerek telefonu kapattı.

Leyla, Gökçe, Merih ve Semih de Onur'a endişeli gözlerle bakıyordu. "İnandı mı?"

"Sanmıyorum, çok endişelendi."

"Ben size demiştim," dedi Leyla sıkıntıyla.

XXV

Asya'nın büyükbabası telefonu kapatır kapatmaz hemen eşinin yanına gitti. Onu korkutmamak için olabildiğince sakin kalmaya çalıştı. "Benim Asya'nın yanına gitmem lazım."

Fakat büyükannesi korkmuştu. "Asya'ya bir şey mi olmuş, neden gidiyorsun?"

Büyükbabası bir çırpıda, "Asya bugün okulda düşmüş, bacağı kırılmış, ameliyata alınacakmış. Yanına gidiyorum," deyince büyükannesi başını ellerinin arasına almış. "Eyvahlar olsun, ah zavallı kızım benim. Ben de geliyorum."

"Hayır, senin gelmene gerek yok, ben uçakla hemen gideceğim. Gelirken Asya'yı da getiririm."

"Doğruyu söylüyorsun değil mi, o iyi."

Büyükbabası zoraki bir şekilde gülümsedi. "Evet, iyi, şimdi konuştum onunla. Biraz ağrısı varmış, ilaçlar uyutuyormuş."

"Ah, sakar kızım benim, yine başına ne belalar açmış, görüyor musun?"

Büyükbabası yeniden gülümsedi. "Asya bu. İlla sakarlığını yapar. Sen onu merak etme. Ben oraya gider gitmez haber veririm sana. Sizi de konuştururum," diyerek evden çıktı.

İçi sıkıntıyla, aklı sorularla doluydu ve korku, en yalın hâliyle benliğini ele geçirmiş vaziyetteydi.

Merih, Semih ve Onur; Fatih uzun bir süre aşağıya inmeyince meraklanarak terasa çıktılar. Semih'in tahmin ettiği gibi Fatih, terasta soğuğun kendine eziyet etmesine izin veriyordu. Aynı şekilde onlar da yanına oturdu.

"Donacaksın burada."

Fatih cevap vermeyip gökyüzünü izlemeye devam etti.

"Bir şeyler yemelisin artık, sabahtan beri ağzına tek lokma koymadın."

"Canım bir şey yemek istemiyor."

"Böyle olmaz, Fatih, kendini bırakma, güçlü olmak zorundasın."

Fatih yine cevap vermemişti.

Semih, Fatih'in elinde sıkı sıkı tuttuğu, Asya'nın eşyasına baktı. Eşyayı o kadar çok sıkıyordu ki parmak boğumları bembeyazdı. "Bence eve gitmelisin, burada perişan oluyorsun."

"Asya'yı burada yalnız bırakmam."

"Biz varız, Fatih, o yalnız değil. Hem eşyasını götürüsün."

Fatih eşyaya yeniden bakınca Onur ve Merih anında Semih'i destekledi. "Semih haklı, Fatih. Eve git, zaten buraya çok yakın. Bir gelişme olursa biz sana haber veririz. Ayrıca Değerli'ye de bakmak zorundasın."

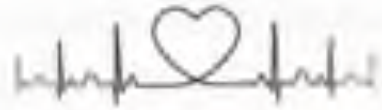
Fatih, Asya'yı burada yalnız bırakmayı hiç istemese de Asya'nın kokusuna ihtiyacı olduğunu anımsadı. Toparlanabilmesi için onun odasına girmesi, yatağına uzanması lazımdı. Ayrıca evde Değerli vardı ve o, Asya'nın ona emanetiydi.

Başıyla onaylayıp yavaşça ayağa kalktığında Onur'un sesini duydu. "Asya'nın büyükbabasına haber verdik, geliyor."

"Kazayı söylediniz mi?"

"Hayır, düşüp bacağını kırdığını ve ameliyata alınacağını söyledik."

Fatih yeniden susup başını salladı. Ardından Asya'nın eşyasıyla birlikte evinin yolunu tuttu.

Fatih, eve girdiğinde ayaklarına dolanan Değerli'yi kucağına alıp başının üzerinden sevdi. Sevdikçe, *Asya'nın bana emaneti o,* diye geçirdi aklından ve ağlamamak için dişlerini sıkarak salona geçip ışıkları açtı.

Işıkları açar açmaz ise olduğu yerde kaldı.

Salon süslenmişti!

Kaşlarını hafifçe çatıp bakışlarını etrafında gezdirdi. Yerde mercan renginde balonlar vardı. Duvarlarda da mercan renginde süsler asılıydı. Başını yukarıya kaldırdığında aynı süslerin tavandan da sarktığını gördü. Başını yeniden eski konumuna getirip bakışlarını masaya çevirdi.

Masa hazırlanmıştı!

Değerli'yi hemen yere bırakıp hızla mutfağa koştu. Mutfağa girince de ocağın üzerindeki yemekleri ve tezgâhta duran pastayı gördü.

İşte o an Asya'nın, ona doğum günü için sürpriz hazırladığını anladı ve duvara çarpmışçasına sarsıldı. Gözlerini kapatıp sımsıkı yumruk yaptığı elini ısırmaya başladı. Sanki canını yaktıkça içindeki acısı hafifleyecekmiş gibi hissediyordu. Ama ne yaparsa yapsın olmuyor, acısı dinmiyordu.

Birden kulaklarına Asya'nın sesi dolmaya başladı. Evi dolduran tatlı sesi ve uğrunda ölmeye hazır olduğu muhteşem kahkahaları kulaklarına doluyordu.

Fatih, kahve içer misin?

Yemek yapmak benim tutkum.

Bu makarnaya bayılacaksın.

Ya Fatih, çok kötüsün.

Neden bana öyle bakıyorsun?

Benim iğne fobim var, Fatih.

Ağlasam beni çocukça mı bulursun?

Niye benim ev arkadaşım tıp okuyor?

Sıcaklığının beni mayıştırdığını söylemiş miydim?

Ve daha nicesi kulaklarına dolarken dayanamayıp hızla gözlerini geri açtı. Sanki karşısında o vardı ve tüm bunlar kötü bir kâbustan ibaretti.

Etrafına baktı. Elinin değdiği her yere tek tek baktı ama o yoktu. Tüm bunlar öylesine ağır bir yükle kalbine çöreklenmişti ki eli, göğsüne gitti. Nefes alamadığını hissediyordu. Yeniden nefes alabilmesi için bir bağımlı gibi onun kokusuna ihtiyacı vardı. O kokuya muhtaçtı.

Kendini zar zor onun odasına attığında üzerinden güçlü bir titreme geçti. Kendini bırakması an meselesiydi. Yavaşça yatağına doğru adımladığında masasının üzerinde duran kara kalem çalışmasını görünce olduğu yerde dondu kaldı. Masanın üzerinde kendi resmi vardı. Asya onun resmini çizmişti.

Titreyen parmaklarına güçlükle komut verip eline aldığı resme baktı, baktı, baktı... Baktıkça içinden bir parçanın koptuğunu hissetti. Dizleri bedenini daha fazla taşıyamayacaktı. İçindeki yangın eşliğinde resmi yeniden masanın üzerine bırakıp onun yatağına uzandı ve yastığına sarılıp, hayat bulduğu kokusunu içine çekmeye başladı.

Bir süre sonra gözlerini kapatıp, özlediği güzel yüzünü gözlerinin önüne getirdi. Daha bu sabah göğsünde uyanmıştı. Şimdiyse yastığına sinen kokusuyla nefes almaya çabalıyordu. *Buna dayanmak çok zor,* diye içinden geçirdiğinde artık gözlerinden de usulca yaşlar süzülmeye başlamıştı.

Hayatında ilk kez ağlıyordu. İlk kez canının bu kadar yandığını hissediyordu. Yaşama sebebiyle birlikte o da ölüyordu.

Gözlerindeki yaşlar çoğaldığında içindeki pişmanlık da çoğaldı ve Fatih arka arkaya haykırdı. "Neden ona bu kadar geç kaldım? Neden sarıp sarmalamak için bekledim? Neden yanımdayken elini tutmadım? Neden?"

Yüzünü, Asya'nın yastığına gömerek ağlamaya devam etti.

Fatih, Asya'nın odasında ne kadar vakit geçirdiğini bilmeden yataktan yavaşça kalktı ve duşa girip bir süre de suyun altında hareketsizce oturdu. Kafasında da sürekli aynı sorular dönüp duruyordu. Niye Asya'ya bu kadar geç kalmıştı? Neden sarıp sarmalamak için beklemişti?

Asya'yı daha fazla yalnız bırakmamak için hızla üzerini giyip evden çıktı. Hastaneye gittiğinde ise hiçbir değişiklik yoktu.

Semih, Fatih'i görür görmez yanına geldi. "Keşke biraz daha kalsaydın evde."

Fatih burnunun direğinin sızladığını hissedince dişlerini sıktı. "Kalamazdım, Asya evde bir sürü hazırlık yapmış, evi süslemiş, oraya sığamadım."

Semih gözlerini kapatıp eliyle alnına vurdu. "Tabii ya, ben onu nasıl unuttum, Asya bugün sana sürpriz doğum günü partisi yapacaktı. Ah, keşke gitmene izin vermeseydim."

Fatih, Semih'in sözleri karşısında kaşlarını kaldırdı. "Sen biliyor muydun?"

"Evet, bizden seni bugün akşama kadar oyalamamızı istemişti. Sonrasında sana sürpriz yapacaktı."

Fatih nefes alabilmek için elini tişörtünün yakasına götürüp çekiştirdi. Delirmemek için kafasını Asya'nın büyükbabasıyla meşgul etmek istedi. "Asya'nın büyükbabası geldi mi?"

"Hayır ama az önce Leyla'yı aramış, hangi hastanede olduğunu sormuş. Muhtemelen birazdan gelir."

Fatih başını sallayıp yeniden Semih'e baktı. "Babamı çağırdım, o da birazdan gelir."

"O Londra'da değil miydi?"

"Evet. Onun da Asya'yı görmesi lazım."

"Çok iyi yapmışsın, eminim yardımı dokunacaktır."

"Umarım."

Semih destekler şekilde Fatih'in omzunu sıktı. "O iyileşecek." Ardından birlikte diğerlerinin yanına gittiler.

Leyla yine bir şeyler söylemek için kıvranıyordu. Fatih'i görür görmez, "Fatih, yine bilmen gereken bir şey var," dediğinde Fatih tedirginlikle, "Ne oldu?" diye sordu.

Leyla parmaklarıyla oynayıp sıkıntılı bir nefes aldı. "Asya, ailesine seninle aynı evde yaşadığını söylemedi. Çünkü izin vermeyeceklerini biliyordu. Onlar Asya'nın apartta kaldığını sanıyorlar. Ona göre davranırsınız, olur mu?"

Tam da o esnada Asya'nın büyükbabası koridorda göründü, kan ter içinde yoğun bakım servise koşuyordu. Leyla onu fotoğraflardan tanıdığı için, görür görmez korkuyla, "Bu o!" diye bağırdı.

Herkes başını o yöne çevirince adamın o hâlini görüp korkuyla ona doğra koşmaya başladılar. Fatih de olduğu yerde durup adama baktı.

Yaşlı adam, "Asya'm, kızım nerede?" diye bağırıyordu.

Semih önüne geçerek onu durdurdu. "Beyefendi, sakin olun, o yoğun bakımda şimdi."

"Hani ayağı kırıktı, hani hiçbir şeyi yoktu?"

Onur başını öne eğdi. "Sizi telaşa düşürmeden buraya getirebilmek için öyle söyledik."

Yaşlı adam karşısındaki gruba bakıp, "Siz de kimsiniz?" diye sordu.

"Bizler Asya'nın arkadaşlarıyız."

Hızlanan soluklarının eşliğinde büyükbabası, "Söyleyin, n'oldu ona?" deyince Merih, "Bir anda yola çıkmış ve araba çarpmış," dedi.

Yaşlı adam güçlükle yutkundu. "Durumu nasıl?"

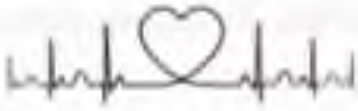
"Bir ameliyat geçirdi ve ciğerlerindeki kanama durduruldu fakat beyninde oluşan ödemden dolayı yoğun bakıma alındı."

"Durumu ciddi mi?"

Asya'nın büyükbabasının sorduğu soru karşısında kimse cevap vermeyip başlarını öne eğince yaşlı adam ağlamaya başladı. Hıçkırıklarının arasında, "Kızım ölemez," dediği anda elini kal-

binin üzerine götürüp nefes almaya çalıştı ama göğsünde hissettiği baskı, gözlerinin kapanmasına sebep oldu.

O ana kadar hareketsiz bir şekilde onları izleyen Fatih, yaşlı adamın yığılmasıyla birlikte ona doğru koştu ve yanına varır varmaz yakasının düğmelerini açarak, "Sedye getirin!" diye bağırmaya başladı.

Asya'nın büyükbabası yeniden gözlerini açtığında hastane odasında yattığını gördü. Başını çevirdiğinde ise yanı başında duran sarı saçlı genç adama baktı. "N'oldu bana?"

"Stres kaynaklı kalp spazmı geçirdiniz ama şu an iyisiniz."

"Asya'yı görmem lazım."

Yaşlı adam kalkmaya yeltenince Fatih kalkmasına izin vermedi. "Serumunuz bitsin, sizi onun yanına götüreceğim."

Büyükbabası itiraz etmeden başını sallayıp yeniden yattı ve yanında duran genç adamın yüzüne daha dikkatli baktığında onun da acı çektiğini gördü. "Sen de Asya'nın arkadaşı mısın?"

Fatih önce duraksadı, sonra "Evet arkadaşıyım," diye cevap verdi.

"Ne zaman olmuş kaza?"

"Öğleden sonra olmuş."

"Çarpan kişi yakalanmış mı?"

Fatih kaşlarını çatıp sıkıntıyla nefes aldı. "Teslim olmuş ama polis memurlarının dediğine göre kusurlu olan taraf Asya'ymış. Kırmızı ışıkta geçmiş."

Yaşlı adam yeniden ağlamaklı bir ifadeye büründü ve sitem edercesine, "Ah Asya'm, neden geçmeye çalışırsın ki, neden dikkat etmezsin?" diyerek ellerini açıp dua etmeye başladı. "Allah'ım, n'olur, anne ve babasında yaşadığımız acıyı yaşatma, benim ömrümden al, onun ömrüne ver, lütfen."

Fatih güçlükle nefes alıp bir kez daha elini yakasına götürdü. Zaman ve mekân algısını sürekli yitiriyordu. Bir adım ötesinde

bir kriz, tetikte onu bekliyordu. Göğsündeki kıskaçtan kurtulabilmek için zorlukla yutkundu ve yeni bir kriz tehlikesine rağmen, "Anne ve babası nasıl öldü?" diye sordu. Ne pahasına olursa olsun bu sorunun cevabını duymaya ihtiyacı vardı.

"Onlar öğretmendi. Bir gün seminer için yola çıktıklarında kaza yaptılar. Sarhoş bir sürücüyle çarpışmışlar, araçları hurdaya dönmüş, ikisi de orada ölmüş. Asya o zaman daha çok küçüktü. Toparlanması uzun zaman aldı. Biz elimizden geldiğince yanında olmaya çalıştık ama yalnızlığını alamadık. Çok mutsuz bir çocukluk geçirdi. Zamanla acısı hafiflese de hiç aklından çıkaramadı. Kendini derslerine verdi. Acısını unutmak istercesine sürekli ders çalıştı. Zihnini meşgul etmek için başını kitaplardan kaldırmadı." Yaşlı adam daha fazla dayanamayıp ağlamaya başladı. "Ben buraya gelmesini hiç istememiştim. Ah, keşke göndermeseydim ama o illa tutturdu. En büyük hayali mühendislik okumaktı. Hayalinin peşinden buralara düştü. Babasının emanetine sahip çıkamadım."

Fatih, Asya'nın yaşadıklarını düşündükçe kalbi daha da sızlıyordu. Bedeninden güçlü bir titreme geçince daha fazla odada kalmaması gerektiğini anladı. Tam çıkmaya yelteniyordu ki yaşlı adamın çaresizce çıkan sesini duydu. "O yaşayacak mı?"

Fatih'in kendine sormaktan korktuğu soruyu büyükbabası sormuştu. Fatih, bu sorunun cevabından öyle çok korkuyordu ki, ne diyeceğini bilemedi lakin bildiği bir şey varsa, o da Asya için elinden geleni yapacak olmasıydı. Kararlı bir sesle, "Bakın, Asya yatabileceği, en iyi ekipmana ve donanıma sahip hastanelerden birinde yatıyor. Ayrıca onun ameliyatına giren ve tedavisini yapan doktor, en iyilerden. Ben ve az önce gördüğünüz arkadaşlarım da bu hastanede çalışıyoruz ve benim babam da işinin ehli beyin cerrahlarından biridir. Birazdan o da buraya gelecek ve Asya'nın durumuyla yakından ilgilenecek. Asya'nın iyileşebilmesi için, size söz veriyorum, elimden ne geliyorsa fazlasını yapacağım."

Asya'nın büyükbabası bir an soru dolu gözlerle Fatih'e baksa da ardından minnet dolu bir şekilde gülümsedi. "Sağ ol, oğlum."

Fatih de zoraki bir şekilde tebessüm edip dışarı çıktı.

Dışarı çıktığında kızların perişan bir hâlde koridorda beklediğini görünce yanlarına gidip, "Leyla, Gökçe, hadi siz artık eve gidin. Burada boşuna perişan olmayın," dedi.

"Olmaz, Fatih, biz de kalacağız."

Semih, "Fatih haklı, Gökçe, burada yapabileceğiniz hiçbir şey yok, eve gidin, yarın sabahtan gelirsiniz," diyerek Fatih'i onayladı.

Kızlar istemeyerek de olsa başlarını sallayınca Onur araya girdi. "Ben kızları eve bırakırım, hem telefonum evde kalmış, onu almam lazım."

Onur, kızlarla birlikte çıktıktan sonra Semih ve Merih, Fatih'in daha fazla aç kalmasını istemedikleri için onu koridorun çıkışına doğru yönlendirmeye çalıştılar. "Hadi, kafeteryaya inelim, sen de bir şeyler atıştır artık."

"Büyükbabasına, onu Asya'nın yanına götüreceğime söz verdim. Serumunun bitmesini bekliyorum. Siz inin, birazdan gelirim ben."

Semih ile Merih, Fatih'i ikna edemeyeceklerini anlayınca kafeteryaya inmek için yanından uzaklaştılar. Fatih de yeniden yoğun bakım servisine çıkıp Asya'nın yattığı yere geldi.

Sessizce iç geçirip, camın arkasından sevdiğini izlemeye başladı. Onun için hiçbir şey yapamamak, onu sadece karşıdan izlemek zoruna gidiyordu.

Çok geçmemişti ki babasının sesini duydu. "Fatih."

Fatih yavaşça ona döndüğünde babası onun hâlini görür görmez daha da endişelendi. Fatih'i bu kadar perişan görmeyi beklemiyordu, onu en son Arif'in cenazesinde bu kadar güçsüz görmüştü. Şu an o zamanki hâlinden bile kötüydü. Hemen yanına gidip acısını almak istercesine sımsıkı sarıldı ona. "İyi misin?"

Fatih başını olumsuz anlamda sallayınca, babası bakışlarını camdan içeri çevirip, kablolar arasında kaybolmuş kıza baktı. "Bu o mu?"

Fatih de başını Asya'ya çevirdi. "O."

"N'oldu? Nesi var?"

"Araba kazası sonrası beyninde ödem oluştu, tedaviye cevap vermiyor."

"Ameliyatına kim girdi?"

"Bahadır Hoca." Fatih yeniden başını babasına çevirdi. "Hadi, seni onun yanına götüreyim."

Birlikte Bahadır Hoca'nın odasına yürümeye başladıklarında Fatih'in sarsak adımları babasının canını iyice sıkmıştı. Babası keyifsizce soludu.

Saniyeler sonra Bahadır Hoca'nın odasına girdiklerinde Bahadır Hoca beklenmedik misafiri karşısında önce şaşırmış, sonra da sevinmişti. "Ali, eski dostum, hoş geldin."

Fatih'in babası gülümsedi ve Bahadır Hoca'ya sarıldı. "Hoş buldum, Fatih arayınca apar topar geldim."

Bahadır Hoca sıkıntıyla Fatih'e baktı. Fatih'in korkusu da acısı da çaresizliği de yüzünden okunuyordu.

Fatih, bulunduğu oda kendine dar gelince, "Ben sizi yalnız bırakayım, halletmem gereken bir iş var," diyerek dışarı çıktı.

Nefes alabilmek için elini koridorun soğuk duvarına yasladı ve arka arkaya nefes almaya çalıştı, ardından Asya'nın büyükbabasının odasına gitti.

Odaya girdiğinde onu düşüncelere dalmış bir hâlde buldu. Bakışlarını seruma çevirdi; çoktan bitmişti.

Yaşlı adam, Fatih'in odaya girdiğini fark edince yalvaran bir sesle, "Şimdi görebilecek miyim?" diye sordu.

"Evet ama en fazla 5 dakika, bu onun iyiliği için."

"Tamam," dedi titreyen sesiyle yaşlı adam.

Fatih serumu çıkarıp yaşlı adamın kalkmasına yardımcı oldu ve koluna girerek yürümesine yardım etti.

Dakikalar içerisinde Asya'nın odasına girdiklerinde yaşlı adam, acı çeker bir hâlde torununun yanına yaklaşıp, "N'oldu sana, güzel kızım?" diyerek ağlamaya başladı. "Bizi bırakma, Asya'm, ben büyükannene ne derim? Asya kaza yapmış diye nasıl derim? Uyan artık kızım, uyan hadi."

Büyükbabası hem konuşuyor hem ağlıyordu. Fatih ise bu anları duvara yaslanmış, kollarını göğsüne bağlamış bir hâlde, dişlerini sıkarak izliyordu. Birkaç dakika sonra yaslandığı yerden doğruldu. "Şimdilik bu kadar yeter, sonra yine getiririm sizi."

Büyükbabası çaresizce başını salladığında Fatih de yanına geldi ve birlikte kapıya doğru yürümeye başladılar.

Tam kapıyı açıp dışarı çıkıyorlardı ki monitörün acı sesi kulaklarına doldu. Fatih hızla başını geriye çevirdiğinde monitörde beliren dümdüz çizgiye baktı.

Tek bir çizgi, ayakta zor duran bir bina gibi pişmanlıkla bezenen umudunu yıkarak, enkazıyla yerle bir etti.

DEVAM EDECEK